

THE BENSON LIBRARY OF HYMNOLOGY

Endowed by the Reverend

LOUIS FITZGERALD BENSON, D.D.

SCC
5566

2

LIBRARY OF THE THEOLOGICAL SEMINARY

PRINCETON, NEW JERSEY

v.3

Digitized by the Internet Archive
in 2013

Portrait of [Name]

[Name]

Salmer

og

aaudelige Sange

af

Nif. Fred. Sev. Grundtvig.

III.

Kirke-Aaret i Salme-Sang.

Kjøbenhavn.

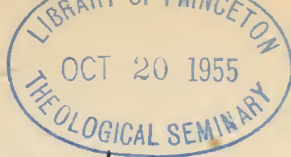
C. G. Iverfens Boghandel.

Karl Schönberg.

Gianco Lunos Bogtrykkeri

1873.

Kirke = Mæret

i

Salme - Sang

ved

Nit. Fred. Sev. Grundtvig.

Kjøbenhavn.

L. G. Iverfens Boghandel. Karl Schönberg.

Hianco Lunos Bogtrykkeri.

1873.

Forord.

Denne nye Samling af for en stor Del forhen utrykte Salmer og aandelige Sange af N. F. S. Grundtvig er bekostet af den grundtvigste Salmefond.

Udgivelsen er beføret af Sognepræst og Seminarieforstander J. K. Madsen i Salling.

November 1873.

Paa den grundtvigste Salmefonds Bestyrelses Begre

P. A. Fenger.

Forord.

Ved Biskop Grundtvigs Jubelfest 1861 blev der, som bekendt, overgivet ham omtrent 3000 Rdl. „i det Djemed“, som det hedder i Indbydelsen, „dermed at bekoste en smuk Udgave af hans Salmer og aandelige Sange, der foruden „Sangværket“ skulde indeholde, hvad der findes adspredt i forskjellige Bøger og Tidsskrifter, samt hvad af den Art endnu henligger utrykt“.

At levere en samlet Udgave af Grundtvigs Salmer og aandelige Sange var intet let Arbejde, især naar ogsaa det utrykte skulde tages med. Grundtvig arbejdede i flere Aar, efter at have modtaget denne Gave, sammen med Pastor C. J. Brandt paa at levere en sammenarbejdet Udgave af sin aandelige Digtning, hvori saa ogsaa det i 1836—37 udfomne første Bind af „Sangværket“ skulde have været indordnet. Efterhaanden opgav han denne Plan og besluttede sig til at lade første Bind af „Sangværket“, der havde faaet saa stor en Indflydelse paa Gjenfødselen af den danske Kirkesang, optrykke væsentlig usforandret, og dette udfom 1868; to Aar efter kom saa andet Bind: Sangværket til Kirkestolen.

Pastor R. Røster, der havde været Grundtvig behjælpelig med Udgivelsen af disse to Bind, og som desuden havde samlet en betydelig Del af Grundtvigs øvrige trykte Salmer, afgik imidlertid i Foraaret 1871 ved Døden. Arbejdet tillige med Pastor Røsters Forarbejder, blev nogen Tid efter af Salmefondens Bestyrelse med Grundtvigs Samtykke overgivet til mig, som den Gang var paa Kristianshavn, og jeg fortsatte

Indsamlingen af trykte Ting, der jo ere spredte i et meget betydeligt Antal Bind; men navnlig voxede baade Samlingen og Arbejdet ved, at jeg fik udleveret en stor Mængde Manuskripter, hvoriblandt en stor Del hidtil utrykte Salmer, henimod 400 Numere. Af disse sidste gjennemgik jeg i det sidste Halvaar af Grundtvigs Levetid henimod Halvdelen sammen med Grundtvig selv, der saaledes kom til at lægge sidste Haand paa dem ved enten at billige dem usforandret, eller ændre dem, eller vrage dem, og heldigvis bleve paa denne Maade navnlig saadanne Salmer gjennemgaaede, hvortil der var flere Manuskripter med afvigende Læsemaader; det behøver ikke at tilføjes, at i alle saadanne Salmer Grundtvigs eget Valg ubetinget og uden Undtagelse er blevet fulgt. Kun en mindre Del af disse utrykte Salmer egnede sig til Optagelse i denne tredje Del; i Indholdsfortegnelsen bag i Bogen findes altid angivet, om en Salme ikke tidligere har været trykt; de, der ere optagne her, som Grundtvig ikke fik Lejlighed til at lægge sidste Haand paa, ere i Indholdsfortegnelsen betegnede med en * umiddelbart efter Numeret.

Hvad nærværende Binds Ordning og Indhold angaar, da var det Biskop Grundtvigs Vilje, at dette Bind skulde ordnes efter Kirkeaaet, og at en fjerde Del skulde udkomme indeholdende Salmer, der høre til Sakramenterne og til kirkelige Lejlighedshandlinger m. m. Valget derimod af, hvilke Salmer der skulde i hver Del, blev ikke gjort, og kunde, da hele Materialet endnu ikke var gjennemgaaet, ikke gjøres, mens han levede, og det samme gjælder naturligvis om, hvilken Helligdag en Salme er henført til; kun rent undtagelsesvis og tilfældigt havde han derom truffet nogen Bestemmelse.

Valget af de Salmer, som heri skulde optages, har tit maattet være noget tvivlsomt, og det er derfor ikke at vente, at det skulde tilfredsstille alle. Der gives saaledes først en Del Salmer af Grundtvig, som findes i et af de to udkomne Bind af „Sangværket“ — især i første — i en længere (i et enkelt Tilfælde i en kortere) Skikkelse, men som siden

er bleven almindelig kjendt i en anden, kortere Skikkelse, f. Ex. „Den signede Dag med Fryd vi se“, og: „Dejlig er den Himmel blaa“; disse og flere Salmer ere ved Forkortelsen ikke blot bleve mere kjendte, men ogsaa ofte mere skikkede til Kirkebrug. Da det maa anses for rimeligt, at Yndere af Grundtvigs Salmer ville foretrække stundum at faa til Dels det samme igjen i dette Bind, som fandtes i tidligere, fremfor at savne en kjendt Salme i dens almindelige Skikkelse, er den Regel fulgt, hvor Valget var tvivlsomt, hellere at optage end at udelade, og navnlig har det været et vigtigt Hensyn, om en saadan Salme i ændret Skikkelse er bleven kjendt og kjær i Menigheden. Kun et Par enkelte Salmer er optaget næsten usforandrede i dette Bind, nemlig Nr. 34, der findes i „Skole=Sangværket“, og Nr. 72, der findes under en anden Begyndelse i „Kirke=Sangværket“, og dette er sket efter Grundtvigs lejlighedsvis htrede Ønske.

Der næst findes der en Mængde Salmer eller Skikkelser af Salmer, som ere omarbejdede af Grundtvig efter ældre Forfattere; adskillige af dem findes i „Sangværket“ Iste Bind, men senere har Grundtvig omarbejdet nogle af dem paa ny, til Dels endog flere Gange. Da det ikke har været Meningen i dette Bind at levere Variantsamlinger til Grundtvigs Salmer, kunde der ikke være Tale om at optage ny Bearbejdelser af ældre Salmer, som allerede vare omarbejdede i „Sangværket“, med mindre de have en væsentlig anden Karakter. Det er ikke altid let at afgjøre, om man skal regne Grundtvigs Ændringer af ældre Salmer for Omarbejdelser eller ikke; kun hvor Ændringerne have været gennemgribende, ere saadanne omarbejdede ældre Salmer optagne her; ellers maatte en Mængde ældre Salmer, der ere læmpede i flere eller færre Udtryk i de Samlinger, paa hvis Skikkelse Grundtvig har haft en væsentlig Indflydelse, have været medtagne.

Endelig har det ikke altid været let at afgjøre, om en Salme efter sit Indhold horte hjemme i denne Række eller

fulde gjenmes til et følgende Bind. Valget maatte her ofte bero paa et Skjon, men Hovedhensynet maatte ved en Samling, ordnet efter Kirkeaaet, være, om en Salme egnede sig til Kirkebrug uden at høre bestemt til nogen af de Klasser, der, som før nævnt, ville komme i fjerde Bind. Men da en meget stor Del af Grundtvigs Salmer, især fra nyere Tid, mere eller mindre berøre „Daaben“ og „Nadveren“ uden dog at kunne siges at handle derom, har der atter maattet tages Hensyn til, om de sluttede sig til Kirkens Evangelier og Epistler. Flere af de her optagne Salmer ville synes at strejfe hen imod, hvad der maatte kaldes „Væredigte“, men hvor saadanne ere medoptagne, vil man vist i Reglen finde, at et Udtog af dem er skikket til Kirkesalme. Enkelte ere ogsaa optagne, skjøndt de ikke egnede sig bestemt dertil, men paa Grund af, at de egnede sig endnu mindre til det følgende Bind, og dog fortjente at komme med.

Ved Afgjørelsen af, hvilken Helligdag en Salme skulde henføres til, er der ofte taget Hensyn til Ordningen i P. A. Fengers Tillæg til Ev. kr. Salmebog og Ordningen i 11te Udgave af „Festsalmer“, men stundum har nogen Vilkaarlighed maattet komme frem paa Grund af, at Fordelingen gjerne skulde være nogenlunde ligelig, og at ingen Helligdag ret vel maatte savne sin Salme. For øvrigt maa vel Spørgsmaalet om Henførelsen til de enkelte Dage siges at være af mindre Vigtighed i en Samling, der ikke er bestemt til umiddelbar kirkelig Brug. Ofte findes der Salmer, som passe til Epistelen, og disse ere da sædvanlig de sidste, der staa til en Helligdag; Grænsen mellem Evangeliesalmer og Epistalsalmer, hvor begge findes, udgjør som oftest den, der hører til den bekjendte Række af Salmer til Evangelierne, som første Gang blev trykt i „Festsalmer“ 7de Dplag 1856, og som for det meste er paa tre Vers paa Tonen: „Kirken den er et gammelt Hus“. Hele denne Række findes her med Undtagelse af „Oldingen tog Guds lille Søn“ (Søndag i Jul), der findes i „Sangværket til Kirkestolen“ Nr. 62.

Fortegnelse over „Indhold og Kilder“, som svarer til dem, der findes i tredje Udgave af Kirke=Sangværket og i anden Udgave af Skole=Sangværket, skulde ikke alene angive, hvor en Salme findes først trykt, men ogsaa give Henvisninger til saadanne Samlinger, paa hvis Skikkelse Grundtvig har haft stor Indflydelse, nemlig Hagens historiske Salmer (1ste Udgave 1832), Kirkesalmer til Prøve, udgivne af Kjøbenhavns gejstlige Konvents Salmekomite 1845, Brødrene B. F. og N. Th. Fengers Hæfter til de tre store Højtider, 1845—46, „Festsalmer“, P. A. Fengers og P. Nordams Tillæg. Skjønt disse Oplysninger, der have maattet samles saa mange Steder fra, og paa hvis Udfattelse der i øvrigt er anvendt baade Tid og Flid, maaske kunne lide af enkelte Unøjagtigheder, ligesom det samme maaske kan være Tilfældet med Fortegnelsen i 1ste Bind, hvorfor jeg vil være taknemmelig for hver Rettelse dertil, tør det dog haabes, at de baade vilde være temmelig nøjagtige og ikke uden Interesse, især for hvem der vil benytte Grundtvigs Salmedigtning til selvstændige Salmesamlinger eller Tillæg.

Som den, der har besørget Udgivelsen og gjort Valget i det enkelte, dog i mange Tilfælde først efter Samraad med og Samtykke fra Professor S. Grundtvig og Pastor C. J. Brandt, tør jeg vel ikke tro, at det trufne Valg i alle Tilfælde skulde finde almindelig Villigelse, og skal gjerne indrømme, at flere Ting kunde have været gjorte bedre, men tør dog tro, dels at adskillige mindre heldige Valg bero paa Forholdet til de to tidligere Bind, dels at en Ordning efter Kirkeaaaret frembyder saa mange Vanskeligheder, at de næppe alle kunne overvindes. Tillige maa de følgende Bind oppebides, for en endelig Dom sældes derover. Maatte da ogsaa dette nye Bind af Grundtvigs „Salmer og aandelige Sange“ bidrage til at udbrede Kjendskab og Kjærlighed til denne Salmeskat, der hører til den danske Kirkes dyrebareste Ejendom!

Selling i November 1873.

J. Kristian Madsen.

[Ind- og Udgangssalmer.]

1.

Alt hvad som Fuglevinger fik,
Alt hvad som efter Fugle=Skif
Med Sanglyd drager Ande,
Lovsunge Gud, for han er god,
Han i sin Naade raader Bod
Paa Støvets Ve og Vaande.

Min Sjæl, du har af alt paa Jord
I Tanken og din Tunges Ord
De allerbedste Binger,
Dg friest er dit Andefang,
Naar dybt du drager det i Sang,
Saa højt i Sky det klinger.

Hvad er vel og paa Jorderig,
Der sammenlignes kan med dig
I Trangen til Guds Naade?
Dg det var dig, den ledte om,
Da med vor Herre hid den kom
Paa underligste Naade.

Saa vaagn da op, min Sjæl, bryd ud
 Med Lovsangs Røst og pris din Gud,
 Din Skaber og Gjenløser,
 Som faae til os i Naade ned
 Og over os sin Kjærlighed
 Med Trosteren udøser!

Og siig det til hver Fugl paa Jord,
 Og siig til alle Engle=Ror,
 Hvis Sang livsaligst klinger,
 At du med dem i Væddestrid
 Vil prise Gud til evig Tid
 For Naade, Røst og Vinger!

2.

Guds Menighed i Syd og Nord,
 I Øst og Vest tillige,
 I Jesu Navn, med Jesu Ord
 Forsamlet til Guds Rige!
 Syng højt om, hvad din Gud har gjort
 For dig, thi det er godt og stort!
 Syng derom alle Dage!

Her er Guds Hus og Himlens Dor
 Med Engle=Røst og Sæde,
 Og har du ikke hørt det før,
 Saa hør det nu med Glæde:
 Vor Herre vidner: her er jeg,
 Guds=Husets Dor, den rette Vej
 Til Himlens Højeløfte!

3.

Søndag er vor Herres Dag,
 Ikke dog, som Daarer mene,
 Som om Salighedens Sag
 Var den Ugedags alene,
 Men Guds=Lys og Guds=Livet
 Herren os paa den har givet.

Paa en Søndag Himlens Gud
 Verdens=Skabelsen begrundte,
 Bød og sagde: Lys, spring ud!
 Som et Lys det frem sig styndte,
 Saa der blev, selv midt i Døds,
 Skjel imellem Lys og Mørke.

Paa en Søndag Engle=Haand
 Vælted bort den Sten i Haven,
 Hvor, i Døds og Mørkes Baand,
 Lys og Liv var lagt i Graven,
 Men stod herlig op af Døde
 I en Søndags Morgenvøde.

Paa en Søndag Gud sin Aand
 Sendte med de Lue=Tunger,
 Som, trods alle Tungebaand,
 Lydt udraaber, favrt udsjunger
 Naaden, som al Nød opvejer,
 Lysets Kamp og Livets Sejer.

Vær velkommen, Herrens Dag,
 Med de store Fortids=Minder!
 I dig finder Velbehag
 Alle fristne Mænd og Kvinder,
 Og Guds Aand ta'r helst til Orde
 Paa den Dag, som Herren gjorde.

4.

Guds Benner! vil til evig Tid
 I Herrens Hus vi blive,
 Da følge ham vi maa med Flid,
 Mens vi er her i Live.

Forgjæves vi til Kirke gaar
 Vor Herres Ord at høre,
 Naar frugtesløst dog Ordet gaar
 Os ind og ud ad Døre.

Det hjælper ej, vi priser Gud,
 Og veed af ham at sige,
 Naar vi ej til hans Gjæstebud
 Vil indgaa i hans Rige.

Det nytter ej, Guds Raades Ord
 Med Munden vi ophøje,
 Naar vi dog kun for denne Jord
 Har Sind og Sans og Dje.

Nej, gjem Guds Ord, og lad din Tro
 I kjarlig Gjærning kjende!
 Da naaer du i Guds Fred og Ro
 Din Troes Maal og Ende.

O søde Jesus! lad din Haand
 Vort Hjærte helliggjøre,
 Og som Gud Faders Almagts-Haand
 Vor Afmagt Kraft iføre!

Da skal vor Gjærning priselig
 Ved dig alene blive,
 Og du af Naade Himmerig
 Os skjænke vil og give!

5.

Ej Hus, ej Land,
 Vor Gud! indslutter dig,
 Ej Jordens Kreds, ej Himles Himle kan,
 Altings Skaber, rumme dig;
 Dog er du her
 Allevegne os nær,
 Hvor i din Menighed
 Vi for dig knæle ned,
 Sjæl og Hjærte kun i dig
 Leve kan og røre sig,
 Nu og i al Evidhed.

Arbejd du med
 Hos os for Jesu Skyld!
 O Gud, paa dette vort Forsamlings-Sted
 Hans Forjættelse opfyld!
 Her i dit Ord,
 Her ved Nadverens Bord,
 Vi søge Lys og Trøst,
 Din Fred og Mod i Bryst,
 Luk da op din milde Haand,
 Giv os den og Jesu Aand,
 Til alt himmelsk Liv og Lyst!

Se til enhver
 Med Døvelse omspændt,
 Som dybt nedbojet skal indtræde her,
 Kun for dig sin Nød bekjendt!
 Herre, vor Gud!
 Lad dem trøstet gaa ud!
 Aftør modfaldnes Graad,
 Og giv de bange Raad!

Saa de med opmuntret Siud
 Atter i dit Hus gaa ind,
 Takke dig med Ord og Daad.

O hør vor Bøn,
 Du, som vor Nødtørst veed,
 Du, som os gav din elskelige Søn!
 Giv med ham os Liv og Fred!
 Hør du vort Raab,
 For din Søn er vort Haab,
 Paa ham vort Hjærte tror,
 Og lider paa hans Ord;
 Alt hvad os er ret til Gavn,
 Giver du i Jesu Navn,
 Som hos dig med Vren bor.

Al Raadens Gud!
 Lad os paa dette Sted
 Betsignede hos dig gaa ind og ud,
 Trygge selv paa Gravens Bred,
 Til vi engang
 Med den liflige Sang
 Hos dig og Jesus Krist
 Indgaa i Templet hist,
 Hvor vi i al Evighed
 Nyde Himlens Fryd og Fred!
 Amen! Amen! det er vist!

6.

I dit Tempel møde vi,
 Dig, vor Fader, at tilbede,
 Gode Gud, staa selv os bi,
 Du vort Hjærte saa berede,
 At hver Tanke vi henvende
 Til dig i dit Ord at kjende!

Lad hvert Ord, vi høre her,
 Tro og Haab i os oplive!
 I vor hele Levnedsfærd
 Kjærlighedens Aand os drive!
 O, velsign os alle sammen,
 Læg du til vor Bøn dit Amen!

7.

Vi samles for dit Nafn her,
 O Gud, dit Ord at høre!
 Vær med din Aand vort Hjærte nær!
 Lad dybt dit Ord os røre!
 Saa i vor Bøn og i vor Sang
 Det vidnes maa med liflig Klang,
 At du er selv til Stede!

8.

Verdens Børn har mangt et Sted,
 Hvor de samle sig til Glæde,
 Skulde da Guds Børn ej med
 Samles her med Lyst at kvæde!
 Vil med sine Englehære
 Herren selv ej med os være!

Jo, han er her, Himlens Glans
 Straaler trindt om os her inde,
 Liv og Fred er Aandens Sans,
 Lyset vi i Jesus finde,
 Gud og Glæde rime sammen,
 Skygger kun er Verdens Gammen.

Graad er Læbens første Lyd,
 Græde maa vi, før vi tale,
 Herrens Ord om Himlens Fryd
 Kan vor Sjæl dog sødt hufvæle;
 Tit vi kom med Taarer sammen,
 Skiltes ad med Fryd og Gammen.

Vær da hos os, Frelser god,
 Hvor vi bede, hvor vi sjunge,
 Klar vort Blik og styrk vort Mod,
 Glæd de gamle med de unge!
 Bedre da hver Dag vi lære:
 I dit Hus er godt at være.

9.

Søde Jesus, vi er her
 I dit Hus, dit Ord at høre,
 Vær du selv i Nanden nær,
 Gjennembor med Kraft vort Dre!
 Lad fra Verden Hjærtet drages,
 Af dit Ord og dig indtages!

Vor Forstand i Mørkets Baand
 Kan ej dig, Guds Billed, kjende,
 Uden Sandheds Helligaand
 Vil sit Lys i os optænde;
 Godt at tænke, tale, virke,
 Det kan du kun og din Kirke!

O, du Herlighedens Glans,
 Lys af Lys, Guds Ord og Tale!

Træng dig gennem Sind og Sans!
 Væk os op af Tungheds Dvale!
 Bon og Sang lad liflig klinge,
 Sjælen sig til Gud opsvinge!

10.

Gid Jesu Glæde i os bo,
 Og Bønnens Aand os røre,
 Saa vi vor Gud med Barne-Tro
 Taksigelse kan gjøre
 Og aldrig staa hans Aand imod,
 Som plante vil i Hjerterod
 Guds Ord, naar vi det høre!

Gud Helligaand! oplys vort Sind,
 Saa Aander vi kan prøve,
 Paa Sandhed ene lægge Bind
 Og os i Dhyder øve,
 Ej blændes af det tomme Skin,
 Saa vi i falske Mestres Trin
 Dig, Sandheds Aand, bedrove!

Med Fredens Gud i Kjærlighed
 Du os tilfammen binde,
 Saa i hans Kraft vi blive ved
 Et helligt Navn at vinde,
 Til baade Legem, Sjæl og Aand
 Paa Kristi Dag i Fredens Baand
 Guds Salighed maa finde.

11.

Lovsyng Herren, min Sjæl og Aand,
 Alt mit Indre i Hjærtebaand!
 Lovsyng altid vor Herres Navn,
 Jesu Kristi vor Herres Navn!

Lovsyng Herren, min Sjæl og Aand,
 Alt mit Indre i Hjærtebaand!
 Glem ej noget af al hans Pris,
 Som gjør Orken til Paradis!

Han udsletter din Syndeskyld,
 Han helbreder din Edderbyld,
 Han i Løn af sin Soleglans
 Binder til dig en Straalekrans.

Han gjenføder din Ungdoms Vaar,
 Han dig mætter med Naadens Aar,
 Han dit Liv har af Døden kjøbt,
 Dig det evige Liv tildøbt.

Lovsyng Herren, hans Englehær,
 Helteeskaren i Herrefærd:
 Kræfter alle, som er for Gud
 Redskabs-Mander og Sendebud!

Lovsyng Herren til evig Tid,
 Al hans Gjærning i Verden vid!
 Thi opfyldes paa hver en Led
 Verden skal af Guds Herlighed.

12.

Kom, Sandheds Aand, og Vidne giv,
 At Jesus Kristus er vort Liv,
 Og at ej du af andet veed
 End ham vor Sjæl til Salighed!

Kom Lysets Aand, og led os saa,
 At vi paa Klarheds Veje gaa,
 Men aldrig dog fra Troens Grund
 Et Haarsbred vige nogen Stund!

Gud Faders Aand! kom til os ned
 Med Himlens Ild: Guds Kjærlighed!
 Læg paa vor Tunge Naadens Røst
 Med Livets Ord til evig Trost!

13.

Fred og Glæde,
 For dem græde
 Tidlig vi med Hjærtens Graad,
 Dit end silde
 Fare vilde
 Vi om Freds og Glædes Raad,
 Uden dem al Verden dog
 Er for os en Djavlekrog.

Fred og Glæde,
 Derom kvæde
 Engle sødt for Kristne smaa,
 Saa de smile,
 Hvor de hvile,
 Hvor Gud Faders Bugger gaa
 Fredelig og glædelig,
 Med Smaaglimt af Himmerig.

14.

Paa Guds Naade
 I al Naade
 Stoler vi og bygge fast;
 Den ej glipper,
 Om end Klipper
 Og med dem Skyhimlen brast.

Hos os raade
 Skal Guds Naade
 Først og fremmest, først og sidst,
 Som os givet
 Den med Livet
 Er i Herren Jesus Krist.

Os til Naade
 Er Guds Naade
 Fra vor Fødsel til vor Død.
 Angest-Naabet
 Troen, Haabet,
 Ruger ud i Naadens Skjod.

Ia for Naade
 Giver Naade
 Gud os med sin kjære Son;
 Naar vi lede,
 Naar vi bede,
 Naaden gav os Savn og Bøn.

Overmaade
 Skal Guds Naade
 Prises her, hvad Gud kun veed;
 Den os vinder,
 Den os binder
 Til vor Gud i Kjærlighed.

Ene raade
 Skal Guds Raade
 For vor Fromhed og vor Dyd,
 Om Guds Dje
 Fra det høje
 Hvile skal paa os med Fryd.

Af Guds Raade
 Alle Traade
 Spindes til vor Helgen=Dragt;
 Den alene
 Kan forene
 Mand og Støv i Hjærtetpagt!

15.

Tak, vor Fader i det høje,
 Tak i Jesu Kristi Navn!
 Raade for dit Guddoms=Dje
 Fandt vor ringe Fødestavn;
 Ordet, over Bølgen blaa,
 Bod i Mandens Kraft du gaa,
 Lod til Salighed det virke
 Fartegn i vor lave Kirke!

Aldrig, Gud, du det forandre!
 Lad i fromme Fædres Fjed,
 I dit Ansigts Lys os vandre,
 Lyses hjem til dig i Fred!
 Dagen hælder, hos os bliv,
 Du, som er vort Lys og Liv!
 Mæt du os med Sjæle=Føde!
 Gjør en liflig Aftenrøde!

16.

Fred, til Bod for bittert Savn,
 Gud os gav i Jesu Navn,
 Fred os købte med sit Blod,
 Fred os Jesus efterlod!
 Kristendom er i en Sum
 Fredens Evangelium!

Fred er Kirkens Velkomst-Ord,
 Og Farvel paa denne Jord;
 I vor Daab det til os lod,
 Skal gjenlyde i vor Død:
 Fred med eder! Herrens Fred,
 Nu og i al Evighed!

17.

Belsignelse, al Jordens Tarv,
 Belsignelsen er Kristnes Arv,
 Belsignelsen af Himlens Gud
 Er Vinen i hans Gjæstebud.

Belsignelsen, af Gud tilfagt,
 Var Perlen i den gamle Pagt,
 Men kun med „Sæden“ som Guds Ord
 Belsignelsen slog Rod i Jord.

Belsignelsen, som Dug og Regn,
 Nu falder i hver Himmelegn,
 Guds Menighed tilbuddt, tillagt,
 Med Pagten ny, med Daabens Pagt.

Besjignelsen i Herrens Stad
 Gjør Daaben til et Ande-Bad,
 Gjør Nadveren ved Herrens Bord
 Til Hjærtets Himmerig paa Jord.

For Guds Besjignelse opstig
 Taksigelse til Himmerig!
 Besjignelsen da strømmer ned
 I Skybrud til Guds Menighed.

18.

Gud! i dine Vingers Skygge
 Lad os glade bo og bygge,
 Thi med Liv og Lys og Lykke
 Der kun er for Smaafolk Hygge,
 Og for Børnene tillige
 Paradis og Himmerige,
 Som i Hjærtet Kristus skrev
 Med sin Mand vort Himmelbrev!

19.

Alt staar i Guds Faderhaand,
 Hvad han vil, det gjør hans Mand:
 Af Guds Naade, til Guds Ære,
 Ewig glade vi skal være
 I vor Herres Jesu Navn!

Sikre paa, vor Arv og Løn
 Er med Guds enbaarne Søn,
 Af Guds Naade, til Guds Ære,
 Ewig glade vi skal være
 I vor Herres Jesu Navn!

Falles om hans Liv og Fred,
 Lys og Kraft og Herlighed,
 Af Guds Naade, til Guds Ære,
 Evig glade vi skal være
 I vor Herres Jesu Navn!

20.

Takker Herren god og mild!
 Evig er hans Naade,
 Kjærligheden er hans Ald,
 Den er Livets Gaade,
 Hvor den hersker, der er Gud,
 Mand er Brudgom, Hjærtet Brud,
 Tak er Børnesloffen.

Takker Herren mild og god
 For hans Naadegave!
 Badet hans er Livets Flod,
 Livets Træ hans Have,
 Freden er hans Mandedræt,
 Tro paa ham er Byrde let,
 Lønnen evig Glæde.

Takker Herren god og mild,
 Gavnild og derefter,
 Den enbaarne, gjæv og gild,
 Arter sig derefter,
 Ordet hans er selv han i,
 Det er vores, hans er vi,
 Et i Jesus Kristus.

21.

Lov og Tak og evig Ære
 Ofre vi dig, Herre sød!
 Jesus Krist, Guds Søn den kjære,
 For dit Liv og for din Død!
 Tak for hvert et Aule=Akvæld,
 Som har aabnet Glædens Væld!
 Tak for hver en Paaske=Morgen,
 Som har slukket Hjærte=Sorgen!

Himmelfarne! evig Ære
 Ofres dig i Engle=Kor,
 For du vil i Landen være
 Med de smaa paa denne Jord:
 Tak for hver en Pinsedag,
 Dejlig i dit Vennelag,
 Som har over Jorden straalet,
 Med din Røst paa Modersmaalet!

Lov og Tak og evig Ære
 For din Røst, som i vor Daab
 Kalder os Guds Børn de kjære,
 Skjænker Herlighedens Haab;
 For din Røst med Naadens Ord
 Til os over Himlens Bord,
 Som os byder Gang og Sæde
 Ewig i vor Herres Glæde!

22.

Min Jesus, lad mit Hjærte faa
 En saadan Smag paa dig,
 At Nat og Dag du være maa
 Min Sjæl umistelig!

Da bliver Naadens Tid og Stund
 Mig sød og angenem,
 Thi du mig kysser med din Mund
 Og tager til dig hjem!

Mit Hjærte i den Grav, du laa,
 Som opstod hvid og rød,
 Lad, naar det aftner, Hvile faa
 Og smile ad sin Død!

Før faa mig arme Synder hjem,
 Med din Retfærdighed,
 Til dit det ny Jerusalem,
 Til al din Herlighed!

23.

Amen, Jesus! du skal raade,
 Amen er du som Guds Ord,
 Amen er din Kraft og Naade,
 Amen er dit Bad og Bord,
 Amen, ja, i Liv og Død
 Vær du med os, Herre sød!

Amen, Jesus, min Anfører!
 Amen er din Himmelfart,
 Amen! du som os bønholder!
 Svar til Navnet, kom nu snart!
 Du, som lukked op, luk i!
 Da er al min Sorg forbi.

Siger, Kristne, alle sammen:
 Amen! Herren gjøre faa!
 Svar og du, min Jesus, Amen!
 Sæt dermed dit Segl derpaa!

Amen, siig, kom i min Favn!
 Amen, ja, i Jesu Navn!

Amen, jeg til Himmels farer,
 Amen, Bladsen er bered,
 Amen, dine Englestarer
 Sjunge i al Ewigbed,
 Liflig sammenstemmer da
 Amen og Halleluja!

24.

O, hør os, Jesus milde,
 O, dan vort Hjærte saa,
 At aarle det og silde
 Dit Tempel være maa,
 Hvor du er selv til Stede,
 I Ordet af din Mund,
 Med Liv og Lys og Glæde,
 Nu og i allen Stund!

[Første Sondag i Advent.]

25.

Springer vidt op nu paa Gavlén, I Ewigheds Portel
 Lukker, I Høvdinger, op, baade hvide og forte!

Hytte og Slot

Åabne sig maa for vor Drot,
 Thi paa hans Ord de er gjorte.

Sejerrig er han i Storm og i Strid alle Vegne,
Rigerne alle, i Stovets og Stjærnernes Egne,

Se, de er hans,
Sol er kun Glimt af hans Glans,
Maa for hans Herlighed blegne.

Hvem er den Herre, og hvad er hans Navn under Solen,
Som han det skrev med sit Blod over Dronninge=Stolen?

Jesus, den Krist,
Frelsermand, er det for vist,
Selv er han Evigheds=Solen!

26.

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
Zulenat, da vor Herre blev fød,
Da tændte sig Lyset i Mørkets Skjod.
Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
Paaskemorgen, da Herren opstod,
Da Livstræet fasted i Graven Rod.
Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
Pinsedag, da Guds Mand kom her ned,
Da nedsteg Guds Kraft til vor Skrobetighed.
Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
Herrens Aar med vor Guds Velbehag
Nu bringer os Glæde hver Herrens Dag.
Velkommen Nyaar og velkommen her!

27.

Gjør Døren høj, gjør Borten vid
 For Herrens Konge mild og blid!
 Og raaber for hans Naahyn ud:
 Her kommer Herrens Konning prud!

Hvem er den Herrens Konge da
 I Himlen, hvor han kommer fra!
 Er der hans Navn og Ry saa stort
 Som Evighedens Herreport?

Den Herrens Konge, mild og blid
 Paa Jorderig til evig Tid,
 Han er i Himlen Engle=Drot,
 Han er den Herre Sebaot!

Den Herrens Drot paa Mark og Fjæld
 Er „Gud med os“, Immanuel,
 Og med Guds Riges Sol i Vaar
 Han bringer os et Gylденаar.

Den Herrens Konge er for vist
 Guds Son, vor Herre Jesus Krist,
 Guds Menighed i Davids Stad
 Gjør Kongen rig og sjæleglad.

Guds Kirke=Port! du aabne dig
 For Herrens Drot fra Himmerig!
 Guds Menighed, som Bruden fin,
 Luk Døren op for Brudgom din!

I, Sions Dotre, som vi veed,
 Er Tro og Haab og Kjærlighed,
 Lovslynger lydt den Herrens Drot,
 Som Davids=Hyttten gjør til Slot!

28.

Indtoget i Jerusalem,
 Det er en kristelig Gaade!
 Er det den store Konges Hjem,
 Kongen af Faderens Naade?
 Skal da endnu fra Sions Top
 Bøye en Trone stjhøj op,
 Tronen, Gud loved Kong David?

Herren har sagt, os nytter ej
 Spørgsmaal om Israels Rige,
 Faderens ja ej vorder nej,
 Mere han ingen vil sige;
 Selv sine Engle ej betror
 Faderen om den Sag et Ord,
 Har sig den selv forbeholden.

Dog fra det dunkle lyd vor Sang!
 Abnes, I Evigheds Porte!
 Kronet har Sejer Kampen lang,
 Borte er alle de forte;
 Lovsang i Sky for Herrens Drot!
 Glæde og Fryd paa Sions Slot!
 Frelseren vandt, Hosanna!

[Anden Sondag i Advent.]

29.

I Sol og Maane skal times Tegn,
 Til Vaaghed under hver Himmelegn,

Naar Himlens Kræfter røres;
 Da Havets Brujen gjør Indhør døv,
 Da skjælver Jorden som Æspeløv,
 Da Doms-Basunen høres!

Men lad kun Himmel og Jord forgaa,
 Et Ord vi favned, som skal bestaa
 Til evig Tid med Ære;
 Vor Frelser gav os derpaa sit Ord,
 At hvor han evig med Glæden bor,
 Skal glade vi og være.

30.

Prægtig skinner Sol og Maane
 Over Luft og Hav og Land,
 Blegne skal de dog og blaane,
 Ved den store Ildebrand,
 Stjærnerne, som yndig tindre,
 Som de større, saa de mindre,
 Svinde hen som Stjærneskud.

Solen dog i Aandens Rige,
 Jesus Kristus, Lys og Liv,
 Maanen i det samme Rige:
 Hjærtelighed, Ordets Liv,
 De ej blegne eller blaane,
 Ældes heller ej og daane,
 De har Evighedens Raar.

Verdens=Aandens Lys er Mørke,
 Under Klarheds Skin fordulgt,
 Herrens Lys er Liv og Styrke,
 Af Døds=Skygger kun forfulgt,

Saa naar Skin og Skygger spinde,
Soleklart skal Sejer vinde
Livets Lys med Herlighed.

Saligt prises skal hvert Dje,
Som forundtes Syn og Sans
For Livs=Lysset fra det høje,
Som har Dydighed til Glans;
I Lov=Sangen som Lys=Havet
Straaler Helgen=Fællesskabet,
Smelter hen i Kjærlighed.

Herrens Stad paa Sejers=Bjærgget,
Blidt opløst af Blusset hans,
Længe af Dods=Skygger hærget,
Ton nu frem i al din Glans,
Saa du under Himlens Bue
Er fra Nord til Syd at skue,
Som engang fra Vst til Vest!

31.

Jordens Kreds var tom og øde
Som en Afgrund, skjult med Vand,
Alt var mørkt som hos de døde,
Ej af Lys et Solegran,
Men Guds Aand fra Vest til Vst
Svæved i hans Almagts=Røst,
Kaldte Lysset frem af Mørke,
Skabte Paradis af Orke.

Lysset leged for Guds Dje
Som et Barn saa lysteligt,

Dg det toned fra det høje:
 Lys er godt, paa Glæde rigt,
 Evig Lys skal kaldes Dag,
 Daglig vinde Hovedslag,
 Til fordrevet er alt Mørke,
 Dag med Nat skal prøve Styrke.

Nar omskiftes, Tider rinde,
 Gud kun veed paa Dage Tal,
 Alt til sidst dog overvinde
 Lysset baade maa og skal,
 Da det lyder: Lys er godt,
 Ondt er baade fort og graat,
 Op i Lysset gaa alt andet,
 Det til Ilden er forbandet!

Jordens Kreds er tom og øde
 Som en Afgrund, skjult med Ild,
 Magtesløst er alt det døde,
 Men dog kun, som Gud det vil;
 Dg hans Aand fra Vest til Øst
 Svæver i hans Almagts-Røst,
 Kalder Livet frem af Døden
 Som af Mørket Morgenvøden.

Livet sjunger til Guds Ære
 Tonen ud ti tusendfold:
 Her er godt hos dig at være,
 Igjenløst fra Dødens Vold;
 Til det skaber Gud paa ny
 Jord og Himmel uden Sky,
 Siger: Liv! her er dit Sæde,
 Hvil dig i din Herres Glæde!

Derfor lad kun Skyer graane,
 Sortne i hver Himmelegn,
 Lad kun ses i Sol og Maane
 Dommedags de store Tegne!
 Lad kun bruse Verdens Hav!
 Lad kun kastes Verdens Grav!
 Med vor Frelser, Verdens Dommer,
 Følger evig Sol og Sommer.

32.

Himmerig lignes ved Moer ti,
 Alle med Lamper i Hænde,
 Sjungende: Herre! derefter vi
 Længes, at Tiden -faar Ende.

Bruden nu raaber med Manden: kom!
 Kom, Herre Jesus! du kjære!
 Verden er os en Drik saa tom,
 Blus vi for Brudgommen bære.

Brudgommen har sit eget Sind,
 Løber de Moer for længe,
 Alle de nikke og slumre ind,
 Om de end er oven Senge.

Midnatten kommer med Horn og Bue,
 Brudgommen er her, de raaber;
 Moerne fare da op i Bue,
 Halvdelen er dog kun Taaber.

Lamper de har, men Olje fin,
 Som skulde lyse og brænde,
 Fattes de fem, enhver til sin,
 Det tog en sorgelig Ende.

Laane de vil af Søstre fem,
 De kan dog intet undvære,
 Ellers der blev ej nok til dem,
 Højblus til Brudgommens Ære.

Kjøbe de vil, hvad ej er fal,
 Sukke, som Uglerne tude,
 Banke vel paa ved Bryllupshal,
 Maa dog i Mørket staa ude.

Troen er Lampe fin af Guld,
 Bægen i Haabet sig tænder,
 Kjærligheds Olje underfuld
 Er det, som blussende brænder.

Flytted vi Bjerge ved vor Tro,
 Haabed vi Saligheds Fylde,
 Troen og Haabet, begge to,
 Kjærlighed Livet dog skylde.

Tager den af, som den tog til,
 Lampen ej længe kan brænde,
 Hos os udslukkes Himlens Ild,
 Haabet med Livet har Ende.

Alt af Guds Naade i Jesu Navn!
 Det er dog Troen, som vinder,
 Blusse i den skal Mandens Bavn
 Højt hos de hellige Kvinder.

33.

Tegn skal der ske for Dønnedag
 Baade i Sol og i Maane,
 Da under Dymbets Bølgeslag
 Brimlende Folkene daane,
 Og før den Slægt er sovet hen,
 Kommer vor Herre selv igjen,
 Dødes og levendes Dømmer.

Verden er stolt af største Klogt,
 Siger, den alt har ransaget,
 Himmelens Kræfter undersøgt,
 Slet ingen Fare opdaget;
 Men det er Verdens gamle Skif,
 Tryggest den sov, da den forgik
 Fordum i Syndflodens Bunde.

Himmel og Jord, de skal forgaa,
 Som de er nu at beskue;
 Sandhedens Ord, det skal bestaa,
 Trods Elementernes Lue,
 Møde vi Herren skal i Sky,
 Himmel og Jord da gøres ny,
 Sandhed og Kjærlighed sejre!

[Tredje Søndag i Advent.]

34.

Kom, følg i Manden med
 Til Jordans Færgested!
 Her staar Johannes Døber,
 Som Frelserens Forløber,

Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Her staar i Tjener=Dragt
Vor Drot med Guddoms=Magt,
Vor Frelsermand den milde,
Hvis Ord er Livets Kilde;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Det gamle Testament,
Med Herrens Lampe tændt,
Er her i Engle=Manden
Lyslevende opstanden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Det nye Testament,
Med Lysen evig tændt,
Som overstråler Tiden,
Staar i Guds Søn ved Siden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Her mødes under Sky
Det gamle med det ny,
Her løses Livets Gaade
I Sandhed af Guds Naade;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Imellem Stov og Aand
Fornyes Hjærtebaand,
Og Rede sig paa Tue
Da bygger Himlens Due;

Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Den store Engle=Mand
Vel døber kun med Vand,
Men peger dog med Haanden
Paa Daab med Hellig=Anden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

Det er Guds=Andens Daab
Med Herlighedens Haab,
Hvor Vandet sig med Ilden
Forbinder i Livs=Kilden;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

I Daabens Ord og Pagt
Den Ild med Vand er lagt,
Skal under Vandet brænde
Til alle Dages Ende;
Her ser du, over Daaben
Guds=Husets Dør staar aaben!

35.

Guds Søn har selv os sagt, han kom
Til Verden med en fjer Guds=Dom
For seende og blinde:
De højt oplyste skal faa Star,
De blinde, som har Sandhed kjær,
Skal Syn for Sandhed vinde!

Han er det sande Nytaars=Ny,
 Men Himlens Lys er svøbt i Sky,
 Som han i Krybberummet;
 Selv Falke=Djue ser det ej,
 At der er Lys paa Livets Vej
 I Evangeliumet!

Paa Troens og paa Korsfets Ord
 I Aar forarge som i Fjor
 Sig alle Verdens vise;
 I Naadens Lys og Djemed
 De ser kun idel Daarlighed,
 Og den Dplysning prise.

Men hvor i Sjæle=Morkets Braa
 Dog ømt og ærlig Hjerter flaa,
 Der skaber Gud et Dje
 For Sandheds Magt og Naadens Glans
 Og Kjærlighedens Straalefrans,
 For Lyset fra det høje.

Selvklogskab blindes af Guds Lyn,
 Enfoldighed faar deraf Syn,
 Det kan ej andet være;
 Thi se og høre, leve, dø,
 Vi skal paa denne Verdens D
 Til Guds, vor Skabers, G're.

36.

Hvad har i Orken I vel set,
 Som gif fra Verden til Daaben!
 Hørte I der en stor Profet?
 Mærked I, Himlen var aaben?

Hørte I Lovens Torden=Ord?
 Mærkede Hjærtet Mandens Spor,
 Som naar en Engel hensfrider?

Da var I med ved Jordans Flod,
 Hørte Johannes den Dober,
 Som i Guds=Mandens Kraft han stod,
 Da saae I Herrens Forløber,
 Ej mellem Mandes og Kvinders smaa
 Større paa Jorden kan opstaa,
 Tale med Folkenes Tunger.

Men vil I kjende ret Guds Haand,
 Hører da ham, man ej skner!
 Ham, som kan døbe med Guds Mand
 Og med de himmelske Væer;
 Tror ham paa Ordet, at de smaa,
 Som i Guds Rige hos ham staa,
 Større dog er end Johannes!

[Fjerde Sondag i Advent.]

37.

Op, glædes alle, glædes nu!
 Med Fryd opfylder Sind og Hu
 I Herren, eders Glæde!
 Thi Herren er med Julen nær,
 Og vil, fordi han har os kjær,
 Nu i vort Kjød sig klæde.

Bort Sorg og fræk ej mer vort Sind!
 Guds Glæde lukke vi nu ind,
 Med Jesus vi den savne;
 I ham har Hjærtet Fred og Ro,
 I ham vort Haab, vor Bøn og Tro
 Skal Glæden aldrig savne.

O Gud, din Fred, som overgaar
 Alt, hvad end nogen Sjæl forstaar,
 Bort Sind og Hjærte vare,
 Saa vi i Jesus Kristus maa
 Den store Guleglæde faa,
 Som aldrig skal bortfare!

38.

Se det Guds Lam med Verdens Synd,
 Se ham taalmodig den bære!
 Tale Guds Ord med Almagts Fynd,
 Det kan kun han til Guds Ære,
 Han er alene den Profet,
 Som siger sandt: han selv har set
 Himmerigs-Hemmeligheden.

Han er Brudgommen, som sin Brud
 Kjøber i dyreste Domme,
 Og alt det Guld, han giver ud,
 Det bliver hende til Fromme,
 Bliver, alt efter Hjærtets Lyst,
 Smykker om Hals og saa paa Bryst,
 Dejligheds Dronninge-Krone!

Brudgommens Ben er Sandheds Aand,
 Som paa hans Tjenerskab hviler,
 Rækker ham Bruden vort sin Haand,
 Trykker han mildt den og smiler,
 Siger: „hust paa din Brudgoms Navn!
 Naar jeg dig ser i Jesu Favn,
 Da er min Glæde fuldkommen.“

[Julen.]

39.

Jule-Aften! du er skøn,
 Du kom til os med Guds Søn,
 For Guds Stol hans Engle kvæde
 Sød om al den Fryd og Glæde,
 Du har bragt til Jorderig!

Livets Træ med Lys i Top
 Borte i Guds Have op,
 Adams Børn dog længe sukke:
 Paradis for os er lukket,
 Død og Dom er Syndens Sold!

Lysets Træ med Liv i Løn
 Er oprundet med Guds Søn,
 Engle svæve i dets Grene,
 Kvæde sødt med Stemmer rene,
 Vinke os til Paradis.

Der os santer Gud i Læ
 Under Livets Palmetræ,

Der sin Herlighed den klare
 Han for os vil aabenbare
 I vor Herres Jesu Navn.

Om det Lys, som tændtes brat
 Med Guds Søn i Zulenat,
 Livets Lys, som blidt skal brænde
 For de smaa til Verdens Ende,
 Minder os vort Zuletræ.

Gud velsigne dem, der saa
 Glæde vil os arme smaa,
 Vise os, hvor Lyset findes,
 Være os med Lyst at mindes
 Barnet, født i Betlehem!

Engle smaa, som paa Guds Bud
 Synge Zulen ind og ud,
 Synger født, hvad vi kun stamme,
 Dem til Fryd, som os annamme
 I vor Herres Jesu Navn!

40.

Af Midnattens Skjød

Min Fryd er oprunden! min Frelser blev fød!
 At dybeste Mulm over Betlehem laa,
 Det minder mig om, jeg kan ej det forstaa,
 Hvordan Guds enbaarne, undfangen i Løn,
 Blev Menneskens Søn!

Af Midnattens Skjød

De himmelske Straaler med Vælde udbrod,
 Som Sole paa Binger med Engle i Sky,
 Saa Fuglene sang, som i Morgenens Gry:

Det minder mig om, kun med Jesus opgit
Der Lys for mit Blik!

O, hellige Nat!

I dig har jeg fundet en dyrebar Skat,
Forgjæves opsøgt i al Verden om Dag:
Din Glans er mit Lys, og din Sang mit Behag,
Du føder min Fred, du tilhynger mig Trøst
Med Englenes Røst!

41.

Bed Midnats=Tid blev Morgen=Skjær,
Til Stovets Born kom Himlens Hær
Med Fryden og med Freden,
Med Grevers, med Lovsang ny
Til ham, som troner over Sky,
Og skabte nyt her neden.

Gjenlyd i Bryst, udbryd i Ord,
Udbred dig paa den hele Jord,
Du Julefang fra Skyen!
Du Lovsang til vor Skaber god,
For Frelseren af Guddoms=Kød,
Os født i Davids=Byen!

Lyd Jule ind og Jule ud,
Til Ære for den Guders Gud,
Som troner i det høje,
Til Fred og Fryd i hver en Braa,
Hvor sig med Hyrderne de smaa
I Jesus=Navnet boje!

42.

Nat i Østen er ej saa lang
 Som her ved Zuletider,
 Ej det flyger, som her, i Vang,
 Og ej paa Is man skrider,
 Dog trækker køligt til Marks det der,
 Som i det tidlige Foraar her.

Kølig traf det paa Marken vild
 Ved Betlehem fra Norden,
 Hyrder otte sad om en Fld
 Og vaaged over Hjorden,
 Da Talen faldt paa de gamle Ting,
 Og hvordan alt dog gaar sært omkring.

Talen faldt paa Kong Davids By
 Og paa hans Bovestykke;
 Stort det gamle og smaat det ny,
 I Sang, i Daad og Lykke,
 Det fandt de unge: det saae man grandt,
 Det var en Sorg, men det var dog sandt.

Davids Son, sagde en af dem,
 Vi ventet har saa længe,
 Nys jeg modte i Betlehem,
 Omringet af Byens Dreng,
 En Davids Son med sin Vennebib,
 Af Rejsen træt og af Kulde stiv.

Hedning=Herren i Rom det bød:
 Til Mandtal hver sig melde!
 Davids=Sonnen som Træl adlød,
 I hvad det end tør gjælde:
 To Liv kanske, før det gryr ad Dag,
 Thi bleg var Kvinden og saare svag.

Husvild stod han paa Davids Grund,
 Saae op til Himlens Bue,
 Klart paa faldende Tode hun,
 Det var en Ynk at skue ;
 Jeg kvalte i mig da knap det Raab:
 Forældet Storhed! forlorent Haab!

Engle=Syner og Seers=Røst,
 De læses op af Bogen,
 Raad til Frelse og Ord til Trost,
 De peges paa bag Taagen ;
 Men Winter=Matten er kold og mørk,
 Og Livet øde som Ethams Ord.

Graa og gammel var Jonatan,
 Han hørte Ungdoms=Talen,
 Fast i Troen paa Gravens Rand,
 Han blussede i Midnats=Svalen ;
 Saa bruser, han sagde, den unge Vin,
 Den sprængte mangan en Kande fin.

Hvor var du eller jeg den Gang,
 Da Lys blev født i Mørke!
 Kan vi Stjærnernes Morgensang,
 Og har mod Gud vi Styrke?
 Kan Daarstabs Ord, som en Taagefy,
 Fordunkle Ordet: bliv Lys paa ny!

Zuda=Bjærgget gjenlød i Fjor
 Af Sang om Engle=Syner,
 Stumme Læber fik stærke Ord,
 Saa lyser det og lyner,
 Bebudes højt med en Tordens Røst:
 Nu Syvdays=Lysset opgaar i Øst!

Betlehem er der peget paa
 I Skriften med Guds Finger,
 Hvad i Dvale som Fugl der laa,
 Skal fare op paa Vinger;
 Den Davids Søn med sin Venneviv,
 Kanste det gjælder al Verdens Liv!

Alle lytted, men Gubben tav,
 Og alles Djne stirred,
 Trindt omkring var et Straalehav,
 Saa Baalet sank og dirred,
 Hvor nys det blussed, en Engel stod
 Og dølged Ild med sin Straalefod.

Venner! sagde Guds Engel blidt:
 Hvorfor er nu I hange?
 Kilde-Væld kun er Budskab mit
 Til lutter Frydefange,
 Thi han, som Jorden gjør sjæleglad,
 Er født til Verden i Davids Stad.

Jesus Kristus, den Davids Søn,
 Bor Frelser fra al Fare,
 Født er han, ligger svøbt i Lon
 I Krybben, tag det vare!
 Fra Himlen højt kommer Julebud:
 Nu Være være den Guders Gud!

„Være være den Guders Gud!
 Nu daled Fred til Støvet,
 Glæden springer af Svøbet ud,
 Som Blomsten og som Løvet!“
 Saa lydt og sødt under Sky det klang,
 Som alle Stjærnernes Morgensang.

Himmel=Klarhed og Engle=Sang,
 Dem gav os Gud med Freden,
 Efter=Skid de og Efter=Klang
 Har trindt i Kristenheden,
 Hvor Aand har Mæle og Sang har Væld,
 Hvor Dine tindre hver Julekvæld.

Kirke! du er vort Betlehem,
 Og alle smaa der inde,
 Efter som det er sagt til dem,
 Skal deres Frelser finde
 Med Juledags Evangelium
 I Hjerter=Kammerets Krybberum.

43.

I Himlen hortos Gud Faders Røst:
 Jeg sendte min Son til Stovet,
 I Nat han fodes til evig Trøst,
 Han lægges i Barne=Swøbet;
 Og hvem vil fare mit Bud til Jord,
 Med Glædens Røst og med Fredens Ord,
 Til glædelig Fest om Julen?

Guds Engle svared i Hast derpaa,
 De vare i Tal saa mange,
 Som Stjærner tindre paa Himlens Blaa:
 Vi fare med Fryde=Sange,
 Vi fare alle til Jorden ned,
 Vi aande Glæde og lyse Fred,
 Til glædelig Fest om Julen!

Da lod det atter fra Gunders Gud:
 Det takkes mig vel, I fare!

Men være skal dog mit Sendebud
 Den mindste i eders Skare,
 Den mindste, klædt i min Herlighed,
 Skal Ordet føre om Fryd og Fred
 Til glædelig Fæst om Julen.

Udrettet blev det Guds Ord saa brat,
 Den lille i Straale-Drægten
 Fra Sky neddaled om Midjenat
 Til Hyrder ved Natte-Vægten,
 Og liflig sang alle Englekor
 Om Hjærtens-Glæde og Fred paa Jord
 Til glædelig Fæst om Julen.

Og hvor der synges nu fjærn og nær
 Af Hjærtet med Klokke-Rimen:
 „Fra Himlen højt kommer jeg nu her“,
 Den lille staar hos paa Timen;
 Det mærker Hjærtet paa Himlens Fred,
 I Djet tindrer dens Herlighed
 Til glædelig Fæst om Julen.

Gud, lad os alle nu glædes ved
 Den mindste i Englestare,
 Som selv sig kalder kun Barnlighed,
 Vil aldrig det aabenbare,
 Hvad han, som Stjærner gav Navn og Glans,
 Har kaldt sin Engel med Straalekrans,
 Til glædelig Fæst om Julen!

44.

Rimer, I Klokker! ja, timer før Dag i det dunkle!
 Tindrer, I Stjærner! som Englenes Djuer kan funkke!
 Fred kom til Jord,
 Himmelens Fred med Guds Ord,
 Æren er Guds i det høje!

Juleu er kommen med Solhverv for Hjerterne bange;
 Jul, med Guds=Barnet i Svøb, under Englenes Sange,
 Kommer fra Gud,
 Bringer os Glædskabens Bud,
 Vren er Guds i det høje!

Stunger og danser og klapper i eders Smaahænder,
 Menneske=Bornene alle til Forderigs Ender!
 Født er i Dag
 Barnet til Guds Velbehag,
 Vren er Guds i det høje!

45.

Jule=Morgen vi har set,
 Thi maa vi os vel glæde,
 Krist er født, det er nu sket,
 Thi maa vi friligt kvæde;
 Han er et Barn saa underligt,
 Saa favert, skjont og lysteligt,
 Som Mand udi Muld kan være;
 Det tyktes for utænklig
 For Kræften uforfrænklig,
 Som følger hans Guddoms=Vre.

Moder hun er Daatter her,
 Den Sou er hendes Fader,
 Hvo har hort sliig Under=Færd,
 At Gud sig føde lader!
 At stort til Gavns er blevet smaat,
 At en Smaadreng er Drotters Drot,
 Det kan ingen Mand begribe;
 Han er os fjærn og dog saa nær,
 Guds Son af vores Folkefærd,
 Det lader sig ej beskrive!

Kongens Søn i højen Hald,
 Som alting har at raade,
 Fødtes i en Oxen=Stald,
 Det er en fælsom Gaade;
 Fuld kunstig er den Kamppe stærk,
 Thi Sol og Maane er hans Bærk,
 Planeter og Stjærner alle,
 Dog laa han i en Krybbe trang,
 Han thysset blev med Bugge=Sang
 Og maatte som Barnet lalle.

Moder hans var Jomfru ren,
 Det voldte Skaber=Anden,
 Rosen=Stok af Lilje=Gren
 Udsprang ved Skaber=Haanden;
 Da legte spæd i Jomfru=Skjod
 Han, som fra evig Tid er fød,
 Guds Engle saae aldrig Mage,
 Da lo og græd med Barnerøst,
 Da died han sin Moders Bryst,
 Som har ikke talte Dage.

Solen skader ej det Glar,
 Dens Straale gjennembryder,
 Vand ej heller Verjords=Kar,
 Hvori den sig indgyder,
 Ulyksalig var den Moder ung
 Med Byrde stor, men aldrig tung,
 Som bar paa den Livets Fyrste;
 Hun lod ham drikke af sit Bryst,
 Men mærked vel med salig Uyst,
 Hun lod hende aldrig tørste.

Kejser=Bud løb rundt med Brev
 Om Mandtal flux at skrive,
 Hele Verden hjem han drev
 For Skatten ham at give,
 Og Josefs og Mariæ Hjem
 Det var Kong Davids Betlehem,
 Derhen maatte de da fare;
 Der fødte hun ved Midnats=Tid
 I Oxen=Stald den Herre blid,
 Ja, Drot over Engle=Skare.

Engle=Bud kom flux til Jord,
 Men kun til Hyrde=Drenge
 Vifligt var det Budskabs Ord,
 Sig nejed Blomst i Enge;
 Guds Børneslok! vær sjæleglad!
 Han er nu født i Davids Stad,
 Som frelser sit Folk fra Doden,
 Han fødtes af en Bomfru fin,
 Han ligger svøbt i hviden Lin
 Og smiler som Morgenrøden.

Buggen er et Krybbe=Rum,
 Nu bort med Hovmod's=Syge!
 Zule=Evangelium
 Er kun for de ydmyge.
 Nu Være være ham, som bor
 I Højhed over Engle=Kor,
 Men gjæster dog Hytter lave!
 I Himlen Fryd, med Jorden Fred!
 For Mand af Muld Ulyksalighed,
 Som skatter den Nyaars=Gave!

46.

Himlens Morgenrøde
 Sig lod paa Jorden føde:
 Ved Midnatstid i Betlehem,
 Den dunkle Braa blev Lysets Hjem.
 Ere være Gud i det høje!

Himlens Morgenrøde
 For levende og døde
 Oprandt, da Guds enbaarne Søn
 Til Moder fik en Jomfru skjøn.
 Ere være Gud i det høje!

Himlens Morgenrøde!
 Hilsæl med Toner føde!
 Gjenlyd, Guds Riges Blomstervang,
 Af Paradisets Fuglesang!
 Ere være Gud i det høje!

47.

Et lidet Barn saa lysteligt
 Blev af en Jomfru baaret,
 Ej før, ej siden hørtes slikt,
 Men kun i Jubelaaret,
 I Tidens Fylde, da Guds Søn
 Paa Jord sig fandt en Moder skjøn,
 Lod uden Synd sig føde,
 Fornedrede sig til de smaa,
 Saa de kan ham til Broder saa,
 Den Himlens Morgenrøde!

Højlovet i al Ewighed
 Skal Jesus Kristus være,

Og naar for ham vi knæle ned,
 Det er Gud Faders Ære,
 Og naar vor Lovsang, altid ny,
 Fra Jord sig svinger let i Sky
 Med glade Tuletoner,
 Bort fattige Halleluja
 Med salig Fryd istemmes da
 Af Engles Millioner!

48.

Zulen har Engle-Æhd,
     Vi med Fryd
 Os barnlig paa Gud Fader
     Forlader;
 Vi var i Nød saa længe,
 Dog hørte han vor Bøn,
 Han veed, hvortil vi trænge,
 Vor Frelser blev Guds Son;
 Thi vil vi alle sjunge
 Med Hjærte og med Tunge:
 Et Ære være Gud
     For sit Zulebud!

Ket i en salig Tid
     Kom han hid;
 Da glemte deres Mode
     De døde,
 Da de fik det at vide,
 At født var Folkets Ven,
 Som tog vor Sorg og Rvide
 Og gav os Fryd igjen,
 Gik ned for os i Døden
 Som Sol i Aftenrøden,
 Og stod i Morgengry
     Op for os paa ny.

Sorg er til Glæde vendt,
 Klagen endt!
 I Lovsang kjendes Fryden
 Paa Lyden!
 Syng med Guds Engle=Skare
 Paa Jesu Fødselsdag
 Om Fred og ingen Fare,
 Gud Faders Velbehag,
 Som vil al Sorgen vende
 Til Glæde uden Ende!
 Bær os paa Børnevis
 Ind i Paradis!

49.

Det liflig klang i Engle=Kor,
 Engle=Kor:
 En Frelser født, Guds Fred paa Jord!
 Halleluja, Halleluja!
 Tak, Engle=Kor, for Zulebud!
 Zulebud!
 Med eder vi vil prise Gud.
 Halleluja, Halleluja!
 O, Gud ste Lov for Zulenat!
 Zulenat!
 Nu kommer Nyaars=Morgen brat.
 Halleluja, Halleluja!
 Saa voxer vi i Lys og Løn,
 Lys og Løn,
 Som Kongebørn med Davids Søn.
 Halleluja, Halleluja!
 Og som Guds Engle kom til Mænd,
 Kom til Mænd,
 Saa kommer vi til dem igjen.
 Halleluja, Halleluja!

Fra Betlehem til Stjerne=Slot,
 Stjerne=Slot,
 Vi Himmelvejen kjende godt.
 Halleluja, Halleluja!

Den gaar i Tro paa Jesu Navn,
 Jesu Navn,
 Op til Guds=Ordets Fødestavn.
 Halleluja, Halleluja!

Den førte Engle ned til Jord,
 Ned til Jord,
 Og fører os til Engle=Kor.
 Halleluja, Halleluja!

Der dejlige Guld=Kroner smaa,
 Kroner smaa,
 Vi af Guds Sou, vor Broder, faa!
 Halleluja, Halleluja!

50.

Guds Engle i Flok! synger liflig i Kor,
 Som den første Sul,
 Om BARNET, Guds=BARNET, som fødtes paa Jord,
 Om JESUS, vor Helt og vor Herre!

Guds=Folket paa Jord! tager BARNET i Favu,
 Som den første Sul!
 Med Fred kom vor Frelser i Faderens Navn:
 Vor JESUS, vor Helt og vor Herre!

Al Vren er Guds over højeste Sky,
 For den glade Sul,
 I Billede sit har han skabt os paa ny,
 Med JESUS, vor Helt og vor Herre!

51.

Vor Sjæl er frelst fra Synd og Død,
 Os melder Engle=Stemme:
 Os er i Dag en Frelser fød,
 Hans Navn vi aldrig glemme!
 Nu har en Fader vi og der,
 Hvorfra kom hid Guds Englehær,
 Guds Son, han er vor Broder,
 Hans Himmel er vort Fædreland,
 Og selv er han vor Frelsermand,
 Hans Kirke er vor Moder.

52.

Den yndigste Rose er funden,
 Blandt stiveste Torne oprunden;
 Om Julen, trods Vinterens Kulde,
 Sprang Paradis=Rosen af Mulde.

Saa lønlig den spired der inde,
 Hos Jordens lykkeligste Kvinde,
 Den herlig udsprang, uden Hinder,
 Paa Gudsbarnets dejlige Kinder.

Min Rose, den hvide og røde,
 Oprandt med Gudsbarnet, det søde:
 Med Kristus, min Frelser, den kjære,
 Den dufter, hans Kirke til Ære.

Al Verden nu burde sig fryde,
 I Lovsang hver Tunge udbryde;
 Men mange har aldrig fornummet,
 At Paradis=Rosen er kommet.

Forbitrede Torue=Gemytter!
 Hvi staa I saa stive som Stotter?
 Hvi holde I eder saa ranke
 Og knejse paa Bjærg og paa Banke?

En Gang I dog sjuke og segne,
 O, søger de lavere Egne!
 Der faar I Guds=Varnet i Tale,
 Thi Roserne voxe i Dale.

Min Jesus! ja, der har jeg fundet
 Det høje i Lavhed oprundet,
 Og du skal evindeligt være
 Min Rose, mit Smykke, min Ere.

Lad Verden mig alting betage!
 Lad Tornene rive og nage!
 Lad Hjærtet kun bugne og briste!
 Min Rose jeg aldrig skal miste.

Forgjæves man kaster mig Graven,
 Jeg gaar med min Rose til Haven
 Og hører den i Paradiset
 Af alle Smaablomsterne priset.

53.

Her komme dine arme smaa,
 O søde Jesus! med Attraa
 Af gauske Hjærte, Sjæl og Sind,
 At finde Vejen til dig iud.

Vi løbe dig med Sang imod
 Og kysse Stovet for din Fod,

Til Livsens Sol i Dødens Nat
Blev du os født, vor Sjæle=Skat!

Du kom fra lyse Himmelsal
Til denne Verdens Skyggedal,
Hvor man dig intet andet bød
End Stald og Krybbe, Kors og Død.

Men du os frelst med dit Blod
Fra Synd og Død, vor Hyrde god!
Du tog vor Hyrde, bar vor Skam,
Du blev Guds rene Offerlam.

Ak, Jesus! ak, hvor gaar det til,
At dog saa faa betænke vil
Den synderlige Kjærlighed,
Der drog dig til vor Sammer ned!

O drag os smaa dog til dig hen,
Vor søde, fromme Sjæle=Ven!
At hver af os saa inderlig
Med Barnetro maa favne dig!

Lad Verden ej med al sin Magt
Os rokke fra vor Daabes Pakt,
Men giv, at al vor Længsel maa
Til dig, til dig alene staa!

Saa skal det ske, at vi en Gang
Med Helgen=Sind og Fryde=Sang
I Himlens søde Paradis
Skal prise dig paa Engle=Vis.

Her staa vi nu i Flok og Råd
Som Blomster smaa med Knop og Blad;
O hjælp, at Kreds og Ring vi maa
I Himlen om din Trone flaa!

54.

Et Barn blev født i Betlehem,
 Betlehem,
 Guds Himmel var hans rette Hjem.
 Halleluja, Halleluja!

Han fandt en Moder paa vor Jord,
 Paa vor Jord,
 Alt som i Hjærtets Tro Guds Ord.
 Halleluja, Halleluja!

Han selv var baade A og D,
 A og D,
 Hans Moder var Maria=Mo.
 Halleluja, Halleluja!

Derfor han kaldes Kvindens Sød
 Kvindens Sød,
 Guds Mand ham stod i Faders Sted.
 Halleluja, Halleluja!

Men hvad med Skjel han kaldes end,
 Kaldes end,
 Hans rette Navn er „Frelseren“.
 Halleluja, Halleluja!

Han bar vor Synd, han led vor Død,
 Led vor Død,
 Han bødte for, hvad vi forbrød.
 Halleluja, Halleluja!

Enhver, som tror og bliver døbt,
 Bliver døbt,
 Har Jesus dermed dyrefjæbt.
 Halleluja, Halleluja!

Han har for os sit Liv tilsat,
 Liv tilsat,
 Derved er os vor Synd forladt.
 Halleluja, Halleluja!

Hans Sejer over Død og Grav,
 Død og Grav,
 Det er, hvad vi skal leve af.
 Halleluja, Halleluja!

Det Fællesskab han ved sit Bord,
 Ved sit Bord,
 Os skjænker med sit Guddoms=Ord.
 Halleluja, Halleluja!

Det sker i Dag alt som i Gaar,
 Som i Gaar,
 Ja, som i atten Hundred Aar.
 Halleluja, Halleluja!

Dg ske det skal til Dommedag,
 Dommedag,
 Det er med Gud en afgjort Sag.
 Halleluja, Halleluja!

Derfor lovsynges Jesu Navn,
 Jesu Navn,
 I alle Kristnes Fødestavn.
 Halleluja, Halleluja!

Dg derfor i al Evighed,
 Evighed,
 Lovsynges skal Guds Kjærlighed.
 Halleluja, Halleluja!

55.

Alle Begne nu paa Jord
 Sjunge vi med Englekor:
 Ere være Gud i det høje!
 Zorderige gav han Fred,
 Mennefsens Kjøn Fornøjelighed,
 Ere være Gud i det høje!
 Frelseren, født i Davids Stad,
 Mennefsens Slægt gjør barneglad,
 Ere være Gud i det høje!

56.

Gud taler, faa det sker,
 Min Sjæl, hvad vil du mer?
 Ved Ordet alt er blevet,
 Af det er Himmel-Brevet.
 Paa alle Tunger gløde
 Guds Ord, det evig søde!

Guds=Ordet er Guds Son,
 Sin Faders Lyst i Lon,
 Sin Faders Spejl, det klare,
 Som alt kan aabenbare.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Som Solen, svøbt i Sky,
 Det store Morgengry,
 Guds Ord, som Engle hylde,
 Blev Kjød i Tidens Fylde.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Derom i Zule=Mat
 Kom Bud fra Himlen brat,
 Derom i Skygge=Dale
 Sang Himlens Nattergale.
 Paa alle Tunger gløde
 Guds Ord, det evig søde!

Da laa i Krybberum
 Med Barnesmil i Slum
 Det Ord, som hvert et Dre
 Selv under Muld skal høre.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Det laa i Jesu Favn,
 Stod op i Jesu Navn,
 Udfoer, som Røsten klinger,
 Paa Mandedrættets Binger.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Guds Ord i Jesu Mund
 Nu og i allen Stund
 Skal mindes dybt i Dale
 Dg højt i Himmel=Sale.
 Paa alle Tunger o. s. v.

For Munden liflig fin
 Blev Vandet brat til Vin
 Som for dens Rys at smage
 I Støvet's Bryllupsdage.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Slog han til Lyd om Bord,
 Da lytted til hans Ord
 Med Stormen Bølger vilde,
 Dg blev som Moer milde.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Hans Ord, som Dug og Lyn,
 Det gav de blinde Syn,
 Det til paa sig at høre
 De dove laante Øre.

Paa alle Tunger gløde
 Guds Ord, det evig søde!

Det Ord, hvor hen det kom,
 Var himmelsk Rægedom
 For Legemer og Sjæle,
 Gav selv de stumme Mæle.

Paa alle Tunger o. s. v.

Det gjorde surt til sødt,
 Det blæste Liv i dødt,
 Det skabte Brod i Ørke,
 Det skabte Lys i Mørke.

Paa alle Tunger o. s. v.

Da saae man det paa Jord,
 At alting kan Guds Ord:
 Stenhjærter kan det smelte,
 Omstabe Ror til Helte.

Paa alle Tunger o. s. v.

Til Himmels Jesus foer,
 Men vi beholdt hans Ord,
 Og Anden paa hans Begne
 Gjør dem til sine egne.

Paa alle Tunger o. s. v.

Nu og i allen Stund
 Guds Ord i Jesu Mund
 Gaar over Bjærg og Dale
 Os alle at huseale.

Paa alle Tunger o. s. v.

Til Skræk for Djæble kun
 Er Jesu Ord og Mund,
 Og det er Lyft at mærke,
 Hans Ord er dem for stærke.
 Paa alle Tunger gløde
 Guds Ord, det evig søde!

Hans Ord er Liv og Aand,
 De løse Dødens Baand,
 De aabne, sandt at sige,
 Os alle Himmerige.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Det er Guds Mesterværk,
 Han er i Svaghed stærk,
 Som Pust i Gæspelovet
 Hans Aande bor i Stovet.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Hans Søn, hans Guddoms=Ord,
 I Himlen evig stor,
 Han er paa Jorden lille
 Og virker i det stille.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Guds Søn med Troens Ord
 I Hjærtetamret bor,
 Det høres ej paa Gader,
 Han raaber: Abba! Fader!
 Paa alle Tunger o. s. v.

Men Faderen i Løn
 Dog hører godt hans Søn,
 Og alle smaa fornemme,
 Det er hans egen Stemme.
 Paa alle Tunger o. s. v.

Den store og de smaa
 Paa Skjer himmelblaa
 Til alle Engles Gammen
 Skal mødes, Ja og Amen!
 Paa alle Tunger gløde
 Guds Ord, det evig søde!

57.

Fra Himlen højt kom jeg nu her,
 Mit Budskab godt er Rejsen værd,
 Derom skal synges sort og hvid
 Fra nu og indtil evig Tid.

Et Barn er født af Adams Kjon
 Udaf en Jomfru ren og skjon,
 En Davids Son saa favr og fin,
 Som sidde kan paa Gyldeu-Skrin.

For alle smaa til Glæde stor
 Han gjæster nu Guds grønne Jord,
 Den Kvindens Sæd, den Herre Krist,
 Som længe lovet var for vist.

Saa giver nu vel Agt derpaa,
 At strax til Betlehem I gaa,
 Og gjør med Verdens Frelser Pagt
 I Barneføb i Krybbeu lagt!

Tak, Engel skjon fra Himmerig!
 En Lyst det er at høre dig,
 Til Betlehem vi flyve brat
 At se, hvem der er født i Nat.

Velkommen her du ædle Gæst,
 I Barnesvøb til Julefest,
 Velkommen ned fra Himmerig,
 Hvordan skal vi fuldtakke dig!

Gud Faders Søn, vor Herre god,
 Du kom her ned i sort Armod
 Med Naadens Ord og Glædens Røst
 For Fattigfolk til evig Trøst!

Var Verden nok saa bred og lang,
 Den dig var dog en Bugge trang,
 Og dig ej værd, om den var fuld
 Af Perler, Edelsten og Guld!

Du tog dit Herberg i en Braa,
 Du lagde dig paa Hø og Straa,
 Men Naadens Glans, som følger dig,
 Gjør Krybben til et Himmerig.

Derom saa mangen lille Fugl
 Skal synge gladelig hver Jul,
 Derom sang Engle under Skj:
 Du er det rette Nyaars=Ny!

Naar Juleglæden falder ind,
 Den er det klare Maaneskin,
 Som Barnehjærtet sanddru spaar
 Med Nyaarsdag et Gyldenaar.

58.

Paradisets Poder smaa,
 Som jer Lykke ej forstaa,
 Engle synge jer for Dre,
 Naar vor Julefang I høre
 Om Guds Søn i Krybben lagt.

Han var dejlig rød og hvid,
 Smiled som en Engel blid,
 Kunde dog endnu ej tale,
 Sige, at fra Himmel=Sale
 Han til os i Svøbet kom.

I hans store Djne blaa
 Himlens hele Klarhed laa
 Dunkel, som en nyfodt Stjerne,
 Sjælen i den lilles Hjerne
 Vidste end ej af sig selv.

Hyrderne i Morgengry
 Barnet fandt i Davids By,
 Følte ved at se den spæde
 Endnu større Hjærtens=Glæde,
 End da Engle=Koret sang.

Hvor Gudsbarndet laa i Svøb,
 Hyllet i en Sky af Støv,
 Bismænd læste mer om Himlen
 End i hele Stjerne=Vrimlen
 Ved det klare Maaneskin.

Himmeriges Poder smaa,
 Som jer Lykke ej forstaa,
 Men i Hjærtedybet gjemme
 Herrens Ord og Himlens Stemme,
 Fred og Fryd i Jesu Navn!

Eders Smil fra Paradis
 Siger mer til Jesu Pris,
 End alt, hvad endnu vor Tunge
 Tale kan med Skjel og sjunge
 Om den søde Zuletid!

59.

Svøbelse-Barn, i Krybbe lagt,
 Det var fra Himmelen Tegnet,
 Hyrderne af Guds Engel bragt,
 Og af Guds Visdom udregnet;
 Hyrderne lob og kom og saae
 Krybben, hvori Guds-Barnet laa,
 Hylbet af Himlens Hærskare.

Moderen sad ved Krybben nær,
 Josef var ogsaa til Stede,
 Sandt om Guds Engles Herrefærd
 Hyrderne meldte med Glæde,
 Moderen med Forundring stor
 Gjemte som Guld hvert vinget Ord,
 Bejede dem i sit Hjærte.

Svøbelse-Barn, i Krybbe lagt,
 Det er fra Himmelen Tegnet,
 Hyrderne af Guds Engel bragt,
 Og af Guds Visdom udregnet:
 Saa ligger end ved Barne-Daab
 Kristus i Krybben som vort Haab,
 Mærke det Almenigheden!

60.

Barnet er født i Betlehem,
 Badet og svøbt som de spæde,
 Han skal i Guds Jerusalem
 Krones til Lykke og Glæde;
 Ej paa hans Kamper bider Staal,
 Ej for hans Dage sattes Maal,
 Fredsøkt er Frelserens Rige.

Frelseren, han er Kvindens Sæd,
 Vige fuldt Guds den enbaarne,
 Saa der i Tiden Byggested
 Fandtes for Evigheds Taarne;
 Gud, som gav Adam Aand og Kjød,
 Skabte sin Son et Moder=Skjød:
 Dybet i Kvindeligheden.

Troen, hun er af samme Art,
 Har og et Skjød for Guds=Ordet,
 Føder os Haabet aabenbart,
 Som med Guds Kraft er omgjordet:
 Haabet har og sit Betlehem,
 Barnemunds Bon er Herrens Hjem,
 Skjult i Guds herligheds=Haabet.

[Anden Juledag.]

61.

Korsets hvide Sejers=Faner,
 Som kan Helved byde Trods,
 Hvilken herlig Løbebane
 Aabner ikke den for os!
 Dog til os, som Simon Peder,
 Herren siger: vogter eder!
 Mange sig paa den forløb,
 Til den fløj, og fra den frøb.

Kun til spæde Børn i Anden
 Vi gjenfodes i vor Daab,
 Og i os kun efterhaanden
 Voger Herlighedens Haab;

Kjøbe skal vi derfor Tiden,
 Voxe først og kæmpe siden,
 Herren selv, med Støvets Raar,
 Vojte ti og thye Aar.

Bed med ham at sammensmelte,
 Hvor med os han blander Blod,
 Derved kun vi blive Helte
 I hans Aand, som holde Fod;
 Da fuldvoxne vi fra Valen
 Rige ind i Kongesalen,
 Se, hvor Hjndet os er bredt,
 Hos vor Drot vor Plads beredt.

62.

Som det lod, saa skal det være:
 Op vi stande i vor Daab,
 Hos os til vor Herres Ære
 Vojer Herlighedens Haab,
 Os med sig ved Naade = Bordet
 Fast forener Guddoms = Ordet;
 Naaber Verden da: korsfæst!
 Jesu Kors os huger bedst.

Derfor ingen Korsset gribe,
 Før med Kristus han opstod!
 Være maa vi først i Live,
 Før vi føle Kraft og Mod,
 Kjøbe skal vi ogsaa Tiden,
 Voxe først og kæmpe siden,
 Herren selv, med Støvets Raar,
 Vojte ti og thye Aar.

Det til Enden sig stadfæster,
 Hvad fra først har hørt de smaa:
 Lærling, følg med Flid din Mæster!
 Prøv ej ham at overgaa!
 Thi vort Mønster, Guddoms=Manden,
 Mest'ren selv og ingen anden,
 Alt udretter uden Bram,
 Vi kan intet uden ham!

[Søndagen i Jul.]

63.

Barne=Livets fagre Dage
 Kun forgjæves Folk paa Jord
 Kalde sukfende tilbage,
 Som en Drom de heden foer;
 Hjærte hvert dog føle maa:
 Vorde ej vi atter smaa,
 Aldrig mer paa Engle=Stige
 Vinde vi til Himmerige!

Men hvad alle Verdens vise
 Kun omsonst vil prøve paa,
 Han, som alle Kristne prise,
 Har bevist, hans Ord formaa:
 Hver, som tror af Hjærtens Grund
 Hvad han os har lagt i Mund,
 De i Daaben fødes atter
 Til Guds Born, hans Søn og Datter.

Vore egne Barne=Dage
 I det bedste Fader=Hjem
 Intet er mod dem, vi smage
 Med Guds Søn i Betlehem,
 Naar, gjenfødte i hans Navn,
 Han os tager ømt i Favn,
 Og, med mer end Engle=Køster,
 Kalder Broder os og Søster.

Som i Visdom og i Naade
 Jesus voxte op paa Jord,
 Det er Kristen=Livets Gaade,
 Vore vi paa Jesu Ord,
 I hans Fjed og med hans Aand,
 I Gud Faders Ledebaand:
 Kjærlighedens Rosenkjæde,
 I hvis Duft er Himmel=Glæde.

Disse Herrens Barne=Dage,
 De er Evighedens Vaar,
 Bifte bort al Sorg og Klage
 Og saa fra de hvide Haar,
 Tale med hinanden lydt
 Om det Maal for Livet nyt,
 Himmelvidt fra Skyggedale:
 Guddoms=Liv i gyldne Sale.

Dunkle vel er Herrens Veje,
 Mens de gennem Støvet gaa,
 Verdens Klarhed, Arv og Eje
 Være dog vi at forsmaa,
 Thi i Jesu Børnehjem
 Skinner, som ved Betlehem,
 Under Midnats=Julefangen
 Himlens Klarhed over Bangen.

Derfor lyd fra Hal og Hytte
 Barne=Lovsang højt i Sky!
 Hvor du toner, Hjerter lytte,
 Smage Barndoms Fryd paa ny.
 Betlehems Halleluja!
 I den Dal, du stiger fra,
 Der oprinder Kraft=Beviset,
 Der opblomstrer Paradiset.

64.

Et helligt Liv, en salig Død
 Hinanden kjærlig møde,
 Som Fuglesangen, sagte, sød,
 En liflig Aftenrøde;
 De to kan aldrig skilles ad,
 Den Helligaand gjør ingen glad,
 Som ej vil helliggjøres.

At have stridt den gode Strid
 Og vandret ufortroden
 Paa Fromheds Vej til Endens Tid,
 Kun det er sødt i Døden;
 Vel den, som Herren tro har tjent,
 Guds Vilje gjort, sit Løb fuldendt!
 Han skal i Fred henfare.

O Simeon, du Hjærtens=Mand,
 Det var din Lod og Lykke!
 Du rolig stod paa Gravens Rand
 I Herrens Vingers Skygge;
 I Dødens Port, med snehvidt Haar,
 Du sang om Evighedens Vaar
 Som Fugl i Frydens Lunde.

Den Gang du Jesus tog i Favn,
 Da aabned sig tillige
 For Dje dit i Jesu Navn
 Hans søde Himmerige;
 Du sang: nu farer jeg i Fred,
 Thi, Himlens Gud, din Salighed
 Mig svæver alt for Dje!

Saa Freden maa i allen Stund
 Med Jesus favnetages,
 Og til det sker af Hjærtens Grund,
 Der sukkes maa og klages;
 Thi aldrig finder Sjælen Ro,
 For Hjærtet med den sande Tro
 Sin Frelsermand omfavner.

65.

Maria holdt sin Kirkegang,
 Som Loven dertil nødte
 Hver Dannekvinde, naar med Sang
 Hun bar sin førstefødte.

Som Fattigfolk hun ofred kun
 For Sønnen et Par Duer,
 Gik dog i en lykkelig Stund
 Ind under Templets Buer.

Hun mødtes af de gamle to,
 Med Seer=Syn begabet,
 Som ventede med den gamle Tro
 Guds Morgenrød' fra Havet.

Det var den gamle Simeon,
 Han tog paa sine Arme
 Marias Søn, og Lysets Aand
 Ham laante Ungdoms=Barme.

Han spaade da om Jesus glad:
 „Hvad i hans Dje flammer
 Skal bære Blus til Sions Stad
 Dg Lys til Hedning=Stammer.

Dg Himlens Gud nu holder Ord,
 Thi nu i Engle=Skare
 Med Kristus fra den mørke Jord
 Til Himmels jeg skal fare.“

Sit Amen dertil Anna sang,
 Hun var en Lands=Beninde,
 I hendes Amen var en Klang
 Af Engle=Fryd at finde.

Guds Aand var over Barnet stærk,
 Guds Afkom tidlig skjønner,
 Dg Mandevid er Børneværk
 Paa Jorden for Guds Sonner.

Guds Menighed til Kirkegang
 Ej mer med Loven nødes,
 Men ofrer dog med Zulesang
 Til Gud hver Sjæl, som fødes.

66.

Med Fred og Fryd jeg farer hen,
 Naar Gud befaler,
 Saa blidelig med Gud til Ven
 Min Sol neddaler;

Sødt og salig sove hen
 Jeg skal, som han mig loved.

Ja, Herre, mine Dine saae,
 Du os har givet,
 Selv naar vi skal i Døden gaa,
 Udvej til Livet:
 Kristus din, vor Frelsermand,
 Han er vort Liv i Døden.

Han til os alle du har sendt,
 Vor Sjæl til Vaade,
 Gjør hele Verden og bekjendt
 I ham din Naade;
 Vældig Ordet dyrebart
 Nu alle Begne runger.

Midt i det blinde Hedenskab
 Er Lys oprundet,
 Et saligt Lys, en Sol i Grav,
 Har Sejer vundet;
 Israel! dit Haab, din Glans,
 Han er vort Lys, vor Glæde.

67.

Nu, Herre, lader du i Fred
 Din Tjener fare,
 Saa vilde du din Miskundhed
 Mig aabenbare;
 Sødt og stille sove hen
 Jeg skal, som du mig loved.

Det gjør, at mine Dine saae,
 Du os har givet,
 Selv naar vi skal i Døden gaa,
 Udvej til Livet;
 Sønnen din, vor Frelsermand,
 Med ham min Sjæl skal leve.

Ja, din enbaarne sendte du
 Til os i Naade,
 Hans Frelsernavn forkyndes nu
 Til Sjæle=Vaade;
 Jesu Navn i Syd og Nord
 Med Livets Ord nu runger.

Et saligt Lys er han paa Jord
 Til Verdens Ende,
 I Skinet af hans Guddoms=Ord
 Er du at kjende;
 Isra'ls Herlighed er han,
 Det Lys for Slægter alle.

68.

Hvad skal vi nu med Lovens Nag
 Og hendes Haarde=Kunde?
 Gav Gud os ej en Livets Bog,
 Hvoraf den er luft ude?
 Jo, i den gamle Pagtes Aar
 Guds Folk vel havde Tjener=Naar
 Og var til Loven bundet;
 Men Naade har for Retten vi,
 Vor Zule=Drot har gjort os fri,
 Vi Børne=Ret har vundet!

Det klinger sødt, det er og sandt
 Til Jesu Kristi Ære,
 Men Børne=Ret dog ingen vandt,
 Som ej Guds Barn vil være;
 Og med vor Herres Barne=Sing
 Paa Lydighed man lægger Bind,
 Paa Budet tager vare;
 Ja, er du ægtefødt af Gud,
 Da elsker du hans Fader=Bud
 Og finder dem ej svare.

Hus=Tablen i vor Faders Gaard,
 Som lægges ej paa Hylde,
 Den kjender Barnet paa et Haar
 Med Lyst til Lovens Fylde,
 Det er de gamle Konge=Bud,
 Som Guddoms=Krosten tordned ud
 For Jord's og Himmels Dre;
 Kun hvad som Træl du mod dem brød,
 Tilgives dig for Sønnens Død,
 Naar du hans Liv vil føre.

69.

Gud Fader og Søn og Hellig=Ånd,
 Dem ville vi prise og ære
 For Miskundheden i alle Land,
 Som daglig vi det mon lære.
 Og større endda, end nogen veed,
 Usigelig er den Kjærlighed,
 Som Menneskens Kjøn har fundet.

I Djævelens Vold vi laa som Brag,
 Vi var fordømt til Døde,

Vor Synd os kvalte baade Nat og Dag,
 Vi havde stor Angest og Røde,
 Og altid sank vi dybere ned,
 Der var ej Raad til Salighed,
 Der hjalp ej Suk og Taarer.

Og gode Gjæringer hjalp os ej
 Til Døden at overvinde,
 Den stærke Djævel han sagde nej,
 Lod ikke med Bøn sig binde,
 Der var og ingen i Verden til,
 Som kunde fordærve hans falske Spil
 Og fri os fra evig Pine.

Dog hnkedes Gud af Evighed
 Og rørtes saa overmaade,
 Han tænkte paa sin Barmhjærtighed,
 Lod fare al sin Uuaade,
 Han skaffede Raad saa faderlig
 Og kosted derpaa foruden Svig
 Det kjæreste, som han havde.

Han sagde til sin kjære Søn:
 „Tid er det sig at forbarne,
 Det ske nu efter din stille Bøn,
 Far heden og frels de arme,
 Gjenløs dem mild fra Synd og Rød
 Og slaa ihjel den haarde Død,
 Og lad saa med dig dem leve!“

Guds Sou sin Fader adlød saa brat,
 Nedlagde sin Guddoms=Kre
 Og kvindefødtes i Zulnat,
 Vor Broder han vilde være,

Saa lønlig han bar sin Guddoms=Magt
 Med Armod's=Klæde for Pral og Pragt,
 For han vilde Fjenden fange.

Nu raaber Guds Søn: „kom hid til mig,
 Du Synder, som skifter Farve!
 Jeg taalte den bitre Død for dig,
 At du skal Himmerig arve.
 Bær du nu min, saa er jeg din,
 Min Fader kalder dig Bennen sin,
 Os skal ingen Død adskille!

„Hold fast kun paa mit Ord med Tro
 Og elst alt, hvad mig huer,
 Bær glad og lev i Fred og Ro,
 Agt ej, hvad Fjenden truer,
 Men vogt dig for hans Værdom vrang,
 Al Falskheds Lod er Undergang,
 Mit Ord er Sandheds Krone!“

Nu lad da i Tid og Ewighed
 Os prise og højt berømme
 Gud Faders den store Kjærlighed,
 Som vilde os ikke dømme,
 Men løste os ved Kristi Død
 Fra Helveds Gru og al vor Nød,
 Hvad kan os nu fordærve!

70.

Frisk op, du Kristen=Menighed,
 Med Fryderaab paa Tunge!
 Og lad nu om Guds Kjærlighed
 Med Liv og Lyst os sjunge!

Et Underværk fuld skjønt og stort
 Den kjære Gud for os har gjort,
 Betalt i dyre Domme.

Paa Helveds Rand vi laa som Brag,
 Der var ej Rod for Bane,
 Vor Synd os pinte Nat og Dag,
 Den var vor gamle Bane;
 Forgjæves kun arbejded vi,
 Sank dybere hver Dag deri,
 Med Død og Dom for Dje.

Der ingen var i Verden til,
 Som os forløse kunde,
 Saa Fjenden havde vundet Spil,
 Vi maatte gaa til Grunde;
 Fortvivlelse med Dødens Brod,
 Med Frygt og Angest var vor Rod,
 Fortabelsen i Bente.

Da hufedes af Evighed
 Vor Skaber overmaade,
 Han grundede paa Barmhjærtighed
 Lod fare al Unaade;
 Han skaffed Raad saa faderlig,
 Dg kosted derpaa uden Svig
 Det kjæreste, han havde.

Han sagde til sin kjære Son:
 „Høj Tid sig at forbarne,
 Opsyldes skal din Midler=Bon,
 Far ned og frels de arme!
 Gjenløs du dem fra Synd og Rod,
 Dg slaa ihjel den haarde Død,
 Dg lad med dig dem leve!“

Guds Søn sig da fornedred brat
 Til Broderskab med Støvet,
 Laa kvindefødt i Zulnat
 Som en af os i Svobet;
 Han løulig bar sin Guddoms=Magt,
 Gik ydmyg om i Tjener=Dragt,
 Han vilde Ræven fange.

Til Synder hver han sagde: „kom!
 Staa trofast paa min Side!
 Jeg gaar for dig til Død og Dom,
 Min Ræmpe=Arm skal stride,
 Og er du min, saa er jeg din,
 Og evig du er Vennen min
 Trods Fjende=Bold og Rænker!

„Mit Blod udøser Fjenden vel
 Og skiller mig ved Livet,
 Men tro kun fast, til varigt Held,
 Jeg er for dig hengivet;
 Jeg giver mig i Dødens Bold,
 Dermed betalt er Syndens Sold,
 Din Salighed forhvervet!

„Til Himmels vel, til Fader min,
 Jeg skal tilbage vende,
 Men dog som Lære=Mester din,
 Min Aand jeg dig vil sende,
 Han være skal din Trøstermand,
 Paa mig dig give ret Forstand
 Til Sandhed al ledsage.

„Hvad jeg har sagt, hvad jeg har gjort,
 Det du skal efterligne,
 Da aaben staar dig Himlens Port,
 Dit Værk skal Gud velsigne;

Men vogt dig vel for Paafund ny,
 Sæt til mit røde Guld ej Bly!
 Det er min sidste Vilje!"

O hør ham! hør Guds egen Søn!
 Og tro hvert Ord, han taler!
 Og tag ham til i Lys og Løn,
 Og gjør hvad han befaler,
 Som frelser os af al vor Nød
 Er Sol og Skjold i Liv og Død!
 Hvo kan os nu fordærve!

[Nyaarsdag. Jesus-Navnet.]

71.

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
 Sandheds Gud! lad dit hellige Ord
 Oplive, opløse det høje Nød!
 Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
 Naadens Gud! lad dit Solskin i Aar
 Os skjænke paa Marken et gyldent Aar!
 Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid!
 Fredens Gud! den livsalige Fred
 Du skjænke vort Land til at blomstres ved!
 Velkommen Nyaar og velkommen her!

Vær velkommen, Herrens Nar, og velkommen her hid!
 Fader=Gud! os til Glæde og Gavn
 Nyaaret henstride i Jesu Navn!
 Velkommen Nyaar og velkommen her!

72.

Af Højheden oprunden er
 En Stjerne stjon med Morgen=Stjær,
 En Sol, som ej skal dale;
 Den kaster Lys paa Strand og Bang,
 Den liver op hver Fugl til Sang
 I Skovens grønne Sale.

Ser du!

Syng nu,

Fik du Tunge,

Fugle=Unge!

Nyaars=Sangen,

Syng i Takt med Orgel=Klangen!

Du Blomster=Flor med Duften sød,
 Hvi sover du i Jordens Skjød?
 Vaagn op ved Tule=Lider!
 Kom Rose rød, kom blaa Fiol!
 Skar=Sommer gjør den Vinter=Sol,
 Som nu paa Himlen skrider.

Fryd dig,

Fryd dig,

Herrens Have!

Helgen=Grave!

Ser ombinder

Ful med himmelblaa Njærminder.

Ja Lys, som Gud har sagt, er godt,
 Naar dejlig det ej skinner blot,
 Men varmer og opliver;
 Saa gjør det Lys, som brænder nu,
 Ja, kjære Sjæl, kom vel i Hu,
 At evigt Liv det giver!

Bliv prud!

Bryd ud!

Tak med Sange

Tusend Gange

I det høje

Livets Lys for Sjælens Dje!

Det Lys med Livets Kraft i Vøn,
 O, det er Guds enbaarne Søn,
 Marias dog tillige,
 Ja, det er Gud i Himmerig,
 Et Moders=Barn som alle vi,
 Foruden Synd, at sige.

Jesus,

Kristus,

Guddoms=Manden,

Ingen anden,

Til os kommer

Jule=Nat med Dag og Sommer.

Saa højt det lod fra Englehjem
 Om Barnet født i Betlehem
 Til hele Jordens Gammen;
 Derfor, o Kristne, alle vi
 Med Hjærtens Fryd vil stemme i:
 Halleluja og Amen!

Jesus

Kristus

Skal med Gæde
 Prisen bære,
 Lys med Livet,
 Som han er, han os har givet!

Bort Lys, vor Sul, vort Liv, vor Fryd
 Trompeters og Basuners Lyd
 Med os skal højt forkynde:
 Det kined født i Morgen=Grøn,
 Med Sang og Klang i højen Sky
 Bort Nyaar vi begynde.

Hil dig!

Hæv dig

Skjøn og herlig,

Klar og kjærlig,

Morgenrøde!

Som for os skal evig gløde!

Ja, du med Livets Rosen=Krans,
 Marias Son med Guddoms Glans,
 Solstraaler fra det høje!
 Med Lys og Liv du kom her ned
 For os i Tid og Eighed
 Med dig at sammenføje.

Held os!

Vel os!

Haab vi have,

Fra det lave

Højt at stige

Op med dig til Himmerige.

73.

O Gud! som Tiden vender
 Og styrer i din Haand,
 Vi folde vore Hænder
 Og sukke ved din Aand:
 I Jesu Kristi Navn
 Lad dette Aar os være
 Belsignet, dig til Ære,
 Og vore Sjæles Gavn!

Dit Ord og Sakramenter
 Vi har til denne Stund;
 Men af, hvordan forrenter
 Vi disse store Pund?
 For Jesu Skyld tilgiv!
 Lad Satans Magt beskæmmes,
 Lad Ordets Kraft fornemmes
 I Menighedens Liv!

Din Miskundhed bevare
 Vor Konge med hans Slægt,
 Lad Folk og Land erfare
 Dit Forsyns Baretægt!
 For Jesu Skyld forlen
 Os Fred i vore Dage,
 Og lad os dig behage
 I Troen hver og en!

Lad Ægteskabet smykkes
 Med Herrens Frygt, saa kan
 Dem Bornetugten lykkes
 Og komme vel i Stand!

For Jesu Skyld forfrem
 Hver god og lovlig Næring,
 Formild enhver Besværing
 Ved Trost fra Naadens Hjem!

Opfyld de gamles Tanker
 Med helligt Ønske om
 At slippe Verdens Anker
 Og møde for din Dom!
 For Jesu Mildhed lær
 De unge sig at tvinge,
 At agte Verden ringe
 Og have Jesus kjær!

Vi veed ej, vi til Hobe,
 Som for dit Ansigt staar,
 Hvem Døden bort vil raabe
 I det begyndte Aar;
 For Jesu Skyld bered
 Til Døden Sjæl og Sinde,
     vi ved ham maa vinde
 I Himlen Salighed!

74.

Aaret, som i Dag oprinder,
 Hils vi med Haab til Gud,
 Ingen veed, om, naar det svinder,
 Han det her kan synge ud;
 Men, vor Gud! vi tror og veed,
 Ewig er din Miskundhed,
 Gud, paa alt hvad os skal hænde,
 Gjør en sød og salig Ende!

Lad dit Rige alle Begne
 Brede ud i Syd og Nord!
 Gjør det lyst i vore Egne
 Og forklar os Livets Ord!
 Gyd din Barme i vort Brust,
 Saa vi lyde dig med lyst!
 Giv med Sommer os tillige
 Gylden Høst i Naadens Rige!

Byg du op din Kristen-Kirke
 Paa sin Klippe trindt om Land!
 Lad din Aand med Ordet virke
 Syndesky og Naadestand!
 Dem, som Ordet lære, giv
 Visdom og et helligt Liv,
 Lys og Naade, Mund og Mæle
 Til at redde mange Sjæle!

Gud velsigne Dyrigheden,
 Kongens Raad og Folkets Mænd!
 Lær dem saa at hævde Freden,
 At til Livets Tarv er den!
 Giv dem Visdom, Kraft og Mod
 Til paa Savn at raade Bod,
 Alting lempe efter Evne,
 Altid stille paa det jævne!

Uden Gud er kun forgjæves
 Rigets Værn til Lands og Bands,
 Af hans Aande Modet hæves,
 Af hans Lys faar Sværdet Glans;
 Gud! du tog fra Slægt til Slægt
 Danmark i din Baretægt,
 Lad os glade bo og bygge
 Under dine Vingers Skygge!

Ægtefolk i deres Bolig
 Sig forene ret i Gud,
 Til at tro og følge trolig
 Med hinanden Herrens Bud!
 Signe deres Lives Frugt,
 Signe deres Børnetugt,
 At de smaa og store vandre
 Smukt til Himlen med hverandre!

Vær de gamles Lys og Glæde!
 Vær de unges Haab og Lyst!
 Giv enhver i Enkesæde
 Og de faderløse Trøst!
 Ræk de arme gavmild Haand!
 Løs de haarde Fængsels=Baand!
 Gud! paa alt hvad os skal hænde
 Gjør en sød og salig Ende!

75.

Har nogen Lyst at kjende
 I Livets Høst og Baar
 Begyndelse og Ende
 Paa et lykfsaligt Aar,
 Han lytte, hvor det lyder,
 Det Navn, som Engle fryder,
 Som er hvad det bethyder,
 En sikker Frelse=Havn:
 Vor Herres Jesu Navn!

Ja, hører, alle Sjæle,
 Som søge Bod for Savn!
 Enhver, som ret vil knæle
 I Jesu Kristi Navn,

Han gladelig befinder,
 For ham saa brat oprinder
 Et Aar med Rosenkinder,
 Med Smil, som Lykke spaa,
 Med Djne himmelblaa.

Dg Aaret, som begynder
 Saa godt i Jesu Navn:
 Stat op, du arme Synder,
 Dg gik til Fredens Havn!
 Det holder hvad det lover,
 Her vinder han, som vover,
 Gj under, men langt over
 Hvad han i Kvæld og Gry
 Har drømt om Nyaaarsny.

Thi hvordan sig og vender
 I Lobet Bind og Blad,
 Det Aar dog salig ender
 I Lykkens Hovedstad,
 Hvor Himlens Port ej lukkes,
 Hvor Livets Lys ej slukkes,
 Hvor Glæden, som nu vugges,
 Omstraalet som en Sol
 Sin høje Dronningstol.

Det volder han, som raader
 I Himmel og paa Jord,
 Opløser alle Gaader
 Med Naadens Almagts=Ord:
 Den første og den sidste,
 Som alting saae og vidste,
 Som lod sit Hjærte bryde,
 At det i mange smaa
 Med Fryd kan evig flaa!

Han fødtes i det lave,
 Blev der og kistelagt,
 Men i de dødes Have
 Han blomstred op med Pragt;
 Udslebende han troner
 Højt over alle Kroner,
 Hvor evig lydt det toner:
 I Jesu Kristi Navn
 Er Bod for alle Savn!

Opvind da nu for mange,
 Lykkeligste blandt Aar!
 Kom, hilst af Englesange,
 Med en lykkelig Vaar!
 Guldklokket kom fra Østen,
 Med Glædens Væld i Røsten,
 Med Rosenhaab om Høsten,
 Med Bod for alle Savn
 I Jesu Kristi Navn!

76.

Stormægtige paa Jordens Bold,
 Som føre Dyd og Daad i Skjold,
 Og prifelig regere,
 De bær et Navn saa vidt om Land,
 Som hver en Alder, hver en Stand,
 Højagte maa og ære,
 Og underdanig være!

Dog, hvad er det mod Kongens Navn,
 Som har en evig Fødestavn
 I Kjærlighedens Rige,

Som er den levende Guds Søn,
 Og bærer højt i Lys og Løn,
 Hvad end hans Fjender sige,
 Et Navn foruden Vige!

Det Navn kom hid med Engle-Vud,
 Det Navn fik Pris af Guders Gud,
 Det Navn skal evig tone;
 For det maa kæmpe hver en Haand,
 For det sig høje maa hver Aand,
 Det under Krens Krone
 Med Gud os mon forsonne!

Hver Djævel, Synd og Død til Trods,
 I Jesu Navn er Gud med os
 Og gjør det, som vi bede;
 I Jesu Navn til Manddoms-Værk
 Er hver af os en Kæmpe stærk;
 I Jesu Navn her nede
 Vi fejde kan og frede.

O Fader god af Evighed!
 Saa giv i Jesu Navn med Fred
 Vort gamle Danmarks Rige
 Et frugtbart og lykkeligt Aar!
 Ja, Fader, giv os Børne-Kaar!
 Lad i din Gunst tillige
 Os baade staa og stige!

Giv Kjærlighed og gode Raad,
 Saa Drot og Folk med Raad og Daad
 Hinanden bi maa stande,
 Saa alting sker til fælles Gavn,
 Og højlig æres Jesu Navn,
 Naar Lovsang over Strande
 Det bær fra Nørrelande!

I Jesu Navn, til Jesu Pris,
 Med ham paa Vej til Paradis,
 Nyaaret vi begynde;
 I Jesu Navn hver Dag paa ny
 Stig op, vor Lovsang, lukt i Sky,
 Med Ævnhed og med Ynde
 Guds Godhed at forkynde!

77.

Guds Godhed vil vi prise,
 De store med de smaa,
 Den bedste Nyaars-Vise,
 Som vi kan finde paa,
 Er Tak af Hjærtens-Grund
 For Gave god fuld mangel
 Til os i Aar forgangen
 Af Gud saa rig og rund.

Gik Føde vi og Klæde,
 Gik frit vi ind og ud,
 Har vi haft Hjærtens-Glæde,
 Det alt er fra vor Gud;
 Og satte han med Fred
 I Kirke og i Skole
 Ej naadig til os Stole
 Midt i sin Kristenhed!

Vi føle maa med Smerte,
 Det alt er ufortjent,
 Men Gud har Fader-Hjærte
 Til Synder hver omvendt,

Tro vi kun paa hans Søn,
 Tilgiver han os Broden,
 Formindster daglig Nøden,
 Forøger Troens Løn.

Vor Fader i det høje,
 Som var i Aar saa mild!
 Vi Naade for dit Dje
 Har fundet hidindtil;
 I Jesu Kristi Navn
 Vi bede dig saa faare:
 Vær dobbelt mild ad Aare!
 Naad Gud paa alle Savn!

78.

Da nyt der kom fra Himlen
 Bed Midnats-Klokkens Slag,
 For hele Folke-Brimlen
 Oprandt en Nyaars-Dag;
 Da Himlens Haner gol
 Og slog med Engle-Vinger,
 Trods Frostens, haard og klinger,
 Opstod en Sommer-Sol.

De gamle Underværker
 Er gode Nyaars-Spejl,
 Thi Himlens Tulemærker
 Slaar ej paa Jorden fejl;
 Trods daarligt Mandevind,
 Hvor Tule-Salmen klinger,
 Med Sommer-Sol udspringer
 En dejlig Nyaarstid.

Af Zerne i Havet
 Fra Arildstid gif Ny,
 Med Fugle=Røst begavet,
 Dpvakt til Lovsang ny;
 Og alt i tusend Aar
 Hos os har Zulen hjemme,
 Hos os med Engle=Stemme
 Den lover Gylденаar.

Saa stig da op af Bove,
 Nyhaarets Gyldensol!
 Skin over Mark og Skove!
 Kast Glans paa Nordens Pol!
 Bring Varme, Fryd og Fred!
 Og, som os Sol forjætter,
 I Nordens Sommer=Nætter
 Gaf aldrig mere ned!

Guds Kjærlighed er Boven,
 Af den i Jesu Navn
 Kom Livets Lys fra oven
 Til Daners Fødestavn;
 I Jesu Kristi Navn
 Vi bede: lad det straale
 Saa klart, som vi kan taale,
 Til alle Slægters Gavn!

I Norden og i Syden
 Udraaber Anden Lydt:
 Livsalighed er Dnyden
 I Himmellyset nyt;
 Guds Aand! giv os din Sans,
 Saa i vor Kreds og Kirke
 Livsalighed maa virke
 Med Guddoms=Kraft og Glans!

Da glimter over Graven
 Fra Himmelfjets Hjem
 Guldborgen i Guds-Haven,
 Det ny Jerusalem,
 Hvor Sol kom ej til Bys,
 Men Mørket endnu mindre,
 Hvor alles Dje tindre
 Kun af Guds Ansigts Lys.

79.

Jesus i Gaar og i Dag og i Morgen,
 Jesus, min Kilde, min Lyst og mit Haab,
 Jesus i Glæden og Jesus i Sorgen,
 Som han bekjendes ved Børnenes Daab,
 Jesus, som han sig til sine med Ordet
 Selv overgiver i Løndom ved Bordet!

Jesus, som lever og dør ikke mere,
 Jesus, som lader os leve med sig,
 Jesus og slet ingen Frelser flere,
 Slaar jeg min Lid til i Fred og i Krig,
 Jesus, som har til hver Sanger en Salme,
 Hans er min Aande, og hans er min Salme!

80.

I Jesu Navn
 Skal al vor Gjærning ske,
 Om den i Sandhed vorde skal til Gavn,
 Og ej endt med Spot og Spe;

Al den Idræt,
 Som begyndes i det,
 Af Naade Fremgang faar,
 Til Lykke Maalet naar,
 Gud til Ære, os til Gavn,
 I vor Herres Jesu Navn,
 Som os Himlens Glæde spaar.

I Jesu Navn
 Vi alle prise Gud,
 Forsamlede i Menighedens Favn!
 Herren for sin Kirke-Brud
 Har med sit Ord
 Døt Storbærk paa Jord,
 Almægtig er hans Arm,
 Grundfjærlig er hans Barm,
 Livlig er hans Sjælefred,
 Evig er hans Kjærlighed,
 Mer end Kvindens søm og varm.

I Jesu Navn
 Vi leve vil og dø,
 Thi Liv af Døde findes i hans Favn,
 Som Ulykkelighedens D:
 Visne som Løv
 Og hensmulre i Støv,
 Det kan vort Legem end,
 Det staar dog op igjen,
 Farer op til Himle ny,
 Farer op til ham i Sky,
 „Gud med os“, vor Hjærtens Ven.

81.

Jesús er Navnet mageløst,
 Baaret af Herren med Ære,
 Deri al Naaden er udøst,
 Som kan i Sandheden være;
 Frelser for alt hvad frelles kan,
 Vor og al Verdens Frelsermand,
 Det er vor Jesús, den Kristus.

Jesús er Navnet paa Guds Søn,
 Sandheden, Ordet og Livet,
 Som sig vort Kjød paatog i Væn
 Og har for os sig hengivet,
 Tømte sig for sin Guddom ud,
 Vandt den igjen til os af Gud,
 Vi, som os Jesús tilegne.

Jesús er Navnet under Sol,
 Ene til Lægedom blevet,
 Over hans Kors som Naadestol
 Staar med hans Blod det indskrevet;
 Kun i hans Navn vor Bøn er hørt,
 Kun i hans Navn Guds Ord er ført,
 Taler Guds=Anden og trøster.

Jesús er Navnet over Sky,
 Hvori, paa evige Høje,
 Blive end alle Himle ny,
 Ruæerne alle sig boje,
 Mens alle Tunger sødt i Kor
 Istemmer: Jesús, det Guds Ord,
 Frelser til Faderens Ære!

82.

Jesús! Frelser og Befrier
 Er dit dyrebare Navn,
 For enhver, som paa dig bier,
 Er og Frelser du af Gavn,
 Saa dit Frelser=Navn paa Jord
 Er det store Naadens Ord,
 I dit Navn gjenfodes Sjæle,
 I dit Navn Guds Engle knæle.

I dit Frelser=Navn her nede
 Er et Fristed underfuldt
 Fra al Synd og fra Guds Brede,
 Fra al Sjælens Torst og Sult,
 Fra al Verdens Sorg og Nød,
 Fra Forkrankelse og Død;
 I dit Frelser=Navn er Freden,
 Troen, Haabet, Kjærligheden.

Derfor Jesus=Frelsernavnet,
 Guds enbaarne Søn, min Tro
 Har med Hjærtets Arme favnet,
 Ewig det hos mig skal bo:
 Her det som i Moderstjød
 Skjuler mig for Synd og Død,
 Hist det som paa Dronning=Sæde
 Skjænker mig min Herres Glæde.

83.

Jesús Kristus, Frelser=Drotten
 Her, som i sin Fødestavn,
 Trods hvert Nej og trods al Spotten
 Svarer herlig til sit Navn:

Alle Begne, alle Dage
 Som Aarhundreder tilbage
 I hans Navn er Liv og Fred.

Paafald Navnet, som det lyder
 Til os fra hans egen Mund!
 Navnet da, hvad det betyder,
 Bærer selv i allen Stund,
 Saa enhver, som tror paa Navnet,
 Faar alt, hvad han før har savnet,
 Til sin Fred og Salighed.

I i Navnet, som Gud Fader
 Gav sin Son af Kjærlighed,
 Han al Verdens Synd forlader,
 Skjænker Hjærtet Liv og Fred:
 I det Navn han horer Bønnen,
 Sender Manden, følger Sønnen
 Ind at bo hos os i Ron.

Derfor Jesus = Kristus = Navnet,
 Som han selv hos os paa Jord,
 Dmt af Hjærtens Grund omfavnet
 Ved hans Bad og ved hans Bord,
 Os med Ret og Fred og Glæde
 Fører til hans Tre = Sæde,
 Kroner med hans Herlighed.

Derfor hjærtelig omfavnet,
 Jesus Kristus! vare du
 Af din Menighed i Navnet,
 Saa dertil staar al vor Hu,
 I den Tro, at Guddoms = Livet
 Os kun i dit Navn er givet
 Med Gud Faders Kjærlighed!

84.

Jesús Kristus, Frelser=Manden,
 Er mit Hjertes eet og alt,
 Jesus! dig og ingen anden
 Hjærtets Dyb har Brudgom kaldt,
 Mynner, synger: Herre mild!
 Nu og evig, som du vil!

Jesús Kristus, Guds enbaarne,
 Fundet har i mig Behag,
 Der fra alle Kirke=Taarne
 Kimes paa vor Bryllups=Dag,
 Toner i hvert Orgel=Spil:
 Sfe dig, Kvinde, som du vil!

Jesús Kristus, Engle=Koning,
 Raared mig til Bruden sin,
 Kalder mig sit Riges Dronning,
 Kjøbte til mig Klædning sin,
 Af hans Lys er tændt min Ild,
 Quer evig, som han vil.

Jesús Kristus, Konge=Præsten,
 For mig ofred Liv og Blod,
 For mig paa Forsonings=Festen
 Mild han døde, klar opstod;
 Siger han: sæt Livet til!
 Svarer jeg: alt som du vil!

Jesús Kristus, Himmel=Skjalden,
 Kvæder for mig Sangen sød:
 Mig har Kvinden født i Stalden,
 Din er jeg i Liv og Død,

Hjærtet, som mig hører til,
Evigt slaa, som helst det vil!

Jesus Kristus, Guddoms=Ordet,
Almagts „var og er og bliv“,
Min i Badet, min ved Bordet,
Naade, Sandhed, Lys og Liv!
Du kan gjøre hvad du vil,
Jeg er hvad du gjør mig til.

Jesus Kristus, vor Forsoner!
Saa vort Hjærte i din Haand
Nynner paa de Brude=Toener,
Som hos os har vaft din Aand;
Evig dig det hører til,
Dan det, stem det, som du vil!

85.

Kristus! salvet med Guds Naade
Til vor Seer, Præst og Drot,
Til paa Kjærlighedens Naade
Alt at gjøre sødt og godt,
Herliggjør dit Kristus=Navn
Nu hos os til evigt Gavn,
Med din Seer=Røst i Aanden,
Præste=Bon og Konge=Vaanden!

Lad det kjendes paa vor Kjæde,
Egte er vort Kristen=Navn,
Salvede af dig med Glæde
Er vi i din Kristus=Fabn,

Hos os er din Seer=Aand,
 Præste=Bøn og Konge=Baand,
 Kristus=Hyrden uden Mage
 Er hos Hjorden alle Dage.

Agte det, hvem Herren kalder!
 Mærk det, Kristi Menighed!
 Ikke med Kalds=Brevet falder
 Salvelsen fra Skjen ned,
 Tages maa den omt i Favn
 Med vor Frelfers Kristus=Navn,
 Gydes ud, men ej med Haanden,
 Gydes ud med Hellig=Aanden.

86.

Har du hørt en Sandheds Stemme,
 Som i Hjærtets Dyb gjenlød,
 Aldrig den paa Jord du glemme,
 Lyt til den i Liv og Død!

Dag fra Dag du da skal lære,
 At i evig Sandheds Ord,
 Som det sanddru Læber bære,
 Aanden tronex, Livet bor.

Daglig bedre skal du kjende
 I vor Herres Jesu Navn,
 Højt berømt i Verdner tvende,
 Livets Vej og Fredens Havn.

For det Navn skal Synden vige,
 I det Navn skal Sorgen dø,
 I det Navn skal Himmerige
 Spire af det mindste Frø.

Til det Navn er lagt Guds-Freden,
 Paa det Navn staar Haab til Gud,
 Af det Navn med Kjærligheden
 Himmels-Glæden springer ud.

[Søndag efter Nyaar.]

87.

Kom igjen nu, Jesus søde,
 Med din Moder from og god,
 Se, de er nu alle døde,
 Som dig efter Livet stod!
 Fra Ægypten kom nu hjem
 Til det lille Betlehem,
 Hvor de mange Roser røde
 Bed dit første Smil udbrode!

Josef, hvi er du saa bange,
 For Herodes har en Søn?
 Har da Gud ej Engle mange,
 Som omlejre ham i Lon?
 Men du er af Rejsen træt,
 Vel, saa drag til Nasaret!
 Der skal voxe langt fra Varmen
 Stovets Søn med Gud i Varmen.

Give Gud, jeg efterhaanden,
 Med Guds Naades Ord i Favn,
 Og maa blive stærk i Aanden,
 Vøxe op i Jesu Navn,

I det stille fryde mig
 Ved mit Haab om Himmerig,
 Være Himlens Børne=Sæder,
 Dele Jesu Vårne=Glæder!

88.

Engelen, som til Betlehem
 Og til Egypten udsendtes,
 Fulgte Guds=Barnet ud og hjem,
 Saa ingen Ulykke hændtes:
 Han over Daaben svæber end,
 Alle de spædes fuldtro Ven,
 Som er i Sandhed gjenfødte.

„Døde er de, som med Udaad
 Guds=Barnet stod efter Livet“,
 Dette Guds=Ord til Sang for Graad
 Er os med Engelen givet,
 Han er af Herren sat paa Vagt,
 Fremmerst og først for Daabens Pagt,
 Dernæst for Diendes=Daaben.

Næppe Tyrannen end det veed
 Ret, hvor Guds=Barnet skal fødes,
 Men kommer Uds fra Østerled,
 Og alle skriftkloge mødes,
 Aldrig skal dog Herodes naa
 Moder og Barn, men de i Braa
 Skal ham med Uyst overleve.

89.

Bar Gud ej med os nu til Dags,
 Maa Israæl bekjende,
 Bar Gud ej med os nu til Dags,
 Med os det var til Ende;
 Thi vi er kun en lille Flok,
 Men Fjendens Hob er talrig nok,
 Som os opsluge vilde.

Dog, Gud ske Lov! nu hvert Guds Barn
 Er frelst af Frygt og Fare!
 Som Fuglen i et Jærgergarn
 Vi faldt i Fjendens Snare;
 Men Snaren brast, og vi er fri,
 Fordi den Herre stod os bi,
 Som haver alt at raade!

90.

Hvo ikkun lader Herren raade
 Og sætter til ham al sin Lid,
 Den frier han fra alskens Vaade
 Og redder af al Nød og Strid;
 Hvo al sin Lid til Himlen slaar,
 Hans Hus grundfast paa Klippen staar.

Hvad hjælper al vor Sorg og Klage!
 Hvad hjælper os vort af og ve!
 Hvad hjælper det, at alle Dage
 Vi surt til Bord og Himmel se!
 Vi fylde kun vor Modgangs Skaal
 Med Sammersang og Klagemaal.

Staa, Kristensjæl, i Troen stille!
 Giv dig tilfreds med Herrens Bej!
 Hans Visdoms=Raad er altid milde,
 Hans Forsyns Dje sover ej,
 Og han, vor store Skabermænd,
 Veed bedst hvad tjenligt være kan.

Han vil vort bedste altid fremme,
 Hans Hjælp er nær til rette Tid;
 Naar han vor Trostab kan fornemme,
 Og mærker ingen Hykler=Id,
 Saa kommer han, før vi det veed,
 Og ser til os i Misfandhed.

Tænk aldrig, ihvad end dig plager,
 At Herren haver dig forladt
 Og ene sig kun den antager,
 Som tænker, han har Lykken fat!
 Thi det, som Bladet vender sig,
 I Dag er mig, i Morgen dig.

Det er for Gud slet ingen Møje,
 Det koster ham jo kun et Ord,
 Den, som er fattig, at ophøje,
 En rig at styrte ned til Jord;
 Gud er den Undergjernings=Mand,
 Som rejse brat og fælde kan.

Med Tro og Bøn følg Herrens Beje,
 Og syng hans Pris i højen Sky!
 Da han, som Lykken har i Eje,
 Dig møder snart med den paa ny,
 Thi hvo sin Tid til Gud har sat,
 I Grunden aldrig er forladt.

91.

Paa alle dine Veje,
 Hvor fort det end ser ud,
 Gaa rolig til dit Veje
 Og stol paa Himlens Gud!
 Han, som kan Sky og Vinde
 Og Volgen vise Vej,
 Han vil en Udvej finde
 For dig, som glipper ej.

Vel giver han sig Stunder,
 Den ene vise Gud,
 Før han med et Bidunder
 Af Nød dig hjælper ud;
 Men ser han kun, du bier
 Paa ham med Tro og Haab
 Og raaber, skjont han tier,
 Da horer han dit Raab.

Derfor paa ham du lide,
 Hos hvem ej findes Svig!
 Kast al din Sorg og Rvide
 Paa ham taalmodelig!
 Da skal du se og kjende,
 Han er en Herre viis,
 Som alt saa veed at vende,
 At han faar evig Pris.

Ja, Fader i det høje,
 Du alle Drotters Drot!
 Det klart dig staar for Dje,
 Hvad der til Gavn er godt,

Dg som en Helt udretter
 Med Kraft og Mod du alt,
 Hvad du dig foresætter,
 Hvorom det saa end gjaaldt.

Da allerstørst var Nøden,
 Du spared ej din Søn,
 For Syndere fra Døden
 At bane Udvej skjøn;
 Dermed paa Hjælp af Naade
 Du sikkert Pant os gav,
 Hvor grumt saa end mon fraade
 Det vilde Verdenshav.

Du Vej har alle Steder,
 Dig alt til Rede staar,
 Dg du i Lys dig klæder,
 Det skinner, hvor du gaar,
 Saa vidt som Stjærner tindre,
 Kan dine Arme naa,
 Trods hvem det vil forhindre,
 Du hjælper dine smaa.

Om alle Jordens Bjærge
 Dg hele Helveds Hær
 Sig fatte til Modværg,
 De fik dog en Ufærd;
 Det er ej nok, du sejrer
 Med evigt Heltenavn,
 Al Modstand du henvejrer
 Som Vinden Straa og Avn!

Ulyksalig da sig skatte
 Guds hele Børne-Flof,
 Som føle kan og fatte,
 Guds Naade os er nok!

I deres Mund er Salmen
 Indlagt til evig Pris,
 Til deres Haand er Palmen
 Opgrøt i Paradis!

Vor Gud! saa lad det kjendes
 Og klares, Dag fra Dag,
 At, som du vil, saa vendes
 Al Nød, hver Kamp og Sag,
 Saa alle dine Beje,
 Hvor fært de slynge sig,
 Dog fra hver Afgrund dreje
 Og gaa til Himmerig!

92.

Er fra Jorden Himmerige
 Blevet nu saa langt af Led,
 At paa ingen Himmeltige
 Engle kan gaa op og ned!

Sjæl, oplad paa ny dit Dje
 For den Himmel-Stige fast
 Fra det lave til det høje,
 Som kun under Hovmod brast!

Til det lave fra det høje
 Daler Stigen oven ned,
 Selv Guds Engle sig maa bøje,
 Stige op i Ydmyghed.

Se en Gang, hvor Himlens Sonner
 Række mildt hinanden Haand,
 Herrens Bud og vore Bønner
 Mødes brat som Ord og Aand.

Mange Trin har Himmel=Stigen
 Med en Engel paa hvert Trin,
 Som i Freden, saa i Krigen
 Visse Bud gaa ud og ind.

Hjærte=Sukket og Lov=Sangen
 Midtvejs møde Herrens Bud:
 Fred og Glæde, to ad Gangen,
 Hilsse hjærlig os fra Gud.

Gud ske Lov! den mørke Gaade
 Brast i Lys, som Nat i Dag!
 Himmel=Stigen af Guds Naade
 Straaler Sjælen til Behag!

[Hellig tre Kongers Dag.]

93.

Dejlig er den Himmel blaa,
 Lyst det er at se derpaa,
 Hvor de gyldne Stjærner blinke,
 Hvor de smile, hvor de vinke
 Os fra Jorden op til sig!

Det var midt i Jule=Nat,
 Hver en Stjerne glinted mat,
 Men med eet der blev at skue
 En saa klar paa Himlens Bue,
 Som en lille Stjerne=Sol.

Naar den Stjerne lys og blid
 Sig lod se ved Midnats Tid,
 Var det Sagn fra gamle Dage,
 At en Konge uden Mage
 Fødes skulde paa vor Jord.

Vise Mænd fra Østerland
 Drog i Verden ud paa Stand,
 For den Konge at oplede,
 For den Konge at tilbede,
 Som var født i samme Stund.

De ham fandt i Davids Hjem,
 De ham fandt i Betlehem,
 Uden Spir og Kongetrone,
 Der kun sad en fattig Kone,
 Bugged Barnet i sit Skjod.

Stjærnen ledte vise Mænd
 Til vor Herre Kristus hen;
 Vi har og en Ledestjerne,
 Og naar vi den følge gjærne,
 Komme vi til Jesus Krist.

Denne Stjerne lys og mild,
 Som kan aldrig lede vild,
 Er hans Guddoms-Ord det klare,
 Som han os lod aabenbare
 Til at lyse for vor Fod.

94.

Vor Herre, han er en Konge stor,
 Og tronet i Himmerige,
 Dog mellem de kristne smaa paa Jord
 Uhyrlig han er tillige.
 Men vor Fader i det høje han lever.

Dg kvaletes i Barnemund Guds Ord,
 Da toges Guds Søn af Dage;
 Men de, som gaa i Herodes' Spor,
 Dem møder da og hans Plage.
 Men vor Fader i det høje han lever.

Guds Engle endnu, saa vel som før,
 Gjør alt, hvad han vil beslutte,
 Dg laase kan man slet ingen Dør,
 Saa de jo derind kan smutte.
 Men vor Fader i det høje han lever.

Guds Engle de stige op og ned,
 Hvor Herren som helst er inde,
 Hans Venner de bringe god Bæfæd,
 Dg skyde dem Raad i Sinde.
 Men vor Fader i det høje han lever.

Nu lystig og glad i Jesu Navn!
 Vor Konge han er med Fre,
 Dg tjene maa alt de smaa til Gavn,
 Hvis Broder han vilde være.
 Thi vor Fader i det høje han lever.

95.

Herodes! hvi saa ræd og grum?
 Vor Konge i et Krybberum,
 Han, som Guds Rige os har bragt,
 Attraar ej Verdens Kongemagt.

Et Stjerne=Glimt fra Østerlid
 De vise Mænd ledsaged hid,
 Hvor Nysset fra Gud Faders Slot
 For Dagen lægger ondt og godt!

Herodes! er for Lys du sky,
 Hvad da, naar Dømedag skal gry!
 Har ej for Naadens Sol du Syn,
 Da rammer dig Guds Brede's Lys.

Kom Lys og skin med Vælde her!
 Vi trods vor Synd har Sandhed kjær,
 Og alt, hvad vi maa rødme ved,
 Tildækker nu Guds Kjærlighed.

Herodes! gaf nu til dit Sted!
 Smaaabornene ej følge med,
 De blødte til Guds Naades Pris,
 Gik rødmeude til Paradis.

Der er de nu et Rosen=Flor,
 Den første Grøde af vor Jord,
 Den første Frugt af Davids Rod,
 Som Spire skød af Livets Flod.

Herodes! naar du ser i Sky
 Vor Drot, som for dig maatte fly,
 Al Verdens Klipper, raaber du,
 Mig for hans Afsyn skjule nu!

Omsoust du er for Lysset sky,
 Du kan ej skjules, kan ej fly,
 Hvor Sandhed sidder som en Sol
 Med Almagt paa sin Dømmerstol.

Men vi, som er Gud Faders Børn,
 Paa Vinger brat, som Solens Dren,
 Opfare skal til Skyen blaa
 I Soleglans for ham at staa.

96.

Den runde Himlens Stjærnetelt
 Skal og sit Vidne bære
 Om den nyfødte Barne-Helt,
 Som Herren til Guds Ære;
 En Stjærne klar i Øst oprandt,
 I den de vises Øje
 Et Himmel-Budskab læste grandt
 Om Kongen fra det høje.

De regned ud, hans Fødsels hjem
 Var nær ved Templets Tinde,
 De rejste til Jerusalem,
 Og ventede ham at finde;
 De spurgte baade læg og lærde,
 Om de det ikke vidste,
 Hvor Føders Drot, al Æren værd,
 Nu fødtes paa det sidste.

Kanfacet blev da hvert et Blad,
 Hvor Kristus var betegnet,
 Og Betlehem, Kong Davids Stad,
 Af Skriften blev udregnet;
 O Daarlighed! sin gode Gud
 I Brev og Bog at gjenne!
 Naar han af Hjærtet lukkes ud,
 Gaar Sjæl og Sind ad Glemme.

Bed Stjerne-Skin de vise Mænd
 Hvis Flid var ufortroden,
 Dog ledtes til den spæde hen,
 Som selv var Morgenrøden;

Det mindste Lys for dem er nok,
 Som efter Jesus vandre,
 Ved højlys Dag man ser i Flok
 Bildfarende de andre.

De vise Mænd i Hytte lav,
 Paa Knæ ved Krybberummet,
 Guld, Røgelse og Myrra gav
 Til Krens Drot forbloumet;
 Gid vi det lære maa af dem,
 Langt over Verdens vise,
 Det lille Barn i Betlehem
 At skatte og at prise!

Rom! arme Sjæl, som intet har
 Af Jordens Guld i Hænde,
 Tænk ej, fordi din Haand er bar,
 Din Gud dig ej vil kjende!
 Lad Jesus kun dit Hjærte faa!
 Hvad end de rige mene,
 Kun Hjærter hejer Jesus paa,
 Ej Guld og Edelstene!

97.

Stjærnen, som blev i Øster set,
 Stod over Krybberums=Taget,
 Den, som en Hedenskabs=Profet,
 Blev af de vise opdaget:
 Da blev det set, hvad David sang
 Liflig til Sions=Harpens Klang:
 Himlen fortæller Guds Ære!

Kongen, i Betlehem nyfødt,
 Fik da Guld=Oblet at skue,
 Virak blev for Profeten strøt,
 Som satte Hjerter i Lue,
 Myrra ham ræktes til den Skaal,
 Han skulde tomme, bredfuldt Maal,
 Ypperste=Præsten opofret!

En Gang vel end det hændes skal,
 Der kommer Bud fra det fjærne:
 Jødernes Drot en Hedning=Skjald
 Os har forkyndt som en Stjerne!
 Da skal Guds=Ordet spædt i Braa
 Ogfaa de Fadder=Gaver faa,
 Ofres Guld, Virak og Myrra!

[Første Søndag efter Hellig tre Kongers Dag.]

98.

Hvor stor er dog den Glæde,
 At man med Jesus maa
 I Herrens Tempel træde,
 Og for hans Afsyn staa!
 Ja, Lykke over Lykke,
 Som ej kan siges ud,
 At Støvet sig tør smykke
 Som Jesu Kirke=Brud!

Op Sjæl! og agt hel nøje
 Paa Jesu Kirke=Færd,
 Dgangen fra det høje
 Gaar i det lave her,

Ja, ved Forældres Hænder
 Gaar her i Vede=Baand
 Han, som al Jordens Ender
 Og Himlen har i Haand!

O Tempel, hvor din Lykke
 Paa denne Dag er stor!
 Gud vil din Forgaard smykke
 Alt som dit Alter=Kor!
 O, lad dig dog forgylde
 Af Herlighedens Glans!
 Annam den Guddoms Fylde,
 Som overgaar al Sans!

Men ak! Guds Tempels Ære
 Er lagt i Stovet ned,
 Nu hver sig selv vil lære,
 Af Jesus faa kun veed,
 Hans Ord, hans Himmel= Tale,
 Hans Pine og hans Død,
 Mod dem tør hver Mand gale
 I Synde=Sovnens Skjød!

Midt i de lærdes Skare
 Sig Jesus sætter ned,
 At høre og forfare
 Hvad de om hannem veed;
 De spejde Skriften noje,
 Men Jesus kjendes ej,
 Han staar for hver Mands Dje,
 Men Stolthed siger: nej!

O, hør os, Jesus milde!
 O, dan vort Hjærte saa,
 At aarle det og silde
 Dit Tempel være maa,

Hvor du er selv til Stede
 I Ordet af din Mund
 Med Liv og Lys og Glæde
 Nu og i allen Stund!

99.

I smukke Børn og fromme,
 Guds Haves Planter smaa!
 Til Templet hid I komme
 Guds Ord at høre paa!
 O, giver kjont nu Agt
 Paa Jesus, eders Broder,
 Paa Sønnen af vor Moder,
 Som med os gjorde Pagt!

Se paa hans Himmel=Sæder,
 Hvor han i Drenges=Åar
 I Herrens Tempel træder
 Som i sin Faders Gaard!
 Skriftfloges undres ved,
 At Visdoms=Ord kan klæbe
 Saa fast ved Barne=Læbe,
 O, træder i hans Tjed!

I Livets Morgenrøde
 Den fristne Ungdom staar,
 Som gjærne vil opløde
 Hver Sjæl i Ungdoms=Åar!
 Med ham I voxer kan,
 Han Søskende jer kalder,
 I Visdom som i Alder,
 I Gunst hos Gud og Mand!

Til Kirke og til Skole,
 Hvor Jesu Fader bor,
 Saa Liv fra Være=Stole
 Er Jesu Kristi Ord;
 Did skal I glade gaa,
 Der kan I Kundskab vinde,
 Der kan I Vejen finde
 Til Hrens Top at naa.

Lad andre sig kun lægge
 Paa bløde Bolstre ned,
 Lad Verden for dem dægge,
 Inddysse i sin Fred!
 Lad deres Leg og Hyst
 Kun Verdens Galsskab være,
 I voxe op til Hre
 Ved Kirkens Moder=Bryst!

Forældre smukt I hude,
 Saa vidt en Kristen tør!
 Hvad uden Synd de hude,
 Med eder Jesus gjør!
 O, salig er den Sjæl,
 Som Tugt med Hys aanaumer!
 Den Kjærlighed opaanmer,
 Den evig gaar det vel.

O ja, Guds Haves Poder!
 Forældres lyse Haab,
 Hvis Navn med Naadens Floder
 Udsprang af Jesu Daab!
 Gud lade eder saa
 I Jesu Fodspor træde,
 At til hans Hre=Sæde
 I himmelft voxe maa!

O, den Gang I var spæde,
 Han tog jer i sin Favn,
 Og skjænked jer med Glæde
 Som Broder Døbe=Navn;
 O, gjør ham ej den Sorg,
 At han forgjæves breder
 Sin Kappe ud for eder
 I Himlens Frhde=Borg!

100.

I Nazaret, i trange Kaar,
 Med Højheden fortrolig,
 Der vorte op til Manddoms Aar
 Vor Herre blid og rolig,
 Som den, der veed i Hytten godt,
 Hos Fader paa det høje Slot
 Han har sin visse Bolig.

Det voldte alt Gud Faders Aand,
 Som over Isfen svæved,
 Han gjærne gif i Ledebaand,
 Som ham til Himlen hæved,
 Han gif med Smil sin stille Gang,
 Og kun, hvor Synd gif frækt i Svang,
 Han sukked dybt og bæved.

Saa er vi alle Kongebørn,
 Skjønt fattige og ringe,
 Og højere end nogen Ørn
 Sig Haabet kan opsvinge,
 Naar Jesus er vort Hjærte nær,
 Som Herre mild og Broder kjær,
 Som Barn med Englevinge.

Da har og Gud et Mafaret
 Til os ensteds paa Jorden,
 En lille kjon og yndig Plet
 I Syden eller Norden,
 Hvor overalt vi ser Guds Spor,
 Og lytter glade til hans Ord,
 Som Aand og Liv paa Jorden.

Da, som Gud Faders egne smaa,
 I Dagetal vi lære
 I Aandens Kraft at staa og gaa
 Og tale til Guds Ære,
 Opelskes til, i Mandoms-Nar,
 Som Træer i Guds Abildgaard
 Betsignet Frugt at bære.

Saa voxer vi i Jesu Tjed,
 Saa komuer vi til Kræfter,
 Saa lærer vi at elske Fred
 Og skikke os derefter;
 Saa fyldes med den Visdom vi,
 Som Ydmyghed er Sjælen i,
 Hvorved ej Hovmod hæfter.

O, Gud ske Lov for Naadens Ord,
 Til Trost for dem, som græde!
 Og Gud ske Lov for Jesu Spor,
 Hvori de smaa kan træde!
 Og Gud ske Lov for Herrens Aand,
 Som fører os i Ledebaand
 Til evig Fred og Glæde!

101.

Marene tolv var Jesus fyldt,
 Da han i Templet tog Sæde,
 Ros over ham var vel forsthyldt,
 Hvem der saa end var til Stede;
 Visdommen hans var dyb og ren,
 Var, imod Verdens, Brød for Sten,
 Født af Guds Kjærligheds=Aande.

Ja, hos vor Frelser var nedlagt
 Alle Guds=Visdommens Skatte,
 Moder og Fader, jordisk sagt,
 Kunde hans Tanker ej fatte;
 Næst efter Fader sin i Ron
 Var han dog dem en lydig Son:
 Ydmyghed ganger for Ære.

Er du med Jesus født paa ny,
 Voxer du med ham og trives,
 Vinder og snart for Visdom Ny,
 Som af Guds Naade oplives:
 Næst efter Gud du ogsaa vil
 Moder og Fader høre til,
 Virke for Fædernelandet!

102.

Vor Herre! til dig maa jeg ty,
 For stærke er Fjenderne mine,
 De tænke, at højt over Sky
 Du ænser ej Tjenerne dine;
     Du ej os forstaar,
     Ej heller formaar
 At løse af Angest og Pine!

De Daarer, de tænke det helst,
 I Muldet du ligger, det sorte,
 Af Fader i Himlen ufrelst
 Fra Trolde og Engle forgjorte,
     Hensmulret i Støv,
     Henvejret som Løv,
 Indspærret af Helvedes Porte.

Det er mig dog vist over alt:
 Langt borte kan du ikke være,
 For immer af Hjærtet paakaldt
 Du trøster saa ømt dine kjære;
     Ja, i dig vor Drot,
     Det føle vi godt,
 Vi leve og røres og ere.

Du er i det hellige Ord,
 Du gav os i Hjerter og Munde,
 Du blandt vore Lovsange bor
 Som Røsten blandt Fugle i Runde;
     Saa lidt som dit Ord,
     Saa lidt kan dit Kor,
 Dit sjungende Folk gaa til Grunde.

Er spæd du kun hos os endnu,
 Som Haabet, der fattes end Vinger,
 Guds Søn er dog sandelig du,
 Og Himmelenes Hær dig omringer,
     At løse vort Baand
     Saa godt som Guds Haand
 Formaar den almægtiges Fingerr.

Du her paa Jerusalems Grus
 Du fryser i Bogterens Hytte,
 Lad Engle det hellige Hus
 Fra Nazaret til os da flytte,

Saa der du i No
 Til Mand kan opgro.
 Med Borge vi ej det vil bytte!

Nej, der vil vi samles i Løn
 Hos Josef og Moder Marie,
 Og bede til Gud med hans Søn,
 Som Børn paa hans Herlighed bie;
 Os lære paa ny
 Da Engle i Sky
 At sjunge, saa Fuglene tie!

Er spæd du, vor Herre, saa from,
 Dit Fadervor kan du dog stamme,
 Og alt hvad du beder ham om,
 Han lover og gjør med det samme :
 Da læges vort Savn,
 Dit hellige Navn
 Ej længer paa Jord er til Skamme.

Dit Navn skal jo vidt overgaa
 Hvert Navn, der fra Læber kan lyde,
 Lad røbe da Bolgerne blaa
 Hvad Jesu Navn har at bethde!
 Lad store og smaa,
 Al Verden forstaa,
 Guds Engle i Navnet adlyde!

Vor Herre! ja nu er du nær,
 Det kan vi paa Trøsten fornemme,
 Og med dig er Himmelens Hær,
 For os alle Englens stemme
 I Himmelens Raad
 Til Glæde for Graad;
 Vort Hjærte! hvi vil du dig græmme?

Triumf! vi har vundet vor Sag!
 Med Engle kom Huset det lave;
 Nu har over Hoved vi Tag,
 For Dje en lille Guds Have;
     Af Palmerne smaa
     Guds Engle forstaa
 Guds=Barnet et Vsthus at lave.

Guds Engle i Fjederham graa,
 Ydmyge som Glutter og milde,
 For Barnet vil sjunge og slaa
 I Palmerne aarle og silde;
     Da leger i Bryst
     Vort Hjærte med Vst,
 Med Fryd af de levendes Kilde!

[Anden Sondag efter Hellig tre Kongers Dag.]

103.

Som han siger, saa I gjøre!
 Det var Herrens Moders Ord,
 Rent ud sagt for aabne Døre,
 Hvor hun sad ved Brudebord,
 Bied paa, om Herren vilde
 Skaffe Raad ved Bryllups=Gilde,
 Hvor de havde ingen Vin!

Tjenerne i Gildes=Huset
 Fulgte og den Nettejnor,
 Bade=Karret, Drikke=Kruset,
 Fyldte de paa Herrens Ord,
 Hvad de trode paa i Blinde,
 Brat de saae da og der inde:
 Glimt af Jesu Herlighed!

Brødre! vi som gaar for Borde
 I det store Gildes-Hus!
 Lad os gjøre, som de gjorde,
 Fylde baade Kar og Krus,
 Alt som Jesus os befaler,
 Tro i Blinde, at hans Taler
 Som Guds Ord er Mand og Liv!

Da langt større Ting end disse
 Ved det gamle Brudebord
 Aabenbare skal til visse
 Kraften i vor Herres Ord,
 Straale skal med Liv her neden
 Glans af Guddoms-Herligheden
 Ved hans Bad og ved hans Bord!

Se, det sker, naar med „Guds Finger“
 Sjælen tvættes ren og stær,
 Flyver ind med Englevinger
 I Guds Rige, bankes der,
 Hvor vor Herre selv for Borde
 Gaar og gjør, som her vi gjorde,
 Skjænker sidst den bedste Vin!

104.

Med den enbaarnes Herlighed
 Blev Ordet Kjød til visse,
 Endskjønt Guds Son kom ej her ned
 Med Kronen paa sin Tisse,
 Men fødtes som en Træl i Braa,
 Og døde under Skyer graa
 Paa Kors som en Misbæder.

Hans Herlighed i klare Tegn
 Udstraalede med Styrke,
 Saa under hver en Himmelegn
 De er som Lys i Mørke;
 Som Himmellys, der raabe ud:
 Hvo ham har set, har set sin Gud,
 Han eet er med sin Fader!

Det første Tegn paa Glædens Fest,
 Som gik for brat til Ende,
 Han gjorde som en Bryllupsgjæst
 Ved Vand til Vin at vende;
 Og klart er det, at ene han,
 Som skabte baade Vin og Vand,
 Kan deres Art forandre.

Han sagde: ti! til Storm og Hav,
 Far ud! til Mander kaade,
 Og Bølger sank, og Storme tav,
 Og Djævle bad om Naade;
 De saae i ham den Guders Gud,
 Som Storme har til Sendebud
 Og Skjel for Havet satte.

Det sidste Tegn i Stovets Dragt
 Omstraaled Guddoms=Ordet,
 Da „kom her ud!“ han knap fik sagt
 Til Bennen død og jordet,
 Før Lasarus, som stank i Vaar,
 I Dag opstod som Blomst i Vaar
 Og smilede over Døden.

Der ser man grandt den Mund og Haand
 Med Kraften uden Mage,
 Som Jordens Støv gav Liv og Mand
 I gamle Skaberdage,

Dg skal en Gang, trods Grav og Død,
 Os falde frem af Jordens Skjød
 Op til vor Herres Glæde.

Derfor vi sejle tør hver Sø,
 Hvor farlig den saa bryder;
 Derfor vi leve tør og dø
 Paa Ordet som det lyder,
 I Jesu Navn, paa Jesu Ord,
 Som ej med Himmel og med Jord
 Forgaar, men kun forklares.

105.

Herren, han sad paa Brudebænk
 Med sin kjær Moder ved Siden,
 Vin, som han gav i Brudestjænk,
 Smagtes ej før eller siden;
 Tviblene sank til Jorden ned,
 Bluedes for hans Herlighed,
 Alle Disciplene trode.

Brudgom og Brud i Jesu Egn!
 Byder I Herren til Gilde,
 Eder han ter sit første Tegn,
 Just, naar det synes for silde;
 Han, som af Vandet skabte Vin,
 Skaber af Savnet Glæde sin,
 Kjærligheds=Gløden af Kulde!

Ordet om „to til eet“ af Gud
 Herren kun selv kan opfylde,
 Naar ham, som Brudgom med sin Brud,
 Alle Guds Skabninger hylde;

Men før det sker, det spaadomsvis
 Træder i Kraft til Herrens Pris,
 Laver til Hjærtets Guldbryllup!

[Tredje Sondag efter Hellig tre Kongers Dag.]

106.

Naar i den største Nød vi staa
 Og vide ej, hvorhen at gaa,
 Og veed ej vore levende Raad,
 Men hulke højt med Hjærtens Graad;

Da er det alt vort Haab og Trost
 At løfte op til dig vor Røst,
 Du gode Gud! af Hjærtens Grund,
 Og bede alle med een Mund:

„Vor Fader, se! vor Fader, mærk!
 Vor Fjende, han er os for stærk,
 Vi kommer aldrig mer i Havn,
 Gjør du det ej i Jesu Navn.

„Vi veed i Fjendens Rænkespind
 Nu hverken ud, ej heller ind,
 Raadsherre vis, Beskjærmer gjæv,
 O, fej det ned som Spindelvæv!

„Gaf ej i Rette, Gud med os!
 Men kun med dem, som byde Trods!
 Som Fader om ved al sin Et
 Hos os lad Naade gaa for Døt!“

Da, naar din Aand staar mild os bi,
 Dig elske, takke, prise vi,
 I allen Stad og allen Stund,
 Saa gladelig af Hjærtens=Grund!

107.

Mennesket lever af Guds Ord,
 Som det udgaar af Guds=Munden,
 Himmel deraf saa vel som Jord
 Skabtes og bæres i Grunden:
 Gud siger: kom! og se, det staar,
 Gud siger: gaa! og alt forgaar,
 Gjort er som sagt af Guds Gjærning!

Guds=Munden talte først sit „kom!“
 Da kom, med Lyset og Livet,
 Verden her op fra Afgrund tom,
 Dejlig var Solen og Sivet;
 Synden dog snart til Verden kom,
 Døden ved den fik Raaderum,
 Dermed var alting fordærvet.

Guds=Munden talte da sit „gjør!“
 Det er den Helligaands Gjærning,
 Nytt i det gamles Sted han gjør,
 Dog er usynlig hans Gjærning;
 Thi kun i Aand, som ingen ser,
 Frelserens Agt og Vilje sker,
 Det veed kun Hjerter og Sjæle.

Guds=Munden tale skal sit „gaa“,
 Og da forgaar denne Verden,
 Se skal vi da med evig Tak
 Guds den forklarede Verden;

Himmel og Jord, nyftabt i Løn,
 Da aabenbares med Guds Søn,
 Udstraaler Guds=Herligheden.

108.

„Menneske kun og Underfaat
 Er jeg med Mæle i Munden,
 Beed dog om Ord og Tale godt,
 Mægtige er de i Grunden;
 Magten, de har hos mig, er stor,
 Siig derfor, Herre, kun et Ord!
 Sikker det sker, som du byder.“

Det var en hedenst Hovedsmand,
 Som fæstede Tro til Guds=Ordet.
 Saadan en Tro fra alle Land
 Samler os rundt om Guds=Bordet;
 Der er Guds=Ordet Livets Flod,
 Menneske=Sønnens Kjød og Blod
 Kjærligheds ægte Guldbælte.

Sidde til Bords med Abraham
 Midt i den himmelske Glæde,
 Blod der at blande med Guds Lam,
 Som vilde Blod for os græde,
 Times nu hver den Sjæl, som tror,
 Gjort er som sagt ethvert Guds=Ord,
 Liv springer ud af Livs=Ordet.

[Fjerde Søndag efter hellig tre Kongers Dag.]

109.

Hvad er det for en Snakke
 Og liden Færge=Baad,
 Som har kun Bølge=Dække,
 Til Redning intet Raad,
 Som løstes højt i Sky,
 Kun for saa dybt at bunde,
 At den vel gaar til Grunde
 Og aldrig ses paa ny!

O, Jesus, den enbaarne,
 Han er jo dog om Bord,
 Kan disse Bølge=Taarne
 Sig holde mod hans Ord:
 Mod Ordet af Guds Søn,
 Som lærte Hjerter mange
 For Hullen Frydefange,
 For Ruurten Takke=Bon!

I Løstingen han sover,
 Mens Stormen tuder vild,
 At vække dog vel vover
 En Svend den Herre mild,
 Ja, vaagne brat han maa,
 Thi hans Disciplers Skare
 Nu raaber: „frels af Fare!
 Af, Herre, vi forgaa!“

„O, hvi er I saa bange?
 Hvor er nu eders Tro?“

Hvad er det, I forlange?
 For Storm og Bølger Ro?
 Velan, vær stille, Hav!
 Ti kvær, du Storm! jeg byder".
 O se, ham Bølgen lyder,
 For Ordet Stormen tav.

Saa gaar det alle Dage
 Med Kirke=Snækken sin,
 Hvor højt end Bølger brage
 Ved hule Stormes Hvin,
 Det immer synes kun,
 Som Herren hart mon sove,
 La'r gaa for Bind og Bove
 Sin Ark til Havsens Bund.

Det er kun List, han over
 Mod Helved og dets Hær,
 Det er kun Tro, han prover
 Hos dem, han haver kjær;
 Det koster kun et Ord,
 Da Storm og Bølger stærke
 Det faa til Gavn's at mærke,
 Vi Herren har om Bord.

Da maa sig Kamper bøje,
 Om end de kunre smaat,
 Da maa sig Konger føje
 Alt efter Sions Drot,
 Da raabe Mark og Fjæld:
 Kom, lad os Herren love,
 Som over Bind og Bove
 Har Magt i Gry og Svæld!

110.

Hvad er det for en Raaben,
 Hvad er det for et Skrig
 Her under Himmel aaben
 Med Helten sejerrig!
 Hvi gjør I ham Uro?
 Tør ikke ham I vove,
 Han ej sig vil forsøve,
 Hvor er da eders Tro?

Hvad er det for en Tale
 Af Jesu Benner faa:
 Vor Drot, vaagn op af Dvale,
 Thi ellers vi forgaa!
 Til hvem gjør I da Bøn?
 Er han, paa hvem I stole,
 Ej Udfet over Sole,
 Ej Guds enbaarne Søn!

I hørte Stormen fuse
 I Takkel og i Tov,
 I hørte Havet bruse
 Og saae, at Herren sov;
 Men hørte I da ej,
 At Stormen er en Tætte,
 Der maa hans Værk udrette,
 Som gjør i Havet Vej!

Er det maaske et Rygte,
 Ej mer at lide paa,
 At Havet maatte flygte,
 Da det hans Finger saae!

Hvor er da eders Tro?
 Kan han for Vind og Bove
 Ej længer rolig sove,
 Som skabte begge to!

Dg kunde Skibet synke
 Med Herren selv om Bord,
 Var de da vel at synke,
 Som bygge paa hans Ord?
 Med ham paa Bølgen blaa,
 Som nu i Ordet blunder,
 At vandre til Vidunder,
 Er det vel at forgaa!

Belan! nu er han vaagen
 Og truer Vand og Vej, r,
 Lad skrige kun Strandmaagen,
 Naar Stormen tier kvar!
 Hans Almagt nu I ser,
 Oprinde mørke Dage,
 Saa tænker dog tilbage,
 Dg tvivler aldrig mer!

111.

Herren, han laa om Bord og sov,
 Medens Vand=Volgerne bruste,
 Medens med Takkel og med Tov
 Stormene spilled og fuste;
 Herrens Discipler tog da paa:
 Regner du ej, at vi forgaa?
 Frels! eller Skibet fuldsejler.

Herren stod op i Mag og Ro,
 Sagde for Dren fuld mange:
 Er end saa spæd da eders Tro?
 Er I for Døden saa bange?
 Sagde saa kort til Havet: ti!
 Trued den Storm, som foer forbi,
 Gjorde saa Vejret blifstille.

Hver Gang det stormer end paa Jord,
 Stejle de brusende Bølger,
 Men hvor i Mund er Jesu Ord,
 Herren i Landen medfølger,
 Ham lyder Vej og Vand endnu,
 Glæde han skaber af vor Gru,
 Bølgerne brydes mod Klippen.

112.

Livet her ret lignes ved
 Et Skib paa Verdens-Havet,
 Bølge op og Bølge ned,
 I Dybet let begravet,
 Udsat som Snækken paa sin Færd
 For Strøm og Storm og blinde Skjær
 Og skrøbelig kun lavet.

Verdens Klogskab raaber ud:
 „Tag vare dig for Dybet,
 Driv med Strømmen, gaa dit Skud,
 Og lær din Kunst af Krybet;
 Ja, se dit Snit og pas dit Kor,
 Læg alle Aarer brat om Bord,
 Naar Vejligheden vinker!“

Nej, I Folk paa Verdens D,
 De kloge med de dumme,
 Sejles maa den høje Sø,
 Hvor ranke Bølger skumme,
 Skal Farten lykkes over Strand,
 Skal vi ved Livets faste Land
 En Gang vort Anker kaste.

Hør, det toner over Hav
 Som Fugle-Sang i Skoven:
 „Bedre er den aabne Grav
 I Skjen og i Boven,
 End Ulve-Graven svigefuld,
 Hvor Blomster gjøgle over Muld
 Og Orme-Flokken lurx.“

Hør, det toner under Sky
 Som Engle-Sang fra oven:
 „Tømret er en Ark paa ny,
 Og den kan trodse Boven,
 Ja, hvor den gaar i Jesu Navn,
 Den følger Vor til Himmel-Havn,
 Og aldrig den forældes.“

Af et lønligt Kildevæld,
 Som Jordans klare Bølger,
 Sprang en Strøm til Folke-Held,
 Som Arken stadig følger,
 Den stærer Verdens vilde Hav,
 Og under den slet ingen Grav,
 Kun Raadens Dyb sig dølger.

Rednings-Strøm fra Ost til Vest,
 I Tiden og i Rummet,
 Lige klar i Blik og Blæst,
 Og aldrig overskummet,

Du stille Vej til Fredens Havn!
 Udsjunge skal dit Gaade-Navn
 De smaa med Engle-Tunger.

Ark! du est og underfuld,
 Du bygtes uden Hænder,
 Kosted ikke Sølv og Guld,
 Som Verdens Dje blænder,
 Men kosted ham, som dig os gav,
 Dog mer end Himmel, Jord og Hav,
 Det kjæreste han kjender.

Uden Mast og uden Spejl,
 Et Brag dig Verden nævner,
 Uden Anker, uden Sejl
 Du over Hav dog stævner,
 Og vakler kun, naar Mand af Jord
 Vil raade med dit fine Kor,
 Til han gaar over Borde.

Hvad den største Helte-Skjald
 Opdaged kun i Drømme,
 Helgen-Skaren uden Tal
 Udsvaagen skal berømme,
 Det Skib, som selv har Liv og Aand,
 Som trænger ej til Styrmands Haand,
 Og ler ad Hvirvel-Binde.

Al din Kost er kun et Brød,
 Og al din Vin et Bæger,
 Hver en Gjæst i Hungersnød
 Dog føder du og kvæger,
 Som Melet fint i Enkens Hus
 Og Olien i hendes Krus
 Dit Forraad ej fortæres.

Komme hver da, som har Lyst,
 Skjont Verden spaar os ilde,
 Til at lande paa den Kyst,
 Hvor Livet har sin Kilde!
 Og tro kun fast paa Herrens Ord!
 Usynlig han er selv om Bord,
 Som skabte Hav og Snække.

113.

Kjærlighed er Lystets Kilde,
 Kjærlighed er Livets Rod,
 Derfor er Guds Raad saa milde,
 Derfor er Guds Mand saa god,
 Som vor Frelser har forklaret,
 Manden selv os aabenbaret,
 Som vi føler i Guds Fred
 Og det Haab, vi trøstes ved!

Kjærlighed er Livets Krone,
 Kjærlighed er Lystets Glans,
 Derfor sidder paa Guds Trone
 Jesus nu med Straalekrans,
 Han, som Lystet er og Livet,
 Har for os sig selv hengivet,
 Bliver i og lever ved
 Guds sin Faders Kjærlighed.

Kjærlighed er Lovens Fylde
 Og Fuldkommenhedens Vaand,
 Den er, hvad vor Gud vi skylde,
 Den er Frugten af hans Mand,
 Derfor med Guds-Kjærligheden
 Bøjer op om Kap Guds-Freden,
 Vorde skal vi og ved den
 Gæt med Sjælens bedste Ven.

114.

Kjærlighed er Hjærte=Grunden
 Til Guds Naades Underværk,
 Kjærlighed i Naades=Munden
 Sandheds Røst gjør mer end stærk,
 Gjør den sød for hvert et Hjærte,
 Gjør den øm ved Sorg og Smerte,
 Gjør den, uden Lovens Brud,
 Til et lifligt Julebud.

Kjærlighed var Hjærte=Grunden,
 Hvi Guds Søn til Verden kom,
 Til hans Graad i Midnatsstunden,
 Til hans Sorg og Fattigdom,
 Til hans Ydmyghed og Dvale,
 Til hans Færtegn og hans Tale,
 Til hans Død med Korsets Skam,
 Til vort Liv med Gud og ham.

Kjærlighed er Hjærte=Grunden
 Til vor Tro og til vort Haab,
 Til vort Liv i Fødselsstunden
 Af Guds Aand ved Herrens Daab,
 Til vor Fred ved Naades=Ordet,
 Til vor Fryd ved Naade=Bordet,
 Er et himmelsk Moderstjød
 Til vor Trøst i Liv og Død.

Kjærlighed til Gud og Næsten,
 Først og sidst vor Frelsermand,
 Skjalde=Mestren, Konge=Præsten,
 Sol og Skjold i Livets Land;
 Nu og evig den skal være
 Al vor Dyd til Herrens Ære,
 Naadens Ros paa Herrens Dag
 Til Gud Faders Velbehag.

[Femte Søndag efter hellig tre Kongers Dag.]

115.

Godt og ondt i Lys og Mørke,
 Liv og Død og sandt og Løgn,
 Strides som med lige Styrke
 Hver en hellig Dag og søgn;
 Tages Sagen op fra Rod,
 Overherren ej god,
 Under Sol og over Mulde,
 Drages med den ondskabsfulde.

Sandhed selv, som er tillige
 Lys og Liv fra Evighed,
 Lærer os, hvad disse Krige
 Allerbedst kan ligned ved,
 Peger paa to Sædemænd,
 Paa sig selv og Løgneren,
 Hver har faaet sit her nede,
 Klinte gror om Kaps med Hvede.

Sandhed saade godt til Livet,
 Løgneren saade ondt til Død,
 Engle selv det ej er givet
 Bod at raade paa den Nød;
 Sandhed selv har svaret nej,
 Luges af kan Klinten ej,
 Thi det ene med det andet
 I hvert Bryst er sammenblandet.

Godt og ondt og Lys og Mørke,
 Sandt og Løgn og Liv og Død

I hvert Hjærte prøve Styrke,
 Farligt er det Sammenstød ;
 Stærkest synes tit paa Jord
 Mørkets Æt med Løgn og Mord,
 Løfte dog paa Sejers=Livet
 Sandhed Æfsets Børn har givet.

Som for Trolde Lyn og Torden,
 Er for Løgn, hvad Gud har sagt :
 Som et Hvedekorn i Jorden
 Sandhed selv har sig nedlagt,
 Vøxer op nu trindt paa Jord
 I hvert Bryst, som paa ham tror,
 Hveden hans ved Verdens Ende
 Er fra Klinten let at kjende.

Af Guds Naade det er givet
 Jesu Kristi Menighed,
 Sandhed der med Lys og Livet
 Sig udvikler i Guds Fred ;
 Hos sit Helgen=Folk vor Drot
 Overvinder ondt med godt,
 Og, som Nat for Morgenrøden,
 Flygter for vor Frelser Døden.

Livets Bog har mange Blade,
 Snart er dog det sidste vendt,
 Hveden samles da i Lade,
 Medens Klinten vorder brændt ;
 Liv og Lys, alt sandt og godt,
 Findes evig hos vor Drot,
 Mens med Løggen gaar til Grunde
 I Mid=Mørket alt det onde.

116.

Dejlig frugtbart er Guds Rige
 Under hver en Himmel=Egn,
 Smilende det er tillige,
 Fattes aldrig Sol og Regn.

Ej engang paa Jordans Slette,
 Hvor nu er det døde Hav,
 Trave=Hobe stod saa tætte
 Dg saa godt i Skjæppen gav.

Jordans=Floden i Guds Rige
 Er vor Herres egen Daab,
 Af dens Bandede skal opstige
 Gyllden Host, som majgrønt Haab.

Denne Jordan oversvømmer
 Muldet som i Paradis,
 Dg Betsignelse udstrømmer
 Af den til Guds Naades Pris.

Af sig selv opstjyder Sæden
 Som det levende Guds Ord
 Dg opofrer sig med Glæden
 Som Brød=Kornet til Guds Bord.

Mens vi virker, mens vi vover,
 Mens vi hviler os i Fred,
 Mens vi vaager, mens vi sover,
 Vorer alt til Modenhed.

Naar da Gyllden=Hosten kommer
 Under Himmel dyb og blaa,
 Hvedens Frelser, Klintens Dommer,
 Da Guld=Vrylluppet skal staa.

Hveden vies da til Læden
 Som en Brud i Bejlers Favn,
 Munden vies da til Maden,
 Som er Bod paa alle Savn.

Solen vies da til Muldet,
 Syvfold lutret i dens Glans,
 Som naar sig om Hoved=Guldet
 Slynger Dybets Perlefrans.

Sandhed var det, som i Naade
 Daled ned og højt opfoer,
 Skjønhed er det, med sin Gaade,
 Som opvoxe skal paa Jord.

Og naar de hinanden favne
 I den klare Kjærlighed,
 Da fra Brude=Blus som Bavn
 Straaler ud Guds Djemed.

117.

Gud! din Sag er soleklar:
 Hvad ej selv du plantet har,
 Maa med Rod oprykktes,
 Men alt, hvad du med dit Ord
 Saade, selv i sorten Jord,
 Trives maa og lykkes.

Blomstre skal det i dit Hegn
 Under Sol og Dug og Regn
 Af din egen Lande,

Modnes og i rette Tid
 Skal det trods al Storm og Strid,
 Trods al Ve og Vaande.

Alt det onde, Skal og Skin,
 Fældes skal af Kraften din,
 Anden i det gode;
 Glæden hviler da med Fred
 Klarlig i din Kjærlighed,
 Hvor den randt af Rode.

Ingen veed saa godt som du,
 At der er hos os endnu
 Meget ondt des værre;
 Hos os med sit gode Ord
 Er dog han, paa hvem vi tror,
 Er din Søn, vor Herre.

Han hos os sig selv har saat
 Har og selv om Væxten spaat,
 Hvedekornets Grøde,
 Jordlivs-Frugten mangefold,
 Naar al Klintesæd er gold,
 Tidslerne uddøde.

For hans Skyld og i hans Navn
 Freder du hans Fødestavn
 Mellem os her neden,
 Siger til ham: dit er mit,
 Derfor ogsaa mit er dit,
 Min er Saligheden.

118.

Sandhed er den holde Kæmpe,
 Kjærligheds enbaarne Son,
 Som kun farer frem med Lempe
 Paa sin Faders milde Bøn
 Og, det er en himmelsk Gaade,
 Har forenet sig med Naade.

Derfor han langmodig taaler
 Løgnens Spot og Argelist,
 Skjæppen fuld af Tid tilmaaler
 Fjenden han, som Jesus Krist,
 Giver Tid, til alt er klaret,
 Ondt og godt er aabenbaret.

Oj som Herre, men som Tjener
 Vandrer han paa Jorderig,
 Styrker, trøster sine Venner
 Til at færdes kongelig,
 Til at kæmpe kun for Freden,
 Stole kjækt paa Evigheden.

Falskhed er den gamle Slange,
 Løgnens Moder, Ondstabs Væld,
 Hun i sine krumme Gange
 Bugter sig med Mørkets Held;
 Sandheds Fjæld hun, til det raver,
 Med sin Afgrund undergraver.

Idelig hun skifter Hamme,
 Hun forfalster alle Sprog,
 Hjærtets Ild og Aandens Flamme,
 Naadens Smil og Lovens Nag,

Regn og Solskin, Ny og Næde,
Sort og hvidt og Sorg og Glæde.

Snu som Ræven, glat som Malen,
Hun fra Undergang sig snor,
Fæste finder selv Lynstraalen
Ej, hvor Afgrunds Tomhed bor;
Kun som Judas, selv sin Plage,
Ender Falskhed sine Dage.

Har du, Hjærte! Lyst til Livet,
Lev i Sandhed, evig sødt,
Med Livs=Ordet, Kristne givet,
Kun i Frelser=Graven dødt!
Skinnet, hvormed Falskhed praler,
Sky du maa som Dodeus kvaler.

119.

Fjenden stod op, mens Folket sov,
Saade sin Klinte i Hveden,
Saa spændte Næv han for sin Plov,
Saade med Rænker Ufreden;
Løgneren hos Trosthyldighed
Lægger til Ondskab Sæden ned,
Medens Samvittighed sover.

Sammen nu voxer ondt og godt,
Blomstrer ved Varme og Væde,
Klinten er skjult i stort og smaat,
Synd har i Hjerterod Sæde;
Menneske=Klogt og Engle=Vid
Række for kort, de naa ej did,
Klinten kan ingen afluge.

Han, som ej knuser knakte Rør,
 Slukker ej rygende Tande,
 Taaler det onde, til det dør,
 Sparer de syndige Lunde,
 Bier, til alting i sin Art
 Kommer for Ujset rent og klart,
 Gjør saa Skilsmisse for evig.

120.

Stod med Krist vi op af Døde,
 Did opsvinge sig vor Aand,
 Hvor opstandnes Første=Grøde
 Sidder ved Guds Højre=Haand;
 Altid svæve os for Dje,
 Trods det lave, kun det høje!

Selv i Daaben vi er døde,
 Men vort Liv er skjult i Gud,
 Skjult med Himlens Morgenrøde,
 Bryder brat i Straaler ud,
 Dages under Stjerne=Kransen
 Med Guds Søn i Sole=Glanzen.

Lad os dræbe da og døde,
 Hvad os fængsle vil til Jord:
 Knæfalds=Ujst for Guld det røde,
 Brynde, Vefleri og Hor,
 Som til vantros Isser lede
 Lynet af Guds strænge Bredde!

Fordum, under Verdens=Livet,
 Vandred og derefter vi,

Nu, Forladelsen er givet,
 Være det dermed forbi:
 Som med Spotten, saa med Breden,
 Saa med al Vetsfærdigheden!

Slibrig Snak ved Tungen klæber,
 Lad os sky dens Slange=Vaand!
 Bort og Vogn fra vore Læber,
 Som forsaged Vognens Mand!
 Skyde skal vi Arilds=Hammen,
 Synden sky, men aldrig Skammen.

Bort med gamle Adams Klæder!
 Vandre vil i os den ny,
 Som kun Vysets Vej betræder
 Under Sol, som over Sky;
 I Guds Billed vi, nyftabte,
 Vise skal, hvad Adam tabte.

Her os derfor ikke nytter
 Græstthed eller Jødedom,
 Som Barbarer og som Skyther
 Alle vi maa skabes om;
 Jøden med de uomstaaerne
 Helliges i den enbaarne.

Dine Fædre ej du tælle,
 Din end Konger de blev kaldt,
 Adels=Mænd er her som Trælle,
 Jesus Kristus alt i alt;
 Uden for ham kun Uvættten,
 I ham alt af Gude=Vættten.

Lad os da som Guds udkaarne
 Elskelige Helgen=Ruld

Klædes op med den enbaarne
 Dømt, god og naadefuld,
 Som med Dødt, med Hjælp til Redde,
 Englemild, kun sen til Brede!

Med hverandre overbære
 Lad os for vort eget Vel
 Og til Jesu Kristi Ære,
 Der os skjænkede al vor Gjæld,
 Som vi vil tilgives, glade
 Bore Skyldnere forlade!

Over alt lad Kjærligheden,
 Som Fuldkommenhedens Bånd,
 Os omslynge, saa Guds-Freden
 I vort Hjærte som vor Land
 Kan med Sejers-Kranse holde
 Med Triumf sit Indtog holde!

Lad os se, vi aldrig glemmer,
 At Guds Fred er Hjærtets Maal,
 Og at som eet Legems Lemmer
 Vi drak Blod af samme Skaal!
 Paa den sidste Fjendes Nakke
 Aldrig kan vi Gud fuld takke.

Rigelig ho Kristi Tale
 Med al Visdom i vort Bryst!
 Lad os lære og husvare
 Som med Dødt, saa med Dødt,
 Barsle, minde, love, prise
 Smukt med Salme, Kvad og Vise!

Ja, lad os med Hjærtens Glæde,
 Som os Anden hjælper til,
 For vor Herre yndig kvæde,
 Møde ham med Sang og Spil!
 Ja, lad bedre end vor Tunge
 Hjærtet Salmer for ham sjuenge!

Hvad sig end vil foretage
 Haand og Mund til Lyst og Gavn,
 Alt vi tale skal og mage
 I vor Herres Jesu Navn;
 Bøn og Tak kun i det samme
 Mild Gud Fader vil annamme.

Lad da Jesus Kristus være
 Gøt og alt for os paa Jord,
 Herren til Gud Faders Ære,
 Som hans Billed, saa hans Ord!
 Da i Jesu Navn Gud Fader
 Os sin Borg og Favn oplader.

[Søndag Septuagesima.]

121.

Af Guds Naade er vi alt,
 Hvad paa Sandheds Grund vi ere,
 Af Guds Naade, for vi faldt,
 Gif Guds Billed vi at bære,
 Af den samme Naade vi
 Fødes nu paa ny der i.

Ewig er Guds Kjærlighed
 Som hans Visdom, Magt og Vælde,
 Ewig er Guds Djemed,
 Naaden hans har samme Velde;
 Os i Naade skabte Gud,
 Skjønt vor Synd han saae forud.

I vor Herres Jesu Navn
 Skabte er vi af Guds Naade,
 Sønnen i sin Faders Favn
 Ewig løser Livets Gaade,
 Deler, Synd og Død til Trods,
 Naadefuld sit Liv med os.

Det tilkommende for Gud
 Er alt som det forbigangne,
 Ewig er det Tulebud,
 Som gav Frihed til de fangne,
 Det Guds Lam, som for os led,
 Dfret er fra Evidhed.

Kun for Mennesket af Muld
 Nytt var Livet, da han skabtes,
 Nytt var Barnehaandens Guld
 End, da det ved Faldet tabtes,
 Og for os er under Sky
 Naadens Morgenrøde ny.

Derfor naar Guds Billeds Glans
 Gjennem Syndefaldet glimter,
 Og naar Støvets fløve Sans
 Sandheds Lys i Mørke skimter,
 Det i Ordet af Guds Mund
 Har paa ny sin Klippegrund.

Af Guds Naade til vi blev
 Røre Tungen vi og Haanden,
 Os i Livets Bog indskrev
 Af den samme Naade Anden,
 Af Guds Naade og der i
 Ere, leve, røres vi.

Timeligt og evigt Liv,
 Det er alt Guds Naadegave,
 Saa kun Daarstab ypper Liv
 Om, hvad førend den vi have,
 Før af den vort Liv sprang ud,
 Eller førend Gud var Gud!

Jesus, Guds enbaarne Son,
 Er den første og den sidste,
 Frelsermand i Lys og Lon
 Det han evig var og vidste,
 Alkun Syndere som vi
 Finde os saa sent der i.

Synes sært Guds Naades Ord
 Om Guds Son, som os har gjæstet,
 Kom, som en af os, til Bord,
 Blev hudstrøget og forskæftet,
 Det kun er, fordi vi ej
 Hjemme er paa Naadens Vej.

122.

Gjør det dig ondt, at god er jeg,
 Skulde min Ret jeg da miste,
 Saa af mit Guds jeg maatte ej
 Gavmild betænke de sidste!

Over dit Ja staar fast mit Nej,
 Tag hvad du fik og gaf din Vej!
 Hver nyde sit efter Loven!

Sigelsevis det lyder saa,
 Siger vor Drot, om Guds Rige:
 Først eller sidst ej regnes paa,
 Tjenerne alle er lige;
 Trostaben kun der spørges om,
 Ikke hvad Klokkeslæt de kom,
 Ikke om Heden og Møden.

Vi, som i Tidens Solbjærgslag
 Vejede blev til Vingaarden,
 Prise med Sang vil Nat og Dag,
 Herrens livsalige Orden;
 Senest til Bærk og først til Ron,
 Sæde fik vi paa Grenen grøn,
 Maa da vel lystelig kvæde.

[Søndag Scragessima.]

123.

Det er et Under paa Verdens D:
 Det største Træ har det mindste Frø,
 Det mindste Frø voxer højest op
 Med Fugle-Nede og Røst i Top.

Det Træ, som her rager mest i Skj,
 Det er Guds-Mennesket jo, det nh,
 Gudsmenneske-Frøet er Troens Ord,
 Af mindre Frø intet Træ opgror.

Det fagre Træ har en herlig Top,
 Guds Engle flyve der ned og op,
 Dem kalde vi Himlens Fuglehær,
 Thi ingen som de er Navnet værd.

Det fagre Træ har en liflig Frugt,
 Med Drue=Smag og med Rosens Lugt,
 Den bærer for alle Frugter Pris,
 Det er Guld=Æblet fra Paradis.

Det Æble falder i Storm ej ned,
 Er Gjemme=Frugt i al Ewighed,
 Og aldrig bides deraf saa hvast,
 Det voxer igjen jo lige fast.

Ja, Saligheds Frugt paa Træet gror,
 Hvis Frø her nede er Troens Ord,
 Hvis Dug er Manden, hvis Saft og Rod
 Er Herrens Legem og Herrens Blod.

Lad Verden kun spotte det lille Frø,
 Som spirer i Løn paa Verdens D!
 Det Træ ikke trænger til Verdens Pris,
 Som bærer sin Frugt i Guds Paradis.

124.

Guds Rige lignes ved et Frø,
 Det mindste, man kan finde,
 Medlagt i Muld, ej til at dø,
 Men Død at overvinde,
 Opvoxende saa til et Træ,
 Hvor Himlens Engle finde Læ
 Og Lyst til sødt at sjunge.

O Kristenhed! kom det i Hu!
 Tro Herren til det bedste!
 Og bed, at han sit Lofte nu
 Vil soleklart stadfæste,
 Saa det maa høres paa vort Ror,
 At Himlens Fugle paa Guds Bord
 For Buggerne har sjunget!

Guds Engle=Skare, først og sidst,
 Er Himlens rette Fugle,¹
 De lære om „den Herre Krist“
 I Sang os sødt at jule,
 Saa Støbets Sang med Englelyd
 Fortæller Himlene med Fryd:
 Guds Søn vi fik til Broder!

125.

Mon ikke her det mindste Frø
 End skulde være at finde,
 Hvoraf ej blot i Tidens Løb
 Rjøkken=Urt god kan oprinde,
 Men skal opvoxe Livets Træ,
 Som giver Himlens Fugle Læ,
 Vhst og til liflig at sjunge!

Frø=Grandet er det Troens Ord,
 Som alle Kristne bekjende,
 Det i vor Frelser's Jesus=Navn
 Saaes til Dagenes Ende,
 Og overalt i Jorden god
 Slaar det for Evigheden Rod,
 Skyder i Skyen sin Krone.

Grunden er klar: vor Herres Kraft,
 Af den Frø=Kornet oplives,
 Jorden er hans og Himlen med;
 Maa da hans Plantning ej trives!
 Hvem kan i nogen Himmel=Egn
 Planten forholde Sol og Regn,
 Eller Dug=Perlerne klare?

Box da nu op, du mindste Frø!
 Højere end nogen Ceder,
 Saa i Løvhytten Iun og sval
 Himmelens Fugle gjør Nleder,
 Synger om Jord og Himmel ny,
 Indtil han dages selv i Sky,
 Som er for evig Guds=Ordet!

126.

Sæden for Himlen er Guds Ord,
 Hjærtet hos os er Jordbunden,
 Som vi har Hjærte, saa vi tror
 Guds=Ordet, lagt os i Munden,
 Og som vi tror, saa løst, saa fast,
 Brister vor Tro og Haab i Hast,
 Eller de frugte til Hosten.

Det er et Lys paa Livets Vej,
 Tændt ved den hellige Lampe,
 Slukt under Stormens Hurlumhej
 Og under Skyggernes Kampe,
 Tændt dog paa ny i Luthers Varm,
 Kjær ad Dplysning, troesvarm,
 Nu ikke mer til at slukke.

Daabspagtens Ord og Hjærtets Tro,
 Det er den rette Forklaring,
 Levende findes i de to
 Sandelig Guds Aabenbaring,
 Og naar hos os den Tro har Hold,
 Marken da bærer mange Fold,
 Ordet og Troen til Ære.

[Fastelevens Søndag.]

127.

Guds Son nedsteg i Jordans Flod
 Som den, sig selv nedbøjer,
 Guds Son af Bølgerne opstod,
 Som Faderen ophøjer;
 Thi Faderen til herlig Æn
 Et Guddoms=Liv gav her sin Son
 Med sine smaa at dele.

Det Liv neddaled med Guds Aand,
 Ufkyldigt som en Due,
 At hvile paa den Viljevaand,
 Gud fostrer op paa Tue,
 At bære i vor Frelfers Navn,
 At bære i sin Brudgoms Favn
 Guds=Livets guldne Krone.

Han stod omklædt i Kjød og Blod
 Som en af os forlorne,
 Men gjorde dog for Støvet Bod,
 For Tidsler og for Torne,

Han var og blev Guds kjære Søn,
 Guds Aand neddaled paa hans Bøn
 Og fandt en himmelsk Hvile.

Fra den enbaarne stammer ned
 I alle Himmel=Ægne
 Guds Riges Folk og Menighed,
 For Frænder hans at regue,
 Og voxer op ved Livets Brød
 Til Fagerheden hvid og rød,
 Til Dronningen, vor Frue.

Det er den gode Hyrdes Hjord
 Og Jesu Kristi Folge,
 Som til hans Faders Maglegaard
 Mon stævne over Bølge,
 Med alle Herrers Drot om Bord,
 Som tvinger Stormen med sit Ord
 Og stiller Havets Brusen.

En saadan Daab, hvori Guds Søn
 Sig krummed og nedbojed,
 Og blev saa paa sin Barne=Bøn
 Til Faderen ophøjet:
 Den blev ej siden set paa Jord,
 Men trøster dog enhver, som tror
 Paa Jesus=Kristus=Navnet.

O hvilken Storhed skjulte sig
 Ej da i Ydmygheden,
 Den Gang Guds Søn, paa Dyd fuld rig,
 For Synder gjaldt her neden,
 Han derfor æret blev af ham,
 Som er al Stolthed vred og gram,
 Men Ydmygheden naadig.

128.

Mig lyster nu at træde
 Hen ned til Jordans Flod
 Og bade mig med Glæde,
 Hvor Herrens Fødder stod,
 At se det store Daab,
 Den Naade, Gud har skiftet,
 Den Pagt, han haver stiftet,
 Med mig udi min Daab.

Der Himmelen staar aaben,
 Der Faderen i Lon
 Forkynder over Daaben:
 Du er min kjære Søn!
 Der, i den dybe Dal,
 Alt under Due-Binger,
 Sig hvælver brat Guds Finger
 En herlig Bolge-Sal!

Johannes vel med Føje
 Maa højlig undres paa,
 At sig for ham vil bøje
 Den største, Djet saae,
 At du, af hvem han selv,
 Enddog han er en Døber,
 At tvættes højt behøver,
 Kom saa til Jordans Elv!

Hvad skal da Støv og Afste,
 Hvad skal da Jordans Vand?
 Vil Renhed selv sig vaske,
 Som Hav i ringe Spand!

Saa vel Johannes fejt,
 Da han i dig opdaged,
 Hvad Faderen behaged:
 Det rette Dydens Spejl!

Nej, du vil dig kun bade
 I Jordans blanke Flod,
 For der at efterlade
 Den Kraft, os giver Bod,
 Ja, for af Vand med Ord
 Et Sjæle-Bad at blande,
 Som reuser trindt om Laude,
 Til Gæster ved Guds Bord.

Saa er vi da Guds Poder,
 Som Pil ved Bakkens Rand!
 Guds Kirke er vor Moder,
 Hans Land vor Troster-Mand!
 Paa Herrens Bøn vor Daab
 Os Himlen skal oplukke
 Til Fryde-Sang for Sukke;
 Det er vor Tro og Haab!

129.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Det var Guds-Ordet i gamle Dage
 Til det Folkesærd uden Mage,
 Som bar paa vor Herres Moder hos sig.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Det var Guds Ordet i Tidens Fylde,
 Da han fødtes, som Engle hylde,
 Da Jomfru Marie ham bar hos sig.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Gjenlød Røsten fra Himmel aaben,
 Fader=Røsten ved Jesus=Daaben:
 Min Søn! jeg har Velbehag i dig.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Det er Guds=Ordet i Naadens Dage
 Til det Bad, som er uden Mage,
 Aands=Badet, vor Herre bar i sig.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Det er Gud Faders den høje Tale
 Til den Daab, som i Jordens Dale
 Vor Herre han bærer skjult i sig.

Alle mine Kilder skal være hos dig!
 Af dig gjenfødes skal Jord og Himmel,
 Folks og Tungers og Stjærners Brimmel
 Med alt, hvad jeg evig bar i mig!

130.

Bliv Barn igjen paa Jesu Ord,
 Da skal du det fornemme:
 Der lyder end til os paa Jord
 En kjærlig Fader=Stemme;
 Den siger: frygt kun ej, men tro,
 Du skal hos mig i Himlen bo!
 Og der har Glæden hjemme.

131.

Himmerigs Port en Gang fløj op,
 Det var i Tidernes Fylde,
 Himmelens Due da foer ned,
 Tidende bedst vi den skylde;

Den kom med Himlens Olje-Blad,
Stiftede dermed Fredens Stad,
Kurrer derom alle Dage.

Det sig begav ved Jordans Bred,
Det voldte Jesus alene,
Menneske sandt og dog Guds Søn,
Han var med Gud paa det rene,
Kjærlighed kun er Hjærte=Baand,
Søn kun har Ret til Faders Aand,
Fælles er de om Livs=Ordet.

Det bærer Frugt den Dag i Dag,
Sikkert til Dagens Ende,
Saa overalt ved Tro og Daab
Himlen vi lære at kjende;
Dg ved Guds=Bordet læres det:
Fader og Søn, de to er eet,
Har og Guds=Aanden til fælles.

132.

Til Helvede vor Drot nedsoer,
Da han var død og lagt i Jord,
En Prædikant paa Manders Sprog
Udslebende kom Herren dog.

Ba, som en Frelser did han kom
At styrte Dødens Trone om,
Han Fængselet til Fange tog,
Dg dermed i Trinnf han drog.

Du led af Troen, sært forhadt,
 Som Livets Lys af Dødens Nat!
 Kom til vort Hjærte! der endnu
 Er nok af Nat og Dødens Gru.

Meddæmp den stærke Fjendes Spot!
 Udløs, hvad skjønne vil paa godt,
 Vil frelst og frit saa gladelig
 Dig følge hjem til Himmerig!

Her spørges ej, hvad vi forstaa,
 Men kun, hvad vi er døbte paa,
 Som ærlig blygge paa vor Daab,
 Vor Børne=Ket med Himmel=Haab.

Og Manden spørger, som vi veed:
 Hvem foer vel op, som ej foer ned?
 Guds Son foer ned, og op foer han,
 Opfylder alt, som Gud og Mand!

[Første Sondag i Fasten.]

133.

Er Gud for mig, da træde
 Mig hvad der vil imod!
 Jeg kan paa Barnesæde
 Det trine under Fod;
 Naar Gud mig vil bønhøre
 Alt som en Fader kjær,
 Hvad kan mig Satan gjøre
 Med al sin Helvedhær!

Den Grund, hvorpaa jeg bygger,
 Er Jesu Liv og Død,
 I Kristus-Korsets Skygger
 Er Sjælens Hvile fod,
 Hos Jesus fandt jeg Livet,
 Selv er jeg intet værd,
 Kun for, hvad han har givet,
 Gud Fader har mig kjær.

Min Jesus er min Ære,
 Han gjør mig færv og fin,
 Men vilde han ej være
 God Ven og Broder min,
 Da turde jeg og kunde
 Ej for Guds Naahyn staa;
 Kun gabende Afgrunde
 Jeg da for Dine saae.

Min Frelser er min Dommex,
 Jeg stoler paa hans Ord,
 At ingen Sjæl forkommer,
 Som ærlig paa ham tror;
 Slet intet mig kan strække,
 Gud gav mig Freden sin,
 Guds Binger mig bedække,
 Hans Naad er blevet min!

Hans Naad er i mit Hjærte,
 Han styrer Sjæl og Sind,
 Med Lindring for al Smerte
 Han bringer Lys der ind,
 Grundlægger der Guds Rige,
 Befegler Naadens Pægt,
 Saa jeg kan „Fader!“ sige
 Til ham, som har al Magt.

Lad hele Verden briste!
 Jeg er i Jesu Haand,
 Hvo kan af den mig vriste
 Og brydes med Guds Aand!
 Ej Hunger, Sværd og Lue,
 Ej Pine, Ve og Værk
 Mig tvinge eller true
 Kan fra Guds=Løven stærk.

Ej Engle=Rist og Evne,
 Ej Herlighed, ej Rød,
 Ej noget man kan nævne,
 Ej Liv, ej heller Død,
 Ej stort, ej heller ringe,
 Ej Skade eller Gavn,
 Ej nogen Ting skal bringe
 Mig ud af Jesu Favn.

134.

Verden! o Verden! hvi frister du mig
 Endnu under Haarene hvide?
 Kjender dig nogen, han kjøber ej dig,
 Paa hvem kun en Daare mon lide;
     Du skuffed enhver,
     Som havde dig kjær,
 Du tidlig og silde dem skuffed for vist,
 Og grovest til sidst.

Hvad er dit Liv uden Rist eller Ro,
 Din Lyst uden Grænser og Hvile?
 Sejre du saar, men kun Stride opgro,
 Dit Smil skyder gloende Pile;

Din Glæde er Vind,
 Din Glans kun et Skin,
 Og Magten og Eren, du roser dig af,
 Som Skummet paa Hav.

Hvad er din Fred, uden Liv eller Lyst,
 For Bladet, som ej sig kan røre?
 Tøde og tomt er det verdslige Bryst,
 Naar Stormen og Striden ophøre;
 Et udtørret Hav,
 En vindaaben Grav!

Du veed det, o Verden! du priser din Fred
 Og ghyser derved.

Kjærlige Frelser! end kalder du mig,
 Din Røst og din Trost er de rette,
 Ungdom og Styrke fortrylle ej dig,
 Du kalder de gamle og trætte:

Det faldende Lov,
 Du kalder fra Stov
 Og fører dit Følge i lysende Fjed
 Til Liv og til Fred.

Livet og Freden! I himmelske to,
 Som altid med Frelseren følge!
 Himmerig er, hvor I bygge og bo,
 Og Stov eders Glans kan ej dølge;

Hvor Livet har Fred
 Og blomstrer derved,
 Hvor Freden har Liv og har Lys; hvilken Lyst!
 Den evige Trost!

Hjærte, o Hjærte! i Himmerigs Glans
 Syv Gange hver Dag du dig bade!
 Magt da jeg faar med den Helligaands Sans
 Til Verden med Lyst at forlade,

Med Liv og med Fred
 I Frelserens Fjed
 Mit Løb at fuldende til Hvilen fuld fød
 I Abrahams Skjød.

Kjærlige Frelser! du ser min Attraa
 Til hvad der er evig det bedste,
 Mellem min Sjæl og hvad brat skal forgaa
 Et svælgende Dyb du befæste,
     Saa Verden, jeg ser,
     Mig frister ej mer,
 Men Himlen, jeg haaber, mig vorder saa kjær,
 At Hjærtet er der!

135.

Kvindens Sæd skal Slangen knuse!
 Det var Naadens Morgen-Røst;
 Og i Jakobs Bedehuse
 Det var Aften=Sangens Trøst.

Om Guds=Ordet alt sig drejer,
 Lovens Bud og Naadens Kald,
 Troen skjænker Kraft og Sejer,
 Tviblen føder Syndefald.

Jesús Krist af Naaden nævnet,
 Født til himmelsk Velbehag,
 Blev dog ud i Orken stævnet,
 Bindes skulde Naadens Sag.

Fristes skulde Frelsermanden,
 Om hans Barnetro stod fast
 Imod Slangen, Satan, Fanden,
 Fristeren til Løgn og Last.

Midt i Orkens Lange=Faſte
 Sagde dog Guds Søn: jeg tror,
 Alt om Hungersnøden raſte,
 Fattedes kun et Guds=Ord.

Paſ dig, Satan! det var Lynet,
 Som bekræfter Herrens Ord,
 Herrer to er ſlet forſynet
 Med eet Lyende paa Jord.

Tog end ingen af dem Skade,
 Sik enhver ſit Arbejd gjort,
 Det at elſke og at hade
 Gjør nødvendig Skjellet ſtort.

Derimod Guds Engle=Skare
 Gav os den Dplysning ſand:
 Knæles kan der uden Fare
 For vor Drot ſom Gud og Mand.

Eet er Faderen og Sonnen,
 Kjærlighed til eet gjør alt,
 Fælles Hæde det er Lønnen,
 Jeſus Kristus den tilfaldt.

136.

„Gjør ſom Guds Søn nu Sten til Brød!
 Haard er den himmeſke Fader.“
 Saa det i Orken hult gjenlød
 Viſtig fra Kjærligheds Hader;
 Svaret dog ſom et Lyn udfoer:
 „Kraften er i min Faders Ord;
 Deraf kun Mennesket lever.“

„Spring, om du er Guds Djeften,
 Lød det fra Højelofts=Swale;
 Bogte dig for hver Anstødssten
 Kan du Guds Engle befale.“
 Brat fra Guds Son det Svar foer ud:
 „Mener du, jeg vil friste Gud,
 Styrte mig selv i Afgrunden?“

„Verden er stor og skjøn og rig,
 Hvisled den gamle Meneder,
 „Verden i Bold jeg giver dig,
 Naar du mig bare tilbeder.“
 Svaret da tordned Jesus ud:
 „Pak dig nu, Satan! Sandheds Gud
 Han vil tilbedes alene.“

Hjælpe sig selv og friste Gud
 Og ham for Verden frafalde,
 Derpaa end løber djævelsk ud
 Mellem os Fristelser alle;
 Dog kun Guds Børn ved Endens Tid
 Stride saa klart den gode Strid,
 Tjenes af Engle for Borde.

[Anden Søndag i Faste.]

137.

Kvindelil! din Tro er stor,
 Ske dig, som du vilde!
 I det rige Naadens Ord
 Sprudler Livets Kilde.

Det var Herrens Ord en Gang
 Til den Hedning=Kvinde,
 Som, mens Klokkerne har Klang,
 Aldrig gaar af Minde.

Det er stadig Herrens Ord
 Til hvert Hjærte lille,
 Naar han ser, dets Tro er stor
 Til hans Djne milde.

Gjærne det ved Hunde smaa
 Sig som Kvinden ligner,
 Naar kun Smuler det kan faa
 Af hvad Gud velsigner.

Smuler af det Livets Brød,
 Som fra Himlen kommer,
 Det er Lægedom for Død,
 Sæd til evig Sommer.

Syng da, Hjærte hvert, som tror
 Paa Guds Søn den lille!
 Evig Tak for Trostens Ord:
 Ske dig, som du vilde!

Naar det sker hvad Hjærtet vil,
 Som er Livets Sæde,
 Da er Sorg og Død ej til,
 Men kun Liv og Glæde.

Det vil og vor Frelsermand,
 Sorg og Død han hader,
 Liv og Glæde lover han
 Evig hos sin Fader!

Selv er han det Livets Brød,
 Hvem deraf vil æde,
 Skal indgaa, trods Synd og Død,
 Til vor Herres Glæde.

138.

Moder=Hjærte! hvor du findes,
 Hvor du sukker, hvor du slaar!
 Suble maa du, naar du mindes
 Ham i Morgen som i Gaar,
 Og din Sjæl han sagde til:
 Ske dig Kvinde, som du vil!

Moder=Hjærtet, sonderknuset,
 Slog i Hedning=Kvindens Bryst,
 For der var ej Fred i Huset,
 I al Verden ingen Trøst
 For en visnet Viljevaand,
 Plaget af den onde Aand.

Moder=Djet, sjælden lukket,
 Hvor i tavse Midnats=Stund
 Var højrøstet Hjærtet sukket,
 Vaktet af uroligt Blund,
 Spejded trindt med Falkeblif,
 Saae Messias, hvor han gif.

Moder=Hjærtet blues ikke
 Ved for Børn at gaa i Bøn;
 Hjælp du skjanke, Hjælp du stikke,
 Raabte hun, du Davids Søn!
 Af, min Datter, som en Trolde,
 Er i onde Magters Bولد!

Længe som for Dren døde
 Raabte hun paa Herrens Navn,
 Stræbte dog ham at opløbe,
 Sogte ved hans Fodder Havn,
 Styrtes aandeløs til Jord
 Med det samme Bonfalds=Ord.

Herren rynked end sin Pande,
 Sagde: Davids Son angaar
 Jo ej Folk i Hedninglande,
 Men kun Jakobs arme Faar.
 Mener du, han til en Hund
 Tager Brød af Barne=Mund?

Moder=Hjærtet alt kan bære,
 Hvor det venter Hjælp i Nød,
 Kvinden sagde: lad saa være!
 Krummer dog er ogsaa Brød;
 Smulerne den lille Hund,
 Som de falde, ej misund!

Moder=Hjærtet Sten kan røre,
 Sagens da vor Herre blid,
 Og et bedre Svar at høre
 Fik det aldrig nogen Tid:
 Kvindelil! din Tro er stor,
 Ste din Vilje paa mit Ord!

Han det Ord gav Fuglevinge
 Og langt mer end Engle=Nest,
 Hvor hans Kirkeklokker ringe,
 Hjærtet hoppe maa i Bryst:
 Ydmyg Bon i Jesu Navn
 Raader Bod paa alle Savn!

Mandens Røst ved Livets Kilde
 Beder, leder, banker kun!
 Det er Himmel=Vølger milde,
 Tone=Strøm fra Herrens Mund;
 Hvo den følger, farer vel,
 Naaer Gud Faders Hus i Kvæld.

Lyset for hvert Blik, som leder,
 Findes svøbt i Morgenrød,
 Hjærtet faar, alt som det beder,
 Ewig Trøst og Hjælp i Nød;
 Mens det banker, føler sig
 Hjærtet alt i Himmerig.

139.

Hver en Profet til Folket git
 Sendes af Tungemaals=Manden,
 Selv sig Messias kalder frit
 Bod kun for Israels=Vaanden;
 Dog som al Verdens Frelsermand
 Bud han udsikker trindt om Vand
 Med alle Menneske=Tunger.

Derfor ved Græker=Kvindens Tro
 Og hendes vittige Tale
 Lagdes for hende en Guldbro
 Over til Højelofts=Sale;
 Der under Bord, blandt Hunde smaa,
 Fyldte hun sandt at mættes paa,
 Fremmet saa blev hendes Vilje.

Heraf vi lære maa og skal
 Ej af Messias at æste
 Under og Tegn i Maal og Tal,
 Som de ebraiske og græske;
 Men har vi hart behov et Tegn,
 Være i Sors og Sidons Egn
 Mere end Smuler at finde.

[Tredje Sondag i Faste.]

140.

Op, I Kristne, rustet eder!
 Kristi Kæmper, ud paa Vagt!
 Fjenden sig til Strid bereder
 Og udbyder al sin Magt:
     Op enhver!
     Drager Sværd!
 Helved trodser Himlens Hær.

Følger eders Fyrste efter!
 Stoler paa hans stærke Arm!
 Satan bruger alle Kræfter,
 Fnyser nu i al sin Hærm;
     For os gaar,
     Med os staar
 Helten dog, som alt formaar.

Op i Jesu Navn at vinde!
 Vis er Sejren, Glæden stor,
 Om vor Pande vil vi binde
 Vidnesbyrdets faste Ord;

Lad det gaa
 Som det maa!
 Ordet evig skal bestaa.

Er vort Liv i Gud forborgen,
 Smulrer Støv i Graven hen,
 Paa den store Paaske-Morgen
 Sol for os staar op igjen,
     Viser grandt,
     Det er sandt,
 Jesu's Døden overvandt!

Stolt skal Kristi Hær optræde,
 Om hans Trone stille sig,
 Livets Krone, Lysets Klæde
 Gjør os da vor Frelser lig,
     Sejrens Sang,
     Harpens Klang,
 Varer evig, tænk engang!

141.

Kæmpen for Huset staar paa Vagt,
 Freder sit Gods med sin Styrke,
 Fældes kun af en Overmagt,
 Uden han sviges i Mørke;
 Det er vor Trost i Jesu Navn,
 Hele hans kristne Folk til Gavn,
 Alle hans Fjender til Rvide.

Belsebub i sit mørke Land
 Turde vel trodse Allmagten,
 Jesu's dog blev hans Overmand,
 Plyndrede Huset trods Vagten;

Der ved fik Raad vi for Uraad,
 Syng nu: Død! hvor er din Braad?
 Helvede! hvor er din Sejer?

Frelseren i sin Uhuilts=Dragt
 Med sine Tjenere klare
 Staar for sit Hus og Guds paa Vagt,
 Derfor vi har ingen Fare;
 Ronge er han i Ulfets Land,
 Fiendes ej skal hans Overmand,
 Fred lyser han over sine.

[Midfaste Sondag.]

142.

Der er et himmelsk Gjæstebud
 Beredt for os her nede,
 Og Værten er den gode Gud,
 Som Dug for os vil brede.

Han giver alt, som han har sagt,
 Af Kjærlighed alene,
 Men kun til dem i Højtidsdragt
 Med Hænder himmelsk rene.

Ik, til at rense os fra Skarn
 Forflaar ej Verdens=Havet,
 Og til at klæde et Guds Varn
 Ej Guldet alt opgravet!

Ej smagte vi da Engle=Mad
 I Aandens Himmerige,

Hvis ej der var et himmelsk Bad
 Os forberedt tillige.

Men Daaben tvætter hvid som Sne,
 Og klart er Kristentøjet,
 Saa frit vi os tør lade se
 For Faderguddoms=Djet.

Saa æde vi det Himmel=Brød,
 Som vinde kan og vare,
 Og drikke Himmel=Vinen sød,
 Som skal vort Nafn klare.

Saa takker vi i Jesu Navn
 Vor Gud for Mad og Drikke;
 Han, som ej veed af Trang og Savn,
 Vor Tak forfmaar dog ikke.

143.

Hjærtets Sult og Brynde=Tørst
 Det er Sorg og Klage,
 Sikkest sidst, om ikke først,
 De gjør Død og Plage;
 Langvejs fra kom Hjærtet hid,
 Kortes ej dets Fæstetid,
 Daaner det og brister.

Hjærtets Mad og Læske=Drif
 Det er Lyft og Glæde,
 Derfor det er Bryllups=Skif
 Over Bord at kvæde;
 Men for Hjærtet Føde fund
 Er kun Ordet af Guds Mund,
 Som med Glæde mætter!

Verdens Vin og Hvedebrød,
 Verdens Lyst og Gammen
 Føder kun til Hungersnød,
 Væsker kun med Flammen;
 Derfor efter Verdens Digt
 Hjærtet er umætteligt,
 Selved op ad Dage.

Men vor Herres Brød og Vin
 Med hans Lyst og Glæde
 Er for Hjærtet Føde fin
 Paa hans Højbords-Sæde;
 Thi hans Glæde uden Rús
 Stammer fra Gud Faders Hus,
 Kjærlighedens Glæde!

I Guds Time vorder mæt
 Hjærtet af den Glæde,
 Det kan mer ej vorde træt,
 Sukke eller græde;
 Glæden er udodelig,
 Hjærtet er et Himmerig
 Fuldt af Frydesange!

144.

Hvor i en Ørk skal kjøbes Brød,
 Bidste vor Herre alene;
 Da han var selv i Hungersnød,
 Fristeren bød ham kun Stene;
 Brødene fem til Middagsbord
 Gav ham en Dreng for gode Ord,
 Men hvad var det blandt saa mange!

Verden er for hver Sjæl en Drik,
 Dde paa Mad og paa Drikke,
 Og har til Udsigt Døden mørk,
 Om man er syg eller ikke,
 Dog har vor Herre med sit Ord
 Dækket i Drik et Nadverbord,
 Rigt til utallige Sjæle.

Dem har bispist det ene Brød,
 Dalet fra Himlen til Mulde,
 Levnet er af hvad alle nød
 Mere end tolv Kurve fulde;
 Herren har sagt: den Mad fuld sær
 Kun er for Mund Umagen værd,
 Sjæle den mætter for evig.

[Marie Bebudelse.]

145.

Nu kom her Bud fra Englekor:
 Opgangen vil nedstige,
 Guds Søn, som i det høje bor,
 Vil gjæste Forderige,
 Vil tage sig vor Skabning paa
     Iblandt de smaa,
 Det nyt er uden Lige!

Med Gabriel, sit visse Bud,
 Som Støv ej turde vente,
 En kjærlig Hilsen Himlens Gud
 Til Ev a s Datter sendte,
 Og i det rene Jomfru=Bryst
     Med Engle=Køst
 Sin Kjærlighed optændte.

Guds Naade har du, sagde han,
 Guds Mand vil dig omfavne,
 Undfange skal du uden Mand
 En Son med store Navne,
 En Konge-Son til Folke-Held,
     Immanuel,
 Dig evig han skal gavne.

Hans Navn du Jesus kalde skal,
 Din Frelser han skal være,
 Og Folk, som Stjærner, uden Tal,
 Til Guds sin Faders Ære;
 Tro kun, at alt ved Guddoms-Magt
     Er gjort som sagt;
 Det vidne Engle-Hære.

Marie bøjed sig til Jord
 Som Herrens Tjenerinde,
 Hun trode paa Guds Naades Ord
 Med Englerøst i Blinde!
 „Det hændes mig hvad du har sagt,
     Som Gud har Magt!“
 Læg disse Ord paa Sinde!

O søde Jesus! lad din Mand
 Mig kraftig overskygge!
 Bered mit Hjærte med din Haand,
 At du deri kan bygge,
 At det kan ogsaa aandelig
     Undfange dig!
 Da priser jeg min Lykke.

Saa skal din Livstlyst i mig her
 Ved din Mand's Kraft begynde,

Mit Hjærte, som du ligger nær,
 Faa Dejlighed og Ynde,
 Indtil jeg bliver engleslig
     I Himmerig,
 Og aldrig mer skal synde!

146.

Guds hellige Engle op og ned
 Paa Himmelfstigen vandre,
 Og alt, hvad godt de ser og veed,
 De deler med hverandre.

Med Frydefang de staa for Gud
 I Himlen alle Dage,
 Som Synild fare de hans Bud,
 Saa frem og saa tilbage.

Det var en Solskinsdag i Vaar,
 Det var i Tidens Fylde,
 Dens Morgenrøde Jordens Aar
 Vil med sin Glans forghlde.

Hvem Gabriel kom til og fra
 Den Dag med nyt i Aanden,
 Ham mødte med Halleluja!
 Hilsæl for Viljevaanden!

Marie hun var en Mø saa klar,
 Blufærdighed hin fine,
 Som Solen skinner gjennem Glar,
 Udskinned af hver Mine.

Sin Tro hun gav en Davids-Søn,
 Den Mø i Tugt og Tre,
 Gud give nu, var hendes Bøn,
 En Moder mild jeg være!

Dg skjønt Guds Engle ej hun saac,
 De var dog nær til Stede,
 Bebuded, som en Himmel blaa,
 Den største Moderglæde.

De hvisked ret derom i Løn,
 Da nys i Synagogen
 Om „Jomfruen og hendes Søn“
 Der læstes højt i Bogen.

Rabbinen priste hendes Held
 Langt over Saras Lykke,
 Som skulde glad „Immanuel“
 Til Moderhjørtet trykke.

Da sang det i Marias Bryst,
 Det var en Englestemme,
 Hun folte med en himmelsk Lyst,
 Det Ord var godt at giemme.

En Dag i Baar, da Sol oprandt
 Dg bød hver Stjerne falme,
 Den Viljevaand, hun sad og spandt
 Dg sang en Davidsfalme.

Da stod for hende Gabriel
 Med Straalekrans om Tinde,
 Det lod: elskværdige! hilsæl!
 Du Perle af en Kvinde!

Hun tænkte: kan en Mø af Støv
 Staa Brud i Englesfare!
 Hun rysted som et Vespeløv,
 Og kunde Ord ej svare.

Det lød igjen fra Englemund:
 Maria! vær ej bange!
 Dig Gud har kjær af Hjærtens Grund,
 Hans Søn skal du undfange.

Af Guddomsbyrd med Frelsernavn
 Til alle Slægters Glæde,
 Vor Gud ham løfter fra din Favn
 Til Davids Kongesæde.

Stormægtig der han trone skal,
 Thi Jakobs Huus til Vre
 Hans Kongeaar er uden Tal,
 Livskronen skal han bære!

Den Viljevaand til sig tog Mod
 Og svared lavt med Ynde:
 Skal uden Mand af Kjød og Blod
 Det Underværk begynde?

Da Svaret lød: en Søn af Gud
 Har og kun Gud til Fader,
 Og ved hans Aand du er hans Brud,
 Naar Hjærtet sig oplader!

Med rene Ord i Aandens Magt
 Sig gav den bedste Kvinde:
 Mig ske alt hvad du haver sagt,
 Din Herres Tjenerinde!

Guds Englehær i Lys og Løn,
 Som følger Helligaanden,
 Lovslynger nu Marias Son,
 Betsigner Viljevaanden.

Dg alle Helgene i Kor
 Istemmer Engles Vise,
 Dg alle Slægter paa Guds Jord
 Maria salig prise.

147.

Jord og Himmel at forbinde
 Ret med Kjærlighedens Baand,
 Født dog af en Jøde=Kvinde,
 Aplet af Guds Fader=Aand,
 Jesus Kristus som Guds Ord
 Kom med Kjød og Ben til Jord.

Salig prise vi Marie,
 Dig, som i dit Moder=Skjød
 Gav Gud Faders Son at die,
 Sammenbugged Aand og Kjød;
 Salig frit og kalder sig
 Moder vor i Himmerig.

Det er Troen, Aandens Kvinde,
 Hvem i Munden du har lagt:
 Jeg er Herrens Tjenerinde,
 Ske mig alt hvad du har sagt!
 I mit Skjød da daler ned
 Som Guldregn Guds Kjærlighed.

Faderens enbaarne Datter,
 Kjærligheden skøn og prud,
 Evighedens Smil og Latter,
 Hun er Sønnens Egte=Brud,
 Brudgom Himmel, Bruden Jord
 Evig straale ved Guds Bord.

Derfor lyde skal Lovsangen
 Fra den kristne Menighed,
 Fremfor alt i Danevangen
 Lige liflig op og ned ;
 Takten holder, høj og lav,
 Kjærlighed i Fællesstab.

148.

Alle Ting er underlige,
 Ingen kan det granske ud,
 At Gud vil til Jord nedstige
 For at fæste sig en Brud,
 Eller at et Værk af Muld
 Mere end det røde Guld
 Tækkes skulde Himlens Gud.

Sjælen hun er dog Guds egen,
 Kroppen dannede hans Haand,
 Derfor er hans Hu saa megen
 Til i Hjærte, Sjæl og Aand
 Aande=Livet, frit fordelt,
 Frit at samle til et helt
 Med Fuldkommenhedens Baand.

Samleren er Guddoms=Ordet,
 Som i Himmel, saa paa Jord,

Aande=Badet, Hjærte=Bordet
 Mødestedet trindt paa Jord;
 Skue=Pladsen, hvor det sker,
 Hvad kun Guddoms=Djet ser,
 Den er nu i høje Nord!

149.

Sig fornædred Guders Gud,
 Da sin Vignelse i Støvet
 Han med Aanden præged ud,
 Under Kransen af Vinløvet,
 Kronede i Tidens Fylde
 Til en Drot, som Engle hylde.

Han var som en Gud paa Jord
 Mellem Pattedyr og Ravn,
 Han med Aandedrættets Ord
 Gav dem alle Rang og Navn,
 Rappedes i Aande=Hæren
 Dog kun med sig selv om Æren.

Dog i Samfund med Guds Ord,
 Som fornædred sig til Kjød,
 Vore kan ved Herrens Vord
 Aanden, som paa Fader=Skjød,
 Over alle Engle=Hære
 Op til eet med Gud at være.

150.

Se, for Døren staar din Moder,
 Tale vil hun med sin Son,
 Tæt ved hende staar din Broder
 Med din Søster ung og skøn,

Er de dig velkomne Gjæster?
 Sagde en til alles Mester,
 Aldrig glemme vi hans Svar.

De, som paa hans Læbe stirred,
 De, som stoled paa hans Ord,
 De, hvis Hjerter glade dirred,
 Naar de traadte i hans Spor,
 Om dem sagde han: min Moder
 Og min Søster og min Broder
 Det er dem, de er Guds Børn!

Saa er Troen Herrens Moder
 I den hele Menighed,
 Saa er Haabet Herrens Broder,
 Og hans Søster Kjærlighed,
 Søsteren er ogsaa Bruden,
 Hun er intet ham foruden,
 Alt med ham i Fællesskab.

151.

Mand af Muld! du er en Gaade,
 For Guds Engle stillet hen,
 Født til Livet af Guds Naade,
 Staar og falder du med den.

Af Guds Naade Adam skabtes,
 Skjønt hans Fald var forudset,
 Af den findes alt, som tabtes,
 Herren siger, det er sket.

Eva, før hun ret det vidste,
 Rasted bort Guds Naades Skat,
 Men Marie paa det sidste
 Fandt den hos sig Zulenat.

Jesús fødtes af en Kvinde
 Naadefuld i Davids Stad,
 Leged under grønne Linde
 Med Guds Engle barneglad.

Af Guds Naade vi gjenfødes
 Til Guds Børn i Jesu Navn,
 Af Guds Naade vi oplødes,
 Smeltes om i Mandens Favn.

Af Guds Naade vi opdrages
 Til at naa vor Frelsermand,
 Af Guds Naade vi optages
 Til Guds Herlighed, som han.

Det er Naade over Naade
 Med en evig Miskundhed,
 Muldets tunge, mørke Gaade
 Klares af Guds Herlighed.

152.

Tidende ny til Verdens D
 Kom der i Tidernes Fylde,
 Gabriel til Maria=Mo
 Sendtes fra Kongernes Konge,
 Hilste fra ham: du Kvinde prud,
 Naade du fandt for Himlens Gud,
 Vær ham en Son under Hjærte!

Over dig skal Gud Faders Aand
 Skygge med Vinger som Duens,
 Da, som saa stær en Viljevaand,
 Jesus du bærer til Verden,
 Nævnes skal han i Lys og Løn
 Alfaders og Kong Davids Søn,
 Herste med Solen og Maanen!

Bøjet til Jord Maria=Mø
 Svared som Guds Tjenerinde:
 Times mig saa paa Verdens D,
 Som falde Ordene dine!
 Salig den Mø, og saa den Svend,
 Som siger saa af Hjærtet end:
 Ske mig, som Guds=Ordet lyder!

[Palme=Søndag.]

153.

Frelseren i Betanien
 Stod, med en Taare i Øjet,
 Hvor under Mulde laa hans Ven,
 Kasarus i Forde=Tøjet;
 Myndig han bød og sagde kort:
 Tager fra Hulen Stenen bort!
 Kasarus stank allerede.

Frelseren raabte: kom her ud!
 Saa raaber ud kun Guds=Ordet,
 Og som en Brudgom til sin Brud
 Aand fløj til Legeme jordet,

Vakte med Rys det som nyfødt,
 Og som udsøvet, ikke dødt,
 Udgik med Lyst det af Graven.

Vasarus gif fra Graven hjem,
 Herren i Livs=Aftenrøden
 Indtog dog holdt i Jerusalem,
 Før han tog Brodden fra Døden;
 Men maatte selv til Himmel=Sal
 Gaa gjennem Dødens Skygge=Dal,
 Bejen for os at berede.

Israels Folk som Vasarus
 Rigger og stinker alt længe,
 Saa til et Frelser=Ord som Gude
 Ingen kan højere trænge;
 Sønnen af David tøver end,
 Glemmer dog sikkert ej sin Ben,
 Kalder ham ud, saa det klækker.

154.

Se nu, hvor Jesus træder
 Hen til den Morderstad,
 Hvor man til ham bereder
 Et blodigt Aftenbad.

Han forud kjender nøje
 Sin Angest, Spot og Rød,
 Han ser med Guddoms=Dje
 Sin Kval og Korsfets Død.

Dog vil han fri i Sinde
 Det alt i Møde gaa,

Vil selv sig overvinde,
 At vi kan Sejer faa.

Han fælder bitre Taarer,
 Den fromme Gud og Mand,
 Kun for de blinde Daarer,
 Som gaa paa Afgrund's Rand.

Jerusalem! o kjender,
 Du ser du ham dog ej,
 Det store Lys, som brænder
 Og viser Fredens Vej!

Her er han, som vil løse
 Hver syndebunden Træl!
 Her er han, som vil øse
 Trøst i hver bange Sjæl!

Her er han, som kan gavne
 Dig mer, end nogen veed,
 Her er han, som vil favne
 Dig med sin Kjærlighed!

Her er han, som vil bære
 En Tornekrans for dig
 Og krone dig med Ære
 Hos sig i Himmerig!

Han vil for dig udgyde
 Sit dyre Hjærteblod,
 For at til dig indflyde
 Kan Livets klare Flod!

Han lader sig korsfæste,
 Gjør, med sit Livs Forlis,
 At du ham frit maa gjæste
 Udi hans Paradis!

155.

Alles Kne en Gang sig bøje
 I vor Herres Jesu Navn,
 Naar han kommer i det høje
 Med en Verden til sin Bavn!

Vi dog ej, til Stjærner rave,
 Støvson! med at bøje Kne!
 Kneel for Kristus i det lave
 Hængende paa Korsets Træ!

Kun, naar vore Kne vi bøje
 I Fornedrelsen med ham,
 Han med sig vil os ophøje,
 Som tør bære Korsets Skam.

Bøje her da Kne i Tide,
 Hver, som vil for Gud bestaa!
 Men, som alle Kristne vide,
 Det godvillig være maa.

Thi det er til ingen Vaade
 Her for Gud at knæle ned,
 Naar det ej er af Guds Naade:
 Kraften i hans Kjærlighed.

Er det Kroppe kun, som knæle,
 Ingen Ting det er for Gud,
 Med ydmyge sig maa Sjæle
 Paa det rørte Hjertes Bud.

Dg ej andet end Guds Naade
 Hjærte bøjer let som Knæ,
 Ja, paa underligste Naade,
 Bøjes let som Blad paa Træ.

Det er Kjærlighedens Ære,
 Det er Kjærlighedens Ret,
 Der med alt kan overbære,
 Alt det tunge den gjør let.

For vor Herres Jesu Fader
 Af Guds Naade knæler da,
 Saa fra alle Stolestader
 Høres kan Halleluja!

[Skærtorsdag.]

156.

Seg dig tager paa dit Ord,
 Herre! ved dit Naadebord:
     Der du bliver min,
     Der jeg bliver din,
 Med mig virkelig
 Dre Guds Søn forener sig.

Du, Gud Faders Højrehaand,
 Jesu Kristi Sandheds-Mand!
 Stadfæst, som hans Røst,
 Stadfæst i mit Bryst
 Hans Ord, saa jeg tror,
 Højt og lavt med Glæde bor!

Da Guds=Ordet i min Mund
 Rødder slaar i Hjærtets Grund,
 Da er han mig nær,
 Da er han mig kjær,
 Da bor i sit Ord
 Himlens Gud hos mig paa Jord.

Jesus Kristus! Gud og Mand,
 Konge i Gud Faders Land!
 Dit Liv, det er mit,
 Mit Liv, det er dit,
 For mit du har lidt,
 Ewig skal jeg nyde dit!

Al min Sorg, den er nu din,
 Al din Glæde, den er min,
 Mit Suk, det er dit,
 Dit Kvad, det er mit,
 Guds Ord i mig bor,
 Himlen synger: fryd dig, Jord!

157.

Han, som har sine elsket først,
 Elsked dem og til det sidste,
 For deres Hungersnød og Tørst
 Ene det Husraad han vidste:

Selv dem at vorde Næring fin,
 Kyndt ved hans Bord som Brød og Vin,
 Evigheds Spise og Drikke.

Jesús den Kristus det har gjort,
 Just i den Nat, da han folgtes,
 Det er et Herre=Maaltid stort,
 Afsmagen er kun de stoltes;
 Hjerterne mættes, som vi veed,
 Kun af den ægte Kjærlighed,
 Den, som Guds=Loven opfylder.

„Her er mit Kjød og her mit Blod
 For eder alle hengivet!“
 Kunde hans Ord af Sandheds Rod,
 I dem er Manden og Livet,
 I dem er Kristi Kjærlighed,
 Som overgaar alt hvad vi veed,
 Synder og Død overvinder.

[Lidelsen. Langfredag.]

158.

„Op nu, og lad os gaa her fra
 Ene med Herren i Manden,
 Følges med ham til Golgata,
 Dele al Pinen og Baanden,
 Lide med ham hvad lides maa,
 Saa vi med Kristus kan indgaa
 Glat i Guds Herligheds Rige!“

Ved ikke saa de glatte Ord
 Til os i Udlændigheden,
 Som om Udgang i Jesu Spor
 Smaating var blevet her neden,
 Som nu saa rent var stort og smaat,
 At fremfor „Peder“ nu vi godt
 Taalte som Hveden at sigtes!

Ordet dog af vor Frelser's Mund
 Ved os langt fastere hæfter:
 Gjør hvad du kan i denne Stund!
 Følge mig skal du herefter;
 Forskjel der er paa fjært og nært,
 Kun en Discipel fuldt udlært
 Kan holde Skridt med sin Mester.

Gud! lad os voxe, Dag for Dag,
 Stærkere altid i Anden,
 Saa du i os din Velbehag
 Finde kan ret efterhaanden,
 Til med din Søn vi kan staa Maal,
 Tomme med ham den bitre Skaal,
 Skjæntes med Saligheds-Skaalen!

159.

Hvor er Lammet, Dffer-Lammet?
 Isak spurgte, syg i Sind,
 Da Slagt-Dfret var berammet
 Med ham selv paa Bjærgetiind;
 Bange for sit unge Liv,
 Paa den blanke Dfferkniv
 Beged han og sagde: Lammet,
 Hvor er det, til Dod opammet?

Son! for Lammet Gud vil sørge,
 Svared Abraham, Guds Ven,
 Han beflemt sig lod adspørge,
 Svared dog med Haab igjen;
 Yndig faldt og Sagen ud,
 Kjærligheds og Sandheds Gud
 Venner sine aldrig glemmer,
 Deres Haab han ej beskæmmer.

Lige Sind har Venner fjære,
 Derfor vilde Abraham
 Sit det kjæreste frembære
 Paa Guds Alter som et Lam;
 Troens Fader paa Guds Bord
 Himlens Fader til Guds Ord,
 Ham, som vilde Tro velstigne,
 Skulde i Guds Billed ligne.

Her er Lammet, Paaske=Lammet,
 Jesus siger, ydmyg, spag,
 I min Faders Raad berammet
 Er den store Offer=Dag;
 Bange vel af Hjærtens Grund
 Er jeg for den mørke Stund,
 Men for hele Verdens Brøde
 Den uskyldige maa bløde.

Fader! Kalken, du istjænker,
 Rækker mig med egen Haand,
 Vel som Menneske jeg tænker
 Alt for best er for min Aand;
 Men er ej til Sang for Graad
 I det skjulte andet Raad,
 Lad da rødme Angest=Sveden!
 Sejre skal dog Kjærligheden.

Græd ej! sagde han til Enken,
 Som sin eneste begræd;
 Som et Lam til Slagter=Bænken
 Gik til „Hovedpande=Sted“
 Han, vor Frelser, tav og spag,
 Paa den store Dffer=Dag;
 Hjærte=Sorgen, Enke=Kvinden,
 Af hans Blod fik Rosen=Kinden.

Ja, at een for alle dode,
 Gav Guds Kjærlighed sin Glans,
 Alle Jordens Roser røde
 Ej forslaar til Lammets Krans;
 Hver en Stjerne, hver en Sol
 Samles om den Naadestol,
 Hvor for evig nu han troner,
 Jesus Kristus, vor Forsoner.

Ved et Menneske er kommen
 Til os alle Synd og Død,
 Svæver over alle Dommen,
 Alles Lykke een forbrød;
 Derfor ogsaa kan ved een,
 Kvindefødt, men hjærteren,
 Alle faa Retfærdigheden,
 Ukylds=Livet i Guds Eden.

Men hvor findes vel den rene
 I vor Slægt med Kjød og Blod,
 Værende vor Synd alene,
 Naadende paa Døden Bod?
 Hvor, om ej han er i Vøn
 Baade Guds og Kvindens Son,
 Avlet ren ved Helligaanden
 Og dog født af Viljevaanden?

Han, som selv skal Verden dømme,
 Faderens enbaarne Søn,
 Vil vel han sig selv udtømme,
 Fattig fødes her i Løn,
 Taale ondt og gjøre God
 For os i vort Kjød og Blod,
 I den nøgne Adams Klæder
 Dø paa Korset som Misbæder?

Ja, han vilde det, vor Dommer,
 Ja, han gjorde det, vor Drot,
 Vinter tog han for sin Sommer,
 Ondt betalte han med godt,
 Synd og Død med Korsets Skam
 For os alle bar Guds Lam,
 Som vor Frelser forekommer
 Saa vor Dom al Verdens Dommer.

Det er Kjærligheds Vidunder,
 Sandheds Ret af Naaden vort!
 Hvem er den, som det udgrunder?
 Hvem tør tro, hvad vi har hørt?
 Spørg derom den Helligaand,
 Kjærlighedens Højrehaand!
 Hjærtedyb kun han ransager,
 Hjærtedyb kun han indtager.

Kjærlighedens hele Styrke
 Lægges han i Naadens Ord,
 Tænder dermed Lys i Mørke,
 Lyset, hvori Livet bor,
 Rører med Guds egen Mund
 Hjærtet i sin dybe Grund,
 Viser det i Guds ords = Daaben,
 Fødsel ny med Himmel aaben!

Ved det Lys, Guds=Aanden tænder,
 Ser vi Evighedens Præst,
 Med de gjennemborte Hænder
 Fra den store Sone=Fest,
 Da han selv som Offerlam
 Bar vor Synd med Korsets Skam,
 Nagled selv til Korsets Arme
 Lovens Dom og Rettens Harme.

Se! han staar ved Jordans=Badet
 Midt iblandt os med sin Daab,
 Tvætter af vor Skyld i Badet,
 Salver os i Tro og Haab
 Med sit Lys Retfærdighed,
 Med Guds Aand og med Guds Fred,
 Saa vor Sjæl med Frelsermanden
 Er korsfæstet og opstanden.

Hvilket Menneske, kors=arret!
 Frelseren, vor Moders Son,
 Han, som traadte Persekaret
 Enemand for Gud i Løn!
 Derfor evig, som det lod,
 Er hans Kaabe purpurrod,
 Er dog vore Kapper side
 Af hans Blod som Lys et hvide!

160.

I Gethsemane Lyst=Haven,
 Som var Folkets Frydested,
 Der vor Frelser som i Graven
 Mødte Død og Helved med,

Blev saa inderlig bedrøvet,
 Som alt ondt han havde øvet,
 Dødsyng blev hans Sjæl og ræd,
 Blod han svedte, Blod han græd.

Da i Mørket og Døds=Vaanden
 Paa sin Sjæl vor Synd han bar,
 Fandt forladt sig af Guds=Vaanden
 Under Byrden ful og svar:
 Alle Djæble om ham dansed,
 Helved=Vatteren ej standsed,
 Hjærtet sukked: Fader! du!
 Er det muligt, staaen mig nu!

Mørkets Time, Falskheds Glæde,
 Løgnens Sejer, Dødens Trods,
 Samlede de var til Stede,
 Da den rene led for os;
 Men de svandt ved Himmel=Køsten,
 Da Guds Engel kom med Trosten,
 Barmen af Guds Bredes Kalk
 Drikke skal den gamle Skalk.

Golgata var Galgebakken,
 Romer=Ornens Kettersted,
 Der fik Døden Skam paa Nakken
 Og blev selv for Korset ræd,
 Mens vor Frelser, stærk i Vaanden,
 Selv en Røver i Døds=Vaanden
 Trøstede paa Konge=Vis
 Med nyt Liv i Paradis.

Der, hvor Kinderne kun blegnød,
 Der, hvor Legemet kun led,

Der, hvor Anden undertegned
 Himmel=Brevet paa Guds Fred,
 Hvor paa Uskyld maatte strande
 Dødens Ret og Lovens Bænde,
 Rødt og fri for Syndens Sold
 Sjælen gav sig Gud i Vold.

Legemet, som havde baaret
 Syndens Sold paa Korsets Træ,
 Sank affjælet, hjærtesaaret
 Under Klippetag i Læ,
 Ikke til, som Verkar brodne,
 At opløses og forraadne,
 Men til, som en Edelsten,
 I sit Støv at slibes ren.

I Gæstfemane kun sove
 Kan den bedste Følgesvend,
 Tør paa Golgata dog vove
 Kjækt at følges med sin Ven,
 Med sin Frelser, som oplukker
 Paradis, mens Slangen sukker,
 Skjænker Muldet Solens Glans,
 Skjænker Støvet Sejrens Krans!

161.

Hører til, I høje Himle!
 Hører til, I Engle=Kor!
 Pytter, alle Folke=Brimle,
 Hvor I stedes trindt paa Jord!
 Hører, hver som høre kan,
 Alt hvad Sans har og Forstand!
 Tæer, alle Engle=Tynger!
 Jesus, o, vor Jesus sjunger!

O, du Guds Apostel=Skare!
 O, hvor eders Hjar-tegrund
 Maatte sig med Fryd opklare,
 Da I tog af Jesu Mund
 Israels Halleluja,
 Briste Gud for Frelse fra
 Faraoners Nag og Plage,
 Og for Kanaans Frydedage!

O, hvor søde Himmel=Toner,
 Jesus, dig paa Tunge laa,
 Da, vor Frelser og Forsoner,
 Døden du for Dine saae!
 Adam ud af Paradis
 Gik med Suk for Bredens Ris,
 Du igjen med Sang oplukker
 Paradis, mens Slangen sukker.

Evangelium forkhynder
 Saa du for min svage Tro,
 Med din Lovsang alt begynder
 Livets Træ hos mig at gro;
 Ej jeg mer med Ak og Be
 Skal for Dine Døden se,
 Seg i dig skal trøstigt blive,
 Med din Sang min Død fordrive.

Stem mit Hjar-te, rør min Tunge,
 Frelser! med din Guddoms=Haand,
 Til i Liv og Død at sjunge
 Med din Røst og med din Aand!
 Syng, min Sjæl, at al din Rød
 Fandt sin Grav ved Herrens Død!
 Syng og tro! saa skal du stige
 Syngende til Himmerige.

162.

Bort, I falske Verdens Enster!
 Til Gæfemane jeg gaar,
 Hvor som Gæpeløbet ryster
 Helten, der i Gabet staar;
 Hvor han for min Synde=Flod
 Taaler Angst, udsveder Blod,
 Brydes om min Sjæl med Døden,
 Smiler dog som Aftenrøden.

Blomster, I, som der oprunde
 Med det skjulte Hjærtetuk!
 Palmen eder maa misunde
 Aftenrødens Perle=Dug;
 Roserne i Paradis
 I fravinde deres Pris,
 Thi den Dug, som jer gav Farve,
 Gjør, at jeg skal Himlen arve.

Naar jeg som en Blomst henvisner,
 Føler dybt, at Kjød er Ho,
 Naar det bruser, naar det isner
 Hos mig i den døde Sø,
 Naar den kolde Sved skal staa
 Paa min Kind og Læbe blaa:
 Da de himmelske Dug=Draaber
 For mit Liv fra Jorden raaber.

163.

Jesus! lad mig dog ej fattes
 Sans for dine dybe Ting!
 Himlen kan mod dig ej stattes
 Og ej hele Verdens Ring;
 Dog, til Pilegrimmes Tærv,
 Som ej fik med Guds Folk Arv,
 Kjøbtes af en Pottemager
 For dit Blod en Hvil-Ager!

Fremmed var jeg, Gud det bedre!
 Det jeg daglig mindes vel,
 Jeg, saa vel som mine Fædre,
 For Guds Hus og Israel,
 Fik dog, som ved Pilgrims-Fart,
 I Guds Rige Lod og Part,
 Har mig der et Gravsted fundet,
 Som ved Jesu Blod er vundet.

Pilegrimme, alle Dage,
 Er vi i vor Levnedes-Færd,
 Om en liden Stund afdrage
 Skal vi Vandrings-Kjortlen her,
 Og i Graven lægge ned
 Al vor Pragt og Herlighed,
 Jesus! Tak, vi da skal eje
 Ved dit Blod et roligt Leje!

Bare det mit Hjertes Glæde,
 Mens jeg bor i dette Lær,
 Ved hvert Tjed, som jeg mon træde,
 At sig nærmer mer og mer

Stunden, da en hellig Braa
 I Guds Ager jeg skal faa,
 Hvile der i Haabet rolig,
 Opstaa med forklaret Bolig!

164.

Jesús! gjør det for din Pine,
 At, hvor jeg i Verden gaar,
 Jeg forsigtelig maa trine,
 Medens Graven aaben staar!
 Lad mig dø med Haab og Tro!
 Lad mig hvile sødt i No!
 Lad paa Dommeday med Ære
 Dit Pavlun mig salig bære!

165.

Jesús, som skal Verden domme,
 Til Pilati Dom-Hus maa,
 Under Jøde=Vaand og Tomme,
 Fuld af Spot og Skjændsel gaa;
 For en Hedning, som ej veed
 Om Guds Ord og Lov Bested,
 Han sig lade maa anklage,
 Sa, mod Vold og Uret tage!

Du, for hvem al Verden ryster,
 Fra hvis Nashn Lynet gaar,
 Jordens Fyrster slaar og kryster
 Som et ringe Potte=Skaar;
 Dig den usle Trælle=Æt
 Truer nu med Lov og Ret:
 Lammet's Ret i Stovet træder
 Ulve nu i Faareklæder!

End vil ej Pilatus være
 Saa forhærdet i sin Sjæl,
 Han jo til sin Domstols Ære
 Spørger jmaat om Ret og Skjel,
 Om hvad Lys i dunkel Sag
 De kan bringe for en Dag,
 Da ej dommer uden Brode
 Romer=Retten selv en Jøde.

Se nu svelmed Edder=Lunger,
 Gift nu spyde Slange=Mund,
 Aldrig værre Orme=Lunger
 Spotted Gud og Sandheds Grund;
 Hvad de lype, det skal staa
 Som en Mur at bygge paa;
 Nok det være skal at sige:
 Han i Ondskab har ej Lige!

Dog, for Løgnen fort at fatte,
 Lyder det: endog til Rom
 Han forbyder Folk at skatte,
 Oprør er sin egen Dom,
 Over ganske Jøde=Land
 Efter Kronen griber han:
 Hvo sig selv en Konge kalder,
 Klart fra Kejseren affalder!

Om sit Rige og sin Krone
 Jesus da et Spørgsmaal faar,
 Og bekjender, at hans Trone
 Vel paa faste Fodder staar,
 Skinner dog ej over Muld
 Som af Elfenben og Guld;
 Thi han troner, sandt at sige,
 Kun i Guds og Sandheds Rige!

Saadant ej Pilatus ænser,
 Spør ej til det Rige Vej,
 Inden Romer=Rigets Grænser,
 Tænker han, det findes ej;
 Hvad er Sandhed? siger han
 Som en opløst Verdens=Mand,
 Vender Ryg, hvor ham er givet
 Syn af Sandheden og Livet.

Vel Pilatus maa bekjende,
 Noget veed han, som er sandt,
 Da Forhøret var til Ende,
 Jesus han uskyldig fandt;
 Men dog uden alt Bevis
 Dømmes her til Livs Forlis
 Han, som Sandhed er og Naade,
 Det er Urets mørke Gaade.

Vel Pilatus sine Hænder
 Tvætter smukt i Kildevand,
 Og sin Uskyld forevender,
 For han er en plaget Mand;
 Men Uskyldighedens Blod
 Ej aftvætter nogen Flod,
 Vaske Hænder end hinanden,
 Lige fort er Gjærningsmanden.

166.

Retten's Spir det er nu brækket,
 Kjærlighed er bleven kold,
 Hyklere har kastet Dækket,
 Uskyld møder Trods og Vold,

Løgn er ført i Konge=Dragt,
 Sandhed afvist med Foragt,
 Uret klæder Dommer=Sæde:
 Stene maa derover græde.

Aldrig under Himlens Bue
 Og det hvalvte Stjerne=Tag
 Var der sliq en Dom at skue
 I saa klar en retvis Sag:
 Uden Skyld og alt Bevis
 Dømmes her til Livs=Forlis
 Han, som Sandhed er og Naade,
 Det er Urets mørke Gaade.

Vel Pilatus sine Hænder
 Tvætter smukt i Kilde=Band,
 Og sin Uskyld forevender,
 For han er en plaget Mand,
 Men Uskyldighedens Blod
 Gj aftvætter nogen Flod,
 Vaske Hænder end hinanden,
 Hjærtetort er Gjernings=Manden.

Folk der findes dog i Skare,
 Som til ondt har bedre Mod,
 Og med Raab i Sky tør svare:
 Paa vort Hoved Jesu Blod!
 Hævnes maa, om han har Ret,
 Det paa os og al vor Æt!
 Saa gjør Falskheds Brande=Mærke
 Folk til Ondskab djævlestærke.

167.

Kors ved Kors paa Golgatha
 Stod med trende døde Kroppe,
 Mellem Røver-Kroppe da
 Jesu Kristi hang der oppe.

Røver-Sjælen fandt dog der
 I et Suk fra Hjærte-Grunden:
 Verdens Frelser ham var nær,
 Hjærtets Suk ham fløj i Munden.

Herre, Konge! sagde han,
 Naar du kommer i dit Rige,
 Tænk paa mig som sat i Band
 Af Guds Lov med mine Lige!

Sandelig, var Herrens Ord,
 Jeg dit Navn skal ej forglemme,
 Bankes skal du ved mit Bord,
 Der, hvor Glæden hun har hjemme.

Øht, min Sjæl, til Jesu Ord!
 Naar du, midt i Dødens Porte,
 Føler, du paa Jesus tror,
 Skjælv kun ej for Skygger sorte!

Dre har han for dit Suk,
 Hjærte har han for din Kvide,
 Dg med Ord som Morgen-Dug
 Troster Hjærtet han i Tide.

Paradis det er hans Gaard,
 Paradis det er hans Rige,
 Dg hvem der med ham indgaar,
 Glædes, æres som hans Lige.

168.

Golgata! en Gru det er
 Paa dig at omvænke,
 Ingen Urter trives her,
 Rædsom er hver Tanke;
 Vig er Gødning, Blod er Sæd,
 Paa det Hovedpandested,
 Hvad kan der opvoxe!

Tit sig lofter vel et Træ
 Mellem Dødningbene,
 Aldrig dog til Lyst og Læ,
 Visne er dets Grene;
 Sukke hvine i dets Top,
 Frugten er en blodig Krop,
 Og dets Blomst er Pine.

Atter ledes ud fra By
 Med sit Kors en Fange,
 Højt det klinger under Sky
 Af de vilde Sange;
 Sten er Hjærtet i den Trop,
 Under Sang man rejser op
 Korset til en Broder.

Men hvordan? den Fange ej
 Er som andre Fanger,
 Tornekronet, Dødens Bej
 Rolig, mild han ganger;
 Som med Tornefrans og Blod
 Salvet under Guld han stod,
 Vandred til sin Trone!

I den vilde Skares Traad
 Gaar saa stort et Følge,
 Brides Hænderne med Graad,
 Kan ej Sorgen dølge;
 Se, den fangne vender sig,
 Stirrer saa vemodelig
 Paa den lange Skare!

„Græder ikke over mig
 Og min korte Pine,
 Græde hver kun over sig,
 Over sig og sine!
 Gaar med grønne Træ det saa,
 Hvordan vil det da vel gaa
 Med den visne Stamme?“

Rejst fra Jord nu Korset staar,
 Se, hvor grumt man ham udspænder!
 Hør, hvor Naglerne man slaar
 Gjennem Fodder, gennem Hænder!
 Se, hvor mild han vaander sig,
 Dybe Suk, ej vilde Skrig,
 Ingen Harm i Dje!

Pytter, ser! den blege Mund
 Sig til Tale nu oplader;
 Hør, med Suk af Hjertens Grund
 Hvor han beder: kjære Fader!
 Fader min af Evighed!
 O, tilgiv dem! ej de veed
 Hvad det er de gjøre.

Solen brat sig skjule maa,
 Naar han sine Dje lukker,
 Jordens Puls med hans maa slaa,
 Klipper revne, naar han sukker;

Fange! est du Verdens Sol?
 Mon dit Kors fra Pol til Pol
 Verdens Axel være?

Hør en Gang den høje Røst
 Fra den kolde Tunge!
 Hør, det toner fra hans Bryst,
 Som naar Engle sjunge:
 Fader! i din højre Haand
 Jeg befaler nu min Aand!
 Fri er nu den Fange.

Fange stor og underfuld!
 Hvem kan vel din Fader være?
 O, han er ej Mand af Muld,
 Det er ham, som Engle ære,
 Konningen af Himmerig,
 Det er ham, som fødte dig
 Førend Tid og Time.

Golgata! vær stolt og fro!
 Libanons de ranke Cedre,
 Ege, som paa Basan gro,
 Dybt sig bøje maa og hædre
 Korsets lave, tørre Bul,
 Som er plantet i dit Muld,
 Livsens Træ den bærer.

Træ! ja du skal hædres vist
 Fremfor Bjærgets favre Ranker,
 I dig podet er en Kvist,
 Hvor man Himmeldruer sanker;
 Dine Druers røde Saft,
 Den har Sodme, den har Kraft,
 Den kan Højsot læge.

Golgata! den ganske Jord
 Gaa som du saa gold og øde,
 Ja, fra Syden og til Nord
 Var kun døende og døde;
 Ranken kun af Himmelrod
 Kunde af sit Druerblod
 Livsens Kalk berede.

Med mit Kors til Golgata
 Derfor sjungende jeg ganger,
 Du mig holder ej derfra,
 Verdens Eng! hvor skjon du pranger,
 Verdens Eng, saa væn og blød!
 Slangen lurer i dit Skjød,
 Død er i din Druer.

169.

Gak under Jesu Kors at staa,
 O kjære Sjæl, og med Attraa
 Vogt paa hans Læber, og giv Magt
 Hvert Ord, han har til Afsted sagt!

Med naglet Haand og naglet Fod,
 Fra Korsets Træ min Jesus lod
 Fremklunge Raadens fulde Røst,
 Mig og enhver til Liv og Trøst.

Han først for sine Fjender bad:
 Tilgiv dem, Fader, og forlad!
 Thi hvad de gjør, det veed de ej,
 Gaa blinde paa den brede Vej.

O Jesus! bed du og for mig!
 Thi om ej fjendst, dog skrøbelig
 Jeg er i alt mit Syn og Værk,
 Kun ved din Bøn jeg bliver stærk.

Dernæst han til sin Moder saae,
 Hvor jammerfuld hun monne staa,
 Som stødt igjennem Sjæl og Liv
 Med Dommer=Sværd og Dffer=Kniv.

En anden Søn han hende gav
 Til Vindring, Trost og Støttestav:
 Johannes! tag dig hendes Sag,
 Som Moders, an fra denne Dag!

Om jeg, min Frelser! og skal staa,
 Forladt, forhadet, med Korset paa,
 Ja venneløs som Moder din,
 Send et Guds barn til Støtte min!

Den Røver, som sin Synd fortrod,
 Og trøstede sig ved Kristi Død,
 Sin Miskundhed til evig Pris,
 Han fast tilsagde Paradis.

Hvad, Jesus, mig i Dødens Stund
 Og høre af din egen Mund:
 I Dag du være skal med mig
 I Paradis, i Himmerig!

Det fjerde Ord var frygteligt,
 Og aldrig hørte Himlen sligt:
 Min Gud, min Gud! hvi haver du
 I denne Nød forladt mig nu?

O Frelser! du i Nød og Nat
 Blev af din Fader saa forladt,
 Kun for at vi, trods Synd og Død,
 Skal hvile i din Faders Skjød!

Al Verdens Synd bar det Guds Lam,
 Guds Bredes Blod fortæred ham:
 Mig tørster! sagde han, og fik
 Til Væstelse en Malurt-Drik.

Saa tømte du med bredfuldt Maal,
 O Frelser min! den bitre Skaal,
 Men derfor Kalken liflig sød
 Skal kvæge mig i Liv og Død.

Han sagde mildt: det er fuldbragt!
 Et bedre Ord blev aldrig sagt;
 Nu aaben staar mig Himlens Port,
 For mig har Jesus Fyldest gjort.

Det sidste Suk, min Frelser gav,
 Det aanded Liv, trods Død og Grav,
 Han sagde: Fader! i din Haand
 Befaler jeg min Sjæl og Aand.

Det Afskeds-Ord sig trænge ind
 Dybt i mit Hjærte, Sjæl og Sind,
 Og blive saa det sidste Ord,
 Jeg tale skal paa denne Jord!

170.

Min Sjæl! hvorfor er du saa bange?
 Min Sjæl! hvi forvirres du saa?
 Din Gud, som gav Salmer og Sange,
 Ham haabe og stole du paa!
 Han klarer vel Ansigtets Sky,
 Saa Læberne sjunge paa ny.

Min Gud! hvor min Sjæl var forfærdet!
 Jeg kommer end bange i Hu,
 Af Floder og Bjerge omgærdet
 Jeg stod som forstenet i Gru;
 Omkring mig ved Nat og ved Dag
 Det sused, det brused med Brag.

Det var, som om dybe Afgrunde
 Med Helvedes Latter i Løn
 Udraabte med brølende Munde:
 Dig hjælper ej Anger og Bøn!
 Det var, som i brusende Hav
 Sig aabned min bundløse Grav.

Mens Dagen endnu er at skimte,
 Send, Gud! til din Miskundhed Bud,
 At den gennem Matten skal glimte
 Til mig, saa jeg holder det ud,
 Saa Bøn med Fortrøstning udi
 Til Gud finder Vej eller Sti!

O, lad mig dog tænke og sige:
 Min Gud og min Hjælper i Nød!
 Hvi glemmer du mig i dit Rige
 I Nøden, langt værre end Død?
 Se dog, hvor nedbojet jeg gaar,
 Hvor opblæst min Avindsmand staar!

O, hør mine Ben, hvor de knage!
 Se, hvor det i Hjærtet mig skær,
 At saa baade Nætter og Dage
 Med Haan raabes fjærn og nær:
 Hvor kryber du hen ved din Stav?
 Hvor er nu din Gud bleven af?

Min Gud! lad dog atter dig kjende
 Som Kjærligheds Dug over Muld!
 Dit Lys og din Sandhed du sende,
 De var jo mit Sølv og mit Guld,
 De ledte saa tit mig jo op
 Til Borgen paa Bjærgenes Top!

Min Ungdom i dig fandt sin Glæde,
 Vær du nu min Alderdoms Trøst,
 Saa jeg for dit Alter kan træde
 Med Velklang i sjungende Bryst,
 Som Fuglene i Paradis
 Udkvæde med Gammen din Pris!

Min Sjæl! hvorfor er du saa bange?
 Min Sjæl! hvi forvirres du saa?
 Den Aand, som var i dine Sange:
 Den Hellig=Aand stole du paa!
 Hvert sonderknust Hjærte i Favn
 Han tager i Frelserens Navn.

171.

Min Gud og Skaber eneraadig
 Som over Liv, saa over Dod,
 Betragt mig fra din Himmel naadig,
 Paa Taare=Vejet, stedt i Nød!
 O, vær mig arme Synder god
 Og tvæt min Sjæl i Jesu Blod!

Ej Olien og Vie=Vandet,
 Ej Skærø=Ild giver Sjælen Bod,
 En Draabe kun, slet intet andet,
 Min Frelser, af dit Rosens=Blod,
 Da det udrandt, har Sandhed sagt:
 Nu er Forsoningen fuldbragt!

Dermed du Naade mig forjætted,
 Derpaa du blid opgav din Mand,
 Dermed min Regning du udsletted,
 Derpaa du sprængte Dødens Baand!
 O, bliv nu hos mig, højt paakaldt,
 Mit Liv, min Kraft, min Fryd, mit alt!

172.

Hvem er det, I korsfæster?
 Det er den store Mester,
 Som taler Livets Ord,
 Det Lyset er og Livet,
 Fornedret og hengivet
 Til Frelse for den faldne Jord.

Hvem har ham saa mishandlet,
 Hans Herlighed forvandlet
 Til Korsfets Kval og Skam?
 Af, det har vores Brode,
 For den han vilde bøde,
 Vor! Skyld og Straf blev lagt paa ham.

173.

Vor Frelser, du, som døde
 Paa Korsfets Træ med Spot
 For vores Skyld og Brode
 Og gjorde alting godt!
 O, lad os længer ej
 I Synden søge Glæde,
 Men ved din Haand betræde
 Den rette Livets Vej!

Det er den Vej, du viste
 Fra Graven højt i Sky,
 Det er den Vej, du priste
 For os ved Pagten ny,
 Din Aand med Troens Ord
 Paa den os vil ledsage
 Fra Badet uden Mæge
 Til Himmeriges Bord!

[Paaske.]

174.

Dødbider! hvor er din Brod! hvad er, Helved, din Sejer!
 Grav! hold nu fast, om du kan, paa hvad Frelseren ejer!
 Flyt dig, Graasten!
 Vær ej til Vendingen sen!
 Se, hvor sig Vig-Vognen drejer!

Romerske Stridsmænd! nu sover kun rolig paa Bagten!
 Eynild og Jordskjælv har lært eder, hvem der har Magten.

Ser, om I tør,
 Kongen udgaa ad sin Dør,
 „Jødernes Konge“ med Pragten!

Hører I Engelenes Røst, som en Eynild til Skue?
 Morgenens Engel, som spænder sin klangfulde Bue!

Jesus opstaar,
 Dejlig som Dagen i Vaar!
 Blikt kurrer Himmelens Due.

175.

Kor.

Vi være Gud i det høje!
 Nu Døden har mistet sin Brod;
 Atter nu funkler det Dje,
 Som brast under Englenes Graad!
 Himmel og Jord!
 Jubler i Kor:
 Natten er svundet,
 Dagen oprundet,
 Paaske-Dagen med Livets Sol!
 Vi være Gud i det høje!

Solo-Tenor.

Midnats-Mulm laa over Jorden,
 Frygtelig var Mørkets Magt:
 Jesus Kristus, Verdens Frelser,
 Himlens Lys og Jordens Haab,
 Han, som gav de blinde Synet,
 Han, som gav de stumme Røst,
 Han, som Dødnings fra Vaare

Rejste op med Almagts-Haand,
 Han, som Lazarus fra Graven
 Kaldte frem med Guddoms-Røst;
 Han var bundet, tornekronet,
 Naglet fast til Korsets Træ,
 Han var blegnet, han var jordet,
 Livets Drot var Dødens Rov,
 Stærkt var Seglet, stor var Stenen,
 Lukke-Stenen for hans Grav!
 Hvilken Sorg! — Men hvilken Glæde!

Kor.

Jorden skjald, og Døden med,
 Mørket sukked, Lyset jubled,
 Som en Engel klædt i Lyn,
 Seglet brast og Stenen rullede,
 Den forsfæstede opstod,
 Rysted af sig Jordelinet,
 Stod forklaret som Guds Søn.

Koral.

Som Foraars-Solen morgenrød
 Stod Jesus op af Jordens Skjød,
 Med Lys og Liv tillige;
 Derfor, saa længe Verden staar,
 Nu efter Vinter kommer Vaar
 Livsalig i Guds Rige.

Som Blomster alle staa i Flor
 Som Skoven grønnes, Kornet gror
 Ved Vaarens Kræfter milde,
 Saa blomstrer alt til Folke-Gavn
 Og bærer Frugt i Jesu Navn,
 Som aarle, saa og silde.

Som Fugle-Kor i Mark og Lund
 Lovsunge Vaar i allen Stund,
 Med deres Toner søde,

Saa alle Tunger trindt om Land,
 Lovslynge Dødens Overmand
 Og Paaske=Morgenrøde!

Terzet.

Der var en Tid, den var ej fjærn,
 Da Paaske=Sang og Glæde
 For os laa død og magtesløs,
 Som Frelseren i Graven.
 Det var som en Langfredag ny
 Med Kors, med Suk og Taarer,
 En Dødens Stund i Herrens Hus,
 Midnat ved Middagstide.

Recitativ.

Men som i Paaske=Morgengry,
 Da Mørkets Kæmper daaned,
 Da Lyntet blev et Engleblif
 Og sprængte Dødens Vænger;
 Saa er for Jesu Navn og Ord
 En Morgen ny oprundet,
 Hvad nys var dødt og magtesløst,
 I Mandens Kraft sig hæver.

Rvintet.

Med Paaske=Sang i højen Sky,
 Opvakt til Sjæle=Glæde,
 Nu Livets Ord i Jesu Navn
 Gaar over Bjærg og Bølge,
 Gaar, som det skal, fra Kraft til Kraft,
 Fra Slægt til Slægt paa Jorden,
 Gaar sejerrigt fra Glans til Glans
 Med Lyst til Verdens Ende.

Kor.

Halleluja for Guddoms=Manden,
 Som herlig sprængte Dødens Baand!
 Halleluja!

Han for os alle er opstanden!
 Hans Ord til os er Liv og Aand!
 Halleluja!

Solo.

Med liflig Vaar og gylden Høst,
 Han er vort Haab, han er vor Trost!

Kor.

Han er paa Himlens Konge=Sæde
 Bort Liv, vort Lys, vor Lyst og Glæde!
 Halleluja!

For Jesus Kristus, Guddoms=Manden,
 Korsfæstet og opstanden,
 Halleluja!

176.

Krist stod op af Døde
 I Paaske=Morgenrøde;
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vere være Gud i det høje!

Krist stod op af Døde,
 Afsonet er vor Brode;
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vere være Gud i det høje!

Krist stod op af Døde,
 I Himlen vi ham møde;
 Thi synger lydt og sjæleglad
 Hans Menighed i allen Stad:
 Vere være Gud i det høje!

177.

Paaske-Morgen slukker Sorgen,
 Slukker Sorgen til evig Tid!
 Den os har givet Lyset og Livet,
 Lyset og Livet i Dagning blid.
 Paaske-Morgen slukker Sorgen,
 Slukker Sorgen til evig Tid!

Redningsmanden er opstanden,
 Er opstanden i Morgengry!
 Helvede græder, Himlen sig glæder,
 Himlen sig glæder ved Lovsang ny.
 Redningsmanden er opstanden,
 Er opstanden i Morgengry!

Sangen toner, vor Forsoner,
 Vor Forsoner til evig Pris!
 Han vilde bløde for os at møde,
 For os at møde i Paradis.
 Sangen toner, vor Forsoner,
 Vor Forsoner til evig Pris!

Englehære Budskab bære,
 Budskab bære med Lovsang ny,
 Flyve saa fage frem og tilbage,
 Frem og tilbage: til Grav, til Sky.
 Englehære Budskab bære,
 Budskab bære med Lovsang ny.

Bødt er Brøden, død er Døden,
 Død er Døden i Paradis!
 Nu ligger Graven midt i Guds-Haven,
 Midt i Guds-Haven til Jesu Pris.

Bødt er Brøden, død er Døden,
Død er Døden i Paradis.

Engle=Sæde, Engle=Glæde,
Engle=Glæde i Jordens Skjød!
Lyt og Læst, under Livstræet,
Under Livstræet gjør Hvilen sød.
Engle=Sæde, Engle=Glæde,
Engle=Glæde i Jordens Skjød!

Mørket græder, Engle=Klæder,
Engle=Klæder, de er som Lyn!
Om end bedrøvet, smiler dog Støvet,
Smiler dog Støvet ved Engle=Syn.
Mørket græder, Engle=Klæder,
Engle=Klæder, de er som Lyn.

Morgen=Stunden, Guld i Munden,
Guld i Munden har end til os,
Fra vor Forsoner Livets Guldfrøner,
Livets Guldfrøner, vor Død til Trods
Morgen=Stunden, Guld i Munden,
Guld i Munden har end til os.

Favrt i Skare op vi fare,
Op vi fare fra Grav i Sky!
Tungerne gløde, Herren vi møde,
Herren vi møde med Lovsang ny.
Favrt i Skare op vi fare,
Op vi fare fra Grav i Sky!

178.

Solformørkelsen den fulde,
 Med al Vinternattens Kulde,
 Den blev set ved Middagstid,
 Da, i Dødens Vold hengivet,
 Han, som Lyset er og Livet,
 Stred for os den gode Strid.

Hos ham døde paa en Naade
 Selv Guds Sandhed og Guds Naade,
 Døde var da Forderig,
 Løgnen jubled, Avind haaned,
 Troen vakled, Haabet daaned,
 Kjærlighed var bleg som Fig.

Det var den Gang Jesus døde,
 Den Gang Ufskyld maatte bløde
 For det faldne Adams Kjon,
 Da paa Korsets Træ i Vaanden
 Til Udsoning opgav Manden
 I vort Kjød Guds egen Søn.

Sol-Opgangen uden Mage,
 Før end tre blev Dødens Dage,
 Sluffed Sorgen dog med Fryd:
 Lys og Liv i Rosenhaven
 Sejerrig opstod af Graven,
 Sløved Dødens Sværd og Spyd.

Det var Paaske-Morgenrøde,
 Frelseren stod op af Døde,
 Aand og Liv er nu hans Ord,

I Livs=Ordet mellem Grave
 Evtigt Liv Guds Naadegave
 Er til hver, som paa det tror.

Solformørkelsen den fulde
 Med al Vinternattens Kulde
 Kommer vel en Gang igjen,
 Det er og ved Middagstide,
 Naar Guds Menighed tør lide
 Døden for sin fuldtro Ven.

Da uddøde paa en Naade
 Sandhed er igjen og Naade,
 Løgn og Avind sejerrig,
 Fjenden jubler og forhaaner,
 Troen vakler, Haabet daaner,
 Kjærlighed er bleg som Sig.

Men den store Paaske=Morgen,
 Som for evig slukker Sorgen,
 Da med Herren dages brat:
 Da er Mørkets Magt forsvundet,
 Da for evig er udrundet
 Løgnens Liv i Dødens Nat.

Da er glemt al Død og Pine,
 Herren selv er Sol for sine,
 Liv og Lys evindelig,
 Overalt er med sin Glæde
 Da vor Herre selv til Stede,
 Overalt er Himmerig.

179.

Død! din Brod er end at finde
 Efter første Paaſkedag,
 I mit Hjærte den er inde,
 Det er en fortviblet Sag;
 Naar jeg ſynger om din Brod,
 Siger, den har tabt ſin Od,
 Brat jeg ſer din ſpodſke Mine,
 Fælt du ler, ſom Trolde grine.

I mit Hjærte, i mit Indre
 Der er dog en Straale=Prif,
 Hvor dit Sting er endnu mindre
 End det mindſte Myggeſtif;
 Det er der, hvor i min Favn
 Skreves Jeſu Kriſti Navn,
 Ej med Blæk og ej med Haanden,
 Med Ild=Tungen og Livs=Anden!

Andens Træk er vel ſaa fine,
 Pergamentet og ſaa haardt,
 At et Djenpar ſom mine
 Kommer der med Syn til kort;
 Men at Navnet ſtaar der dog
 Skrevet ud af Livets Bog,
 Det jeg mærke kan paa Freden,
 Føle født med Kjærligheden.

Naar mig Døden vil forſærde,
 Tordner: „jeg er Syndens Sold!
 Hverken læge eller lærde
 Frelſer nogen af min Vold,“

Trygt jeg stoler paa det Navn,
 Som mit Hjærte tog i Favn,
 Dødens Pil og Brod det sløver,
 Det al Torden overdøver.

Ja, trods alle Kristen=Grave,
 Der staar skrevet i min Favn:
 Evigt Liv Guds Naadegave
 Er i Jesu Kristi Navn;
 Det kan trodse Dødens Brod,
 Spørger kjæft: hvor er din Død?
 Synger: Sjæl! for Dødens Pile
 Du i mig kan finde Hvile.

Ja, selv midt i Dødens Porte
 Liv der er i Jesu Navn,
 Og trods alle Skygger sorte
 Lys der er i Jesu Navn,
 Og trods hver en Luffesten,
 Med lyslette Kjød og Ben
 Vi i Jesu Navn skal møde
 Salighedens Morgenrode.

Da vi synge alle sammen:
 Død! du er en daarlig Helt!
 Helvede! nu har du Skammen,
 Jesu Navn er sejerskjælt;
 Med det Navn til Støttestav
 Vi os rejste af vor Grav,
 I det Navn med Støvets Tunge
 Evig Gud ske Lov! vi sjunge.

180.

Vig=Stenen blev Høj=Sæde
 For Englen, der nedfoer,
 Som Lynet var hans Klæde,
 Som Morgen=Dug hans Ord.

Det var de Kvinder bange,
 De kom til Grav i Gry,
 Den fære Dødens Fange
 Var Livets Drot paa ny.

De kom med Suk og Klage,
 Og saa med Salve god,
 De gif med Fryd tilbage
 Og raabte: han opstod!

Det toned dem i Møde
 Som Kvad fra Stjerne=Slot:
 Hvi søge blandt de døde
 I, Kvinder, Livets Drot?

Han tidlig er opstanden,
 Ser Stedet, hvor han laa!
 Ser møder Guddoms=Manden,
 Naar I mod Norden gaa.

De vendte sig fuld brade,
 Og Jesus for dem stod,
 Han sagde: værer glade!
 De kyste ham paa Fod.

Han sagde: ej I frygte!
 Gaar til mit Venne=Lag
 Og bærer dem godt Rygte
 Om min Oprejnings=Dag.

Da ved den Hjærtens=Glæde,
 Han stod i Kvinde=Bryst,
 Holdt Eva op at græde,
 Og folte Livets Lyst.

Og det er Kvindens Ære,
 At til Apostel=Lag
 De Budskab skulde bære
 Om Dødens Nederlag.

Fra Kvinde=Læber stammer
 Blandt Folk da Livets Ord,
 I deres Hjærte=Kammer
 Dets Hjem=Stavn er paa Jord.

181.

Som den gyldne Sol oprinder
 Efter Vinter=Natten lang,
 Raster Glans paa blege Kinder,
 Bækker Fugl og føder Sang,
 Saa opsvang sig fra sin Daab
 Kvindens Sæd og Jordens Haab,
 Herren, som Guds Engle hylde,
 Frelseren i Tidens Fylde.

Som den gyldne Sol frembryder
 Gjennem den kulsorte Sky
 Og sin Straaleglans udskyder,
 Gjennem Beer født paa ny,
 Saa vor Drot, som Korset bar,
 Sejerrig og soleklar,
 Sært, men sandt og sødt at sige,
 Opstod fra de dødes Rige.

Som den gyldne Sol opstiger
 Herlig til sit Middagssted,
 Medens hver en Skygge viger
 For det Lys, den straaler med,
 Saa fra Bjærg=Lind paa Jord
 Frelseren til Himmels foer,
 Fjender hans, som Skygger sorte,
 Flygted ind ad Dødens Porte.

Som den gyldne Sol oprinder
 Af det dybe Verdens=Hav,
 Saa en Gang med Rosen=Rinder
 Rejser sig vort Stov af Grav
 Paa hans Bink, som Korset bar,
 I hans Navn, som Røglen har
 Til hver Laas i Dødens Dale,
 Til hver Dør i Himlens Sale.

Som den gyldne Sol opstiger
 Herlig til sit Middagssted,
 Da fra alle Jordens Riger
 Herrens Aand vi følges med,
 Og hvor Aanden kun har set
 Hæders=Pladsen os beredt,
 Ewig der paa Konge=Stole
 Straale vi som Middags=Sol.

Lysets Fader i det høje!
 Tak for Troen paa din Son,
 Tak for Haabet, døbt Lysøje,
 Barnefødt i Herrens Bon!
 Tak for al den Kjærlighed,
 Du til os lod strømme ned!
 Det Guld=Regnen er i Skjødets,
 Hvormed Aanden bor hos Kjødets.

Faders Aand i Barne-Hjærte!
 Friheds Aand i Trælle-Hus!
 Elsk os op i Fryd og Smerte,
 Bæk os af hver syndig Kus!
 Døs i Sovn hvert Knur og Kny!
 Gjør hver Dag vor Lovsang ny!
 Syng for os i Aftenrøde:
 I kun dør, som Jesus døde!

182.

Hver Gang Søndag-Morgen gryer
 Under Kirkens Klokkelyd,
 Højtids-Mindet sig fornyer
 Om den Søndag-Morgens Fryd,
 Da, korsfæstet for vor Brode,
 Jesus Krist stod op af Døde.

Da er det i Morgendremme,
 Som guldkammet Hænen gol
 Under Skyer med Guld-Somme
 Af den gamle Søndags-Sol,
 Som udflækked midt i Graven
 Rosenstuds fra Edens-Haven.

Men i disse Nyaars-Dage
 Under Paaste-Salmens Klang
 Time-Viferen tilbage
 Paa Sol-Skiven har sin Gang,
 Solen gaar i disse Dage
 Atten hundred Aar tilbage.

Frelser=Ordet var forskæftet,
 Jordet, dødt og magtesløst,
 Blev i Grav af Kvinder gjæstet
 Med en Taarestrom udøst,
 Men stod op med Glans og Ære,
 Skifter Ord med sine kjære.

Romer=Bagten stod ved Graven,
 Rustet ud med Sphd og Sværd,
 Sat af Tyrken og af Paven
 Til en Slaa for Heltefærd,
 Blæst omfuld, den kan kun lype,
 Skjælde Engle ud for Tyve.

Alle Ordets Bauta=Stene
 Engle=Sæder vorde nu,
 Hjærtet som en Magdalene
 Skyder Brødrene i Hu:
 Gud og Fader, Fryd og Gammen
 Med Guds=Sonnen vi har sammen!

Ordet alt skal eftergjøre,
 Det i den opstandnes Fjed
 Gaar igjennem lufte Døre
 Med Guds Røst og med Guds Fred,
 Møder os, før vi det kjender,
 Med Guds Lys, saa Hjærtet brænder.

Dg naar vi om Nadver=Bordet
 Lejrer os i Jesu Navn,
 Da forklarer sig Guds=Ordet
 Til Guds Son i Fader=Favn,
 Glædens Vin af Kristi Taarer
 Strømmer gjennem alle Aarer.

Jesu Glans, som han forjætter,
 Blænder ej som Lys i Lys,
 Men paa os den sig affætter
 Til et Solglimt under Bryn,
 Alt da vorder med hans Minde
 Soleklart i Hjærtet inde.

Nu er Lysets Tid paa Jorden,
 Hjærte=Djet klart opladt
 Ser i Syden og i Norden
 Lagt i Verkar Himlens Skat,
 Guddoms=Livet uden Mæge
 Bofat under Hytte=Tage.

Hil dig, gamle Paaskemorgen!
 Du har født en Søndag ny,
 Som har slukket Hjærte=Sorgen
 Hos Guds=Folket under Sky,
 Med Guds Ord og Morgenrøde
 Klart opstanden fra de døde.

183.

Sommeren sætter nu Vinter i Band,
 Nu har vi Dage lange,
 Alle de Fugle, som er i vort Land,
 Synge med Fryd deres Sange,
 Trods Glæden paa Jord
 Er Sorgen dog stor
 og bitter,
 Hvis ikke i Lon
 Den lille Guds=Son
 os hitter.

Barnet det søde dog har mig opledt,
 Spared ej Tid eller Møje,
 Hvor mellem Buste jeg sukked uset,
 Mig dog udspejded hans Dje;
 For Tæblet, jeg stjal
 I skjonne Lovsal,
                   de bandt mig
 I Bast og i Baand,
 Gjenløserens Haand
                   den fandt mig.

184.

Ungdommelig, udødelig,
 Vor Drot stod op af Døde,
 Med ham til Korset nagledes
 Vor Dødsdom og vor Brøde;
 Halleluja i Graadens Dal,
 Halleluja i Glædens Sal,
 Hvor han gaar os i Møde!

Nu, Venrad umiskundelig!
 Tor Støvet Trods dig bryde;
 Vel Himmel-Kongens Vignelse
 Paa Jord du kan nedbryde;
 Men naar den rejser sig paa ny
 I Evighedens Morgengry,
 Da skal du det fortryde.

Ungdommelig, udødelig
 I Jesu Navn det søde,
 Med Kjød og Ben, hver troende
 Staar herlig op af Døde,

Opstiger af den mørke Grav,
Som Solen af det store Hav,
Med liflig Morgenrøde.

185.

En Søndagmorgen Kvinder tre,
Kvinder tre,
Til Herrens Grav saa ginge de.
Halleluja, Halleluja!

De kom med Salve dyr og fin,
Dyr og fin,
Hans Lig at salve under Pin.
Halleluja, Halleluja!

Det var en tung, dog liflig Gang,
Liflig Gang,
De gik af Kjærlighedens Tvang.
Halleluja, Halleluja!

Den store Sten, de anked paa,
Anked paa,
Bortvæltet alt ved Graven laa.
Halleluja, Halleluja!

Der sad en Engel klædt i Lyn,
Klædt i Lyn,
Det var et herligt Morgensyn.
Halleluja, Halleluja!

Han sagde: bort med Frygt og Gru,
Frygt og Gru!
Han, som var død, han lever nu!
Halleluja, Halleluja!

Her ser I Stedet, hvor han laa,
 Hvor han laa,
 Eigklæderne, han havde paa.
 Halleluja, Halleluja!

Marie:

Men sig mig, kjære Engel fin,
 Engel fin,
 Hvor finder jeg nu Herren min?
 Halleluja, Halleluja!

Engelen:

Ej blandt de døde, det er vist,
 Det er vist:
 Opstanden er den Herre Krist.
 Halleluja, Halleluja!

Marie:

Men er det sandt, at han opstod,
 Han opstod,
 Saa viis du mig den Herre god,
 Halleluja, Halleluja!

Engelen:

I Tro og Haab I gaa dertil,
 Gaa dertil,
 Hvor han har sagt, han findes vil,
 Halleluja, Halleluja!

Disciplerne I melde brat,
 Melde brat:
 Fordrevet er nu Dødens Nat!
 Halleluja, Halleluja!

En lys og hellig Paaſtedag,
 Paaſtedag,
 Har klaret hele Jordens Sag.
 Halleluja, Halleluja!

Nu byder frit kun Døden Trods,
 Døden Trods,
 Og ſynger højt i Sky med os:
 Halleluja, Halleluja!

186.

Som den gyldne Sol udbryder
 Vældig af den sorte Sky,
 Og ſin Straale=Pil udflyder,
 Indtil Mulm og Mørke fly:
 Saa min Jeſus af ſin Grav,
 Livets Sol af Dødens Hav,
 Sejerrig opſtod med Ære,
 Fejge flygted Mørkets Hære.

For den Paaſte=Morgenrøde
 Tak, du Sol med Liv og Aand!
 I dens Straaler Stov kan gløde,
 Under Dødens kolde Haand;
 Ingen Tunge, ingen Sang
 Tolket det med værdig Klang:
 Selv i Gravens ſkumle Rige
 Mørket maa for Lyſet vige.

Fole kan jeg i mit Hjærte,
 At min Sjæl har Troſt deraf,
 Al min Sorg og al min Smerte
 Bøder jeg i Jeſu Grav;

Gjæftet i sin egen Gaard,
 Døden der fik Bane-Saar,
 Nu til Livsens Drot skal stige
 Lovsang fra de dodes Rige.

Lad kun Hvirvel-Vinden juse,
 Kjødet skjælve som et Løv!
 Lad kun Dødens Vølger bruse,
 Løse og mit Lig i Støv!
 Ligger jeg i Muld en Stund,
 Ligger jeg paa Havsens Bund
 Mens jeg sover, nye Klæder
 Skæres mig til evig Hæder.

Sjung min Sjæl og glem al Sorgen!
 Dimmel-Ugen skrider snart,
 Marle om den Paaske-Morgen
 Alt det dunkle vorder klart;
 Frygt ej Sne og Vinter-Kulld!
 Alt som Rugen over Muld,
 Smiler ad dig, naar du græder,
 Haabet, svøbt i Sommer-Klæder.

Od og Eg paa Fjendens Vaaben
 Slovedes i Jesu Kjød,
 Torne af paa Helgen-Kaaben,
 Som han gav dig i sin Død;
 Svøb i den dig kjæk og bold!
 Det er Troens Demant-Skjold,
 Under det du trygt kan smile
 Selv ad Fjendens Lue-Pile.

Sov da ind i Fred, du kjære!
 Sov nu sødt i Jesu Navn!
 Sjungende Guds Engle bære
 Brat dig i din Frelfers Favn;

Døden, siden Jesus vandt,
 Løjer kun hvad Synden bandt;
 Dine Lænker, naar de smelte,
 Dannes til et gyldent Bælte.

Frist ej Gud med Daare=Bonner!
 Dræb hver Tvivl med Herrens Ord!
 Tro og Tillid Gud belønner,
 Bryder aldrig hvad han svor;
 Se et Tegn med sund Forstand,
 I min Sang paa Gravens Rand!
 Vilst du Tegnets Kraft fornemme,
 Nyn som jeg med sagte Stemme!

Tak for al din Fødsels=Glæde!
 Tak for hvert dit Guddoms=Ord!
 Tak for Dug i Daabens Bæde!
 Tak for Mad paa Naadens Bord!
 Tak for Livet, du gavst hen!
 Tak, at du det togst igjen!
 Lov og Tak og evig Ære!
 Salig skal jeg Synder være!

Sjung, min Sjæl og lad dig røre!
 Smil i Døden, græd af Fryd!
 Kanst du Orgel=Tonen høre!
 Det er Engle=Vingers Lyd;
 Hils med Lov og Tak og Pris
 Vaaren fra Guds Paradis!
 Tro og Ijung! saa skalst du stige
 Sjungendes til Himmerige.

187.

Som den gyldne Sol frembryder
 Gjennem den fulsorte Sky
 Og sin Straaleglans udstjyder,
 Medens Mulm og Mørke fly:
 Saa vor Jesus af sin Grav,
 Som af et fortladent Hav,
 Opstod herlig fra de døde
 I en Paaste-Morgenrøde.

Tak, du store Sejerherre,
 Livets Drot, Guds-Folkets Helt!
 At du ej dig lod indspærre
 I Dødskongens skumle Telt!
 Du for os, da op du stod,
 Traadte Døden under Fod,
 Derfor, Jesus! dig til Ære,
 Sejren vi med dig hjembære!

Om end Muldet os tilbækker,
 Om end smulre vore Ben,
 Naar din Røst vort Støv opbækker,
 Vælter bort hver Bantasten:
 Selv i Fjendens Ormegaard
 Talt er vore Hovedhaar,
 Og forklaret Støvet's Tunge
 Ewig skal din Pris udsjunge!

188.

Tag det sorte Kors fra Graven!
 Plant en Vilje, hvor det stod!
 Ved hvert Skridt i Dødninghaven
 Blomster spire for vor Fod!

Englevinger paa vor Grav
 For den brudte Vandringsstav!
 Palmefugl for Astekrutte!
 Frydefang for hule Sukke!

Solen fortned, da han blegned,
 Som for os udgød sit Blod,
 Graven lyske, Mørket segned,
 Da forklaret han opstod.
 Ton, vor Lovsang, højt i Sky,
 Sødte i Paaske-Morgengry:
 Jesus Kristus er opstanden!
 Evig lever Guddoms-Manden!

Se Maria Magdalene!
 Hænder nye hun vred i Gru,
 Sukked til at røre Stene:
 Hvor, af hvor er Herren nu?
 Se, af Djets Taareflod
 Morgensolen mildt opstod!
 I den Grav, hvor han har hvilet,
 Hun har fundet Englesmilet.

Brister, alle Helgengrave!
 Herrens Røst, i Dæmring sval,
 Lyder i de dødes Have,
 Skaber Lys i Skyggedal,
 Herren kalder, men ej nu:
 Synder! Adam! hvor er du?
 Sødte det toner, Engle tie:
 „Her er Frelseren, Marie!“

Ja, han er her, Guddoms-Manden!
 Sprængte er nu Dødens Vaand!
 Han er visseelig opstanden,
 Og hans Ord er Liv og Mand!

Nu en Foraarsmorgen stjon
 Rinder op for os i Vøn,
 Og som Paaske-Salmen klinger,
 Boxer Sjælens Fuglevinger!

189.

Livsalig Paaske-dag!
 Nu vunden er vor Sag,
 Langfredags bitre Minde
 Maa nu saa sødt henrinde,
 Thi Jesus vandt med Ære,
 Hans Navn velsignedt være!

Velkommen, Englebud!
 Som melder os fra Gud,
 Vor Frelser Jesus ikke
 Skal mer i Graven ligge,
 Men opstaa til Guds Ære!
 Hans Navn velsignedt være!

Bort, du befegled' Sten,
 Som gjemmer Jesu Ben!
 Du kanst ham ej indlukke,
 Guds Søn ej saa vil bukke,
 Du og hans Kraft maa lære,
 Hans Navn velsignedt være!

O prægtig Morgenglans,
 Som overgaar al Sans!
 Guds Søn, vor Sol, er oppe,
 Han Mørkets Ræmpetroppe
 Udsplittet har med Ære,
 Hans Navn velsignedt være!

Trods dig, du Dødens Brod!
 Nu har du tabt din Død,
 Trods alle Gravens Bagter!
 Trods alle Helvedmagter!
 I tabte med Vanære,
 Guds Navn velsignet være!

O kjære Sjæl, stig op
 Til Himlens Stjærnetop,
 Din Sejerssang at sjuenge,
 Med Hjerter, Mund og Tunge,
 Til den opstandnes Ære!
 Hans Navn velsignet være!

190.

Op, Sjæl, bryd Sønnen af,
 Og se til Jesu Grav,
 Hvor han er lagt i Dvale,
 Som ene kan hufvæle!
 O lad din Trost det være:
 Han stander op med Ære!

Fat Mod og Haab paa ny!
 Stat op i Morgengry!
 Gaf med de fromme Kvinder,
 Gaf med de søde Minder
 Til Graven, hvor nu blunder
 Guds Kjærligheds Vidunder!

Tag med den Salve fin,
 Som takkes Herre din,
 Og salv hans Støv med Taarer,
 Som var til Spot for Daarer,

Men gavmild overmaade
Paa Liv og Lys og Naade!

Er Stenen stor og svar,
Hvormed de spærret har
Din Brudgoms Sovestue:
Naar Kjærligheden flammer,
Da har du i dit Bærg
Den Tro, som flytter Bjerge.

Gaf du kun dristig med
Til Herrens Lejested!
Før du det veed, bortspringer
Da Stenen for Guds Finger,
Og midt blandt sine kjære
Staar Frelseren med Ære.

Hver Sten til Hjærte-Stød
Skal faa ved Jesu Død
Og Troens Sejer vige,
Thi Død og Satans Rige
Er ødelagt med Ære,
Guds Navn velsignet være!

191.

Liv og Død er Arve-Fjender,
Bo de end hinanden nær,
Død alt Kjød vel overvinder,
Daaner dog for Mandens Sværd;
Jesús Kristus, Livets Drot,
Døde vel til Daarers Spot,
Tro paa ham, som en Heltinde,
Døden dog kan overvinde.

Liv og Lys er Hjærtens=Venner,
 Om end vidt de skilles ad,
 Sandheds Aand, som Lysen tænder,
 Skænker Liv i Ordets Bad;
 Liv af Sandheds Art og Et
 Føder Lys i hver Idræt,
 Og Guds Son, som os er givet,
 Lysen er saa vel som Livet.

Liv og Lys, hvor Tunger gløde,
 Aldrig bryde Bænelag,
 Sammen stod de op af Døde
 Paa den store Paastedag,
 Sammen de, som Aand og Ord,
 Vandret, virke trindt paa Jord,
 Til i os, som det blev givet,
 Soleklart er Kristus=Livet.

192.

Lyslevende fra Himmerig
 Guds Son kom ned til Jorden,
 Ej som en Dommer frygtelig
 Med Lynild og med Torden,
 Men som et Barn i Moders Skjød
 Mildøjet, dejlig hvid og rød,
 Med Stemme spæd og klinger,
 Med Gulegaver til de smaa:
 Til hver en Raabe himmelblaa
 Og gyldne Englevinger.

Lyslevende han vandred om
 Paa Bjerge og i Dale,
 Og Højtid blev der, hvor han kom,
 En Højsang var hans Tale,

Saa til ham lytted, for ham tav,
 Som Fugl paa Kvist, saa Storm og Hav,
 Og alle Barnesjæle;
 Men naar han tav, den klare Sky,
 Dødstumme Folk og Kvinder bly
 Til Ros fik Mund og Mæle.

Eyslevende, trods Dødens Kval,
 Foer Jesus ned i Aanden,
 Til Dødnings i Taagedal,
 I Hvilen og i Baanden;
 Da blev Guds Miskundhed kundgjort
 Paa Afgrunds Rand i Helhjems Port,
 Hvor alt var tomt og øde,
 Med Glædens Pil blev Sorgen skudt,
 Og Helveds Mørke gjenembrudt
 Af Himlens Morgenrøde.

Eyslevende, trods Sten og Segl,
 Opstod han fra de døde,
 Som Livets Sol af Himlens Spejl,
 Med Fryd, med Glans og Grøde;
 Med Kjød og Ben i Aandens Magt,
 Med alt forklaret, alt fuldbragt,
 Opfoer han i det høje,
 Guds Engle og Apostler saae
 Ham fare op paa Skyer blaa
 Langt bort fra Verdens Dje.

Eyslevende hans Guddoms Røst,
 Paa Flammetunger røde,
 Udgik dog brat, til Stovets Trost,
 Paa Jord med Liv af Døde,
 Og hvor den under Skyen klang,
 Der Livets Flod af Fjæld udsprang,

Der blomstrede Guds Eden,
 Og der opskød sig Livets Træ,
 Med Krone skøn, med Ly og Læ,
 Med Himmelfugle=Reden!

Der kom en Nat, da højt det lød
 Fra Hytter og fra Taarne:
 Han er ej her, for os er død
 Vor Frelser, Guds enbaarne!
 Hvi lede blandt de levende
 I efter ham, ej mer at se,
 At høre endnu mindre?
 Det er hans Efterladenskab,
 Hans Bævtasten, hans Helgengrav,
 Hvor over Stjærner tindre.

Lyslevende han sidder hist
 Paa Tronen i det høje,
 Lyslevende han kommer vist
 En Gang for hver Mands Dje,
 Saa Nygtet vidt i Verden gaar,
 Det med Guds Finger skrevet staar,
 Det kan vist aldrig fejle;
 Men før han kommer selv i Sky,
 Slet ingen Guddoms=Røst paa ny
 Hans Løfter skal besegle.

Lyslevende, trods hvert et Nej,
 Hans Røst stod op af Døde,
 Og baner over Bjærge Vej
 Sig nu som Morgenrøde,
 Forghylder op hans Runestrift
 Og vækker op til ny Vedrift
 Hans hele Folke=Skare,

Dg lyser Fred ved Korsets Fod,
 Ved Livets Træ og Livets Flod,
 Med Toner himmelflare.

Lyslevende, hvert Nej til Trods,
 Vi blev fra Fod til Tøse,
 Fordi vor Herres Ord til os
 Er Aand og Liv til visse;
 Hans Bad er Livets Jordans-Flod,
 Hans Bord er Livets Træ paa Rod,
 Hans Liv har vi til fælles,
 Hans Menighed paa Dronningstol
 Er Maane god, som han er Sol,
 Hans Stjærner ej kan tælles.

Lyslevende, vor Herre! du
 Sad ej paa Krens Sæde,
 Hvis ej du var hos os endnu
 Lyslevende til Stede;
 Thi var dit Ord til os kun Taut,
 Da var dit Guddomsliv ej sandt,
 Da var du kun en Praler,
 Dg leve maa alt dit paa Jord,
 Saa vist som evigt er dit Ord,
 Dg Guds Aand er din Taler!

Lyslevende med Guddomsmagt
 Du var, du er og kommer,
 Befegler aabenlyst din Pagt
 Som Frelser og som Dommer;
 Nu lever op vor Sjæl paa ny,
 Dg naar du atter ses i Sky,
 Naar Domsbasunen gjalder,
 Da sprænges Muldets Bøvtasten,
 Da fryde sig de tørre Ben,
 Thi Livets Fyrste kalder.

Lyslevende dig se vi da
 Med Dine soleklare,
 Og lære et Halleluja,
 Som kan dit Ord besvare;
 Vi dele skal din Sejerskrans,
 Dit Guddomsblik med Soleglans,
 Saa vi kan gjennemskue
 Dit Rigdoms Dyb med Friheds Grund,
 Som klarer sig fra Sandheds Mund
 I Kjærlighedens Lue.

Lyslevende vi her og hist
 Er alle da, og blive,
 Som tro paa dig, vor Herre Krist!
 Evindeligt i Live,
 Har Ore for din Guddoms-Røst,
 Har Hjærte for din Himmel-Troft,
 Og for den dybe Gaade,
 Alt større Ting, end Verden saae,
 Gjør, som i Lon bag Skyer blaa,
 Dit Ord hos os i Naade.

Lyslevende vi sjunge da
 Alt her, i Kreds og Kjæde,
 Din Fader et Halleluja,
 For du er her til Stede,
 Er os saa nær i allen Stund,
 Som i vort Hjærte og vor Mund
 Det Troens Ord, som lyder
 I Maudens Kraft, i Jesu Navn,
 Og aabner os den Fader-Favn,
 Hvori alt Liv sig fryder!

193.

Ved den opstandnes tomme Grav
 Grædende stod Magdalene,
 Spurgte med Sorg: hvor blev han af,
 Herren og Mestren alene?
 Vidste jeg kun, hvor han var lagt,
 Hvor i al Verden ud henbragt!
 Did staar min Hu med Forlængsel.

Jesus i samme Øjeblik
 Stod der og kaldte: Marie!
 Gjennem hans Røst da Lys opgik,
 Kvær maatte Tvivlene tie;
 Med hans ebraiske Mester-Navn
 Flyve hun vilde i hans Favn,
 Tusende var hun af Glæde.

Ahyg dig ej til mig! sagde han,
 Med mig du ej kan opfare,
 Men, som jeg byder, gaa paa Stand
 Til mine Brødre i Skare!
 Siig dem, at nu er jeg og I,
 Naar jeg opfarer, alle vi,
 Fælles om Gud som vor Fader!

Lad os da gaa fra Jesu Grav,
 Raabe til alle udkaarne:
 Virkeligt er vort Broderskab
 Nu med Guds Søn, den enbaarne!
 Fader og Gud og Liv og Fred
 Har vi nu i al Evighed
 Med den fra Døde opstandne!

194.

Søger ej Liv paa Dødens Grund,
 Sagde Guds Engel ved Graven,
 Fandtes dog selv i samme Stund
 Livfuld i Dødninge-Haven;
 Kvinder, som havde Herren kjær,
 For dem han kvad: han er ej her,
 Er, som han sagde, opstanden.

Søger ej Liv paa Dødens Grund!
 Sige vi nu ved Bogstaven,
 Findes dog selv i samme Stund
 Livfulde i Billed-Haven;
 Kvinder, som har vor Herre kjær,
 Kvæde vi for: han er ej her,
 Er, som han sagde, Livs-Ordet.

Agtes endnu det tit for Taut,
 Ordet fra Gud er i Live,
 Syn dog for Sagn, at det er sandt,
 Ordet skal Vennerne give;
 Fjenderne alle, nu som da,
 Ordet paa Vinge flyver fra,
 Sejerrig dem overlever.

195.

Ej paa Sand, men paa en Klippe
 Grundet er vor Herres Hus,
 Kan i Storme aldrig glippe,
 Aldrig synke saa i Grus,
 At det jo, mens Jorden bæver,
 Sig igjen med Spiret hæver,
 Som vor Herre af sin Grav.

Hus paa Jord ej havde Drotten,
 Mens ham Stovets Dine saae,
 Uden da i Klippe=Grotten
 Fordeklædt og bleg han laa,
 Hvor hans Dør med Graastens=Spejlet,
 Var med Tanke=Ring forseglet,
 Stænget til med Dødens Le.

Saa han mellem Fjender gramme
 Fæstet Bopæl her paa Jord,
 Og han er endnu den samme
 I sin Aand og i sit Ord,
 Saa det kan vist aldrig glippe,
 End han bor i sliq en Klippe,
 Snart i Uds og snart i Løn.

Ja, naar bedst for ham gaar Ploven,
 Lukke=Sten er Engle=Stol,
 Grotten sært oplyst fra oven
 Af den hemmelige Sol;
 Tunger raabe til hinanden:
 Jesus Kristus er opstanden,
 Ser du Stedet, hvor han laa!

Naar hans Stjerne dybest daler,
 Og hans Navn er næsten glemt,
 Den besatte Grav afmaler
 Kirkens Skikkelse bestemt;
 Thi om Kristus Fjenden frygter
 Kun af alle falske Rygter
 Det, at han stod op igjen.

Saa var Herren nys begravet
 I vort Bryst og Troens Ord,
 Munden stoppet og omstabet
 Med det stærkeste paa Jord;

Under Jordstjælvs=Hjærtetsuffet
Graven blev dog brat oplukket,
Sten igjen blev Engle=Stol.

Om hans Liv og Død i Aanden
Korsset vidner allerbedst,
Lever han, gjør det i Haanden
Sondag hver til Paaske=Fest;
Er han død, paa det som Stene
Slæber Simon fra Cyrene
Med et dybt Langfredags=Suk.

Er han død, vi kun med Sukke
Plante Kors i Gravsted=Krog,
Lever han, ved hver en Bugge
Bajer Kors, som Danebrog,
Flytter sig fra Kirkegaarden
Som vor Konges Ridder=Orden,
Straalekranset, til vort Bryst.

Derfor raabe til hinanden
Tunger klarlig nu igjen:
Jesus Kristus er opstanden,
Sejret har vor Hjærtens=Ven;
Thi paa ny, som Hæders=Tegnet,
Korsset vi os har tilegnet,
Kalde det vort Kirkespir!

Vel det Korsset er i Aanden,
Vi lovsynge nu med Fryd,
Det med Munden og med Haanden
Faar dog og paa ny sin Dyd,
Kysker Vorn og kysker Trolde,
Vinker til os Kæmper bolde:
Vysets Hær fra Korssets Drot.

Ja, nu Jesus er opstanden,
 Det os glæder hver især,
 At paa Brystet og paa Panden
 Alle vi hans Mærke bær,
 Der med sig har det at føre,
 At vi evig ham tilhøre,
 Som har døvet Dødens Le.

Under alle Himmel=Egne
 Kristne derfor nu paa ny
 Gladelig sig vil betegne
 Med vort Kirke=Spir i Sky,
 Lære brat af Hellig=Anden,
 Som med Munden, saa med Haanden,
 Daglig Kors for sig at slaa.

196.

Haab! som du er her til Stede,
 Er mit Hjertes Liv og Lyst,
 Regnes skal du til de spæde,
 Bønnet af fra Moder=Bryst,
 Har ej Haand til Værn og Skjold
 Mod al Verdens Overvold,
 Har ej Fod til dig at bære,
 Har ej Mund til dig at nære.

Du, hvem jeg i Troen kjender
 For min Gud, som alting veed!
 Vær mit Haab paa dine Hænder,
 Nær det med din Kjærlighed!
 Ej da synker det til Jord,
 Ej det fattes Liv og Ord,
 Ej det fattes Aand og Tunge
 Til med Fryd din Pris at sjunge.

Haabet, som hos os i Vaaren
 Boxer alle Begne vildt,
 Bisner under Bemods-Taaren,
 Aften-Duggen, paa det spildt,
 Har som Græsset grønt i Eng
 Bugge sin til Sotteseng,
 Synker som hver Blomst i Haven
 Uden Spor med Spot i Graven.

Haabet, der fra Himlen daler
 Som en Barne-Engel brat,
 Medens Midnats-Hanen galer
 Over os en Julenat,
 Det er som et Stjærneskud,
 Skinner ind og skinner ud
 Som en Hilsen fra Gud Fader,
 Dog en Sæd det efterlader.

I det lille Hjærtekammer
 Fødes da det store Haab,
 Som fra Himlens Gud nedstammer,
 Faar sit Navn i Aandens Daab,
 Medens mer end Engle-Kaar
 Bugge-Sangen Barnet spaar,
 Som vel Muld har til sin Moder,
 Men Guds Søn til Foster-Broder.

Herre til Gud Faders Ære,
 Frelsermand med Almagts Dyd!
 Du, som kan med Lethed bære
 Jordens Synd og Himlens Fryd,
 Og som i dit Guddoms-Ord
 Til os kommer, hos os bor,
 Vøst mig did, hvor det udtones:
 Jordens Haab i Himlen krones!

[Anden Paasfedag.]

197.

Luf Dine op, al Kristenhed!
 Se hist, hvor Fuglen synger,
 Sig Bakke op og Bakke ned
 End Kirke=Stien slynger!

Den suor sig over Mark og Eng
 Imellem Korn og Blommer,
 Forbi saa mangel Fuglesæng
 I Vaar og tidlig Sommer.

Luf Dren op, al Kristenhed!
 Og hor, at Guddoms=Manden
 Med Liv og Lys og Himlens Fred
 Er og hos os opstanden.

Her Aand og Liv er end hans Ord,
 Her vendes Sorg til Glæde,
 Og grandt det mærkes ved hans Bord,
 At han er selv til Stede.

Saa, i vort Hjærte og vor Mund
 Er Livets Ord det søde,
 Som i en Paaske=Morgenstund
 Opstaaet fra de døde.

Derfor udbrød en Morgensang
 Fra Hjærterne, som brændte,
 Da Jesus mødte os i Bang
 Og Himmel=Lysset tændte.

Lad os med Sang da haste hjem
 Til hans Apostlers Dage,
 Og med dem i Jerusalem
 Betsignelsen modtage!

198.

Det lifligt er for os at gaa
 Med Jesu Ord i Munde,
 Hans Liv og Død at grunde paa,
 Og klare nogenlunde.

Med Sorg i Hu Discipler to
 Dog talte med hinanden
 Derom, mens ej de turde tro,
 Den døde var opstanden.

De glade Kvinders Morgen=Bud
 Dem kunde ej husvare,
 Til Emans de vandred ud,
 Da Sol var ved at dale.

Om Jesu Kors, hans Død og Grav,
 De skifted Ord med Rvide,
 Om Livets Sol og Dødens Hav
 Faldt Tankerne saa stride.

Men han, hvis Liv de stredes om,
 Var ganske nær til Stede,
 Som Tredjemand til dem han kom
 Med Liv og Lys og Glæde.

Han skammede dem venlig ud,
 For de til Tro var trevne

Paa Spaadoms Ord, som Himlens Gud
 I Bog dem gav beskrevne.

Han lærte dem, hvordan det lod
 Om Frelseren her neden,
 Som skulde gennem Kval og Død
 Indgaa til Herligheden.

Saa taagefuldt var deres Syn,
 At de ham ikke kjendte,
 Men ved hvert Ord, som Lyn i Lyn,
 Dog deres Hjerter brændte.

De kjærlig ham til sig indbød
 Og blev saa brat hans Gjæster;
 Thi da han Brødet til dem brød,
 De kjendte deres Mester.

Opstandne Frelser! kom og saa
 Til os, som for dig sjunge,
 Og tal, saa Hjærtet brænde maa
 Af Gløden paa din Tunge!

Vær os at overse vor Død
 Med Livet i det høje,
 Og naar du til os bryder Brød,
 Staa selv os klart for Dje!

199.

Dig vandre vi saa gjerne med,
 Opstandne Iesus lille!
 Med dig til Himlens Hvilested
 Vi gjerne følges ville.

D, kom til os og slip os ej,
 Men drag os, naar vi ikke
 Er raske nok paa Himlens Vej,
 Hvor Torne Foden stikke!

Vor Aftenstund er altid nær
 I hver en Livets Alder,
 O vær vort Lys med lifligt Skjær,
 Naar Aften=Duggen falder!

Naar da vor dunkle Pilgrims=Færd
 Ved Maalet er til Ende,
 Vi skal med himmelsk Klarhed der
 Dig og din Fader kjende.

200.

Det var den første Paastedag,
 Dejlig var Solen oprundet,
 Nær var det nu ved Solbjærgslag,
 End var det ikke ndfundet,
 Om alle Kvinder foer med Tant,
 Eller det Engleshu var sandt:
 Frelseren, Jesus, han lever!

Gammel og ung, Discipler to,
 Tvisted derom med hinanden,
 Jesus omkring den dunkle Tro
 Selv tændte Lys i Forstanden,
 Og da han, efter Kors og Død,
 Brodet, som fordem, med dem brød,
 Da saae de Jesus forklaret.

Kærlinger vi om Ordets Liv
 Trættes igjen med hinanden,
 Herre! opløs den mørke Riv
 Brat med dit Lys i Forstanden!
 Lue saa ved dit Nadver=Bord
 Levende lydt dit Guddoms=Ord,
 At alle Hjerterne brænde!

[Første Sondag efter Paaske.]

201.

Løgnens Fader vi forsage,
 Lad kun briste alle Baand,
 Som fra Gud os holdt tilbage,
 Fængslede til Verdens Aand;
 Falsk er al hans Lyst og Pragt,
 Al hans Gjerning, al hans Agt;
 Han kun har til sig og sine
 Død og Dom og evig Pine.

Gunders Gud har vi til Fa der,
 Alt hans Værk er stort og godt,
 Kjærlig han for os oplader
 Raadens Dør og Himlens Slot;
 Verden synke maa i Grus,
 Fast dog staar vor Faders Hus,
 Der er Liv og Lys og Tre,
 Der er evig godt at være!

Derfor takke vi vor Broder,
 Jesu Kristus, Gud og Mand,
 Salig prise vi hans Moder,
 Himlens Brud i Bomfru=Stand!

Han for os paa Korset led,
 Død og Helved overstred,
 Troner over Stjerne-Hare,
 Vinker os til Guddoms-Vre.

Sandheds Aand er vor Ledfager
 I Guds Hus til Hellighed,
 Trøster over alle Plager
 Med Guds Naade og Guds Fred;
 Dod til Trods skal Stov og Aand
 I Fuldkommenhedens Vaand
 Arve, hvad vi efterhige:
 Evtigt Liv i Himmerige.

Saa Guds Aand kan Ordet fore,
 Lægge Salighedens Grund
 Med det Troens Ord, vi høre,
 I vort Hjerter og vor Mund,
 At vi finde i vor Daab
 Kristus, Herlighedens Haab,
 Smage ved Guds Bord paa Tue
 Livets Brød og Glædens Drue.

Det er Lykke uden Lige:
 Naadens Aand og Daabens Pagt
 Har til Jesu Kristi Rige
 Friet os fra Mørkets Magt,
 Os opladt i Jesu Navn
 Himlen og Gud Faders Favns,
 Os beredt paa Konge-Sæde
 Evtigt Liv og salig Glæde.

Nu til vore Dages Ende,
 Trods al Verdens Herrebud,
 Jesu Navn vi frit bekjende
 Som vor Herre og vor Gud,

Som vor Frelser ejegod,
 Der os kjøbte med sit Blod,
 Være skal, naar Timen kommer,
 Levendes og dødes Dommer.

202.

Som efter Torden
 Solskin i Bång
 Fred over Jorden!
 Englene sang.
 Da var han lille,
 Rolig og stille,
 Fredens Fyrste, som kom her ned,
 For os at byde mildt: Guds Fred!

Som efter Jordskjælv
 Fuglenes Sang,
 Freden med eder!
 Undeligt klang.
 Da var Guds=Ordet
 Myrdet og jordet,
 Kom med Sejer fra Helved op,
 Fredlyste baade Sjæl og Krop.

Som efter Heden
 Blikstille Kvæld,
 Lyser vi Freden
 Som hans Farvel;
 Han er opfaren
 Over Hærskaren
 Med Herolden fra Fredens Hjem,
 Sanger om Barnet i Betlehem.

203.

Kjød skabte Gud saa vel som Aand,
 Synd kun og Død dem adskiller,
 Død sønderriver Livets Baand,
 Naaden dog Sorgen formilder;
 Synden forlader os Guds Son,
 Da kommer Aand til Kjød i Vøn,
 Tager saa Brodden fra Døden.

Saa gif det til den Paaskedag,
 Jesus stod op fra de døde,
 Traadte saa ind i Bennelag
 Yndig som Sol=Aftenrøde,
 Lyfte Guds Fred og sagde saa
 Til alle dem, han aanded paa:
 Tager imod Hellig=Aanden!

Saa gaar det til nu trindt paa Jord,
 Hvor i sin Kraft og sin Fylde
 Lyder med Herrens egne Ord
 Ravnet, som Englene hylde;
 Hjærtet da gennemvistes just
 Af den opstandnes Aandepust:
 Tager imod Hellig=Aanden!

Han det udretter, stærk og ren,
 Til den korsfæstedes Ære,
 At som vor Herres Kjød og Ven
 Bores i Aanden kan være,
 Mødes med Herren højt i Sky,
 Smage med Herren Vinen ny,
 Glæden i Saligheds=Ralken.

204.

Salige de, som ej har set,
 Men dog Opstandelsen troet!
 Paa det Guds Ord af vor Profet
 Altid vor Trost har beroet;
 Fler dog og fler, det er en Gru,
 Brødre blandt os faar Tomas nu,
 Trosten for dem er i Graven.

Fingrene i hans Naglegab,
 Naanden lukt ind i hans Side
 Stikke jeg vil, det er mit Krav,
 Skal jeg paa Vidnesbyrd lide;
 Thi at den døde leved op,
 Lever endnu med Sjæl og Krop,
 Sees det maa, for det troes.

Tomas! det er forbovne Ord,
 Er det ej Herren at friste?
 Jo, men at Tvivl er Syge stor,
 Naaden og Sandheden vidste;
 Derfor med Kraft til Vægedom
 Tvivleren han i Møde kom,
 Gav ham i Hænderne Troen.

Har da vor Sjæl kun Sandhed kjær,
 Han, som vort Underste kjender,
 Lægges os brat den Røst fuld nær:
 Kom da og syn mine Hænder!
 Stik i det Saar, din Synd mig gav,
 Føl, det ej lukkes i min Grav!
 Ved det end Hjerterne læges.

[Anden Søndag efter Paaske.]

205.

Du Vejen er til Salighed,
Til Himlens Fryde=Rige,
Dg ingen anden Sti jeg veed
I Verden af at sige.

Langt borte jeg forvildet gif
Fra Paradisets Glæde
Dg vandred efter Verdens Skit
I Nysters Skiden=Stræde.

Den brede Vej var da jeg paa,
Hvor falske Blomster smile,
Mens Synd og Nag og ond Attraa
Ej undte Hjærtet Hvile.

Min Frelser mig dog glemte ej,
Men fulgte mig saa trolig
Dg viste mig den smalle Vej
Til hans og Trostens Bolig.

Der gaar nu frit jeg ud og ind
Med Fryd og finder Føde,
Som hjærtekvæger Sjæl og Sind,
Men lægger Synden øde.

Dør=Bogteren mig passer paa
Dg kraftigen paaminder,
At af min Vej jeg skal ej gaa
Min Salighed til Hinder.

Nu skal i Jesu Kristi Fred
 Jeg Kirkens Gode nyde,
 Og siden i hans Salighed
 Evindeligt mig fryde.

Jeg ser i ham en aaben Dør
 Til Himlens Konge-Trone,
 Jeg ser, hvad ej jeg kjendte for,
 Den rette Verdens Krone.

Om den med Gud jeg gjorde Pakt,
 Gud, lad mig aldrig glemme,
 At Livets Krone er henlagt
 Til mig i Sandheds Gjemme!

206.

Jesus, du min Glæde,
 Du min Sangs Omkvæde,
 Sjælens Pragt og Pryd!
 Se, hvor Bejen ænges,
 Se, hvor Hjærtet længes!
 Hør dets Bemods Lyd!
     Hansen gol,
     Kind op min Sol!
 Intet paa den hele Klode
 Gjør saa vel til Mode.

I dit Ly og Vejde,
 Trods al Gny og Fejde,
 Vor jeg frit og trygt.
 Lad kun Verden murre!
 Lad kun Satan knurre!
 Jeg ej kjender Frygt;

Torden=Slag
 Og Domme=Dag,
 Naar mig Haanden Jesus rækker,
 Ej min Sjæl forstrækker.

Trods den gamle Drage,
 Trods al Pest og Plage,
 Trods al Hjertesorg,
 Medens Verden runger,
 Sidder jeg og sjunger,
 I min sikre Borg.

Trygt jeg bor
 Paa Jesu Ord,
 Død og Helved tør ej brumme,
 De maa smukt forstumme.

Bort med Guld og Penge!
 Jeg kan aldrig trænge,
 Jesus er min Skat!
 Bort med Verdens Ere,
 Den kan jeg undvære,
 Højt min Stol er sat!

Trods al Nød
 Med Kors og Død
 Glemte er snart, hvad jeg maa lide,
 Ved min Konges Side.

Bort I Verdens Glæder!
 Visne Rosen=Rjæder!
 Brister alle nu!
 Bort, I gamle Synder!
 Alt, hvad eder lynder,
 Manden er en Gru;
 Rjødets Sans
 I Dødning=Dans

Favner eder som Veninder,
 Flygter og forsvinder!

Bort, I mørke Griller!
 Himmel=Lyset spiller
 Paa mit Dje=Laag,
 Skinner i mit Hjærte,
 Dulmer Sorg og Smerte,
 Kyster Død i Krog;
     Kommer end
     Der Mulm igjen,
 Midt i Mørket vil jeg kvæde:
 Jesus er min Glæde!

207.

Hyrden er een, og saa hans Hjord,
 Er end fuld mange hans Folde,
 Enbaaren i sin Faders Gaard,
 Sønnen skal alting beholde;
 Sønnen er Sandhed forst og sidst,
 Virkelig være, her og hist,
 Kan kun hvad Sandhed besjæler.

Kilden er een og Floden med,
 Er end Smaa=Bækkene mange,
 Engene er ved Flodens Bred
 Alle de skjøne Græsgange;
 Kilde og Flod er Daabens Ord,
 Engene er vor Herres Bord,
 Føden er Kjærligheds Fylde.

Jesus, han er den Hyrde god,
 Som haver Hjorden til Eje,

Dyrt har han kjøbt den med sit Blod,
 Sanket paa vildsomme Beje;
 Driver sin Hjord han op og ned,
 Altid med Staven „Vilflighed“
 Vogter han Flokkene sine.

Tidernes Løb er sent og fart,
 Hyrdernes Tid synes omme,
 Dog har os Tidens Fjælde lært,
 Senest den bedste kan komme,
 Hyrden, som spaaet soleklart,
 Kommer igjen med Lynets Fart,
 Himmelblaa ere hans Telte.

[Tredje Søndag efter Paaske.]

208.

Frygter ikke!
 Mod inddrikke
 Skal vi af det Naadens Ord,
 Møde kjække
 Hvad os skrække
 Vil fra Herrens favre Spor,
 Bisse paa, hvad han har sagt:
 Ham Gud Fader gav al Magt.

Skal vi frygte
 For det Rygte,
 At vor Gud kun lidt formaar,
 At vor Skaber
 Slaget taber,
 Hvor kun Skygger mod ham staar?

Var end Faren nok saa stor,
Større er hans Almagts Ord.

Naades=Køsten
Det er Trøsten,
Gjør alt, hvad den lyder paa,
Frygten flygte!
Aldrig frygte
Vi, som fast paa Klippen staa,
Høre af Guds Mund det Ord:
Fred med dig! mit Folk paa Jord!

Frygt ej Orke,
Frygt ej Mørke,
Ej den ondes Djekast!
Frygt ej Nøden,
Frygt ej Døden,
Frygt ej Verdens Vogn og Last!
Han, som siger: frygter ej!
Viser Frygten Vintervej.

Naads=Udraabet:
Han er „Haabet“,
Det gjør klar den dunkle Sag;
Vige kjække
Synes begge:
Frygt og Haab, som Nat og Dag,
Frygten gruer dog i Løn
For det Haab, som er Guds Søn.

Haabet stige,
Frygten vige
I vor Herres Jesu Navn,
Mens vi stride,
Til vi glide
Ind i Kjærlighedens Havn!

Der er Freden Haabets Frugt,
Der er Frygten udeluft.

Herren vare
Pris og Ære,
Lov og Tak evindelig
For hans mange:
„Vær ej bange“
Paa vor Vej til Himmerig!
Han er med os fra vor Daab,
Hos os Herlighedens Haab.

209.

Har vi toppet, maa vi dale,
Det er Loven under Sol,
Hører det, I høje Sale!
Høre det hver Kongestol!
Som for Haanden,
Saa i Manden:
Op og ned er Verdens Løb.

Naar med Herren Glans og Ære
Du af Gud paa Bjærget faar,
Siig kun: her er godt at vare!
Du dog ej dig selv forstaar,
Om tillige
Du vil sige,
Det er bedst, vi bliver her.

Med ad Balke, let at komme,
Om end tungt at tænke paa,
Maa vi, før vort Løb er omme,
Før vort rette Maal vi naa,

Skjont til visse
 Over Isse,
 Over Bjærg og Sky det staar.

Rejret mellem Fjendehære,
 Angest i Getsemane,
 Siig kun: her er slemt at være,
 Hvor kun Mørke er at se!

Da du nemmer
 Og istemmer:
 Det er bedst, vi gaar her fra!

Med det Ord gif Frelsermanden
 Gjennem Dødens Skyggedal,
 Klippefast paa Afgrundsranden,
 Rængselsfuld til Himlens Sal,
 Det Højsæde
 At beklæde,
 Som urokkelig bestaar.

Har med ham din Sjæl sig bøjet,
 Skjult sig selv med Flid i Muld,
 Da du vorder ret ophøjet,
 Kronet med det ægte Guld;
 Engle kvæde:
 Her er Glæde,
 Ven med Herren! gik her ind!

Evig sand er Herrens Tale
 Som i Himmel, saa paa Jord:
 Størst er de, som dybest dale
 I hans Navn og paa hans Ord:
 I hans Rige
 De skal stige
 Til hans Højheds fulde Maaal.

Gavmild er du, Jesus! Herre!
 Med dit Liv og med din Aand;
 Til det bedre fra det værre
 Led os med din højre Haand,
     Saa det gode,
     Som vi trode,
 Majestatist vi opnaa.

Aften først, derefter Morgen,
 Saa den gamle Regning lød,
 Ewig Fryd kun efter Sorgen,
 Ewig Liv kun efter Død,
     Vi maa fryde,
     Før vi flyde,
 Med og op gaa Jesu Spor.

210.

Som Fisk i Hav og Fugl i Luft
 Ej lade Spor tilbage,
 Saa kan og ej med vor Fornuft
 Vi Herrens Vej opdage;
 Thi det med rette er hans Ry:
 Han farer paa den lette Sky,
 Og nytter Vejrets Vinge.

Usporlig er vor Herres Vej,
 Men det er vel at mærke:
 Vi veed, ham Bjerge standser ej,
 Saa lidt som Volger stærke;
 Hans Vej gaar over Bjerg og Strand,
 Hans Vej gaar gjennem Ild og Vand,
 Og gjennem Mørkets Rige.

Har vi da kun vor Gud med os,
 Som over alt mon raade,
 Al Fare da vi byde Trods,
 Og smile ad hver Gaade,
 Er mørkt end for, dog lyst er bag,
 Vil altid som den unge Dag
 Sin Vej med Glans jig bryde.

Ja, stod vi for det røde Hav
 En Aftenstund med Sorgen,
 Vi med det Lys, os Herren gav,
 Dog vist fandt Vej i Morgen,
 Saa vi gif over uden Bro
 Paa Havets Bund med tørre Sko
 Og klare Lovsangs Toner.

I Jesu Navn vi gaa da trygt,
 Hvor Jesu Aand os driver,
 Han damper al vor Tvivl og Frygt,
 Og i vort Hjærte skrifer:
 Saa siger Jesus Kristus: jeg
 Er Sandhed og den rette Vej .
 I Lys og Lov til Livet!

Til Livets Land, til Himmerig
 Gif Herren gennem Døden,
 Og altid han sig selv er lig
 Hos Hedningen og Tøden:
 Han aldrig gjør sig selv den Skam,
 At han med os, og vi med ham,
 Foer vild i Mørkets Rige.

Saa vær da, hvad du dig har kaldt,
 Vor Frelser, her til Stede:

Vor Vej, vort Lys, vort Liv, vort alt,
 Med Himmeriges Glæde!
 Da let det gaar paa sølsom Vis,
 Da snart vi er i Paradis,
 Der danse vi paa Roser!

211.

Glæder og Sorger følges ad
 Paa alle Veje og Stier,
 Og paa den til Herrens Stad,
 Hvor os Guds Salighed bier;
 Verden vist tænker, for sin Dyd,
 Mindst er dens Sorg, og størst dens Fryd,
 Regner dog fejl, som den plejer.

Mange er Verdens Glæder vist,
 Verden sig selv velbehager,
 Blive dog inden stakket Frist
 Mødre til Sorger og Plager;
 Tvillinger tit der fødes dem,
 Baggerne da i Glædens Hjem
 Gaar kun med Sorg og med Pine.

Mange er Kristnes Sorger vist,
 Over sig selv de maa græde,
 Blive dog inden stakket Frist
 Mødre til Trost og til Glæde;
 Tvillinger tit og fødes dem,
 Da gaar i Hjærte=Sorgens Hjem
 Bagger med Fryd og med Gammen.

212.

Jobs Taalmodighed var stor,
 Størst i gamle Dage,
 Aldrig Himlens Lys paa Jord
 Havde set dens Måge:
 Herren gav og tog igjen,
 Lige til den sidste Ben,
 Hele Livets Lykke.

Sundhed, Rigdom, Ros og Ry,
 Børn og Venner mange,
 Glæde fra hvert Morgengry,
 Fred i Nætter lange
 Ejed Job, og misted alt,
 Blev til sidst af Venner talt
 Mellem Djenstafke.

Savn og Sorg og Fattigdom,
 Sot og Legems=Plage
 Taalte Job, sagtmodig, from,
 God i onde Dage;
 Men for Hykler kaldt og skjældt
 Sig forivred Dydens Helt,
 Gik med Gud i Rette.

Himmerigs de svage smaa,
 Jesu Kristi kjære,
 De skal Helten overgaa,
 Korset de kan bære;
 Thi Guds=Kraftens Fjælde bor
 Just i Skrøbelighed stor,
 Den er Raaderummet!

Derfor, som i Jesu Bryst,
 Saa hos Menigheden
 Bor Taalmodighed og Trost
 Sammen med Guds=Freden;
 Med Guds Sandhed til sin Trost
 Vens ej den Løgnens Røst,
 Hykler=Dgenavnet.

Dobbelt giver Gud igjen
 For alt, hvad han tager
 Fra sit Barn og fra sin Ven,
 Som med Knur ej klager,
 Men sig giver Gud i Vold,
 Takker for de hundred Fold,
 Som skal Maret krene.

Kom, Guds Mand! da til os ned
 Med vor Frelfers Hjærte,
 Mer end Jobs Taalmodighed
 Under Sorg og Smerte!
 Under Verdens Had og Haan
 Lær os: her er alt Guds Laan,
 Hift er Ejendommen!

[Almindelig Bededag.]

213.

Søg Herren, hvor han er at finde,
 Og kald paa ham, hvor han er nær!
 Han i sit „Ord til os“ er inde
 For alle og for hver især;
 Ved Funten og ved Madver=Bordet
 Tiltales vi af Guddoms=Ordet,
 Som gjør alt, hvad det lyder paa.

Ja, i Begyndelsen var Ordet,
 Som er fra Gud og selv er Gud,
 Ved Fonten og ved Madver-Bordet
 Han selv hos os gaar ind og ud;
 Og som Guds Sandhed og Guds Naade
 Oplofer Ordet Livets Gaade
 I den enbaarnes Herlighed.

Bed i dit Hjertes Vilderede
 Vor Herre hane Vej og Sti,
 Og bed du ham for dig at bede,
 Saa Del du tage kan deri!
 Alt, hvad vi gjør, alt, hvad vi sige,
 Er uden ham i Sandheds Rige
 Kun Løgn og Tant og Synd og Skam.

Bekjend din Synd for Gud i Himlen!
 Bekjend din Tro for en og hver!
 Vend ærlig Nhg til Verdens-Brimlen,
 Til denne Verdens Aand især!
 Thi han, du kjæft skal forudsætte,
 Er Mørkes, Løgns og Dods Uvætte,
 Hvis Liv er Skront, hvis Lys er Skin.

Betro din Gud alt hvad du ejer,
 Betro dig selv med Flid til ham,
 Stol paa hans Kamp og paa hans Sejer,
 Giv ham al Æren, bær din Skam!
 Er det din Agten og din Tragten,
 Da Villien du faar og Magten
 Af ham, som virker alt i alt.

Guds = Aanden, som i Jesus = Navnet
 Fra Faderen i Løn udgaar,
 Han kommer kun, hvor han er savnet,
 Han raader kun, hvor Rum han faar;

Kun hvem der paa vor Herres Naade
Er, hvad han er, alt af Guds Naade,
Han er i Sandhed et Guds Barn.

Men hvem der kan til Gud i Himlen
Af Hjærtet bede „Fader vor“,
Har uden Tant og uden Svimlen
Guddommelige Børnekaar;
Det Ord „Gud Fader“ paa vor Tunge,
Det „Abba“, kun Guds Børn kan sjunge,
Er i vor Mund Guds Vidnesbyrd.

214.

Luf Dine op, du Verdens Barn!
Som Fuglen i et Jager=Garn
Besnæret est du, dragen fort
Til Helveds Afgrund fæl og fort;
I Steden for, Guds Børn gaa frem
Paa Livets Vej til Lysets Hjem.

I Steden for Guds Ansigt blid,
Som de skal se til evig Tid,
Er Tid og Rum uendelig
Den tomme Ord, som ventur dig,
Hvor Lys ej mer er Djets Lyst,
Hvor Liv ej mer har Haab og Trost.

Fortvivlelse evindelig!
Det hele Helved er i dig,
Med Ormen din faar Dod ej Bugt,
Du Alden er, umulig slukt,
Dit Liv er Kval, din Lyst er Nød,
Du maa vel kaldes evig Dod.

Du ønsker Døden og faar nej,
 Sig selv opsluger Døden ej,
 Og med dig selv du veed det bedst,
 Du selv er Døden, Livets Pest,
 Af Tviblens Rod i Avinds Dal,
 Oprunden til din egen Kval.

O Verdens Barn! saa vend dog om,
 Til Paradis fra Afgrund kom,
 Fra Blændværk og fra Skyggespil,
 Som dølger, hvad du drages til!
 Vend om, og tro paa Livets Drot!
 Og driv med Helved evig Spot!

215.

O, havde vor Herre
 Ej været med os,
 Da ondt gjordes værre
 Hver Morgen paa Trods,
 Da havde til visse med Sjæl og med Krop
 Det arrige Folk slugt os levende op!

Vi maatte os bade
 I Strømme af Blod,
 Vor Sjæl maatte vade
 Igjennem en Flod,
 Sa vade, hvor Bejen til Afgrunden gaar,
 Saa den var fortabt paa et hængende Haar.

Men Gud være lovet!
 Det endte ej saa,
 De vandt ikke Rovet,
 Som regned derpaa;

Som Fuglen i Garnet, vor Sjæl var deri,
Men Garnet er brustet, og Fuglen er fri!

Vor Hjælp var vor Herre,
Og er saa endnu,
Thi hvem er vor Herre?
Kom vel det i Hu!

Han Himlene skabte, han skabte vor Jord,
Han raader for alt med sin Aand og sit Ord!

216.

Herre! høj til mig dit Øre,
Værdiges mig at bønføre,
Fattig, ringe i min Tid,
Skjoldbedæk et ærligt Hjærte!
Deltag i din Tjeners Smerte,
Som til dig slog al sin Lid!

Hufes, Herre! over Støvet,
Som har raabt til dig bedrovet,
Sønderknuft den hele Dag!
Send din Tjener Sjæleglæde,
Som paa Knæ for Kongesæde
Har til dig indskndt sin Sag!

Naadig, mild og blid mod alle,
Som af Hjærtet dig paakalde,
Er du jo fra Arildstid;
Lad mig det med Fred fornemme,
Rejs og klar min Bedestemme,
Vær mig naadig, hør mig blid!

Naar jeg tænker mig tilbage,
 Mangen Gang i Nodens Dage
 Du aftørret har min Graad;
 Mellem alle Guder rige,
 Herre, du har ingen Lige,
 Mageløs er og din Daad!

Alle Folk, som du gav Sjæle,
 Lad dem komme, lad dem knæle,
 Kaste sig for dig til Jord,
 Prise Navnet dit i Sange
 For Vidunderne fuld mange,
 For alene du er stor!

Dine Beje er de rette,
 Herre! du paa dem mig sætte, -
 Led mig med din højre Haand!
 Sjæleglad jeg da skal være,
 Holde Navnet dit i Ære,
 Vandre frem i Sandheds Land.

Ja, min Gud, min Drot, min Biser!
 Hjærtet dig og Tungen priser,
 Ewig lover jeg dit Navn,
 For din grænseløse Naade,
 Som har frelst min Sjæl af Vaade,
 Rev den ud af Helveds Favn!

Lovens Fjender Hoved rejste,
 Kæmper stærke trindt mig knejste,
 Efter Livet de mig stod;
 Du var trofast, du var naadig,
 Du var øm og eneraadig,
 Du var glemt, men du var god.

Vær nu, Gud, mit Lys i Mørke!
 Giv din Hyrdedreng din Styrke
 Frigiv din Slavindes Son!
 Gjør et Tegn med mig til Gaummen!
 Fjenderne lad have Skammen!
 Viis, at du har hørt min Bøn!

217.

Marfen, Herre, dig var fuld kjær,
 Slave=Lænker du løste der,
 Mangen Brøde du os forlod,
 Synde=Skylden, vor Fader god,
 Et Slør du over kasted.

Tit du dæmped din Bredes Ild,
 Hver din Mine blev atter mild,
 Er det nu ikke længer saa?
 Skal for evig nu Skyer graa
 Din Naade=Sol formørke?

Lad ej Folket fra Slægt til Slægt
 Sukke under din Bredes Vægt!
 Vend dit Ansigt til os paa ny,
 Bryd, som Solen, igjennem Sky,
 Dpliv os med din Naade!

Du dig kalder vor Frelsermand,
 Derfor løs os af Baand og Band!
 Hør os Herre, og stjænk og giv
 Af din Naade os Lys og Liv,
 Gjør i vor Gud os glade!

Lyt mit Dre, ja lyt med Flid!
 Tag til Orde, vor Herre blid!
 Lys med Lynd over Kirken Fred!
 Lys den over din Menighed,
 Som Hjærte har for Klängen!

Til hvert Hjærte, som har ham kjær,
 Herren siger: min Hjælp er nær!
 Bopæl fæster nu her til Lands
 Herligheden med al sin Glans,
 Hvorefter Hjærtet længes.

Naaden trouer paa Sandheds Grund,
 Retfærd rækker og Freden Mund,
 Sandhed voxer af Jorden op,
 Retfærd daler fra Stjærnetop,
 Vel mødt her paa det jævne!

Herren viser sig god og huld,
 Marken vorder saa grødefuld,
 Herren vandrer igjen paa Jord,
 Efter hje hans klare Spor,
 Og Retfærd Bejen baner.

218.

Som tørstige Hjort monne skrige
 Alt efter det riudende Væld,
 Saa monne og efter dig hige,
 O Herre! min tørstige Sjæl;
 Thi du er den levende Kilde,
 Og drikke saa gjerne jeg vilde
 For aldrig at tørste igjen.

De Dage og Nætter henfride,
 Og Sjælen kun læstes med Graad,
 Med Sorrig jeg Hænder mon vride,
 Jeg veed ikke Frelse, ej Raad.
 Ak! naar vil dog Gud sig forbarne!
 Ak, naar maa jeg usle og arme
 Indgange for Herren at staa?

Jeg er udi Hjærtet saa bange,
 De Afgrunde ligge saa nær,
 Og paa deres Rand maa jeg gange,
 Det er kun en jammerlig Færd;
 Jeg svimler, mig Rædsel nedkunger,
 Mig Afgrunden visseelig sluger,
 O Herre! o, hør mine Skrig!

Du er jo min Saligheds Klippe,
 Paa dig har jeg bygget mit Hus,
 Ak, vil du mig glemme og glippe,
 Da slyker det flux udi Grus;
 Alt bryde de Bølger og Bover,
 Og medens du tover og sover,
 De lukke sig over min Sjæl.

Naar andre til Kirke mon gange,
 Da sidder jeg her udi Braa:
 De kvæde saa liflige Sange,
 Men jeg maa ej høre derpaa;
 Min Sang er at sukke og klage,
 Saa skrider de hellige Dage
 For mig, som de søgne, i Kval.

Dog, hvi vil, min Sjæl, du forsfage?
 Hvi bojes, hvi bruser du saa?
 Lad skrider de Nætter og Dage,
 Og bi paa din Gud, som du maa!

En Gang skal den Morgen oprinde,
 Da frelst du saa glad udi Sinde
 Skal takke og love din Gud.

Hans Lys og hans Sandhed skal føre
 Mig op til hans Tempel i Fred,
 Der Ordet mit Hjærte skal røre,
 Og glemme jeg skal, hvad jeg led;
 Ja, selv skal jeg røre min Tunge
 Til Salmer for Herren at sjunge,
 Til Lov og til Pris for min Gud.

[Fjerde Sondag efter Paaske.]

219.

Hvor i Verden findes Trøst
 For det knuste Hjærte,
 Naar det drages i mit Bryst
 Med den stumme Smerte?
 Da som Is er gode Ord,
 Men som Ild de onde,
 I et Helvede paa Jord
 Gaar min Sjæl til Grunde.

Gud ske Lov! der er dog Trøst,
 Trods den store Vaande:
 I vor Skabers Fader=Røst,
 Kjarlighedens Aande,
 Med den rette Trostermand
 Jesus den os sender,
 Hjærtet, over al Forstand,
 Vog er i hans Hænder.

Naar Guds Aand i Jesu Navn
 Siger til mit Hjærte:
 Hvil dig i min Faders Favn!
 Der er ingen Smerte,
 Himmerig er i hans Nøst,
 Helvede maa vige,
 Hjærtet faar en evig Trost,
 Som er uden Vige.

220.

Herre! havde du ej gjort
 Alt saa hypperligt og stort,
 Som ej nogen anden,
 Da, du siger selv med Fynd,
 Bantro da var ingen Synd,
 Tvivlsom Frelser=Manden.

Men da alt, hvad du har gjort,
 Er saa hypperligt og stort,
 Som ej noget andet,
 Saa, du siger selv med Fynd,
 Bantro er den største Synd
 Trindt i Folke=Landet.

Hvad du virked med dit Ord,
 Da som en af os paa Jord
 Du var sat til Skue,
 Det var mageløst og stort,
 Store Ting dog siden gjort
 Har dit Ord paa Tue.

Ja dit Ord, som med din Aand
 I Fuldkommenhedens Baand
 Gaar til Verdens Ende,

Det, som Guds enbaarne Søn,
 Har med Tegnet i Lys og Løn
 Givet sig til Kjende.

Det har flyttet Bjærge fler,
 End al Verdens Dine ser,
 Verden overbundet;
 Det har i Guds Menighed
 Skabt og skjænket Liv og Fred,
 Dødens Engel bundet.

221.

Ej af sig selv er Sandheds Mand,
 Og af sig selv han ej taler,
 Ej af sig selv er nogen Mand,
 Vognersens deraf kun praler,
 Sandhedens Mand i Sandheds Navn
 Kommer fra Kjærlighedens Favn
 Med al Guds Sandhed og Naade.

Jesús har lovet, han dermed
 Trøste os skal og ledsage,
 For han os staar i Faders Sted
 Til Bederbøggelsens Dage,
 Levendegjør vor Herres Ord,
 Noder, som Vært, os ved hans Bord
 Til ej at levne det bedste.

Det er vor Ros, at Jesu Mand
 Smelter med Sandhedens sammen,
 Segl har vi paa det Enheds Baand:
 Manden med Guds Ja og Amen
 Overbevise Verden om
 Synd og Retfærdighed og Dom,
 Kristne om Faderens Naade.

[Femte Sondag efter Paaske.]

222.

Gud Fader god i Himmerig!
 Vor Fader frit vi kalde dig,
 Din Helligaand, din Fader=Røst,
 Det vidner trofast i vort Bryst,
 At du i din enbaarnes Navn
 Som Børn har aabnet os din Favn.

Dit Navn os vorde helligt nu!
 En hellig Fader kun er du,
 Som aldrig gennem Fingre ser
 Med ondt, af hvem saa end det sker,
 Men kræver strengt af al din Æt
 At tale sandt og gjøre Æt!

Til os lad komme Rige dit,
 Som Rosen skjout, som Fuglen frit,
 Med Kjærlighedens Duft og Dyd,
 Retfærdighed og Fred og Fryd;
 Saa dine Børn udbryde kan:
 Livsaligt er vort Fædreland!

Din Vilje ske saa fuldelig
 Paa Jorden som i Himmerig!
 Da stoppes hver en Løgners Mund,
 Da stiger op af Hjertensgrund,
 Fra det gjenfødte Paradis,
 Bort: Gud ske Lov! til evig Pris.

Giv du os dagligt Brød i Dag,
 Og giv os paa din Godhed Smag,
 Saa dybt vi føle, Fader sød!
 At dine Børn har ingen Nød,
 Du sender dem ved første Suk,
 Dit Manna=Korn som Morgen=Dug.

Tilgiv os, Fader, al vor Skyld,
 Og tryk ej paa den ømme Byld,
 Naar vore Skyldnere og vi
 Vil lade mildt gaa Nam forbi!
 Hver Time lad os frydes ved,
 At evig er din Misfandhed!

I Fristelse, vor Fader mild!
 Os ikke led, os ikke hild!
 Og naar med den, du kalder stor,
 Hjemføges skal den hele Jord,
 Da skab en Udvej os der fra
 Til Sejer og Halleluja!

Ja, fra det onde du os fri
 Og fra den onde midt der i,
 Saa vi indgaa, hvor udeluft
 Er Synden med sin bedste Frugt,
 Hvor Sot og Død er kun til Spot,
 Hvor alt er saligt, sødt og godt!

Da, Fader i det høje, da
 Bort evige Halleluja
 Vi synge, som vi stamme nu;
 Thi alle Guders Gud er du,
 For evig ene dig tilkom
 Al Ære, Magt og Herredom.

223.

Vor Fader over Skyer blaa,
 I Himle, som ej Støvet faae,
 Sambaarne med din ældste Søn,
 Vi beder frit hans egen Bøn.

Han er Guds=Ordet, som blev Kjød,
 Gav os sit Liv, tog selv vor Død,
 Han byder os med Børnekaar,
 At bede: Abba! Fader vor!

Dit Fader=Navn, livsaligt sandt,
 Lad helliges foruden Taut,
 Retfærdiggjøres aabenbart
 Af Hjærtedybet soleklart!

Dit Fader=Rige mageløst,
 Med al Betsignelse udøst,
 Lad komme, som din Sol opgaar,
 Med Salighedens Gyldenaar!

Din Fader=Bilje ejegod,
 Som Ondskab kun har Ruur imod,
 Lad ske paa Jord saa fuldelig
 Som evig i dit Himmerig!

Da Himlens Lys til Gavnus har brændt,
 Da Tidens Løb er godt fuldendt,
 Højsaligt alt hvad du har skabt,
 Kun Lagn og Synd og Død fortabt.

I Verden, mellem Liv og Død,
 Til da giv du os daglig Brød,
 Og eftergiv os al vor Gjæld!
 Som Næsten vi gjør samme Skjel.

Indled os aldrig, søde Gud,
 I Fristelse, men riv os ud,
 Og frels os, som du har bestemt,
 Fra alt hvad selv du kalder slemt!

Dit Ja og Amen, Fader, da
 Opelsker vort Halleluja!
 Thi med dit Rige og din Magt
 Har Vren gjort en evig Pagt.

Halleluja i Jesu Navn,
 Din egen Søn i Faderfavn!
 Halleluja med Aandens Røst,
 Som udgaar fra dit Faderbryst!

Halleluja i Herrens Fred,
 Som hviler paa hans Menighed!
 Halleluja med saligt Haab,
 Hos os gjenfødt i Barne=Daab!

Halleluja i Fællesskab
 Med alle dem fra Hav til Hav,
 Som Sandheds Aand med Naadens Ord
 Forsamler om vor Herres Bord!

224.

Hos vor faderlige Gud,
 Af al Aande priset,
 Som Guds Børn vi ind og ud
 Gaar i Paradiset.

Af Guds Naade med Guds Søn
 Følges vi her ned,
 I hans Navn og med hans Bøn
 Lad os alle bede!

Jesus Kristus selv vor Bøn
 Os har lagt i Munden,
 For vor Fader=Gud i Løn
 Hans det er i Grunden.

Fader vor i Himmerig,
 Himlene saa vide,
 At kun muligt det er dig
 Deres Maal at vide.

Dig til Ære, os til Gavn,
 Til dit Navn du svare!
 Helliggjør dit Fader=Navn
 Hos os i det klare!

Lad dit Rige komme nær:
 Kjærlighedens Rige,
 Grund det i vort Hjærte her,
 Lad i Glans det stige!

Skæ din Vilje her saa godt
 Som i Godheds=Laudet,
 Saa i stort saa vel som smaat
 Vi vil intet andet!

Fader! sluk med Livets Brød
 Daglig Nærings=Sorgen,
 Saa i Dag vi ingen Nød
 Vide for i Morgen!

Stab i os et naadigt Sind,
 Saa din rige Naade
 I vort Hjærte prentes ind
 Paa den rette Naade!

Hvad du kalder Fristelsen:
 Sigtelsen som Hvede,
 Led os aldrig ind i den!
 Fri os fra den lede!

Fader! for du siger: Ja,
 Amen! saa det være!
 Synger vi Halleluja
 Dig til evig Ære.

225.

Fadervor er Herrens Bøn,
 Givet til vor Moder,
 Kjærlig stilet af Guds Søn,
 Som vor ældste Broder,
 Saa med Jesus bedes kun
 Fadervor af Hjærtens Grund,
 Med hans Aand tillige.

Paa vor Bugge, ved vor Daab,
 Den er Fadergaven,
 Dermed Herlighedens Haab
 Spirer i Guds-Haven;
 Bedes kan kun Fadervor
 Med Guds-Husets Børnekaar,
 Arveret til Riget.

Læses kan hvad skrevet staar,
 Staves alle Bønner,
 Bede kan dog Fader vor
 Døtre kun og Sønner,
 Staaende paa Barnefod
 Med Gud Fader ejegod,
 Alt som hans enbaarne!

Mandeligt i allen Stund
 Herrens „Abba-Fader!“
 I vort Hjærte og vor Mund
 Anden efterlader,
 Saa Guds Aand sig selv i Pant
 Sætter paa, at det er sandt,
 Vi er ægtefødte.

At med himmelsk Barnehaab,
 Arveret tillige,
 Vi gjenfødes i vor Daab,
 Fødes til Guds Rige,
 Det beviser Fadervor,
 Som os skjænker Børne-Kaar
 Med Guds førstefødte.

Gjem da som en kostbar Skat,
 Kristen-Sjæl her nede,
 Bønnen baade Dag og Nat,
 Glem den ej at bede!
 Bed den smukt til fælles Gavn
 I vor Herres Jesu Navn
 Med hans Abba-Fader!

226.

Takker Herren for Naade stor!
 Evig Naaden er som Guds Ord:
 Livet, det er Guds Naades Lyst,
 Glæden, det er Guds Naades Røst.
 O Gud ske Lov!

Takker Herren af Hjærtens Grund,
 Lovsangs-Takken er sød i Mund,
 Gud til Hjærte den altid gaar,
 Takken lyder, som Hjærtet slaar,
 O Gud ske Lov!

Hvem der beder med Tro, han faar
 Hvad ham fattes til gode Aar,
 Hvem der takker med Kjærlighed,
 Evig nyder hvad Gud kun veed.
 O Gud ske Lov!

Hvem der beder om Naade blot,
 Naaden faar, som gjør al Ting godt,
 Hjærtet smelter ved Naadens Glød,
 Munden fyldes med Takken sød:
 O Gud ske Lov!

Hvem der beder sit Fadervor,
 Altid Naade for Naade faar,
 Hvem der knæler for Naadens Stol,
 Gjennemskinner af Naadens Sol.
 O Gud ske Lov!

Naaden daler i Tro og Daab,
 Naaden stiger med Lov og Haab,
 Naær i Himlen sit Djemed,
 Hviler sig i Guds Kjærlighed.

O Gud ske Lov!

Troen hviler og Bønnen med,
 Haabet hviler det samme Sted,
 Ewig lyder dog salig sød
 Takke-Sangen for Livets Brød:

O Gud ske Lov!

227.

Saa vist som paa sit rette Sted
 Er Amen i vor Kirke,
 Almagts Aand og følger med
 I Jesu Navn at virke;
 Thi Amens Ja, til Bønnen lagt,
 Betyder: det er gjort som sagt,
 Tvivl ej, men tro til visse!

Guds Amen lagt til Daabens Ord,
 Og Herrens: Fred med eder!
 Der finder i enhver, som tror,
 Alt hvad han efterleder;
 Thi det gør vis hans Arvegang,
 Hvor dagligt Sprog er Englesang,
 Og dagligt Brød er Glæde.

Saa vist som Jesus er Guds Søn,
 Den eneste af Stammen:
 Som Sandhed selv i Lys og Løn
 Er han Guds Ja og Amen;

Hans Tankers Lys, hans Bærens Spejl,
 Hans Ord, hans Ed, hans Kongesegl,
 Hans Kjærligheds Forklaring.

Derfor, du lille Kirkeskif!
 Som tror, hvad du bekjender:
 Er Jesus din, saa har du nok,
 Hvordan sig Bladet vender;
 Da har i Himmel og paa Jord
 Guds Amen du til Livets Ord,
 Guds Ja til dine Bønner.

Saa smelt da kun ved Himlens Ild
 Med Guddoms=Ordet sammen,
 Da er din Herre, gjev og mild,
 Dig baade Ja og Amen,
 Og med dig Herrens Engle da
 Vil sjunge sødt Halleluja,
 I Jesu Navn, Ja, Amen!

228.

Stol du kun paa dit Fadervor!
 Lad dig derfra ej forloftes!
 Himmel og Jord en Gang forgaar,
 Aldrig dog Fadervor roffes;
 Det er Guds Ord i Barnemund,
 Klippe og Skjold i Farens Stund,
 Pant paa Guds=Faderligheden.

Agt det kun vel, i Jesu Navn
 Bedes det maa alle Dage,
 Som af et Barn i Jesu Favn,
 Der kan hans Kjærlighed smage,

Føler det paa sig, alt hans Haab
 Fødtes af Troen i hans Daab,
 Bøyer med Jesus den lille.

Kom saa i Hu med Mund og Haand,
 At „Herre Jesus!“ det rette
 Læres kun af den Helligaand,
 Hvem alle Daarer forgjætte;
 Han aander Liv i Jesu Navn,
 Han lægger os i Jesu Favn,
 Lægger hans Bøn os i Munden.

Beder du saa dit Fadervor,
 Manden med Faderens Stemme
 Hjemler dig Jesu Børnekaar,
 Saa i Guds Hus du har hjemme;
 Thi kun Guds ægte Børn har Mund
 Til uden Taut af Hjertens Grund
 Gud deres Fader at kalde.

[Himmelfartsdag.]

229.

Manden af Muld, som er baaren og født af en Kvinde,
 Han er fra Hulen opstegen til Bjærgenes Tinde,
 Mander paa ny,
 Hæver sig let over Sky,
 Søger i Himlen Højsæde.

Herrernes Herre, vor Skaber i Himlen, Gud Fader,
 Siger nu: lad det udraabes paa Jorderigs Gader:

„Menneskens Søn“
 Højt ved min Side i Løn
 Sidder til Dagens Ende!

Alle hans Fjender paa Jord og i Helvedes Rige
 Lægges skal under hans Fod og hans Skammel tillige;
 Vennerne hans
 Alle skal ses i min Glans,
 Selv jeg dem kristner og salver.

Djet af Muld overskuer nu Stjærnernes Bange!
 Dret af Muld sig forlyster med Aandernes Sange!
 Munden af Muld,
 Dndig af Lovsangen fuld,
 Svulmer af Saligheds-Fylben!

230.

Triumpf! nu er det vist,
 Han er den sande Krist
 Den Jesus, vi tilbede,
 Han Sted vil os berede
 I Himmerig med Ære,
 Hvor der er godt at være.

Far vel, vor Sjæle-Ben!
 Du farer op igjen
 Til din og vores Fader,
 Som al vor Skyld forlader
 Og bænker os med Ære,
 Hvor der er godt at være.

Velan! paa Troens Grund
 Vi bo en liden Stund,

Men Haabet kan ej svige,
 Vi skal til dig opstige,
 Hvor højt du bor med Ære,
 Hvor der er godt at være.

Velkommen Engle to!
 Et Paar som Haab og Tro,
 Et Paar som Vaar og Sommer,
 I vidue, Høsten kommer
 At krones os med Ære,
 Hvor der er godt at være!

O, hvad er stakket Mod
 Mod Evigheden fød!
 O, hvad er Jordens Møje
 Mod Fryden i det høje,
 Mod Herlighed og Ære,
 Hvor der er godt at være!

O, Guds og Davids Son!
 Som er med os i Lon,
 O, Tak! fordi du kommer
 I Herlighed som Dommer;
 Du dommer os til Ære,
 Hvor der er godt at være!

Du kommer klar i Sky
 Som Sol i Morgengry,
 Os gjæster Engle-Brimlen,
 Som Stjærnerne paa Himlen,
 Os alle did at bære,
 Hvor der er godt at være!

231.

Sin Bogn gjør han af Skyer blaa,
 I Nag han Storme spænder,
 Den ganske Jord med Klipper graa
 Som Vox er i hans Hænder,
 Hans Sværd er hvast, hans Spir er godt,
 Hans Folk er vi, den Drotters Drot,
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Guld-Kronen bærer han i Løn
 Og Sværdet helst i Skede,
 Og som den bedste Faders Søn,
 Hans Lyst det er at bede;
 For alle Sjæle beder han
 Og beder dem med Bud om Land
 Ej at forsmaa hans Krone.

Hans Bøn er stærk, hans Bud er godt,
 Med Gud os at udfone;
 Men dog, fordi han her med Spot
 Kun bar en Torne-Krone,
 Er Verdens Daarer til Foragt
 Hans Bulebud, hans Kongemagt,
 Hans Fred og Glans og Glæde.

Men naar tilbage aabenlyst
 Som han opfoer, han kommer,
 Og naar Basunens Dron gjør tyft
 For ham, al Verdens Dommex,
 Da vel enhver, han kjendes ved
 I Guds sin Faders Herlighed!
 Dem vis er Livets Krone.

232.

Over Vandet Herrens Røst
 Til os lyder end fra Øst,
 Herrens Røst for Aandens Sans,
 Thi vor Kirkedaab er hans;
 Stiftet har han, saa det staar,
 Og for ham er tusend Aar
 Ikkun som den Dag i Gaar.

Da han gik til Fader sin,
 Sagde han: al Magt er min,
 Derfor, mine Sendebud,
 Gaar nu i al Verden ud!
 Kristner, døber paa min Haand!
 Nævner til mit Samfunds=Vaand
 Fader, Søn og Hellig=Aand!

Væxer alle dem, som tro,
 Alt at lade frit bero
 Paa mit Ord og paa mit Bud!
 Vare skal de Verden ud.
 De, som holde fast mit Ord,
 De har hjemme hvor jeg bor,
 De skal gaa i mine Spor.

Derpaa op han foer i Sky,
 Rundt om Land gik Pagten ny,
 Altid følger med sin Daab
 Han, som Herlighedens Haab;
 Dejlige er Jesu Spor,
 I det høje han opfoer,
 Følger efter, Folk paa Jord!

233.

Jesus, himmelfaren,
 Højt over Engle=Skaren
 Nu sidder ved Guds højre Haand
 Og sender os sin Faders Aand.
 Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

Jesus, himmelfaren,
 Udsender Engle=Skaren
 Al Jorden rundt til sine smaa
 At vinke dem til Himlens Blaa.
 Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

Jesus, himmelfaren,
 Dog midt i Folke=Skaren
 Uddeler Himlens Vin og Brød,
 Er med sit Folk i Liv og Død.
 Bøjer alle Knæ for vor Frelser!

234.

Stiftet Guds Søn har paa Jorden et aandeligt Rige,
 Skaber og danner et kongeligt Folk sig tillige,
 Riget skal staa,
 Salighed Folket opnaa
 Trods alle Mandernes Krige!

Rygtet derom som en Løbe=Ild farev og brænder,
 Tungerne gløde der under til Jorderigs Ender,
 Thi med Guds Ord
 Følges Guds=Anden paa Jord,
 Blus han paa Bjærgene tænder.

Jesús, vor Kristus, vor salvede Konge med Ære!
 Kristus, vor Jesús, almægtige Frelser, du kjære!
     Hos os du bliv!
     Bær du vort Lys og vort Liv,
 Alt hvad vort Hjærte begjære!

Da paa dit Ord skal det glædste Budskab udbredes,
 Og saa ved os skal der Vej for dit Afsyn beredes,
     Saa overalt,
     Navnlig som Frelser paakaldt,
 Du skal med Knæfald tilbedes!

Da paa det jævne skal Naaden og Sandheden mødes,
 Og dine smaa skal til Konger og Præster opfødes,
     Voxe i Løn
     Bruden som Solen saa stjon,
 Alting af Kjærlighed fødes!

235.

Min Hovding foer til Himlen hjem,
 Og jeg, som Jesu Legems Lem,
 Vil glad i Manden være;
 Thi ogsaa mig indfører han
 En Gang med sig i Livets Land,
 Der, evig til hans Ære,
 Min Straaledragt at bære!

236.

Herren arbejder med endnu,
 Som i Apostlernes Dage,
 Hvor man det kommer ret i Hu
 Herren, ham selv, at medtage,

Ordet da af hans egen Mund
 Stadfæster han i allen Stund,
 Vader paa Tegn ikke mangle.

Om end ej Verden ser hans Tegn,
 Sker de dog ikke des mindre,
 Under hver kristnet Himmelegn,
 Slet ikke til at forhindre;
 Urene Vænder altid fly,
 Eldgamle Folk faa Tunger ny,
 Edderen vorder til Stamme.

Kraften i Jesu Guddoms=Ord,
 Som han os alle forjætter,
 Først ved hans Bad, saa ved hans Bord,
 Mageløst Storbærk udretter:
 Dagen oprinder midt om Nat,
 Livet opstaar fra Døde brat,
 Ondskab med godt overvindes.

237.

Hvor er Gud=Faders Højrehaand?
 Dværgene spørge med Vatter.
 Svare skal vi: hvor er den Aand,
 Som alle Kræfter omfatter?
 Der, det forstaar den mindste Aand,
 Der ogsaa er Guds Højrehaand,
 Frygte den Spottere alle!

Skner, som brygge Regn og Sne,
 Spørger man: er det Guds Bolig?
 Himlens Himle, hvor er de?
 Svarev Guds=Aanden dem rolig:

Kom ej engang til Maanen I,
Mindre I kom da Sol forbi,
Op til de evige Hoje.

Frelseren op til Himmels foer,
Hvor han for evig har hjemme,
Ingen, som ej har fulgt hans Spor,
Har om hans Højsæde Stemme;
Lægges hver Fjende hans i Vaand,
Sikkert det gjør Guds Højrehaand,
Holder med ham som hans Næste.

[Sjette Søndag efter Paaske.]

238.

Med Guds Søn, med Livets Drot,
Som med eet gjør alting godt,
Vi har Moder sammen;
Syndefald og Død til Trods
Kvindens Sæd er "Gud med os",
Han er „Ja og Amen."

Hos os fødes i vor Daab
Han som Herlighedens Haab,
Som med ham kun lykkes;
Som et Legem uden Aand
Ligger det i Dødens Vaand,
Naar paa dødt det bygges.

Derfor Herren syntes død,
Som et Barn i Moders Skjød,
Paa som lig paa Baare,

Troen græd ved Haabets Savn,
 Nævned aldrig Jesu Navn
 Uden med en Taare.

Ja, vor Moder, syg i Sind,
 Under Korset græd sig blind,
 Blind for Guddoms=Glansen,
 Og Guds=Barnet som et Lig
 Hun udbar med Graad og Skrig
 Under Dødning=Kransen.

Bed den store Fordefærd
 „Trøsteren“ dog var os nær,
 Gud i ham til Stede,
 Bendte Bladet herlig om,
 Sagde til vor Moder from:
 Du skal ikke græde!

Han Guds Herlighedens Haab,
 Som det fødes i vor Daab,
 Vakte op af Døde,
 Sagde: hør mig, Ungersvend!
 Stat med Jesus op igjen
 Som en Morgenrøde!

Det er et Vidunder stort,
 Større end ved Nains Port,
 Det vi veed til visse,
 Som han selv, der bød det ske,
 Sagde fordum: I skal se
 Større Ting end disse!

Nu ved Herrens Bad og Bord
 Paa det levende Guds=Ord
 Stole vi og bygge,

Da, al Synd og Død til Trods,
 I vort Haab er Gud med os,
 Lys foruden Skygge.

Trostermand! Gud Faders Aand!
 Som har Livet i din Haand
 Og vort Haab tillige!
 Hold os vaagne! slip os ej,
 Vogt os for den brede Vej
 Til de dødes Rige!

239.

Sandhedens Aand er Vidne fast,
 Om end ej Verden ham kjender,
 Kraft han indaander Sandhed hver,
 Lys over Livet han tænder;
 For ham Samvittighedens Røst
 Borger i hvert et sanddru Bryst,
 Gram er han Tegnere alle.

Derfor det Jesu Vidnesbyrd,
 Underfuldt over al Maade,
 Selvflogstab al til Spe og Spot,
 Alle Guds Engle en Gaade,
 Finder dog, med og uden Tegn,
 Tro under hver en Himmelegn,
 Tunger, som tør det forkynde.

Herren det siger ogsaa frit:
 Hvo som hans Vidnesbyrd hader,
 Kjender i Grunden lige lidt
 Ham og hans himmelske Fader;
 Mage blev aldrig hort paa Jord,
 Sandhedens Kraft er i hvert Ord,
 Vaaret af Kjærligheds Styrke.

[P i n s e.]

240.

Kraften fra det høje,
 Alt som en Bld for Dje,
 Med alle Tungers Liflighed
 Meddaled til Guds Menighed.
 Takker alle Gud for hans Gave!

Kraften fra det høje,
 Guds Land, os sammenføje,
 Fra Ost og Vest, fra Syd og Nord,
 Til Gjæster ved vor Herres Bord!
 Takker alle Gud for hans Gave!

Kraften fra det høje
 Os i vort Sind fornøje,
 Som Herrens Folk med Himlens Fred,
 Udvalgte til Guds Salighed!
 Takker alle Gud for hans Gave!

241.

Stol-Kongen tændte sit Blus paa de evige Høje,
 Himmelske Tungers, som Bld for det jordiske Dje,
 Gløded paa Jord,
 Røst fik Guds Kjærligheds=Ord
 Da paa Apostlernes Læber.

Stol-Kongen tændte sit Blus paa de evige Høje
 Klarlig i Tidernes Løb for hvert levende Dje,

Kjærligheds Ord
 Himmelske Tunger paa Jord
 Bære som Ild alle Vegne.

Gløder paa ny da, I Tunger, som Guds-Ordet bære!
 Røsterne bølge som Ild til Guds Kjærligheds Ære!

Gudernes Guds,
 Hans er det himmelske Blus,
 Tændt paa de evige Høje!

242.

Guds Menighed, syng for vor Skaber i Æn!

— Engle syng med —

Han gav os til Frelser sin enbaarne Son!

Saa liflig lege vi for vor Herre!

Slaa Harpen, du fromme Salmist paa Jord,

— Strængen er af Guld —

For Jesus vor Konge, Guds levende Ord!

Saa liflig lege vi for vor Herre!

Da høres de glødende Tengers Røst,

— Anden er os nær —

Som bringer os altid den evige Trøst.

Saa liflig lege vi for vor Herre!

243.

Fra Himlen kom den Helligaand,

Helligaand,

Dg løste Jordens Tungebaand.

Halleluja, Halleluja!

Han kom med Tunger som af Ild,
 Som af Ild,
 Med Røsten varm og stærk og mild.
 Halleluja, Halleluja!

Den Røst paa alle Tungemaal,
 Tungemaal,
 Kan slukke Sorg og døve Staal.
 Halleluja, Halleluja!

I Herrens Navn og Troens Ord,
 Troens Ord,
 Der bygger Manden nu og bor.
 Halleluja, Halleluja!

Med Ordet som i allen Stund,
 Allen Stund,
 Er i vort Hjærte og vor Mund.
 Halleluja, Halleluja!

I Hjærtet er han som en Blød,
 Som en Blød,
 I Mund som Vinen stærk og sød.
 Halleluja, Halleluja!

For Dret er han Orgelklang,
 Orgelklang,
 Basune-Lyd og Fuglesang.
 Halleluja, Halleluja!

For Sjælen er han Lys og Fred,
 Lys og Fred,
 Og evigt Liv og Salighed.
 Halleluja, Halleluja!

Livsalig er vor Pinsfest,
 Pinsfest,
 Lyksalig den, der synger bedst:
 Halleluja, Halleluja!

Halleluja for Livets Aand,
 Livets Aand,
 Som løser alle Dødens Baand!
 Halleluja, Halleluja!

244.

Fra Himlen kom den Helligaand,
 Helligaand,
 Og løste Jordens Tungebaand.
 Halleluja, Halleluja!

Han kom som Jesu Kristi Tolk,
 Kristi Tolk,
 Med Tunger ny til alle Folk.
 Halleluja, Halleluja!

Han kom med Ild og Kraft fra Gud,
 Kraft fra Gud,
 Til alle Herrens Sendebud.
 Halleluja, Halleluja!

Hvor frit de tale trindt paa Jord,
 Trindt paa Jord,
 Der Aand og Liv er Jesu Ord.
 Halleluja, Halleluja!

Der mærker Dret Herrens Røst,
 Herrens Røst;
 Der føler Hjærtet Aandens Trøst.
 Halleluja, Halleluja!

Der Sjælen ser i Spejlet klart,
 Spejlet klart,
 Sin Frelser's Glans og Himmelfart.
 Halleluja, Halleluja!

Der skaber og til Herrens Pris,
 Herrens Pris,
 Guds Aandepust et Paradis.
 Halleluja, Halleluja!

Der er Guds Stad og Hus paa Jord,
 Hus paa Jord,
 Med Herrens Bad og Herrens Bord.
 Halleluja, Halleluja!

Der løfter sig en Lovsang ny,
 Lovsang ny,
 Paa Englevinger højt i Sky.
 Halleluja, Halleluja!

For Bld og Kraft og Lys og Fred,
 Lys og Fred,
 Da synger Kristi Menighed:
 Halleluja, Halleluja!

Da holder med sin høje Gæst,
 Høje Gæst,
 Guds Folk en liflig Pinsefest.
 Halleluja, Halleluja!

245.

I al sin Glans nu straaler Solen,
 Livs=Ohyset over Naadestolen,
 Nu kom vor Pinselilje=Tid,
 Nu har vi Sommer stær og blid,
 Nu spaar os mer end Englerøst
 I Jesu Navn en ghlden Høst.

I Sommer=Mattens korte Svale
 Slaar højt Fredskovens Rattergale,
 Saa alt, hvad Herren kalder sit,
 Maa slumre sødt og vaagne blidt,
 Maa drømme sødt om Paradis,
 Og vaagne til vor Herres Pris.

Det aander himmelsk over Støvet,
 Det vifter hjemlig gennem Løvet,
 Det luster liflig under Sky
 Fra Paradis, opladt paa ny,
 Og yndig risler ved vor Fod
 I Engen Bæk af Livets Flod.

Det volder alt den Aand, som daler,
 Det virker alt den Aand, som taler
 Ej af sig selv, men os til Trøst,
 Af Kjærlighed med Sandheds Røst,
 I Ordets Navn, som her blev Kjød
 Og foer til Himmels hvid og rød.

Opvaagner alle dybe Toner
 Til Pris for Menneskets Forsøner!
 Forsamles alle Tungemaal
 I Takkefangens Offerstaal!

Istemmer over Herrens Bord
Nu Menighedens fulde Kor!

I Jesu Navn da Tungen gløder
Hos Hedninger saa vel som Tøder;
I Jesus = Navnets Offerstaaal
Hensmelter alle Modersmaal;
I Jesu Navn udbryder da
Det evige Halleluja!

Vor Gud og Fader uden Tige!
Da blomstrer Rosen i dit Rige,
Som Sole vi gaa op og ned
I din enbaarnes Herlighed;
Thi du for Hjærtet, vi gav dig,
Gav os med ham dit Himmerig!

246.

Gud Helligaand, vor Trostermand!
Med rette du maa klage,
Du blev hos os i Stovets Land,
Aarhundreder som Dage,
Du blev hos os i Jesu Navn,
I hans som dig udsendte,
Er tit dog i hans Fødestavn
Den store ubekjendte!

Du er Guds Røst paa Livets Vej,
Al Himlens Tale = Evne,
Saa uden dig vor Jesus ej
Vor Herre vi kan nævne;

Men blev det klart for os endnu,
 At du kan os hushvare?
 Og bede vi: Guds Aand! vær du
 Vor Tunge og vor Tale!

At nej, vi næppe tænke paa,
 At saa det skulde være,
 Skal du i Faders Sted os staa,
 Vi søge maa din Ære;
 Skal Jesus Kristus hemmelig
 Os gjæste og berige,
 Vi og maa tro, han er i dig,
 Og du i ham tillige.

Vi skal ej raabe: kom til os!
 Som du var i det fjærne,
 Men sukke: Synd og Død til, Trods
 Guds Aand! bliv hos os gjærne,
 For Jesu Skyld, som dig har sendt
 Til sine faderløse,
 Vil over dem, i dig erkjendt,
 Sin Kjærlighed udøse!

Ja, bliv hos os, vor Trøstermand!
 Vor Talsmand og Ledfager!
 Opliv hos os hver Tale sand,
 Saa Gud den vel behager;
 Thi han er ej de dodes Gud,
 Og leve vi kun mene,
 Til du gaar fra Gud Fader ud
 Og vækker os som Stene.

Hver Gang du hører Herrens Ord
 Fra vore Dødning-Væber,
 Som det blev mumlet under Jord,
 Skjønt det til Himlen stræber:

O, tag det op, udtal det ret,
 Saa vi det kan fornemme:
 Til os kom godt fra Nasaret,
 Den gode Hyrdes Stemme!

Hver Gang en ærlig Sjæl paa Jord
 Vil sine Hænder folde
 I Jesu Navn, men Bønnens Ord
 Vil dø paa Læber folde:
 Forbarm dig over Støvets Aar!
 Viis, du paa alt kan bøde!
 Og hvist til os dit Fadervor,
 Saa vore Tunger gløde!

247.

Lyksaligt det Folk, som har Dre for Klang
 Her oven fra!

Det nynner alt her paa den evige Sang:
 Halleluja!

Saa alle Guds Engle forundres paa,
 Hvor himmelsk de jordiske Klokker slaa,
 Naar Anden med Støv-Hjærtets Tunger
 Dets dybeste Længsel udsjunger!

Lyksaligt det Støv, som i Skaberens Haand
 Kom Gud saa nær,

Oplivet af ham med en kongelig Aand
 Til Heltefærd,

Begavet i Naade med Haand og Mund
 Til Gavn og til Glæde i allen Stund
 At ligne sin Gud paa det bedste
 Og tale med ham som sin Næste!

Lyksaligt det Hjærte i Menneske=Bryst
 Med Frygt og Haab,
 Som liflig bevæges ved Himmelenes Røst
 Og Aandens Raab!

Det Bærelse har i sin Hytte lav
 Til Længselen dyb som det store Hav,
 Til Haab, der sig højere svinger,
 End Orne og Engle paa Vinger.

Lyksalig den Tunge i Menneske=Mund
 Med Liv og Røst,
 Som slaar sine Rødder i hjærtelig Grund
 Til evig Trøst,

Som skinner af Lyset i Livets Ord,
 Som gløder af Ilden paa Aaadens Bord
 Og skjænker de Hjærter, som græde,
 Guds Fred og den himmelske Glæde!

Lyksaligt det Folk, som har Jesus til Drot,
 Marias Søn!

Som Søskende hans har de alle det godt
 I Lys og Løn:

Gud Fader i Hjærte, Guds Ord i Mund,
 Med Herligheds=Haabet i allen Stund,
 Thi de, som Gud Faders udkaarne,
 Har Børne=Raar med hans enbaarne.

Lyksalig hver Sjæl, som i Frelserens Navn
 Af Aaadens Haand

Fik Bod for sin Baande og for alt Savn
 Med Liv og Aand:

Med Faderens Aand og med Sonnens Liv,
 Med Palmernes Dyd i et Skud af Siv,
 Med Kraften som Klarheds=Beviset,
 Med Røglerne til Paradiset!

Ulyksaligt det Maal, som vor Moder og vi
 Gav Stemme til,
 Som Kjærlighed bedst aabenbares i,
 Naar Gud saa vil,
 Naar Hjerterum finder hos os Guds Aand
 Med Fylden af godt fra hans runde Haand,
 Paa Dansk er hos den ejegode
 Livsalighed runden af Rode!

248.

Du, som den store Pinsedag
 Opflammed Guds Apostel=Lag
 Og gav dem Bod for alle Savn,
 O, kom til os i Jesu Navn!

Gud Hellig=Aand! ja, kom til os,
 Vor Uforstandighed til Trods,
 Saa mange, som dog tro paa ham,
 Der bar for alle Korsets Skam!

Af, faderløs er, uden dig,
 Den lille Flok paa Torderig,
 Og, som hvert Legem uden Aand,
 Et Bytte kun i Dødens Haand!

Du os gjenføder i vor Daab
 Til Børneret og Barnehaab,
 Og voxe maa ved dig de smaa,
 Skal Herren de til Hoved naa.

Du giver Mælk i Moderskjød,
 Du mætter os med Livets Brød,

Dg som en Fostersfader fin
 Du skjænker os med Glædens Vin.

Du skaber Ordet i vor Mund,
 Som uden dig er Bogstav kun,
 Du ene løser Dødens Baand,
 Thi evig eet er Liv og Aand.

Du er hans Røst, som raaber: kom
 Til Fristed mit for Død og Dom!
 Du sammenføjer som Guds Haand
 Hans Menighed med Hjerterbaand.

Du river ned hver Mellemvæg,
 Som gør splidagtig lærd og læg;
 Du stifter sand og evig Fred
 I Tro og Haab og Kjærlighed.

Kom, Fredens, Kjærlighedens Aand,
 Almægtig, som Guds Højrehaand,
 Og gør til eet os fjærn og nær,
 Som Liv og Sandhed have kjær!

Vær altid hos os, stærk og mild,
 Med Livets Lys og Himlens Ald,
 Med Sandheds Ord og Raadens Røst,
 Med stadigt Haab og evig Trost!

Medvider i Guds skjulte Raad!
 Du har beghudt den store Daad,
 Fuldfør du den med Velbehag,
 Med Kraft i os, til Kristi Dag!

249.

Saa mange Toner, saa mange Tunger,
 Saa mange Stammer og Folkefærd!
 Naar Folket taler, naar Folket sjunger,
 Derpaa det kjendes for sig især,
 Saa Sjæle-Kraften som Folkeaanden
 I Munden mærkes og ej paa Haanden,
 Har kun til Legem sit Tungemaal.

Hos Kristen-Folket, som er Guds eget,
 Har kun Guds Rige sit Fædreland,
 Det underfulde er jaare meget,
 Langt mer end Penne beskrive kan,
 I alle Toner, med alle Tunger
 Det sig udtaler, som Gud lovsjunger,
 Guds=Anden alle har i sin Magt.

Det klarlig kjendtes paa Pinsedagen,
 Da Tunger gløded af Aand som Ild;
 Men Ordlivs-Kraften er Hovedsagen,
 Og naar den vejes foruden Bild,
 Fra Jødelandet til Drefundet
 Den samme Aand er i Ordet fundet,
 Som bruger frit alle Tungemaal.

Ej legemløs dog i Luften svæver
 Guds=Folkets Aand uden Kjendetegn,
 I Troes=Ordet sig Røsten hæver,
 Saa kjendes kan i hver Himmelegn
 Guds=Folkets Aande, Guds=Folkets Mæle,
 Som Tyve=Munde kan ikke stjæle,
 Det er vort himmelske Modersmaal.

Som Troes=Ordet ved Daaben lyder,
 Det kun Guds=Folket vil kjendes ved,
 Og hvad i Grunden det Ord betyder,
 Det vides kun i Guds Menighed;
 Kun Borgerfabet i Himmerige
 Med Aand og Liv kan det efterfige
 Paa alle Stammernes Tungemaal.

250.

Hvor er Ilden,
 Som gjør Gavn og aldrig Skade?
 Hvor er Kilden
 Til de ægte, varme Bade,
 Som kan alle Syger læge,
 Alle matte vederkvæge?
 Hvor er den?

Hvor er Ilden,
 Som har aldrig Luer faade,
 Løbe=Ilden,
 Som, naar den sig selv maa raade,
 Netop gjør det allerbedste,
 Saa lykfsaligt er det næste?
 Hvor er den?

Glædes=Ilden,
 Som gjør Gavn og aldrig Skade,
 Sommer=Kilden
 Til de ægte, varme Bade,
 Sog i Hjærtens=Kjærligheden,
 Som gjør Orken til et Eden,
 Der er den!

Der er Ilden,
 Som fra Himlen ej blev stjaalet,
 Altter=Ilden,
 Som har evig Lys udstraalet,
 Kilde er den i Guds Eden,
 Blus og Bad til Saligheden,
 Der er den!

Her er Ilden,
 Kun af Løgn og Avind lastet,
 Himmel=Ilden,
 Af vor Frelser os paakastet
 Med de Tunger, som skal tænde
 Alle Hjerter, som kan brænde,
 Her er den!

Her er Ilden,
 Som lykfsaligt gjør det næste,
 Løbe=Ilden,
 Som løsladt gjør just det bedste,
 I vor Daab det Bad opheder,
 Som for Baanesaar helbreder,
 Her er den!

Guddoms=Ilden
 Hissfet oppe og her neden,
 Altter=Ilden
 Ved Guds Bord hos Menigheden
 Straaler ud fra Naade=Stolen,
 Bor hos os som Naade=Solen,
 Her er den!

251.

Blev Jorden atter tom og øde,
 Saa Klippetind staar under Vand?
 Oprinder mer ej Morgenrøde
 Med Rosenkrans paa Himmelrand?
 Og kvæges Jorden i sin Vaande
 Slet ikke længer af Guds Aande?

Suf mer ej saa fortvivlet bange,
 Men ti og lyt med Tro og Haab
 Til Aandens Røst og Engles Sange
 I Herrens Hus, ved Herrens Daab,
 Hvor over Vandet Aanden svæver,
 Og igjensødt sig Livet hæver!

Hvi kræver du, hvor Ordet høres,
 Af Aand og Engel andet Tegn,
 Naar i dit inderste du røres,
 End Straaleskud fra Ufsæts Egn
 Og Blus af Ild, som med Livs-Varmen
 Dit Hjærte gjør til Glød i Varmen!

Hvi stopper du med Muld dit Dre
 For Røsterne fra Aandens Land,
 Hvorpaa jo klart det er at høre,
 At der er Visdom og Forstand,
 Og at, hvad ej er til for Haanden,
 Har al sin Kraft og Kløgt af Aanden!

Hvi er du stærblind for Guds Finger
 Og for Guds Engles Fjederham,
 Naar de paa Aandedrættets Vinger
 Opfare og lovsynge ham,
 Og naar paa dem til dig neddale
 Guds Sendebud i Aftenvale!

Hvi er ufølsom du for Røsten
 Som Sol og Dug som Sommerregn,
 For Bederkvælgelsen og Trøsten
 I hver en Hjærtets Himmelegn,
 Som bringer Ørken og det øde
 Med Varmen Frugtbarhed og Grøde!

Hvi lægger Is du paa din Isse?
 Hvi graver ned du dig i Sne
 For ret derom dig at forvisse,
 At aldrig du skal Majen se,
 At Jorden nu er tom og øde
 Og alle Himlens Fugle døde!

Lad op din Dør! lad ud din Due!
 Luk op det Dje, Gud dig gav
 Til, hvad du hører, at beskue
 Ved Sol-Dygang af Aandens Hav!
 Da ser du Stammer alle skyde
 Og hver en Blomst sit Fængsel bryde.

Da ser du Lamper alle tændes
 Med Bævne-Blus paa Klipper graa,
 Da ser du Engle-Bud omfendes
 Til hver en Kant og hver en Braa
 Med Glædsfabs-Budet fra det høje,
 Saa funkle maa hvert Sjæle-Dje.

Da ser igjen du Tunger gløde
 Til Tegn for Aanden som en Ild,
 Da ser du atter Liv af Døde
 Og Rosenflor i Ørken vild,
 Da ser du Jorden, som et Eden,
 Opfyldt af Guddoms-Herligheden!

252.

Ordet hos Gud, som har Aand til sit Dje,
 Guds=Ordet selv, sig Guds=Livet bevidst,
 Lyset er han paa de evige Høje,
 Tidernes Sol allerførst og til sidst,
 Sandhed klar foruden Glar,
 Liv og Lys i Færste har
 Faderens enbaarne.

Himlen og Jorden, som Gud dem vil nævne,
 Alt, hvad som aander og føler sit Liv,
 Alt, som har Skikkelse, Styrke og Evne,
 Solen og Maanen som Græs og som Siv,
 Bærer Spor af det Guds Ord,
 Som fra Evighed udfor
 Straalefødt som Lyset.

Ordet hos Gud er Guds evige Billed,
 Guddommens Hylde der i er udtrykt,
 Saa i Guds Ord, da det Faderen villed,
 Mennesket er til Guds Tempel opbyggt;
 Med Guds Ord dog Aanden foer
 Ind i Mennesket af Jord,
 Gav ham Mund og Mæle.

Ordet blev Kjød, da Guds Son blev vor Næste,
 Som han i Himlen for evig nu er;
 Da aabenbaredes det paa det bedste,
 Baade hvad Gud og hvad Mennesket er,
 Gud og Mand, det er kun han,
 Skrøbelig med Almagt sand,
 Levende trods Døden.

Ordet blev Aand med den glødende Tunge,
 Som alle Maalene har i sin Magt,
 Kan overtale og kan gjennemsfjunge
 Hjerterne alle med Naaden i Pagt;
 Ordets Magt og Daabens Pagt,
 Det er Aand og Liv, som sagt,
 Salighedens Grunde.

Saa er Guds=Ordet os skjænket og givet,
 Salvat og kronet til Drotternes Drot,
 Livet som Lys er Oplysning til Livet,
 Livet beviser, at Lyset er godt;
 Herrens Mund af Hjærtens Grund
 Taler ud i allen Stund
 Alt hvad den har inde.

Jesus den Kristus, Gud Faders enbaarne,
 Han er Guds=Ordet, vort Lys og vort Liv,
 I ham forsamles Guds Et den udkaarne,
 I ham oprunden ved Faderens Bliv;
 Jesu Navn og Kristi Favn,
 Naadens Væld og Fredens Havn,
 Er Guds=Ordets Ære.

253.

Gud Helligaand, vor Igjenføder
 Til Børn af ham, som os har skabt,
 Til alt hvad Hedninger og Tøder
 Ved Synd forbrød, ved Død har tabt!
 Vær du vor Tolk, vær du vor Taler!
 Vær du vor himmelske Husvæler,
 Til vi bli'r ny fra Top til Taa!

Det nye Liv, som hos os svulmer,
 Hvor lysteligt at tænke paa!
 Den lille Gnist, som i os ulmer
 Fra Arilds Tid i Afte graa,
 Se hvor den flammer, hvor den tindrer,
 Og brænder paa alt hvad som hindrer
 Nylivets Væxt i Herrens Lys!

Men farefuldt er Levnedsløbet
 Paa Vejen mellem Ilde to,
 Hvor evigt Liv for Død er Kjøbet,
 Og Støttestaven kun vor Tro,
 Saa altid maa det gamle dødes,
 Før i dets Sted det ny kan fødes,
 Som Frelseren af Grav opstod.

Ja, gennem denne Skærsilds Luer
 Gaar Vejen til Jerusalem,
 Den smalle Sti paa Myretuer
 Til Livets Væld og Lysets Hjem,
 Og over Porten til Guds-Staden
 Med Flamme-Skrift staar paa Guldpladen:
 Bekjend din Tro! fornægt dig selv!

Det er den snævre Port for Sjælen,
 For det i os, som siger „jeg“,
 Hvis Vre med den dybe Ruælen
 Indlysende forliges ej;
 Skjont intet værdt er hvad vi mister,
 Os Egenkærlighed dog frister
 Til paa „os selv“ at holde fast.

I Kampen hed, hvad kan hufvale,
 Undtagen, Helligaand! din Trost

Som Himmel=Dug i dybe Dale,
 Som Moder-Kjærlighedens Røst?
 Vær du vor Tolk! vær du vor Taler!
 Vær du vor himmelske Husvæler,
 Til vi bli'r ny fra Top til Taa!

254.

Mel. Kom, Gud Skaber, o Helligaand.

Kom, Skaber=Kraft, Gud=Helligaand!
 Og lad det kjendes paa dit Værk,
 Du er Gud=Faders Højrehaand,
 Saa god og from, som du er stærk!

Du veed det bedst, hvordan vi var,
 Da fra Guds Mester=Haand vi kom
 Med Skat i skrøbelige Kar,
 O skab derefter du os om!

Som Jesu Kristi visse Bud
 Du er en evig Trøster kaldt,
 En Ild og Olie fra Gud,
 O vær for os du eet og alt!

Ghyfaldig virker du paa Jord
 I Jesu Navn, paa sølsom Vis,
 Du altid er i Livets Ord
 Ild=Tungen fød til Jesu Pris.

Optænd i os din Guddoms=Ild,
 Ophyg og vaer, oplys og styrk!
 Udsluk hver Lue ful og vild,
 Som gjækker os i Verdens Drk!

Tilintetgjør al Fjendens List,
 Giv om Gud Fader os Bæsted,
 Giv om vor Herre Jesus Krist
 Os Videnskab i Kjærlighed!

I Hjærte-Suffet kommer du
 Til Hjælp vor Svaghed idelig,
 Derfor evindelig, som nu,
 Vi love, takke, prise dig!

255.

Det er et Bærk af Herrens Haand,
 Herrens Haand,
 Indblæst af ham er Liv og Aand.
 Halleluja, Halleluja!

Gud sagde: Død er Syndens Sold,
 Syndens Sold,
 Men gav os dog en Frelser bold.
 Halleluja, Halleluja!

Det er den Herre Jesus Krist,
 Jesus Krist,
 Af Døde han opstod for vist.
 Halleluja, Halleluja!

Dermed han løste Dødens Baand,
 Dødens Baand,
 Saa vi igjen faa Liv og Aand.
 Halleluja, Halleluja!

Det loved os den Herre fin,
 Herre fin,
 Da han foer op til Fader sin.
 Halleluja, Halleluja!

Almægtig han os gjennem Sky,
 Gjennem Sky,
 Indblæser Liv og Aand paa ny.
 Halleluja, Halleluja!

Det gjør han med sit Guddoms=Ord,
 Guddoms=Ord,
 Ved Sjælens Bad og Naadens Bord.
 Halleluja, Halleluja!

Vor Sjæl er fri for Dødens Frygt,
 Dødens Frygt,
 Vort Legem skal og sove trygt.
 Halleluja, Halleluja!

I Fred det slumrer under Muld,
 Under Muld,
 Opstaar saa klart som røden Guld.
 Halleluja, Halleluja!

Det virker alt den Helligaand,
 Helligaand,
 Han er Gud Faders Højrehaand.
 Halleluja, Halleluja!

Han følger trolig rundt paa Jord,
 Rundt paa Jord,
 Ved Daabens Pagt og Herrens Ord.
 Halleluja, Halleluja!

Han stænker Binen sød i Skaal,
 Sød i Skaal,
 Paa alle Jordens Tungemaal.
 Halleluja, Halleluja!

Han læger sygt, og vækker dødt,
 Vækker dødt,
 Til evigt Liv saa himmelsødt.
 Halleluja, Halleluja!

Lyd højt da paa vor Pinse=Fest,
 Pinse=Fest,
 Saa gladelig fra Øst til Vest:
 Halleluja, Halleluja!

256.

Sjunger, alle Fugle, sjunger
 I det grønne Maj=Palads!
 Fløjter, alle Fugle=Tunger!
 Vendt er Solens Timeglas;
 Atter højt paa Himlen, spaar
 Marken den et Gyldenaar:
 Blomster i den blide Sommer,
 Gylden Frugt, naar Høsten kommer!

Sjunger, alle Kristne, sjunger
 Under Herrens Røvsals=Tag!
 Gløder alle Folke=Tunger
 Paa Guds Riges Sommer=Dag!
 Livets Sol med Straale=Krans
 Raster nu paa Kirken Glans,
 Manden, længe som forsvundet,
 Atter Vej til os har fundet!

Sommer=Solen alt opliver,
 Liv og Fred er Aandens Sans;
 Aanden, alle Gavers Giver,
 Han er Sjælens Lys og Glans;
 Aanden er Guds Haand og Mund,
 Som kan røre Hjærtets Grund,
 Aanden er den store Trøster,
 Hans er alle Engle=Røster.

Tak da, Fader i det høje!
 For din gode Hellig=Aand,
 Med Ild=Tunge og Sol=Dje,
 Som har Hjærtet i sin Haand,
 Tager omt, i Jesu Navn,
 Menigheden i sin Favn,
 Lærer selv de smaa at sige:
 Med Guds Aand vi har Guds Rige!

257.

Blomstre som en Rosengaard
 Skal de øde Bange,
 Blomstre i et Gyldenaar
 Under Fuglesange,
 Mødes skal i Straaledans
 Libanons og Karmels Glans,
 Saron's Yndigheder.

Ryste mer ej noget Kæde!
 Ingens Hænder synke!
 Skyde hvert udgaaet Træ!
 Glatte sig hver Rynke!
 Rejse sig det faldne Mod!
 Kinde let uroligt Blod!
 Frygt og Sorg forsvinde!

Herren kommer, Gud med os,
Troen paa ham bier,
Byde skal han Fjenden Trods
Som sit Folks Befrier;
Alt betales paa et Bræt:
Fjenden sker sin fulde Ret,
Folket dobbelt Naade.

Skæres for den sorte Stær
Skal da Dine mange,
Døve Dren, fjærn og nær,
Høre Frydesange,
Som en Hind da springer halt,
Stammer, som for maalløs gjaldt,
Løfter klart sin Stemme!

Saa i Herrens Helligdom
Esaia's spaade,
Tiden randt, og Dagen kom
Med Guds Lys og Naade,
Med den Guds og Davids Son,
Som gjør end i Lys og Løn
Paradis af Drke.

Ure med vor høje Drot,
Med hans Land tillige!
Sammen de gjør alting godt
I vort Himmerige;
Døve, selv paa Gravseus Bred,
Dren faar at høre med,
Stummes Læber sjuunge.

Højt bebude Gyldeaar
Glade Nyaarsfange!
Blomstre som en Rosengaard
Skal de øde Vange,

Mødes skal i Straaledans
 Libanons og Karmels Glans,
 Sarons Yndigheder.

258.

Kom, stab os ny, Gud=Helligaand!
 Du er Gud=Faders Højrehaand,
 Den mindes grant hvad den har gjort,
 Bevis paa os, at det er stort!

Du Sjælens Trøster god og mild,
 Du er den rene Alterild,
 Oplysnings Væld og Klarheds Vin,
 Og Glædens Olje liflig, fin!

Snyfaldig virker du paa Jord,
 I Jesu Navn, med Naadens Ord;
 Bær i vor Mund og i vort Bryst
 Guds Kjærligheds og Sandheds Røst!

Tænd Lys hos os, som bedst du veed,
 Med Flammen af Guds Kjærlighed!
 Paa al vor Skrobeligheds Savn
 Du raade Bod i Jesu Navn!

Driv langt fra os vor Avindsmand,
 Saa vi med Fred i Livets Land,
 Med Himlens Lys i Sandheds Ord,
 Kan følge dig i Jesu Spor!

En ret Guds=Rundskab du os giv,
 Som er i os et evigt Liv,
 Med Fader, Søn og Helligaand,
 Gæt i Fuldkommenhedens Baand!

Saa holde ret vi Pinfesest,
 I Evigheden allerbedst,
 Hvor alt er let, som her var svart,
 Hvor alt er nyt og soleklart!

259.

Den Idræt Gud er takkelig,
 Som paa hans Ord sig grunder,
 Men naar den sker paa Jorderig,
 Det er et stort Guds=Under;
 Thi kun Guds Højrehaand,
 Thi kun den Helligaand
 Guds Dybhed kjender ret
 Og over hans Idræt
 I Himlen og paa Jorden.

Naar dybt jeg føler Landens Savn,
 Da til min Gud jeg raaber:
 Bønhør i Jesu Kristi Navn
 Og gjør det, som jeg haaber!
 Send mig din Idræts=Mand,
 Din Aand, som nævnes kan
 En Ild, en Dug, en Haand,
 Et Bæld, et Pant, et Baand,
 En Sol, en Vin, en Salve!

Velkommen da, Guds Idrætsmand!
 Som Ild, som Sol med Varme,
 Som Duggen til et tørstigt Land,
 Som Marv til visne Arme,
 Som Hjærte=Salve fin,
 Som Kristi Taarers Vin,
 Som Kjærlighedens Haand,
 Fuldkommenhedens Baand,
 Guds Pant paa Himmerige!

I mig vor Herres Misfandhed
 Med Gylden-Pen du skrive!
 Min Tro med Haab og Kjærlighed
 Hold stadig du i Live,
 Saa den, ihvad end brast,
 Maa findes klippefast,
 Kan, selv i Mørkets Tid,
 Kan, selv i Dødens Strid,
 Al Verden overvinde!

Du bedre end jeg selv det veed,
 Hvad ondt i mig er inde,
 Og at min Egenfindighed,
 Det er min værste Fjende;
 Den bliver aldrig graa,
 Den Staal ej bider paa;
 Din Lynild ramme den,
 Saa Sjælen smelter hen
 I Kjærlighedens Luer!

Den Idræt Gud er takkelig,
 Kun mulig af Guds Naade,
 Dermed han skaber Himmerig
 I Mulde paa en Naade;
 Thi hvor han skaber Fred,
 Med Liv og Ydmøghed,
 Der ned han sætter sig
 Som i sit Himmerig,
 Med Saligheds-Pavslunet.

260.

Gud Helligaand! du Skat saa skøn,
 Som gjør os evig rige!
 Du som med Fader og med Søn
 I Guddoms Magt er lige!

Kom i vor Herres Jesu Navn,
 Dplad, vor Sjæl til evigt Gavn,
 Os al din Rigdoms Fylde!

Paa Kraft og Vid og Kjærlighed
 Er rig du overmaade,
 Dg mer, end alle Engle veed,
 Er rig din Trøst og Naade;
 Det er, hvad højt vi trænge til,
 Det er, hvad helst du vise vil
 Til Jesu Kristi Ære.

Lær os Forargelsen at sty
 Dg følge Herren ene!
 Gjør du vort Liv og Levned ny
 Dg vore Hjerter rene,
 Saa Jesu Navn og Jesu Tro
 For Verdens Born, som hos os bo
 Med Æren vi bekjende!

Din Naades Dug og Trøstes Regn,
 Hvortil saa haardt vi trænge,
 Lad falde i hver Himmelegn
 Paa Agre og paa Enge,
 Saa ingen Sjæl i Nødens Tid,
 Dg ingen Sjæl i Dødens Strid
 Skal vaandes og forsmægte!

Lad, Verden og dens Mand til Trods,
 Det kjendes alle Dage,
 At Herrens Mand, som er med os,
 Har ej paa Jorden Mage
 I Liv og Fred, som Mandens Sans,
 I Ydmyghed og Kraft og Glaus,
 Dg Naade over Naade!

Da stride vi den gode Strid,
 Med Pris vort Lob fuldende;
 Da slaar til ham vi al vor Lid,
 Som Lykken har i Hænde;
 Vor frelste Sjæl skal aldrig dø,
 Og skjont vort Kjød er Græs og Hø,
 Dets Haab skal aldrig visne.

261.

Klar op, vort Hjærte, Sjæl og Sind!
 Det er Gud Faders Foraars-Vind,
 Hans Aandepust, som suser nu,
 Og skyder Herrens Folk i Hu,
 At Ja og Amen er hvert Ord,
 Han taler til os her paa Jord.

O Helligaand! du gif som Gud
 Med Himlens Lys og Lue ud
 Fra Faderen og fra Guds Søn
 Og tændte Pinse=Vld saa skjøn,
 At hele Jorderig derved
 Dplysning fik til Salighed.

I Tungers Skikkelse udvalgt
 Du paa Apostel=Skaren faldt,
 Saa Jesus dem paa Tungen laa,
 De kunde tale og forstaa
 Hvert Tungemaal, hvorhen de kom
 At brede ud hans Herredom.

Dermed Guds=Aanden daled ned
 Til hele Kristi Menighed,

Dermed det gjordes klart paa Jord,
 Guds Røst er i hans Riges Ord,
 Og den skal gaa fra Mund til Mund,
 Slaa ned som Lyn i Hjærtensgrund.

Thi findes end i Syd og Nord
 Den samme Aand i Rigets Ord,
 Den samme Kraft, den samme Ild,
 Den samme Lysning klar og mild,
 Den samme Trost, den samme Ro
 For Hjerter alle, som kan tro.

262.

Den signede Dag med Fryd vi ser
 Af Havet til os opkomme;
 Den lyse paa Himlen mer og mer,
 Os alle til Lyst og Fromme!
 Det kjendes paa os som Lysets Born,
 At Natten hun er nu omme!

Den signede Stund, den Midnatstid,
 Vor Herre han lod sig føde,
 Da klared det op i Østerlid
 Til dejligste Morgenrøde,
 Da Lysket oprandt, som Jordens Vold
 Skal lysne ndi og gløde.

Om levende blev hvert Træ i Skov,
 Og var saa hvert Blad en Tunge,
 De kunde dog ej Guds Raades Lov
 Med værdelig Røst ndsjunge;
 Thi evig nu skinner Livets Lys
 For gamle og saa for unge.

Thi takke vi Gud, vor Fader god,
 Som Værken i Morgenrøde,
 For Dagen, han os oprinde lod,
 For Livet, han gav af Døde;
 Den signede Dag i Jesu Navn,
 Os alle vort Liv forføde!

Nu sagtelig skrid, vor Højtids=Dag,
 Med Straaler i Krans om Tinde!
 Hver Time til Herrens Velbehag
 Som Bække i Eng henrinde,
 Til frydelig sig til sidst de sno
 Op under de grønne Linde!

Som Guld er den aarle Morgenstund,
 Naar Dagen opstaar af Døde,
 Dog kysfer os og med Guld i Mund
 Den liflige Aftenrøde,
 Saa tindre end maa det matte Blik,
 De blegnede Kinder gløde.

Saa rejse vi til vort Fædreland,
 Der ligger ej Dag i Dvale,
 Der stander en Borg saa prud og grand,
 Med Gammen i gyldne Sale,
 Saa frydelig der til evig Tid
 Med Venner i Lys vi tale!

263.

Helligaanden trindt paa Jord
 Er Guds Røst med Livets Ord,
 Hvem der har for Manden Dre,
 I Guds Naades Røst kan høre
 Guddoms=Faderhjørtet flaa.

Livets Ord af Guddoms=Rod
 Kilden er til Livets Flod,
 Lysets Børn der i sig bade,
 De af Daaben sjæleglade
 Duffer op til evigt Liv.

Livets Træ ved Flodens Rand
 Vøxer op i Troens Land,
 Saa Guds=Folket Mad og Drikke
 Midt i Orken savner ikke,
 Lever højt ved Herrens Bord.

Det er sandt, og det er stort,
 Det har Jesus Kristus gjort,
 Det har Herren som vor Næste,
 Kjærlig gjort til fælles bedste,
 Evtigt Liv med Salighed.

264.

Glødende Tunger kom til Bord
 Glædeligt Budskab at melde,
 Anden han fører Livets Ord,
 Levende Røster kun gjælde;
 Han, som Guds Aand har os tilsendt,
 Han har paa Bord en Ild optændt,
 Tunger og Hjerter at smelte.

Tale maa Gud vort Hjertesprog,
 Skal vore Hjerter det høre,
 Dermed Guds Aand, paa Hjerter klog,
 Sætter dem alle i Løre;

Thi ved det store Pinse=Baal
 Hører enhver sit Modersmaal,
 Føle de alle Guds Mande.

Glødende Tunger snart paa ny
 Skabes, naar Hjerterne smelte,
 Manden, som før kom ned fra Sky,
 Skyder sig op under Bælte;
 Da gaar det samme Livets Ord
 Rundt som en Løbe=Ild paa Jord,
 Tænder saa Brudefærds=Blusset.

265.

Tungen er Hjærtets Hoved=Tolk,
 Bugge for Ord af Guds Mande,
 Uden det Ord hver Tunges Folk
 Synker i Be og i Vaande;
 Derfor Guds=Ordet ingen Stund
 Vige kan fra Guds=Folkets Mund,
 Manden ej skilles fra Tungen.

Det er Guds=Ordet, som vor Drot
 Beder os vel at forvare,
 Deri han vil, som han kan godt,
 Selv sig for os aabenbare,
 Deri han vil en Pinsedag
 Under vort lave Hyttetag
 Sig med sin Fader bosætte.

Guds=Ordet selv af Ewighed,
 Lever han højt hos sin Fader,
 Daler dog let i Ordet ned,
 Selv til de laveste Stader,

Bygger og helst paa jævnest Grund:
 Her under Sky i Barnemund
 Og saa i Modrenes Hjerter.

[Anden Pinsedag.]

266.

Kjærligheds Gaade
 I sin rige Evighed
 Kun vor Gud kan raade,
 Han, som evig alting veed.

Kjærligheds Gaade
 Her i Tidens Løb og Frist
 Klares af Guds Naade
 Hos hans Afkom her og hist.

Kjærligheds Gaade
 Op i Tidens Fylde vandt,
 Sandhed kom med Naade
 Og sin Moders Hjerter vandt.

Kjærligheds Gaade
 Veste sig i Herrens Grav,
 Mens han sov, hans Naade
 Bygte Gud en Kvinde af.

Kjærligheds Gaade
 Gjør med Tiden to til een,
 Sandhed siger: Naade!
 Du er Ven af mine Ven!

Kjærligheds Gaade
 I vor Herres Menighed
 Er hans Brud af Naade,
 Som af sig i ham kun veed.

Kjærligheds Gaade
 Den er Mad paa Herrens Bord,
 Kvinden af hans Naade
 Mættes med ham i hans Ord.

Kjærligheds Gaade
 Klares her kun, for saa vidt
 Som vi af Guds Naade
 Glemme hver sig selv og sit.

Kjærligheds Gaade
 Naær sit Maal i Jesu Navn,
 Naar hans Brud af Naade
 Synker i Guds Sandheds Favn.

Kjærligheds Gaade
 Straaler klar i Naadens Sol,
 Naar vor Herres Naade
 Troner paa sin Dronning-Stol.

Kjærligheds Gaade
 Er, at Kongen kom her ned
 Og sin Brud af Naade
 Optog i sin Herlighed.

267.

Lyset, Gud har sagt, er godt,
 Roser det, til Morkets Spot,
 Om det end misbruges;
 Børn skal slægte Fader paa,
 Derfor af Guds Børn de smaa
 Lyset godt skal huges.

Og saa Guds enbaarne Søn
 Bidnet har i Lys og Lon
 Klarlig om det samme,
 Sagde: det er Verdens Dom,
 Himlens Lys til Verden kom,
 Gjør dens Færd til Skamme.

Uden Lys tal aldrig om
 Sandheds Tro og Kristendom,
 Vov ej den at skjule!
 Uden Lys er Tro en Rus,
 Gjør ej Herrens Vedehus
 Til en Røver=Rule!

Kom i Hu, at Herrens Ord
 Er det Lys, som kom til Jord
 Og skal Verden domme;
 Ondt er alt hvad Lyset skyr,
 Mattens Tro et Eventyr,
 Frugt af falske Dromme.

Herren kun vil kjendes ved
 Nu og i al Evighed
 Dem, som ham bekjende;
 Hvem kan sige uden Ord,
 Hvad han tænker, hvad han tror,
 Hvad han Digg maa vende!

268.

Verden vor Gud har elsket saa,
 At han sin Søn har hengivet;
 For at ved Tro paa ham vi maa
 Redde for evig Tid Livet;
 Vel er det i en syndig Sum
 Hele Guds Evangelium,
 Selv dog den mørkeste Tale.

Hvilken en Verden elskes saa
 Af den retfærdige Dommer?
 Hvilken Guds Søn skal troes paa?
 Naar og hvordan mon han kommer?
 Blev han hengivet Død i Vold?
 Er ikke Død nu Syndens Sold?
 Hvad skal os trøste ved Graven?

Ulyset er tændt i Troens Ord:
 Skaberen, Gud, han er Fader,
 Kvindefødt kom hans Søn til Jord,
 Aldrig hans Aand os forlader;
 Jesus, den Kristus, er hans Navn,
 Død og opstanden os til Gavn,
 Bænker os højt i Guds-Huset.

Og til det Troens Ord vor Daab
 Er uopløselig bundet,
 Der igjenfødes Livets Haab,
 Som var ved Døden forsvundet,
 Der han os skrev i Livets Bog,
 Gav os vort Navn paa Aandens Sprog,
 Bænked ved Himmerigs-Bordet.

[Trinitatis Sondag.]

269.

Syndens Sold og Straf er Død,
 Derfor kom med Livets Brød
 Frelseren fra oven,
 Jesus Kristus er hans Navn,
 Evtigt Liv er i hans Favn,
 Efter Troes=Loven.

I hans Daab af Vand og Aand
 Løses Dødens Sjæle=Baand,
 Nabnes Livets Kilde,
 Springer højt i Straaler blaa,
 Yeger med Guldcæbler smaa
 Og Dugperler klare.

Alt som Aand i Vest og Øst
 Kjendes kun paa Livets Røst
 Og paa Ordets Styrke,
 Saa og Fødselen paa ny,
 Kristen=Livets Morgengry,
 Midt i Verdens Mørke.

Saa gjenføder trindt paa Jord
 Aands=Baandbadet i Guds Ord
 Alle Barne=Sjæle,
 Som har Hjerter til at tro,
 At Guds Aand hos Kjød vil bo,
 Hvor Guds Ord har Mæle.

De med Guds enbaarne Sou
 Boyer op til Lys i Lun,
 Lever af Guds Raade;

Naar Livslysten bliver stor,
 Bænkes de ved Kongens Bord,
 Gætte Livets Gaade.

Der vi finder Livets Brod
 I Guds=Ordet, som blev Kjød,
 Men forraadned ikke,
 Mætter ved sin Faders Bord
 Os med Kjærlighedens Ord:
 Mandens Mad og Drikke.

Af Guds=Ordet, som er Mand,
 Skabtes vi foruden Haand
 Til Guds Præg at bære;
 Af Guds=Ordet, som blev Kjød,
 Fødes vi, trods Synd og Død,
 Til Guds Børn at være.

Liv og Fred er Mandens Sans,
 Kjød og Ben er vi af hans,
 Som paa Korset døde,
 Men stod op med Kjød og Ben,
 Egte Glans og Farve ren,
 Som Guds Morgenrøde.

Livet er, som Livets Ord,
 For os smaa en Løndom stor,
 Skal dog aabenbares,
 Skal, som vi med Manden veed,
 Af Guds Fader=Kjærlighed
 I hans Søn forklares.

270.

O, hvor er Naade=Stolen
 Og Trøstens Rildevæld,
 Hvor skinner Naade=Solen
 For Syndens usle Træl?

Jeg har det nu befundet,
 At Død er Syndens Sold,
 Og det har jeg udgrundet,
 Jeg er i Dødens Vold.

Min Sjæl har faa't at finde
 Al Dødens Bitterhed,
 En Afgrund er der inde,
 Og Udvej ingen veed.

Og vil til Gud jeg bede,
 Min store Skabermænd,
 Da møder mig hans Brede,
 Hans Ild og Lovens Band.

O, hvor er Naade=Stolen
 Og Trøstens Kildevæld!
 Hvor skinner Naade=Solen
 For Syndens usle Træl?

Der er en yndig Tale
 Om Jesus, Gud og Mand,
 Som kan og vil hufvale
 Hver Sjæl i Sorgens Land.

Der er en himmelsk Tone
 I Ordet: det Guds Nam,
 Til Frelse, Fred og Sone
 Han bar vor Synd og Skam!

Der er en lille Stjerne
 Med Glimt af Haab der fra,
 Naar vi det høre gjerne
 Med et Halleluja!

Men hvor er Naade=Solen
 Med Straale sommervarm?
 Den ej i Skrifte=Stolen
 Opgløde vil min Barm.

Er den maaste i Daaben,
 Saa der er Naadens Øst,
 Hvor den fra Himmel aaben
 Nedstraaler med Guds Røst!

Ja, der er Naade=Stolen
 I Naade=Havets Skjød,
 Og der er Naade=Solen
 Med Kjærlighedens Glød!

Der Jesus mig forlader
 Min hele Syndeskjld,
 Han i „Guds Fred“ mig bader,
 Og læger Dødens Byld!

Mit Syndeliv han døder
 Og lægger i sin Grav,
 Han Naadens Liv gjenføder,
 Som mig min Skaber gav.

Det Liv, han mig forlener
 Med Anden i sit Ord,
 Det Liv med sit forener
 Han ved sit Naadebord.

Nu er fra mig bortveget
 Al Dødens Bitterhed,
 Vor Herres Liv mit eget
 Er i al Evighed!

271.

Hvor er nu Edens Have
 Med Livets Træ og Flod?
 Er her kun grønne Grave
 Med Dødens Blomst og Rod?

Er Paradis forsvundet
 Som Bugge=Drom og Klang,
 Og aldrig mere fundet
 I Tiden alt for lang?

Nej, Gud ske Lov og Takke!
 Saa haard var ej Guds Dom,
 Det var en Aftenbakke,
 Den Fugl, som sang derom.

Vel nu for Kjødets Dje
 I Palme=Skovens Læ
 Guldaebler fra det høje
 Ej gror paa Livets Træ.

I Dødens Hav udrinder
 Og brat den Livets Elv,
 Som Jordens Konge finder
 I Støvet hos sig selv.

Men Livets Flod til visse
 Med Evighedens Dyd
 Dog falder paa vor Bæse
 Med Mand=Vølgenes Ryd.

Det sker i Ord=Bandbadet,
 Af Herrens Mund udflydt,
 Da fødes med Døds=Hædet
 Guds=Livet hos os nyt.

Og Livets Træ, som bærer
 Guldbæbler til Guds Bord,
 Naar det vor Sjæl begjærer,
 Indplanter os Guds Ord.

Det sker med Kjerne=Saften
 I Frelser=Ralkens Ord;
 Thi frugte skal Livskraften
 Paa Salighedens Bord.

Og bedre Dine stjænker
 Os dermed Gud i Løn,
 Langt bedre end man tænker,
 Som Dine har Guds Søn.

De er som Ildens Lue,
 De er som Solen klar,
 Og med dem skal vi skue
 Guds Klarhed aabenbar.

Da priser i Guds Eden
 Med Kjød saa vel som Aand
 Vi gennem Evigheden
 Fuldkommenhedens Vaand.

272.

O Gud vor Fader i Evighed,
 Uden al Begyndels' og Ende!
 Jeg tror paa dig og visselig veed,
 Som alle Kristne bekjende,
 At du haver med dit Guddoms=Ord
 Almægtig skabt baade Himmel og Jord,
 Dit Bærf er Mand og Kvinde!

Jeg tror og saa paa Jesum Krist,
 Gud=Faders Søn alene,
 Undfangen ved den Helligaand vist,
 Født af Jomfru hin rene;
 Maria hedder den Jomfru skjøn,
 Som under Hjærtet bar Guds Søn,
 Bor Drot i Dage sene.

Det er den Jesus, paa Golgata,
 Pilatus ham lod korsfæste,
 Imellem Misdædere hængtes han da,
 Det skete alt til vort bedste;
 Paa Korset han raabte med højen Røst:
 O Fader! forlad dem al Fejl og Brost,
 De veed ej hvad de gjøre!

Af Arimatæa Josef kom,
 Saa dristig han sig dog gjorde,
 Han bad Pilatus med Fynd derom,
 At han maatte Kristum jorde.
 Det skulde saa være, Forlov han gav,
 Han lagde ham i sin egen Grav,
 Dertil hjalp Nikodemus.

Om Tredjedagen i Morgenstund
 Vor Herre stod op af Døde,
 Paa Legem og Sjæl baade karst og sund,
 Han frelste os alle af Møde.
 Apostlerne saae ham i Uger fem,
 Saa længe, saa liflig han taled med dem,
 Det var alt om Guds Rige.

Saa foer han op til Himmelen,
 Da Talerne vare til Ende,
 Men strax her ned tilbage igjen
 Han os den Hellig=Aand sendte;
 Vor Jesus sidder, som Gud og Mand,
 Nu ved sin Faders den højre Haand,
 Han har al Magt i Hænde.

Der sidder vor Drot til Dommedag,
 Da kommer han vist til Syne,
 Basunen lyder med Tordenbrag,
 Han kommer, som det mon lyne;
 Hvert Dje skal ham i Skyen se,
 De onde græde, de gode le,
 Det kan ej andet være.

Jeg tror og paa den Hellig=Aand,
 Os Kristne smaa til gode,
 En Leder og Husvæler=Mand,
 Som hjælper dem paa Fode,
 Der ham paakalde i Sorg og Nød,
 Med stadig Tro i Liv og Død,
 Hans Suk gjør let om Hjærte.

En hellig Kirke, det er hans Slot
 Af levende Sten og holde,
 De lige gode er om alt godt,
 Paa Herrens Ord de holde;

Vi har tilsammen een Tro, een Daab,
 Til Jesum sætte vi alt vort Haab,
 Han er vor faste Klippe.

Han er vort Lys, han er den Skat,
 Os ingen kan frarive,
 I hans Navn er vor Synd forladt,
 Han vil vor Død fordrive;
 Med Kjød og Ben skal vi opstaa
 Og til Guds Herlighed indgaa,
 Ja, til vor Herres Glæde!

273.

Menneske maa man fødes til,
 Om man skal Menneske blive,
 Fødes paa ny hver dødfødt Sjæl,
 Om den skal komme til Live;
 Menneskens Son er Manden ny,
 Deler med os sit Liv og Ly,
 Det er Gjenfødelsens Gaade!

Manden os staar i Faders Sted,
 Troen har moderlig Evne,
 Guds=Ordet, som er Mand og Liv,
 Vor Fader Adam vi nævne;
 Livet vi nyde, spørger ej,
 Hvordan til os det finder Vej,
 Grubler ej med Nikodemus.

Sonnen af Gud er født som vi,
 At han som vi kunde blive,
 Fødes som han maa atter vi,
 At vi som han kunne blive;

Han, som er baade Gud og Mand,
 Fødtes jo selv af Mand og Vand,
 Saa fødes vi til Guds Rige.

274.

Kjærlighed! hvor har du hjemme,
 Og hvad var din Faders Navn?
 Sandhed aldrig det kan glemme,
 Som er Himlens Faderfavn;
 Paa hans Ord, som alting veed:
 Af sig selv er Kjærlighed!

Ja, som kun det evig sande,
 Det staar fast, og Gud det veed,
 At i alle Fædrelande
 Af sig selv er Kjærlighed;
 Den er Sandheds Faderfavn,
 Alle Barnehjærter Havn.

Gaade=Øs til alle Gaader
 Straaler ud af Kjærlighed,
 Og kun den i alle Maader
 Svarer til Guds Djemed;
 Os for klar, som Middags=Sol,
 Er dog Himlens Kongestol.

Synd hos os har alt besmittet,
 Først og værst vor Hjærtegrund,
 Let derhen har Vej den hittet
 Til vor Tunge i vor Mund,
 Spruder, som vi alle veed,
 Belløst=Gift paa Kjærlighed.

Derfor Verden dristig sværger,
 At af Kjød er Kjærlighed,
 Med Guds Lov sig denne værger
 Og med Himmeriges Fred;
 Kjærlighed er Lovens Bud,
 Kjærlighed er Naadens Gud.

Ej vi kan det gennemskue,
 Gaade-Lyset er for klart,
 Men som Sol paa Himmelbue
 Det os dog er aabenbart:
 Liv, som af sig selv det veed,
 Springer ud af Kjærlighed.

Har ej Lys i Mørket hjemme,
 Sandt i Løgn og Liv i Død,
 Da vi godt det kan fornemme,
 Kjærlighed er ej af Kjød;
 Efter Tid, saa lidt som før,
 Livets Kilde lægges tør.

Kjærlighed i Kjødets Lande
 Gaar med Verden op og ned;
 Elske vi det evig sande,
 Ewig er vor Kjærlighed,
 Der i har med Lykkens Ring
 Ewig Liv sit Kildespring.

275.

Evige Fader! som vældig regerer
 Skabningen hel med dit Vink og dit Ord,
 Tidernes Længde din Gæde formerer,
 Som i din Himmel, saa og paa vor Jord;

Klarere daglig dit Forsyn vi jkue,
 Naar til din Vej er vort Dje henvendt,
 Klarere brænder den Kjærligheds Lue,
 Som med din Faderlighed du har tændt!

Hvem uden du kan os frelse af Vaade!
 Hvem uden du raader Bod paa vort Savn,
 Du, som os alle gav Naade for Naade,
 Selv før vi lærte at stamme dit Navn!
 Hvem uden du holder faderlig Dje
 Hos os med Børnene viltre og smaa!
 Hvem uden du, som vel bor i det høje,
 Men med din Haand kan det laveste naa!

Himmelske Fader! du over din Brede
 Aldrig tillader din Sol at gaa ned,
 Naar om Forladelse barnlig vi bede,
 Frygte din Brede og elske din Fred.
 Times Ulykker til Kummer og Smerte,
 Græder vort Dje, og falder vort Mod,
 Naar kun for dig vi udøse vort Hjærte,
 Trøsten er sikker, og Enden er god.

Derfor sig hæver i Lovsang min Stemme,
 Stolt er jeg af, at du kalder mig Barn,
 O, lad mig aldrig din Kjærlighed glemme,
 Aldrig indvikles i Fristerens Garn,
 Men alle Dage dig klarere ligne,
 Lyde og følge din Aand og dit Ord,
 Være af dig fremfor alt at veljigne,
 Være din Lovsang af Himmel og Jord!

[Første Sondag efter Trinitatis.]

276.

Hvem vil med til Himmerige?
 Jesus kalder: kommer nu!
 Kommer fattige og rige,
 Hver, som Himlen vandt i Hu!
 Alle skal fra Verden bort,
 Tiden er for alle kort,
 Og kun som der saas her neden,
 Høstes kan i Evigheden.

Jesu Fodspor er alene
 Vejen til Guds Herlighed,
 Og tør nogen andet mene,
 Intet han af Himlen veed,
 Al hans Visdom, al hans Kunst,
 Al hans Gudsfrugt er omsonst.
 Kun fra Jord til Himmerige
 Med Guds Søn vi kan opstige.

Op, I Kristne! ser dog eder
 Ret i denne Verden om!
 Baager, sukker, banker, leder
 Efter Livets Kristendom!
 Vi kun gaar i Jesu Spor,
 Naar os Liv er Jesu Ord,
 Er vor Kristendom en Skygge,
 Ligedan er da vor Lykke.

Kristne! lad os samle Kræfter,
 Fatte stadigt Mod i Bryst!
 Lad os følge Jesus efter,
 Følge ham med Liv og Lyst!

Det vi kan, naar kun vi tro,
 I hans egne Børnesko,
 Lyset da for os ej slukkes,
 Livets Dør for os ej lukkes.

Herrens Vej er god at vandre,
 Thi Guds Rige er os nær,
 Stræber did vi med hverandre,
 Snart vi alle mødes der;
 Der er Liv, og der er Fred,
 Som vor Sjæl forlystes ved;
 Fremad derfor! Ingen svige!
 Glæden bor i Himmerige.

277.

Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem,
 Helhjem har Lyset paa Bagen,
 Ikkun for ham, som selv er Lys,
 Matten maa skinne som Dagen;
 Han ikkun ser det Hvilested,
 Han ikkun ser det Pinested,
 Som er bag Graven i Vente.

Herren os siger hvad han veed,
 Vidner hvad han har for Dje:
 Fattigmands Sjæl fandt Ro og Mag,
 Rigmandens ondt maatte døje;
 Godt eller ondt optages her,
 Godt eller ondt os bier der,
 Spørgsmaal, hvad helst vi optager!

Loven er Lys i Ret og Dom,
 Seerne Frelseren melde,
 Laaner ej Dre vi til dem,
 Døvhed maa Sjælen undgælde;
 Høre vi dem og tro paa ham,
 Frelseren, Jesus, det Guds Lam,
 Engle paa Hænder os bære.

278.

Min Sjæl! vil du til Himmerig,
 Gud Faders eget Rige,
 Hvor op og ned saa frydelig
 Guds Engleskarer stige,
 Da spørg og led, bank paa og bed,
 Om Tro og Haab og Kjærlighed
 Af kristen Byrd og Stamme!

Den kristne Tro i Barnemund,
 For hvide og for sorte,
 Er Nøgelen i allen Stund
 Til Himmeriges Porte;
 Thi Guds Retfærdighed paa Jord
 Kun findes kan hos hvem der tror
 Paa Sandhed: Guds enbaarne!

Det kristne Haab paa Englevis
 Os flyver brat i Møde
 Paa Vejen smal til Paradis,
 Naar vore Hjerter bløde;
 Det bærer paa sin Vinge Bud
 Fra Himmerig og Naadens Gud,
 Hans Fred med Budet følger.

Den kristelige Kjærlighed
 Fra Himmerigs Højsæde,
 Den møder os, før vi det veed,
 Paa Livets Vej med Glæde,
 Omfavner os i Sorg og Nød
 Som Fader mild og Moder sød,
 Som Søster og som Broder.

Guds Rige er Retfærdighed,
 Med himmelsk Fred og Glæde,
 Guds Rige kom da til os ned,
 Er overalt til Stede,
 Hvor Tro og Haab og Kjærlighed
 I Jesu Navn er dalet ned
 Med Aanden som en Due.

Med Jesu Tro og Jesu Haab
 Til Fader-Kjærligheden,
 Guds Aand os giver i vor Daab
 Retfærdighed og Freden,
 Og af vort Fællesskab med ham,
 Som bar vor Sygdom, Synd og Skam,
 Udspringer Rigets Glæde.

O Fader vor! i Jesu Navn,
 Før Naadens Tid er omme,
 Lad som de døbtes Fødestavn
 Dit Rige til os komme!
 Da som de kristnes Fædreland
 Skal blomstre op fra Strand til Strand
 Dit Himmerig paa Jorden!

279.

Tro og Haab og Kjærlighed,
 Disse Jordens Edelstene,
 Med Guds=Køsten fare ned
 Til os Mennesker alene,
 Er for Trolde og for Dyr
 Mundspejr kun og Eventyr.

Tro og Haab og Kjærlighed
 Var Guds=Ordets Sæd i Eden,
 De i Orken groves ned,
 Plojes op igjen paa Heden,
 Straale skal de nu paa ny
 Under Sol og over Sky.

Altid fandtes over Jord
 Skyggen dog og Efterskinnet,
 Og af Hjærtedybets Ord
 Under Suk end leved Mindet,
 Robed hvad der ledtes om,
 Saa de kjendtes, da de kom.

Tro og Haab og Kjærlighed
 Med Guds=Ordet fra det høje
 Sænked sig til Jorden ned,
 Fulgte af Guds Forsyns=Dje,
 Laante af en Mø saa bly
 Kjød og Blod til Liv paa ny.

Tro og Haab og Kjærlighed
 De blev lagt i Krybberummet,
 Over dem dog sang Guds Fred
 Manderne i Himmelrummet,
 Og til Himlene i Von
 Bøjed op de med Guds Søn.

Hver, som Hjærte har i Bryst,
 Hvert et Hjærte, som har Dre
 For Guds=Folkets Himmel=Røst,
 Vil af Jesu Mund den høre,
 Favner i Guds=Røstens Fred
 Tro og Haab og Kjærlighed.

Troen som en Moder fød
 Favner hver en ærlig Tvi'ler,
 Og i hendes Moder=Skjød
 Barnehaabet yndig smiler;
 Himmelsk, midt imellem dem,
 Kjærligheden spirer frem.

Tro og Haab og Kjærlighed,
 Som hos Jesus de har hjemme,
 Med hans Røst hans Menighed
 Fik i Pant og har i Gjemme,
 Og med evigt Liv hos Gud
 Pantet selv sig løser ud.

I Gud=Faders Kjærlighed,
 Som med Ordet os er givet,
 Der er Glæde, der er Fred,
 Der er Lyset, der er Livet,
 Den om os, Guds Søn og Aand
 Er Fuldkommenhedens Baand.

[Anden Sondag efter Trinitatis.]

280.

Gud! vi er i gode Hænder,
 Dine Hænder, gode Gud!
 Som alt ondt med Visdom vender,

Saa det godt maa falde ud,
Trods al Synd og Død og Pine,
Godt for dig og godt for dine.

Synd og Død og Helveds Plage,
Al vor Magt mod dem er Tant,
Kaldtes en af dem den svage,
Os dog brat den overvandt;
Helten under Korsets Mærke,
Han alene bandt de stærke.

Synd og Død og Helveds Plage,
Som med Døt ej kom ham ved,
Var Kors-Helten uden Mage,
Bandt dem med sin Kjærlighed;
Aldrig mer de dem kan skade,
Som i Jesu Navn dem hade.

Vor Gud Fader i det høje!
Kjærlighedens Rildevæld!
Det stod evig dig for Dje,
Klaret nu i Tidens Kvæld,
Dg for evig Stovets Tunge
Ehstelig derom skal sjunge.

Gud! vi er i dine Hænder,
Kjærlighedens Hænder to,
Sandhed du og Naade sender
Til med Fred hos os at bo,
Vige maa for dem tilbage
Synd og Død og Helveds Plage.

Ja, din Sandhed er os naadig,
 Og din Naade, den er sand,
 Og din Aand er eneraadig
 I Forjættelernes Land,
 Med din Ret, din Fred og Glæde
 Ewig han er her til Stede.

Dine Hænder, fang de ældste,
 Er din Søn og Helligaand,
 Og med dem vor Sjæl du frelst,
 Løste vore Trællebaand,
 Og af dem paa Barneføde
 Ewig møttes vi med Glæde.

281.

Dignelsesvis i Herrens Art,
 Gjæstebuds=Sal er Guds Rige,
 Alting er prægtigt, flot og rart,
 Huset staar aabent tillige;
 Budene gaar om Lande rundt,
 Ej for at nøde godt i ondt,
 Men for at fyldes skal Huset.

Verdsligheds Pragt er Nøg mod hans,
 Som haver alting at raade,
 Kjærlighed er hans Trones Glans,
 Støtterne Sandhed og Naade;
 Maaltidet, uden Rid og Riv,
 Mættelse til et evigt Liv,
 Fællesskab klart om Livs=Glæden.

Herren og Manden trindt om Land
 Lukker os ind i Guds Rige,
 Bogstavens Død og Lovens Band
 Der man ej veed af at sige;
 Ordet med os er Liv og Mand,
 Kjærlighed er vort Sognebaand,
 Sandhed vor Dyd og vor Tre.

[Tredje Søndag efter Trinitatis.]

282.

Hører I? vor Herre kalder
 Kjærlig som en Moders Bøn:
 Bønder om i hver en Alder
 Nu med „den forlorne Son!“

I sig selv han gik omsider
 Med sig selv i Rette saa:
 „Her af Sult og Tørst jeg lider,
 Maa forsmægte og forgaa.

Hos min Fader i det fjærne
 Tjendet af begge Kjøn,
 Paa hans Lo og ved hans Kvarne,
 De faar baade Kost og Lon.

Hjem til ham vil jeg mig vende,
 Til min Fader ejegod,
 Frit min Skyld vil jeg bekjende,
 Staa til ham paa Tjenerfod.“

Hver en Sjæl paa Beje vilde,
 Som vil træde i hans Spor,
 Skal Guds Fader-Kost den milde
 Møde brat i Jesu Ord.

Som i Vignelsen det lyder,
 Faderhjærtet glemmer alt,
 Gjør hvad Vignelsen betyder,
 Rejser op hvert Barn, som faldt.

Han, som elsker os saa saare,
 Møder os ved første Skridt,
 Kysser bort hver bitter Taare,
 Trøster os med Aashyn blidt.

Det er, siger han, guldmundet,
 Glæde størst i Faders Hu,
 Naar hans tabte Barn er fundet,
 Som var dødt, men lever nu.

Glæder ny og gyldne Ringe
 Er den lykkeligens Pryd,
 Sangen toner, Harper klinge
 Stemte ens til Glædskabs-Lyd.

Himlens Sang og Strængelege,
 Højtidsfryd i Livets Land,
 Hvem maa de ej sødt bevæge
 Til Omvendelse paa Stand!

Hvilken Synder kan sig vægre,
 Naar han hører i Guds Ord
 Gjentyd af de gyldne Vægre,
 Som udtømmes ved Guds Bord!

Vend da Ryg af al din Styrke
 Til Guds Fjendes Herlighed!
 Det er Løgn og Død og Mørke,
 Som hvert Synder-Hjærte veed.

Vend dit Blik fra Skyggedale
 Til Gud Faders Herlighed,
 Efter evig Sandheds Tale,
 Det er Liv og Lyk og Fred!

Vend dig om! din Frelser kalder,
 Kalder i Gud Faders Navn!
 Tro ej Tjendens Logn og Skvalder,
 Sky dog ej din Faders Favn!

Da gør du Guds Engle glade,
 Da er og din Lykke gjort,
 Af dem selv for dig oplade
 Sig Guds Hus og Himlens Port.

Selv sig aabner Sundheds-Brønden,
 Dækkes Salighedens Bord,
 Og din Hølsot, som er Synden,
 Læges ved Guds Naades Ord.

Og din Længsel, som er Livet,
 Evig sikkert, evig sødt,
 Mættes af hvad han har givet,
 Som kan aande Liv i dødt.

Holde vil din Sjæl i Live
 Refus, trods al Dod og Brost,
 Og som han er, du skal blive,
 Er ej det en salig Trost!

283.

I Gud Faders Himmerige,
 I hans Hus og Engle-Kreds,
 Der er Glæde uden Rige
 Over Naadens Underværk.

Dejlig det for os afmaler
 Jesus, Guds enbaarne Søn,
 Som, naar han om Himlen taler,
 Vidner hvad han selv har set.

Signelsen er nem at kjende,
 Mindes i al Ewighed
 Af hver Sjæl, som hjem ad vende
 Vil med „den forlorne Søn.“

Thi hver Sjæl paa Veje vilde,
 Der, som han, gaar i sig selv,
 Af Guds Fader-Røst den milde
 Mødes undervejs som han.

Glæde størst, har Gud udgrundet,
 Fader-Hjærtet føler da,
 Naar hans tabte Barn er fundet,
 Som var dødt, men leved op.

Gud i Engle-Kreds udbryder:
 Glædes alle, glædes nu!
 Og hans Faderhus gjenslyder
 Højtidsfuldt af Sang og Klang.

Lyd af Himlens Streungelege
 I de dyrefjorbtes Sang,
 Hvem maa den ej sødt bevæge
 Til Omvendelse paa Stand!

Trods hver Djævel, hvem er Daaren,
 Der vil sky den Faders Blik,
 Som afkysker Angers-Taaren,
 Før den ned ad Rinden randt!

Vil da du den Fader møde,
 Som er Kjærligheden selv,
 Da bekjend for ham din Brøde,
 Døm dig selv med Sandheds Dom!

Døm dig selv fra Barne-Netten,
 Som med Vanart du forbrød!
 Ved om Naar med Trælle-Netten,
 Som i Fred har dagligt Brød!

Da i Jesu Navn Gud Fader
 Kalder dig sit Barn paa ny,
 Al din Synd han dig forlader,
 Nabner blid dig Hus og Favu.

Og i Jesu Navn med rette
 Naade gaar hos dig for Ret,
 Thi hvad Synder kan aftvætte
 Er Retfærdighedens Væld.

Deraf under Himmel aaben
 Springer ud din Livets Flod,
 Hvorom Duen over Daaben
 Kurrer med Gud Faders Røst.

I den Jordan du dig bade,
 Gaf saa frit til Herrens Bord!
 Da gjør du Guds Engle glade
 Til Gud Faders Velbehag.

284.

Kirken er som Himmerige,
 Meget kan den ligned ved,
 Skjønt paa Jord den har ej Lige,
 Som Guds Naade og Guds Fred.

Mest dog lig en Barne=Moder,
 Herren kalder den sin Brud,
 Ved dens Mælk oppvoxe Boder
 Som ved Bakke Pile=Skud.

Kirkens Favn og derfor kaldes
 Retteligt et Moder=Skjød,
 Naar der sørges, naar der faldes,
 Altid der er Hvilen sød.

Rastes Brag paa Kirkens Goder
 Af den Sjæl, som dem har smagt,
 Da forhaaner Søn sin Moder,
 Og hans Dom er forudsagt.

Angres det med ærlig Smerte,
 Vendes om med ydmyg Bøn,
 Kirken vel med Moder=Hjærte
 Favner den forlorne Søn.

Til saa mange, som vi ere,
 Siger dog hun moderlig:
 Føler, her er godt at være!
 Bliver alle tro hos mig!

Mit er Povels, mit er Peders,
 Alles Herre, han er min!
 Og alt mit det er jo eders,
 Nyde hver med Troen sin!

Hele Verden ej opvejer,
 Hvad vi tror, og hvad vi veed:
 Himmerig paa Jord vi ejer
 I vor Frelfers Kjærlighed.

285.

Naaden hun er af Kongeblood,
 Vil ej med Dronninger bytte,
 Holder sig dog ej selv for god
 Til den brostfældigste Hytte;
 Hvor hun har Sæde, faar hun Magt,
 Indig hun er i hver en Dragt,
 Dejlig som Duggen i Perler.

Kjærlighed selv er Naadens Rod,
 Roden i Himmerig inde,
 Derfor til Naadens Frugt fuld god
 Magen er ikke at finde;
 Frugten har Smag af Roden sød,
 Frugten er sød i Liv og Død,
 Sødeft i Saligheds-Blæden.

Kristendom er Guds Naades Ord,
 Skjenker os Lyset og Livet,
 Naade dog kun paa Naaden tror,
 Som har os Synden tilgivet;
 Naadeløs Barm er skilt fra Gud,
 For den er Tro et Lovens Bud,
 Naaden et Ord, den ej kjender.

Gud være lovet! i hvert Bryst,
 Som har sig ikke forhærdet,
 Lyder bekjendt dog Naadens Røst,
 Troster hvert Hjærte forfærdet;
 Moderne=Arv fra Paradis
 Er os Guds Naades Haab og Pris,
 Moderlighed er dens Billed.

Hver Gang vi had vort Fader vor,
 Følte vi dybt i vort Indre,
 Naaden vil hofte hvad den faar,
 Vil ikke nøjes med mindre;
 Naade og Sandhed, i dit Bryst
 Mødes de maa, om Naadens Røst
 Skal som Guds=Barnets dig røre!

Ligne vor Fader ejegod,
 Som sig af Hjærtet forbarmer,
 Som, naar vi falde ham til Fod,
 Underlig rørt os omarmer:
 Det maa vi alle i det smaa,
 Det kan vi alle godt forstaa,
 Som har et Mennefte=Hjærte.

Dertil os hjælper Naadens Aand,
 Som os vor Herre tilsender,
 Han har vort Hjærte i sin Haand,
 Han det som Bakkene vender,

Vender det mildt i Jesu Navn,
 Leder det til Gud Faders Favn:
 Naadens og Sandhedens Kilde.

286.

Tolderen, som det tabte Faar,
 Banker paa Stierne vilde,
 Afgrunde nar, som paa et Haar,
 Kaver han aarle og silde;
 Slet ingen Redning var for ham,
 Var ikke Hyrde bedst Guds Lam,
 Gaves ej Naade for Naade.

Men som en Hyrde god og from
 Alt for sin Hjord overstrider,
 Leder om Faaret, som forkom,
 Til han det finder omsider,
 Bærer det paa sin Skulder hjem,
 Viser det glad for Venner frem,
 Saa er os naadig vor Herre.

Midt i Guds Himmel, er hans Ord,
 Over een omvendt alene
 Englenes Fryd er nok saa stor
 Som over alle de rene;
 Rommet er Naaden for en Dag
 Nu som en Moders Hjærtelag,
 Dmmeft ved Barnets Dodsleje.

[Fjerde Sondag efter Trinitatis.]

287.

Gjerrighed er Helveds Lyde,
 Gavnildhed er Himlens Fryd,
 Englene ved den sig fryde,
 Kalde den Guds egen Dyd.

Men der var en Gang en Enke,
 Med den forte Armod kun,
 Og, hvad mindst man skulde tænke,
 Gavnild Gud dog ligned hun.

Hun gav hele sin Formue,
 Skjærve to, som gjør en Hvid,
 Mest gav under Himlens Bue
 Hun i hele Naadens Tid.

I Guds Kiste hun nedlagde
 Alt sit Gods, som til en Ven,
 Derfor Guds enbaarne sagde,
 Hun gav mer end rige Mænd.

Ikun Gud i Himlen inde,
 Som os gav sin egen Søn,
 Kjærlig gav som denne Kvinde
 Alt sit Gods i Lys og Løn.

Mandens Enke paa det jævne
 Giver Gud end Skjærve to,
 Det er alt hvad hun kan evne,
 Det er Hjærtets Haab og Tro.

Rigelig og Gud velfigner
 Enke=Kvindens Fattigdom,
 Hun, som ham i Hjærtet ligner,
 Faar alt hvad hun beder om.

288.

Herrens Røst, som aldrig brister,
 Lært mig har, hvad og jeg tror:
 Alt hvad for hans Skyld jeg mister,
 Faar igjen jeg paa hans Ord.

Kunde over ham jeg glemme
 Med mig selv mit eget nu,
 Hos min Gud jeg da var hjemme,
 Kom som mit hans Liv i Hu.

Var kun altid Sjælens Dje
 Stadig til vor Herre vendt,
 Da paa Evighedens Høje
 Pinse=Blus for mig var tændt.

Da vidaaben stod Guds Eden
 For mit Dje og min Fod,
 I Guds=Haven med Guds=Freden
 Lys jeg drak af Livets Flod.

Bilde jeg af intet vide
 Uden Kristi Kjærlighed,
 Da var mine Kaar saa blide
 Som min Guds, der alting veed.

Sik mit Hjærte ret at finde,
 Uden ham er alting dødt,
 Da var han i Hjærtet inde
 Med Guds-Livet evig født.

Dog, i Jesus-Kristus-Navnet
 Alt er skjænket den, som tror,
 Deri Hjærtet Bod for Savnet
 Finder med Guds Aand og Ord.

289.

Som du dig venter godt af Gud,
 Dnske du det for din Næste!
 Det ikke blot er Lovens Bud,
 Men er Guds Raad til dit bedste;
 Føles kan ej, som vel du veed,
 Mere af Guds Barmhjærtighed,
 End sig et Hjærte forbarmer.

Bede kan ej vi „Fader vor“,
 Uden derom at paamindes,
 Nyde kan ej vi Børnekaar,
 Uden dertil at omsindes.
 Hvem kun har Hjærte som en Sten,
 Er ej af Gud, den Sag er ren,
 Tror ej paa Faderligheden.

Salige priser Sandheds Mund
 Alle, som det kan fornemme,
 Gjærne de tro af Hjærtens Grund
 Naades og Miskundheds Stemme,
 Fryde sig ved Guds Fader-Røst,
 Hvile sig i Guds-Ordets Trøst,
 Ledes med Kjærligheds-Liner.

[Femte Sondag efter Trinitatis.]

290.

Ude paa Dybet drag en Dræt!
 Det var til Peder Fuldmagten,
 Peder udkasted da sit Net,
 Styrtes af Skræk over Dragten;
 Rejste dog kjæk sig op igjen,
 Da ham vor Herre tog til Ven,
 Gjorde til Menneske=Fanger.

Heraf vi lære kan og skal
 Forskjel paa Net og paa Snare,
 Fik vi af Herren Fisker=Rald,
 Ud vi paa Dybet maa fare;
 Verdsligheds Grund til Tro er Tant,
 Savn kun i Hjærtets Dyb er sandt,
 Savnes maa Gud for at findes.

Levende fanges Fisk i Hav,
 De kun er Menneske=Fode,
 Derfor det Raad os Herren gav:
 Fra os at kaste de dode;
 Levende Folk det gjælder om,
 Lad kun den dode Kristendom
 Selv sine dode begrave!

291.

Leve og se gode Dage,
 Derom gjælder det paa Jord
 Og i Himlen uden Mage,
 Efter Guds det klare Ord.

Liv er helligt, Død er søgn,
 Liv er Sandhed, Død er Løgn,
 Gud er deres Gud, som fødes,
 Levendes, og ej de dodes.

Siig ej til den gamle Sanger:
 Tale din om Død er haard!
 Haard er Døden for dens Fanger,
 Som en Vinter uden Vaar.
 Dødens Vaand, som Vaand af Is,
 Smelte dog til Livets Pris;
 I Guds Naades varme Aande
 Findes Bod for Dødens Vaande.

Evigt Liv er i Guds=Ordet,
 Har vi Øren, høre vi
 Ordets Røst ved Naadebordet:
 Lever jeg, saa lever I.
 Med vor Frelser og vor Drot
 Vi for evig leve godt,
 I ham er, trods alle Grave,
 Evigt Liv Guds Naadegave.

Døden vel sig stolt omgjorder
 Som en Helt udødelig,
 Døden er dog kun en Morder
 Og Selv=Morder visseelig,
 Gaar som Gjenfærd kun paa Sagt,
 Har paa Syndens Vej kun Magt,
 Kyser kun, som en Gjenganger,
 Livet af dens usle Fanger.

Naar vi da, fra Synd afdøde,
 I vor Frelser's Navn opstaar,
 Evighedens Morgenrøde
 Ende gjør paa Dødens Aar;

Evig det skal kvædes om:
 Døden er sin egen Dom,
 Ej for lidt og ej for meget
 Liv og Død har i sit eget.

292.

Livet er fra Himmerige,
 Lysner, letter, hæver alt,
 Kan med Lyst sit Navn udjige,
 Er af Gud til Fryd udvalgt.

Døden har i Helved hjemme,
 Mørkner, tynger uafbrudt,
 Uden Tunge, uden Stemme,
 Er af Gud til Kval forskudt.

Livet selv paa Dødens Kystrer,
 Med sin Lykke=Lod tilfreds,
 Glæden har til Lege=Soster,
 Deres Kaar er Kjærligheds.

Døden, født i Alvinds Mørke,
 Har kun Staal og Sten i Bryst,
 Mander Gift og skaber Drke,
 Kjendte aldrig Leg og Lyst.

Livets Bærk er Rosenkjæder,
 Livets Lyst er Lys og Fred,
 Livets Afkom lutter Glæder,
 Arvinger til Evidhed.

Døden selv sig Daad fradømmer,
 Naar betalt er Syndens Gjæld,
 Evig da, som Hel, hun drømmer,
 At hun sulter sig ihjel.

I, hvem Livets Haab er givet,
 Bønder Krig til Vogn og Mord!
 Hader Døden! elsker Livet!
 Fabner det i Frelsens Ord!

[Sjette Søndag efter Trinitatis.]

293.

Gud Herren saae til Jorden ned
 Fra høje Himmel=Sale,
 Og ledte om Retfærdighed
 Paa Bjerge og i Dale;
 Men trindt paa Jord ej fandtes een
 For Gud uskyldig, hjærteren,
 Af Verden ubesmattet.

Thi stod jeg som en Synder her,
 Min Skaber, for dit Dje,
 Om end for Verden ren og skær,
 Jeg turde mig ophøje;
 Men af, jeg veed ej heller Tal
 Paa mine Fejl og mine Fald,
 De dunkle med de klare!

Men du vil ingen Synders Død,
 Og Raad har du udgrundet,
 Derfor det over Jorden lød:
 Den rene jeg har fundet.
 Det er min Søn, men dog en Mand,
 Og blive skal for mig som han
 Enhver, som tror paa Sønnen!

Nu Jesu Tro er al min Trost,
 Dog er din store Raade,
 Som du i Jesu Navn gav Røst,
 For Syndere en Gaade,

Saa lukke maa med Flid jeg tit
 For Verdens Klarhed Dje mit,
 Naar Hjærtet skal husvales.

O du, som skabte Hjærte mit,
 Det dybe, underfulde,
 O dan det efter Hjærte dit,
 Til Himmel=Spejl i Mulde,
 Saa jeg langt mer, end selv jeg veed,
 Kan lære af din Kjærlighed
 Om Naadens rige Fylde!

Da skal jeg ret med Aandens Sans,
 I Lyset fra det høje,
 Faa Syn paa Støvets Himmelglans
 I Jesu Kristi Dje,
 Og finde min Retfærdighed,
 Som af din dybe Kjærlighed
 I ham til mig udspringer!

Naar da, som Vinden Skyer blaa,
 Din Aande blidt mig driver,
 Da skal mit Hjærte godt forstaa,
 Hvordan du Synd tilgiver,
 Og i det samme Jesu Navn,
 Som raader Bod paa alle Savn,
 Skal Salighed jeg finde!

294.

Guds Søn kom ned fra Himmerig,
 Han saae til os i Naade,
 Vor Gjerning var uduelig,
 Den kunde os ej baade;
 Vi derfor tro paa Jesum Krist,
 Vort Lys og Salighed for vist,
 Han Himlen os forhverved.

Hvad Gud os bød i Lovens Bog,
 Det kunde vi ej gjøre,
 Thi sukked under Lovens Nag
 Vi for Guds Riges Døre;
 Det lod: vær god af Hjærtens Grund!
 Vi gjorde ondt i allen Stund,
 Bort Hjærte var fordærvet!

At frygte Gud i allen Stund,
 Bort Haab til ham kun sætte,
 At elske ham af Hjærtens Grund
 Og ej hans Ord forgjætte,
 Men elske Næsten som os selv,
 Det var Guds Lov for hver en Sjæl,
 Slet ingen den opfyldte.

Det maatte ske dog uden Brøst,
 Hvis ej, var vi fortabte,
 Thi sendte os sin Son til Trost
 Gud Fader, som os skabte;
 Guds hele Lov har han opfyldt,
 Dermed sin Faders Brede stilt,
 Hans Naade os forhvervet.

Thi skal nu og al Verden se
 Vor Troes Kraft hin holde,
 Saa, Frelser, trods al Spot og Spe,
 Vi fast paa Ordet holde:
 Hvo paa dig tror og bliver døbt,
 Til ham du Himmerig har kjøbt,
 Han aldrig skal fortabes!

Den Tro er al vor Nos for Gud,
 Men vil du den bevare
 Med Haab, som deraf springer ud,
 Du ingen Flid maa spare.

Af Hjærtet, ej med Haanden blot,
 Din Kjærlighed gjør Næsten godt,
 Om du af Gud est baaren.

Du vente og taalmodelig
 Paa hvad Guds Ord forjætter,
 Saa du med Glæde uden Svig
 Alting i Guds Haand sætter,
 Som veed vor Trang og ser vor Tarv
 Og hjælper vist os til vor Arv,
 Derpaa du aldrig tvivle!

Og om du blev saa syg i Sind,
 Som paa dig laa Guds Brede,
 Lad ingen Skygge, intet Skin
 Til Mishaab dig forlede!
 Med Herren strid den gode Strid,
 Han synes vred, men er dog blid,
 Thi lad dig ej forfærde!

I Jesu Navn, hvordan det gaar,
 Bøj dine Knæ for Tronen,
 Og bed saa smukt dit Fædervor!
 Gud giver Barne-Tonen,
 Og med et Suk usigelig
 Guds Aand da gaar i Bøn for dig,
 Da faar dit Hjærte Hvile.

295.

Kjender du Guds Retfærdighed,
 Som han sit Rige oplader?
 Dermed du spørges, om du veed,
 Gud er evindelig Fader,

Saa han Retfærdighed hos sig
 Finde maa altid faderlig,
 Kjærlighed ham er det rette.

Heraf det følger soleklart,
 Med alle Menneſte=Retter
 Har i Guds Land det ingen Art,
 Der ej er Riv eller Trætter;
 Kjærlighed kun er Lovens Bud,
 Kjærlighed ſelv er Lovens Gud,
 Kjærligheds=Land er hans Rige.

Det Farisæer ej forſtaa,
 De bygge kalkede Grave,
 Det de ſkriftkloge ej opnaa,
 Som med Koldſindighed ſtave;
 De kun, ſom i Guds Naades Favn
 Faderens Land gav Børnenavn,
 Børne=Ret har til Guds Rige.

[Syvende Søndag efter Trinitatis.]

296.

Mit Lys i Mørke, Jesus fod!
 Min Hjælp og Trost i Liv og Dod!
 Jeg er paa Jord en fremmed Gjaest,
 Og Faders Hus mig huer bedst,
 Men trang for mig paa mangen Vis
 Er Rejsen til Guds Paradis.

Det er mit rette Fædreland,
 Men vild og grim er Dødens Strand,

Min Sjæl er mat, mit Hjærte tungt,
 Mit Blod, om gammelt eller ungt,
 Dog isner i mit Bryst, saa snart
 Jeg føler nær min Hedenfart.

Kun hvem du mætter, Herre! ej
 Forsmægter paa den øde Vej;
 Kun ved dit Lys og med din Stav
 Vi overspringe kan vor Grav,
 Og Hjærtet, som mod Dod skal staa,
 Kun med dit Blod kan roligt flaa!

O, vær du, hvad du dig har kaldt,
 Min Mad, mit Lys, min Vej, mit alt!
 Ledsag og styrk og trøst min Sjæl!
 Naar jeg er mod og træt, da dvæl!
 Ja favn mig fast, o Jesu sød!
 Og bær mig til min Faders Skjød!

Luf med dit Ord mig Døren op
 Til Salen over Stjerne=Top,
 Og naar din Røst fra Purpur=Sty
 Opvækker Stov til Liv paa ny,
 Føør mig da, som du har sagt,
 En Klædning lig din Kronings=Dragt!

297.

Hjærtelig ynktes Hyrden god
 Over den hungrige Skare,
 Ikke fra sig i Orken lod
 Herren dem fastende fare;

Heller han skabte med sit Ord
Midt i den Drk et Middagsbord
Til fire Tusende Munde.

Saa ikke blot for Sjæle=Rod
Herren har Dje og Hjærte,
Dre har han for Suf om Brød,
Medynk for legemlig Smerte;
Blev end til ham os Vejen trang,
Aldrig vor Tid og ej vor Gang
Kom vi dog til at fortryde:

Stammer og Folk paa Jorderig,
Som gik til Herren i Skare,
Dem ikke heller han fra sig
Hjem ad lod fastende fare;
Det er at se paa hver en Led
I den saakaldte Kristenhed,
Brød gav dem Herren i Drken.

298.

Frihed bedre er end. Guld,
Var end Verden deraf fuld,
Dg vor Frihed af Guds Naade,
Den for Verden er en Gaade,
Er dog af al Frihed bedst.

Frihed følger med Guds Aand;
Brister alle Trællebaand!
Hvad med Gud os frit forbinder,
Som med Venner og Veninder,
Det er Tro og Kjærlighed.

Frihed for al Lovens Band
 Truende med Baal og Brand,
 Frihed for alt, hvad der nagler
 Haand og Fod til Lovens Tavler
 Hos Guds Børn i allen Stund.

Som i Verden Blodets Baand
 Brødre binder, Haand i Haand,
 Binder Søster og til Broder,
 Begge til den søde Moder,
 Saa er Livet i Guds Hus.

Dg som ægte Børn paa Jord,
 Lyttende til Faders Ord,
 Gjøre frit, hvad ham til Ære
 Dg til Glæde bedst kan være,
 Saa er Aanden hos Guds Folk.

Kjærlighedens Lov og Ret,
 Gjør os Nag og Byrde let,
 Kjærlighedens Liv og Aande
 Raade Bod paa Ve og Vaande
 I vort Himmerig paa Jord!

Som Guds egen Son er vi
 Med hans Aand i Sandhed fri,
 Blixe dog hos Gud med Glæde,
 Fordi Kjærlighedens Kjæde
 Er Fuldkommenhedens Baand.

Folket, frit som Fugl i Sky,
 Fristes ej til Udflugt ny,
 Ej til Ørken og til Heden
 Stunder Folket fra Guds Eden,
 Frydes ved at blive der.

[Ottende Sondag efter Trinitatis.]

299.

Der er en Vej,
 Som Verden ikke kjender:
 Den „Livets Vej“,
 Som ej er gjort med Hænder,
 En Løngangs Sti
 Hver Sten forbi
 Til Livets Vand med Glædens Kilder.

Sig aabne maa
 De tykke, mørke Skove,
 Os bære maa
 Den skjøre, falske Bove,
 Det høje Fjæld,
 Det skumle Hel
 Kan Livets Vej for os ej spærre.

Havs=Bølger staa,
 Og alle Klipper revne,
 Hvert Bjærg sig maa
 For os som Sletten jævne,
 Paa Hav, paa Jord
 Det gjør Guds Ord,
 Alt Støvet jævner let Guds Finger.

Just for de smaa
 Er Løngangs=Stien lavet
 Til trygt at gaa
 I Drken og paa Havet,

Paa Troens Grund
 I allen Stund,
 Ved Midnats Tid, som midt om Dagen.

Den Vej paa Jord
 Til Himlens høje Sale
 Sig sølsom snor
 Igjennem Skyggedale,
 Som solsprængt Sky
 Af Dagen ny
 Paa Herrens Vej er hver en Skygge.

Vel tornestrøt
 Er Stien somme Steder,
 Men rosenbødt,
 Som Sorgen er med Glæder;
 Af Jesu Røst
 Opvojer Trost,
 Med Rosen læges Torne=Stikket.

Den Vej paa Jord
 Til Livets Land og Lykke
 Er Jesu Ord
 Med Straaleglimt i Skygge;
 De strække sig
 Til Himmerig,
 Hvor de kom fra, hvor de har hjemme.

Med Jesu Aand,
 Guds Menigheds af Naade,
 Vi Haand i Haand
 Paa hjærlig Borne=Naade
 Gaa trostlig frem
 Til Lysets Hjem,
 Til Fader=Huset i det høje.

Alt som vi gaa,
 Vi dog af Gud oplæres
 Til at forstaa,
 Vi høves, og vi bæres
 I Ledebaand
 Af Livets Mand
 Og af vor Faders Engle=Skare.

300.

Ulve i Faare=Klæder ej
 Kjendes paa Udfærd udvendig,
 Men kun af Spor paa Dodens Vej,
 Bilderedes=Frugten elendig;
 Falskelig de med Frækhed spaa
 Hvad alle Daarer helst attraa,
 Dem følge mylkrende Skarer.

Falske Profeter har den Vis,
 Slangen igjennem dem hvisler,
 Drommer, at Druer grov paa Ris,
 Figener vore paa Tidsler,
 Vejen nylagt til Himmerig,
 Landevej bred og magelig,
 Dejligst at vandre i Morke.

Vogte sig vel hver kristen Sjæl
 For deres Tunger saa glatte!
 Slangen kan bide i hver Hæl,
 Falskhed er farlig at fatte;
 Guds=Ordets Hus, paa Klippen bhgt,
 Ene det staar i Stormen trygt,
 Bofat med barnlige Sjæle.

[Niende Sondag efter Trinitatis].

301.

Timeligt Gods, det er Rigdom udru,
Kaldes Urettens Mammon af Manden,
Det skal vi Præstemænd komme i Hu,
Vi har Mand kun i Munden af Haanden.

Rige vi synes paa Naade og Fred
Og paa Trost overflødig som Havet,
Tjeneren glemmer saa ofte derved,
At betroet er ikke begavet.

Tjeneren tænker da, alting er mit,
Paa sig selv kan jo ikke man spare;
Nærig er Næsten dog meget for tit,
Man for Odslen maa tage sig vare.

Timeglas alle med levende Grand,
Før vi veed det, saa sage udbrinde,
Og paa sig selv er en Odeland
Ogsaa han, som ej har det i Sinde.

Fader os alle da bede som een:
Gaa, vor Herre, ej med os i Nette,
Naar paa de smaa vi ej kastede Sten,
Naar vi gjorde dem Byrderne lette!

Da naar den kommer, den Time saa mørk,
Aldrig fjærn, om end ej af de næste,
Da vi paa Grænsen af Tomhedens Drik
Finde Venner til Husly at gjæste.

Naaden og Freden, vi skænkede rundt,
 Saa Fortvivlelsen folte sig rolig,
 Den os af Gud er da ikke misundt
 I Gjenkærligheds evige Bolig.

Det er hans Naad, som har Stol over Sky,
 Det er Menneske-Kjærligheds Gaade,
 Indbyrdes findes det evige Ly
 Hos os alle, som tro paa Guds Naade.

Kun som vi elske hinanden, alt her,
 For os aabner sig Evigheds Porte,
 Himlene kun er de kjærlige nær;
 Thi af Kjærlighed ere de gjorte.

302.

Klogere tit er Verdens Børn
 Mod deres Benner og Frænder
 End som indbyrdes Ufsets Børn,
 Vet de hinanden miskjender;
 Det kommer af, at Verden tror
 Fastere paa sit eget Ord,
 End paa Guds=Ordet de fromme.

Selv er vi Guds med alt vort Gods,
 Med al vor Ret her i Live,
 Ej af vort eget, kun af Guds,
 Give vi kan og tilgive,
 Synderen er en Ddeland,
 Bliver til sidst en fattig Mand,
 Kastet med Skam ud af Huset.

Derfor det er vor Herres Raad,
 Visdommen er paa hans Side,
 At vi med ædel, gavmild Daad
 Gjøre os Venner i Tide,
 Sandtru han spaar os Frugt deraf,
 Naar vi har her til Hus kun Grav:
 Venjskab i Kjærligheds Bolig.

Guds=Ordet fand Oplysning gav
 Troens og Haabets udvalgte,
 Som til det ægte Fællesskab
 Er af Guds Kjærlighed kaldte,
 Som over alt hans Guds er sat,
 Tusender med den store Skat,
 Fattige selv at berige.

303.

Du bryder Satan ind paa os,
 Saa vi har ingen Hvile,
 Udskyder mod vor Tro paa Trods
 En Hær af Helved=Pile;
 Som Vinter=Stormen højt og hult
 Han raaber: jeg har Solen skjult
 Med mine Pile=Skjer.

O Jesus, du, hvem Skyen tog
 Bort fra vort Hjertes Dje,
 I Blinde selv vi tro det dog,
 Du troner i det høje;
 O, skyd en Straale gjennem Sky,
 Saa vi faa Syn for Sagn paa ny
 Om Himlens Morgenrøde!

Da skinner dejlig Troens Skjold
 Og slukker Helved-Buen,
 Da Haabet som en Kæmpe bold
 I Morke spænder Buen;
 Da Hjærtet leger med sin Gru
 Og sjunger glad: vi kæmpe nu
 For Sole-Glans i Skygge!

[Tiende Søndag efter Trinitatis.]

304.

Arme Synder, hvor du findes,
 Det til Trost dig være sagt:
 Naar Guds Naades Kraft du mindes,
 Synd og Død har tabt sin Magt;
 Syndens Magt er Vaan fra oven,
 Synden laaner Magt af Loven,
 Som gjør Død til Syndens Sold.

Græd ej, Synder, mer saa saare
 For din Synd, som er forladt!
 Bitter kun er Herrens Taare,
 Hvor Guds Naade er forhadet,
 Hvor man stopper Hjærtets Dre,
 Vil Guds Naades Røst ej høre,
 Som oplyser Fredens Vej.

Med vort Blod i sine Aarer
 Af Medlidenheden blød
 Jesus fældte milde Taarer
 Over Slægtens Synd og Død,

[Synder dine, Synder mine,]
 Dem han naadefuld som sine
 Naglede til Korsets Træ.

Bitre kun hans Taarer runde,
 Hvor man i Jerusalem
 Være vilde ingenlunde,
 Hvi den kaldtes Fredens Hjem,
 I hans Navn ej vilde knæle,
 Som med Fred til alle Sjæle
 Kom fra Kjærlighedens Stad!

Fulgte end Guds Ord med Graaden:
 Vid i Dag, om aldrig før,
 Syn og Skjøn du fik paa Naaden
 Med den vidt opladte Dør!
 Herligheden fra det høje,
 Vige skjult dog for dit Øje,
 Straaled med sin Himmel=Glans.

Som en Høne sine spæde
 Samler Dag for Dag paa ny,
 Dag fra Dag jeg dig med Glæde
 Tilbød mine Bingers Ly;
 Men til Rov for Høg og Glente
 Hæller du dig fra mig vendte,
 Børne=Ruld af Abraham!

Jesus! har med dig og dine
 Vi i Sandhed Fællesskab,
 Græde maa, som du for hine,
 Vi for dem tit Salt i Hav,
 Der fra Ulvene, som myrde,
 Ej vil hos den gode Hyrde,
 Fredens Fyrste, søge Ly!

305.

Jesús, den Guds enbaarne, græd!
 Hvem kan da Taarer vanhælde?
 Hvem er da for det Mundheld ræd:
 Kvinder kun Taarer maa fælde?
 Det er kun han, som Flint saa haard,
 Han, som vil le, naar alt forgaar,
 Hjærtelos kun har ej Taarer.

Aldrig en Stad har mer forbrudt,
 Ingen kan mere forbryde
 End det, at have Guds Søn forskudt
 Og al Guds Naade forsthyde;
 Det havde gjort Jerusaleem,
 Men, for det var Kong Davids Hjem,
 Græd dog nu Sønnen af David.

Saa er det med hver Kristenmand,
 Narle ej blot, men og silde,
 Naar over kristne Fædres Land
 Sandhedens Væber spaa ilde;
 Græde han maa, som Jesús græd,
 Og er dog ikke som Kvinder ræd,
 Har kun, som Kvinderne, Hjærte.

[Elleve Sondag efter Trinitatis.]

306.

Kommer hid, vor Herres smaa,
 Som endnu kun lidt forstaa,
 Kan ej skrive eller regne,
 Hører, hvad paa Aandens Begue
 Synger her en lille Fugl!

Da vor Herre kom her ned
 Zulenat, som nok I veed,
 Han var selv et lille Nor,
 Og han aldrig blev saa stor,
 Han jo var en Borneven.

Naar en Fader med sin Gut,
 Moder med sin lille Slut
 Bad, han vilde dem velsigne
 Til ham selv og Gud at ligne,
 Kört velsigned han de smaa.

Ja, han sagde aabentlydt,
 Ordet godt og Ordet nyt:
 Disse smaa, I til mig føre,
 Dem skal Himmerig tilhøre,
 Dem og deres Bønnelag!

Deres Engle for Guds Stol
 Altid skue Livets Sol,
 Det kun Barneøjet taaler,
 Tindrer af de stærke Straaler,
 Bader sig med Fryd deri.

Alle smaa paa Sandhed tror
 Og paa mine Sandheds Ord;
 Gjør deri dem nogen vilde,
 Ham det gaar for Alvor ilde,
 Bedst for ham, han ej var født!

Alle smaa, som tro paa mig,
 Tager Sandheds-Nand til sig,
 Værer dem at kjende Livet,
 Som det dem af Gud er givet
 Af Guds Naade uforstyldt.

Som et Barn ved Moders Bryst
 Drikke Visdom de med Lyst,
 Vøxe paa min Vøxe-Maade,
 Blive store af Guds Naade,
 Starke i Guds Kjærlighed.

Bed at elske i det smaa
 Lærer Gud de at forstaa,
 Bed at elske kjønt hinanden
 Lærer de at hade Fanden,
 Som Misundelsen har skabt.

Hurtig lærer da de smaa,
 Hvad de lærde ej forstaa:
 Ydmyghed er Himmelstige,
 Kjærlighed er Himmerige,
 Hjærtens-Glæde Salighed!

Herren op til Himmels foer,
 Er dog hos os med sit Ord,
 Bed vor Daab han os velsigner,
 Saa vi mer og mer ham ligner,
 Vøxer til hans Glæde op.

Vøxer da, vor Herres smaa,
 Til I for Guds Trone staa!
 Af Guds Naade, til Guds Ære,
 Immer glade I skal være
 I vor Herres Jesu Navn!

307.

Hvo en Tomme kun vil sætte
 Til sin Væxt med Kraft og Kunst,
 Snart med Sjæl og Hænder trætte
 Lærer, det er rent omsonst;

Alle synes vi dog glade,
 Naar vi større blot kan lade,
 Deri selv de aftegraa
 Efterligne tit de smaa.

Synke kan vi let en Aen,
 Knælende i Jesu Navn,
 Bøye herlig ved vor Dalen,
 Synke i Gud Faders Favu;
 Det os dog kun lidt behager,
 Skinnet immer os bedrager,
 Barne=Dyden ligger nær,
 Barne=Dyden falder svær.

Tro vi paa den himmel=hoje,
 Jesus Kristus, Gud og Mand,
 Som fra Tronen vilde bøje
 Dybt sig ned i Trælle=Stand,
 Paa os maa den Tro dog frugte,
 Daglig vil hans Mand os tugte,
 Til vi, smaa i Jesu Navn,
 Trostes i Guds Fader=Favn.

308.

Guddommelige Ydmyghed!
 I Himlen du har hjemme,
 Du daled kun til Jorden ned
 Med ham, som vilde glemme
 Sin Guddoms=Glanz, sin Guddoms=Inag
 Og fedes lavt i Folkevang
 Og kaldes Patte=Barnet!

Guds Engle det vel maatte tro
 Ved Skabelsen forleden,
 At op af Jorden vilde gro
 Til Himmels Ydmygheden;
 Thi dertil blev i Muld nedlagt
 Livs=Ordet, kjærlig gjort, som sagt,
 Til himmelsk Frugt at bære.

Hvor af sig selv at sige veed
 En Jordklump med sin Tunge,
 Vel skulde i al Ydmyghed
 For Gud den altid sjuenge:
 Jeg er et Støvgrand i din Haand,
 Dog skjænked du mig Liv og Aand,
 Det vil jeg aldrig glemme.

Det glemte dog den første Mand,
 Da han i dyre Domme
 Sig kjøbte fri i Misforstand
 For Gud at ihukomme;
 Selvrost han blev en Drot inøbildt,
 Og Ydmyghed kun voxte vildt
 I Lund som en Kjærminde.

Sig maatte Guds enbaarne Søn
 Fornedre til vor Næste,
 Med evigt Liv og Lys i Løn
 Sig lade bleg forskæste,
 For himmelsk Ydmyghed af Muld
 Til Krone af det røde Guld
 Med Skjel opvoxe kunde.

Det er dog stet vidunderlig,
 Guds Engle saae ej Mågen,
 Da Ydmygheden rejste sig
 I Grav paa Tredje=Dagen,

Stod op med Livets Rosenkrans
 Og foer med Herlighedens Glans
 Fra Bjærg i Sky til Himmels.

Nu himmelsk Nidmyghed kan gro
 I Jordens Skyggedale,
 Skal med forklaret Muld bebo
 De høje Himmel=Sale;
 Thi her hos sine er i Vøn
 I Livets Ord Gud Faders Son,
 Hos ham skal hist de være.

309.

Tolderen slog sig for sit Bryst,
 Sorrigfuld, bly og tvivlraadig,
 Suk var hans Bøn, det Suk med Røst:
 Gud, vær mig Synder du naadig!
 Synden, han folte, Gud er led,
 Dybt sine Dine slog han ned,
 Turde ej se op til Himlen.

Hylteren stod med Stolthed frem,
 Retteede paa sine Folder,
 Takkede Gud, han ej var slem,
 Fremfor alt som denne Tolder,
 Eller som andet Folkeraf,
 Type og Skjælmer, Røverpaf,
 Der hverken bad eller fasted.

Syndere var de begge to,
 Ingen Guds Velbehag værdig,
 Tolderen dog, omvendt til Tro,
 Fremfor den anden retfærdig ;

Han sig ydmyged, ærlig, sand,
 Ventende paa en Frelsermand
 Stoled han kun paa Guds Naade!

[Tolste Søndag efter Trinitatis.]

310.

Jeg tror det, min Gjenløser!
 At du gjør alting vel
 Og Naaden rundt udøser
 I Daging og i Kvæld;
 Med Ordet af din Mund
 Udstrømmer Liv og Glæde
 Til alle dem, som græde
 For Guld af Hjærtens Grund.

For Himlens Guld jeg græder
 Og ej for Glimmerstøv,
 Men lagt i skjulte Kjæder
 Jeg for din Røst er døv;
 Jeg mindes som en Drom
 Et lille Ord af dine,
 Men Tungen kun med Pine
 Det dunkelt stammer frem.

O, tag mig kun til Side,
 Som ham i Havets Egn,
 Skjønt Verden ej kan lide,
 Man tror, du end gjør Tegn;
 Læg dine Fingre smaa
 Kun i mit døve Dre!

Da faar jeg Klang at høre,
Som Himlens Klokker gaa.

Dg naar min Tunge=Spids
Du rører næppe nok,
Da kvæder jeg til visse
Som Himlens Fugle=Flok;
Siig saa blot Effata!
Fra alle Engle=Tunger
Jeg hører da og sjunger
Et klart Halleluja.

Da sætter jeg paa Skammel
Mig ved din højre Fod,
Siig ej, jeg er for gammel
Til Lærling, Mester god!
Jeg lytte vil med Flid,
Se til mig selv at glemme,
Da faar jeg bedre Næmme
Dg nytter Naadens Tid.

Da skal dit Ord mig smage
Som Frugt paa Livets Træ,
Dg du kan det saa mage
Med Sol og Dug og Væ,
At til din Guddoms=Pris
Der dybt fra Hjærte=Grunden
Mig springer op i Munden
Et lille Paradis!

311.

Op til Guds Hus vi gaa
Dg banke dristig paa:
„Luf op“, det er vor Bon!
Vi leder om Guds Son.

Som Thnild farer brat,
 Os Døren er opladt
 I Daab med Aand og Band,
 Her staar vor Frelsermand.

Vor Sjæl er døv og stum
 For Evangelium,
 Men høres vil Guds Ord
 Og føres trindt paa Jord.

Guds Ord til Sjæl og Krop
 Det siger selv: luk op!
 „Affigjer Løgnen du
 Og tror Guds Sandhed nu?“

Det er hans Effata,
 Og Tungen svarer ja!
 Guds Røst, som Almagts Haand,
 Os skar for Tungebaand.

Saa lærer os Guds Søn
 Sin egen Barnebøn,
 Indaander i vort Bryst
 Sin egen Barnerøst.

Guds Søn med Faderfavn
 Os giver Børnenavn,
 Gud siger om vor Bøn:
 Den kommer fra min Søn.

Guds Aand vi har i Pant,
 Saa det er vist og sandt,
 Vi er Guds Børneskole,
 Han har til alle nok.

Fuldt op vor Fader huld
 Har af det røde Guld:
 Af Hjærtens=Kjærlighed,
 Med Fryd, med Liv og Fred.

I Jesu Kristi Navn
 Han tager os i Favn
 Og kysser i os ind
 Et himmelsk Barnefind.

Thi synge vi i Kor
 Med Engle: Fred paa Jord!
 Gud Fader Nat og Dag
 I os har Velbehag!

312.

Intet saa stort, han det jo kan,
 Intet saa godt, han det jo vil,
 Det overgaar al vor Forstand,
 At der en saadan Gud er til,
 Er dog ej mer, end i Børnesko
 Alle de smaa kan prægtig tro,
 Er netop nok til Sjælero.

Kunde han ej, hvad ret er stort,
 Saa noget større tænkes ej,
 Da havde han ikke alting gjort
 Over og under Mælkevej,
 Da kunde ej, trods al Verdens Harm,
 Verdens Ustyr og Verdens Larm,
 Han skabe No i Kristnes Barm.

Vilde han ej, trods Verdens Spot,
 Trods al vor Synds Mangfoldighed,
 Selv overvinde ondt med godt,
 Aldrig han saae til Jorden ned,
 Mindre han havde sin Søn os sendt,
 Al vor Sorg med Glæde endt,
 Al vor Rvide til Lovsang vendt!

313.

Alt sammen godt har Jesus gjort:
 Hørelse gav han de døve,
 Stumme og Mæle, Færtegn stort,
 Kun for Guds-Nanden at øve;
 Men det i aandelig Forstand
 Over al Verden øved han,
 Over det end alle Dage.

Synden hvert Dre vender fra
 Sandhedens himmelske Fader,
 Kun ved vor Frelser's Effata
 Dre og Mund sig oplader;
 Dre vi faar for Naadens Ord,
 Mæle til Hjærtets Svar: jeg tror,
 Magten til Jesus at nævne.

Sjælen, som nys var døv og stum,
 Hørelse faar da og Mæle,
 Kjærligheds Evangelium,
 Det gjør veltalende Sjæle;
 „Alt sammen godt har Jesus gjort“,
 Synge vi selv i Dødens Port,
 Hvad ikke da i Guds Rige!

314.

I vor Kirke Himmel=Brevet
 Med den levende Guds Mand,
 Ej med Pen og Blæk, er skrevet
 Under nogen anden Haand,
 Skrevet ingensteds der ude,
 Ej paa Sten og ej paa Klude,
 Men paa Indre=Korets Rude,
 Paa Kjød=Tablen favr og fin,
 Gjemt i Hjærtets Arke=Krin.

Ordet selv er Himmel=Brevet,
 Jesus Kristus, Gud og Mand,
 Ordet, med Guds Finger skrevet,
 Ingen Haand udslette kan,
 Ordet, ej af Stav og Streger,
 Men af Røst, som dybt bevæger,
 Og af Lyd, som vederkvæger,
 Frelser=Navnet paa Guds Son,
 Himmel=Drot i Lys og Løn.

Seglet, sat paa Himmel=Brevet,
 Er Guds Fader=Kjærlighed,
 Hver, som op i den er levet,
 Sig og vis paa Himlen veed,
 Har et lille Himmerige,
 Hvori Sjælen kan indfige
 Og med Barne=Troen stige
 I vor Herres Jesu Navn,
 Baade Jords og Himmels Favu.

Jorden faar dog Himmel=Brevet
 Under kjendelige Tegne,

Med Guds Finger staar det skrevet
 I en dunkel Himmel=Egn,
 Gud dog, ihvor fært det klinger,
 Mens det for vort Dre ringer,
 Dyrper Spidsen af sin Finger,
 Skriver saa med Mand og Vand:
 Jesus Kristus, Gud og Mand!

Seglet, sat paa Himmel=Brevet,
 Er Guds Fader=Kjærlighed,
 Men før end den er oplevet,
 Saa vor Sjæl dens Bøndom veed,
 Gud dog os den har tilregnet,
 Har i den os sig tilegnet,
 Har med Korset os paategnet,
 Kjærlighed det var, som skrev
 Faldet Støv et Himmel=Brev.

Brevet paa, hvad Gud har givet
 I sin Søn, den Skjænk fuld dyr,
 Brev med Segl paa Himmel=Livet,
 Dette er Guds Vidnesbyrd;
 Som det Troen har formødet,
 Som med „Mand og Vard og Blodet“
 Gud det har i os indpodet,
 Skabt i Billed skjønt at se
 Af de store Vidner tre.

Aftryk rent af Himmel=Brevet
 Og Guds store Vidnesbyrd,
 Ej med Pen og Blæk opskrevet,
 Men udtrykt i Pagten dyr,
 Det er „Troens Ord“, det funde,
 Hvorpaa Himlens Haab vi grunde,
 Herrens Pant i rene Munde,

Pant paa Naaden, sand og sød,
 Pant paa evigt Leve=Brød.

315.

Der er en Skrift, som læses kan
 I Løbet af enhver,
 Som tror paa Jesus, Gud og Mand,
 Og har sin Frelser kjær.

Gud Fader selv har skrevet den
 For Barne=Djet just,
 Storstileet, ej med Blæk og Pen,
 Men med sit Aandepust.

Den hele Bog er kun et Blad,
 Gjort levende fra dødt,
 Og Kuner parvis følges ad
 Som Guld paa rosenrødt.

Det er Kjød=Tablen rosenrød
 Paa Hjærte=Livets Grund,
 Og Gylden=Skriften som en Blød
 Er Ordet af Guds Mund.

Det første Runepar for vist
 Er Ordets Navnetræk,
 Er Liv og Lys i Jesus Krist,
 Hvis Blod er Naadens Blæk!

Det andet gyldne Runepar
 Er „Troen“ med „Guds Fred“,
 Et Fjæld, hvor før en Afgrund var,
 Oploster sig derved.

Det næste Runepar med Røst,
 Som aldrig flettes ud,
 Er Herlighedens „Haab“ og „Trøst“
 Med Børneret hos Gud!

Det sidste Runepar af Guld
 Med Lovsangs Rimelyd
 Er evig klar og underfuld
 Guds „Kjærlighed“ og „Fryd“.

Lykkelig hver, som læse kan
 Den Skrift med Stilen stor,
 Han har sin Lod i Livets Land
 Og lever af Guds Ord!

[Trettende Søndag efter Trinitatis.]

316.

Djæ! I var lykkelige,
 I, som saae Guds Søn paa Jord!
 Dren! I blev hovedrige,
 Da I lytted til hans Ord,
 For hvis Tunge sammen raade
 Kun Guds Sandhed og Guds Naade!

Konger og Profeter mange
 Længtes efter eders Naar,
 Hjerter-Suk og Engle-Sange
 Spaade om det Gylденаar,
 Da Guds Lys og Liv med Styrke
 Sejrer over Død og Mørke!

Held os, Kristne paa det jævne!
 Naadens Tid er ej forbi,
 Som oplyst paa Kirke=Stævne,
 Lykkens Skjodeborn er vi:
 Dære ser og Dren høre
 Ham, som har Guds Ord at føre.

Han, som Liv og Lys uddeler
 Med sin Mand og med sit Ord,
 Han, som alt det brudte heler
 I sit Bad og ved sit Bord,
 Jesus Kristus, med vor Glæde,
 Er lyslevende til Stede.

Han, skjønt Verden ser ham ikke,
 Troen dog for Dje staar,
 Og i alle Djeblikke
 Ordet hans til Hjærte gaar,
 Tænder Lys i Gravens Mørke,
 Planter Paradis i Orke.

Blindsødt var det omme Hjærte,
 Ser dog nu hans Guddoms=Glans,
 Død var Sjælen til vor Smerte,
 Lever nu i Manden hans;
 Igjenfødte til Guds Rige
 Vi det ser i Lys tillige.

Djue! I er lykkelige,
 I, som ser Guds Søn paa Jord!
 Dren! I blev hovedrige,
 Da I hørte Livets Ord!
 Hjærte, da du Ordet trode,
 Livets Træ randt op af Rode!

317.

Se, hist der gaar en Vandringsmand,
 Mens Solen gaar bag Skjen,
 Fra Fredens Hjemsted kommer han
 Og vil til Palme=Byen,
 Hvor Livets Flod sit Løb har endt,
 Hvor Glædes=Blus er klarlig tændt
 Paa Evighedens Høje!

Han er i Verden dog endnu,
 Han ej sig tager Vare,
 Og før det rinder ham i Hu,
 Da falder han i Snare;
 En Røver=Trop har Snoren spændt,
 Hans Kraft forgaar, hans Løb er endt,
 Hans Guld er Kov og Bytte.

Hans Klæder, Røver=Djet faae,
 Bar alle kongelige,
 Han klædtes af fra Top til Taa,
 Men gjorde ingen rige;
 De lønnet ham med Banesaar,
 Belo den faldnes bange Kaar,
 Og skjulte sig i Skoven.

Saa vist son: Sandheds Aand ser ret,
 Det kan umulig fejle,
 Den første Adam og hans Æt
 Sig maa i Manden spejle;
 Fra Paradis til Himmerig
 Hans Løbebane snode sig
 Imellem Røverkuier.

Ved Lovens Lys og Præsters Bøn,
 Var de end af de bedste,
 Ej fandt paa Jorden Himlens Sen
 Sin Frelser og sin Næste,
 Men kun ved Fødselen af ham,
 Som bar vor Sorg, vor Synd og Skam,
 Guds Evigheds enbaarne.

Han knuste Røver-Troppens Drot,
 Forsthyrred Røver-Neden,
 Han baned Vej for stort og smaat
 Til Himmerig paa Heden;
 Han raadte Bod paa Banesaar,
 Indskød paa Jord et Gyldenaar
 Til Kamp og Kvad og Sejer.

Se hist den samme Vandringsmand,
 Gjenfødt ved Nande-Badet,
 Fra Fredens Hjemsted kommer han
 Og vil til Sejer-Stadet,
 Hvor Livets Flod sit Løb har endt,
 Hvor Glædes-Blus er klarlig tændt
 Paa Evighedens Høie.

Han nu ældgammel er og graa,
 Belkjendt med Frygt og Fare,
 I Rustning blank fra Top til Taa
 Han godt sig tager Vare;
 Med Troens Skjold og Nandens Sværd
 Og Haabets Hjælm i Herrefærd
 Han trodser alle Trolde.

Han hviler ved hvert Bedested,
 Det raadte ham hans Læge,
 Guds Engle der han mødes med.
 Som skal ham vederkvæge

Med Himmeriges Vin og Brød,
Som udelukker Synd og Død,
Med Livet af Guds Raade.

318.

Vignessesvis vor Herre sang:
Menneskets Skæbne her nede
Er som den Mand's, der gik en Gang
Over den vildene Hede;
Mellem Røvere ilde stedt
Splitternøgen han blev afklædt,
Slagen, saaret fra Top til Taa,
Magesløs i sit Blod han laa,
Droges fortvivlet med Døden.

Præst og Levit gik tæt forbi,
Saae, at det var paa det sidste,
Men, tog de nogen Del deri,
Raad de for Død ikke vidste;
Heldigvis dog en Riddersmand,
Kjæk og bold, fra et fremmed Land
Kom og saae og forbarmed sig,
Kørt af Medynk forunderlig,
Bidste og Raad imod Døden.

Samaritanen steg da ned,
Knæled ved Dødningens Side,
Vinen uspædt og Olje fed
De kunde lindre al Svide;
Godt forbundet blev hvert et Saar,
Ført blev Krøblingen som paa Baar
Til Herberget, paa Mølen sat,
Flittig plejet ved Dag som Nat,
Plejet med broderlig Omhed.

Morgenen kom, den Riddermand
 — Videre maatte han fare —
 Guldpenge to gav ud paa Stand
 Bægtige og dyrebare.

Bært! han sagde, i allen Stund
 Plej ham, til han er karst og sund!
 Skorter noget, da læg det ud!
 Jeg betaler, saa vist som Gud,
 Kommer og sikkert tilbage.

Saaledes os vor Frelser fandt,
 Hjærtelig hufed os arme,
 Mandelig saa han os forbandt,
 Skaffed os Husly og Varme;
 Hans Guldpenge i Naadens Ord
 End bekoster hans Bad og Bord;
 Daglig Herrens den runde Haand
 Priser Varten, den Helligaand,
 Glæder sig ret til hans Komme.

319.

Mennesket kom fra Fredens Hjem,
 Eventyr maatte han friste,
 Skulde hos Engle i Palmely
 Frydes derved paa det sidste.

Fuglen kvidred i Morgenstund:
 Bogte dig vel, du lille!
 Snogen ligger i Blomsterseng,
 Snubler du, farer du ilde!

Røverne laa i Skjul paa Lur,
 Mennesket tog sig ej Vare,

Blomster han plucked hist og her,
Kjendte ej Frygt eller Fare.

Røverne spændte for ham Krog,
Tog alt hans Guld det røde,
Klædte ham splitternøgen af,
Saared ham og til Døde.

Der kom en Engel, der kom to,
Standfæd og saae hans Elende,
Kynned, alt som de fløj forbi:
Det tog en sørgelig Ende!

Da kom Guds Søn i Manddom klædt,
Alting han forud vidste,
Omkomme maatte ej den smaa,
Før skulde Himlen briste.

Popper i Bold det Røverpak
Tog han med Korsens-Tegnet,
Mennesket blev til Lige bragt,
Alt mellem døde regnet.

Olje og Vin han spared ej,
Spared ej heller Umage,
Baagne Nætter i Verdens Ørf
Kosted de kronede Dage.

Dybe saa var de Ulivs-Saar
Baade i Hjerne og Hjerter,
Lægedom god for alle dem
Kosted ham dødelig Smerte.

Mennesket lærte først af Guds Søn
 Inderlig sig at forbarne,
 Bod at raade paa fort Armod,
 Maatte sig selv han forarme.

Alt hvad han havde, gav han ud,
 Gik saa i Borgen for Næsten,
 Mennesket lærte først af sin Gud
 Erlig at dele med Næsten.

Sidst det læres af alt paa Jord,
 Hvad dog er hypperst at nævne:
 Ydmyghed ret af Hjærtens Grund,
 Faren i Mag paa det jævne.

Til vi har lært det af Guds Søn,
 Aldrig saa vel vi os vare,
 Vi jo paa Vejen til Palmestad
 Snubler i Røvernes Snare.

Lovet være den gode Guds Søn,
 Altid han er dog ved Haanden,
 Er som hans Navn og Ord saa nær,
 Tjenes af Almagts-Anden!

Jesus den Kristus er hans Navn,
 I det til Himlen vi bæres,
 Og som en himmelsk Samaritan
 Ewig han elskes og æres.

320.

Adam! Menneſke! i et Spejl
 Han, ſom har alting at raade,
 Klaret har, det ſlaar aldrig fejl,
 Faldet og Livet af Naade;
 Luk Øjet op for hans Billedbog,
 Luk Øret op for hans Billedſprog,
 Den himmeſke Samaritan!

Syng, Guds Menighed, pris med Fryd
 Iſraels himmeſke Læge,
 Som med Lægedoms Kraft og Dyd
 Vil dig til Gavnſ vederkvæge;
 Det kan og vil han, den Jeſus Kriſt,
 Som kaldes ſkal baade her og hiſt
 Den himmeſke Samaritan!

I ham Menneſket fandt ſin Ven,
 Næſten, ſom kom fra det fjærne,
 Rent lemlæſtet af raa Stimænd,
 Halvdød i Hjærte og Hjærne;
 Men han beredte til Salve ſin
 Guds-Hjærtets Olje, Guds-Mandens Vin,
 Den himmeſke Samaritan!

Frelſer=Graaden var Olje god,
 Medhynkens Dug fra det høje,
 Binen Guds-Havens Druerblod,
 Indigt for Mandernes Dje,
 Dermed han knælede ned til Jord,
 Lægte dit Saar med ſit Naades Ord,
 Den himmeſke Samaritan!

Helsot din han paa Legem sit
 Lægsede som paa en Mule,
 Legem hans blev ej Soten kvit
 Før end i Fjældgravens Hule;
 Men vendt tilbage fra Dødning=Land
 Et Herberg skabte i Orken han,
 Den himmelske Samaritan!

Alting fristet, er Hjemmet bedst,
 Sagde vor himmelske Næste,
 Himmelfarten er Kunsten bedst,
 Dertil sig Troen skal fæste;
 Thi tro som Guldets sit Guddoms=Ord
 Han efterlod i sit Hus paa Jord,
 Den himmelske Samaritan!

Herberg Huset er for Guds Land
 Og saa for Menneske=Arten,
 Læg din Skæbne kun i Guds Haand,
 Vis er dig da Himmelfarten;
 Vor Jesus, Næste og Læge sin,
 Beredt os alle har Hjemfærd sin,
 Den himmelske Samaritan!

Syng, Guds Menighed, pris med Fryd
 Israels himmelske Læge!
 Himmelsk Lægedoms Kraft og Dyd
 Ewig dig skal vederkvæge;
 Han gjæsted dig i en Tjenerdragt,
 Modtager dig med en Konges Pragt,
 Den himmelske Samaritan!

321.

Takker Herren! thi han er god,
 Ewig saa varer hans Naade,
 Han, som gjorde for Synden Bod,
 Bod vil paa Døden og raade;
 Vor Synd han bar, og vor Død han led,
 Hans Fred, hans Liv og hans Salighed,
 Dem vi skal evig nyde!

Faldne var vi i Fjendevold,
 Saarede, plyndrede, nøgne,
 Døden spilled paa Læbe fold
 Under de luffede Djne;
 Alt Ravenen bragte til Kragen Bud
 Om Djne vore at hakke ud
 Og Mandeblood at drikke.

Storken knebred, og Lærken slog,
 Brisende saa deres Vykke;
 Engle sukked, men sagde dog:
 Falskt er i Støvet at bygge,
 Hvor Orme hvisler, hvor Giften gror,
 Hvor Fjenden raser med Løgn og Mord,
 Og skjørt er alt som Glaret.

Takker Herren! thi han er god,
 Raadvild er aldrig hans Naade,
 Bove vilde han Liv og Blod
 For os at frelse af Vaade;
 Sit Konge=Septer han lagde ned
 Og lod sig føde i Udselhed,
 Saa Herren blev vor Næste.

Som vor Næste, som din og min,
 Infedes han i sit Hjærte,
 Med sin Dje og med sin Bin
 Dulmede Herren vor Smerte,
 Og hvor han drager paa Jorden frem,
 Han gavmild stifter et Sygehjem,
 Hvor Død er udelukket.

Livets Aand, han er Lægen her,
 Lægedom hans er derefter,
 Aldrig nogen er Død saa nær,
 Snart han jo kommer til Kræfter;
 Her ser man klarlig Guds Naades Værk,
 Thi han, som er i de svage stærk,
 Er Aanden af Guds Naade.

Takker Herren! thi han er god,
 Altid os nær som Guds=Ordet,
 Paa al Vaande han raader Bod
 Hos os ved Badet og Bordet;
 Han gjør os rene som Sne saa hvid,
 Han Liv os skjænker til evig Tid,
 Dermed er Sorgen sluffet.

322.

Mennesket faldt i Røver=Klør,
 Blev og mishandlet derefter,
 Nogen, forblødt og hoved=ør,
 Fra ham gif alle hans Kræfter;
 Præst og Levit ham i hans Nød
 Synede kun og sagde: død!
 Ræppe var Haabet tilbage.

Hjælp var dog næst, da størst var Nød,
 Udlænding from blev hans Næste,
 Frelste ham fra den bitre Død,
 Plejede ham paa det bedste ;
 Bed sin Hjemrejse vennehuld
 Efterlod han sit røde Guld,
 Gik saa i Borgen for Resten.

Dermed er viist os billedvis
 Synderens Nød og Guds Naade,
 Sjunges det skal til Jesu Pris :
 Det er hans Kjærligheds Gaade ;
 Udenlands fra han kom her til,
 Satte for os sit Liv paa Spil,
 Hjælp os af al sin Formue.

Faldet os gav i Fjendens Vold,
 Loven os domte til Døde,
 Frelseren blev os Sol og Skjold,
 Bar al vor Sorrig og Møde ;
 Midlerne hans, Guldpenge to,
 Rige os gjør, som vi har Tro,
 Alt paa hans Regning gjør Aanden.

[Tjortende Søndag efter Trinitatis.]

323.

Takker med Flid kun een af ti,
 Som i Samarias Egne,
 Det en Ulykke er for ni,
 Sørges maa paa deres Vegne,

Herren og spurgte, før han tav:
 Hvor er de ni? hvor blev de af?
 Hvor kunde de finde Hvile!

Fader dog Gud sin Sol opgaa
 Daglig for onde og gode,
 Fader han regne ligesaa,
 Hvad end der rinder af Rode;
 Var vi da af hans Børnefuld,
 Om kun for Tak vi gav vort Guld,
 Lod os Guds Lys gennemskinne!

Derfor skal Naadens Sol og Regn,
 Som os er givet i Gjemme,
 Under hver Sky og Himmelegn
 Vidne, hos Gud vi har hjemme;
 Faderen da kun takkes ret,
 Naar som hans Spejl er al hans Ret,
 Vigner ham selv op ad Dage!

324.

Rjød i Himlen, Aand paa Jord
 Er Guds Søn den blide!
 Hvem er her endnu, som tror,
 Hvad os Gud lod vide!
 Hvem tør tro hans egne Ord,
 Gamle nu om Tide?

Det tør vi, de to og tre
 Med de end utalte,
 Som saa tit i Vel og Ve
 Jesu Navn paakaldte,
 Saa vor Vilje han lod ske,
 Kaldte os udvalgte.

Han i Aanden er saa nær,
 Er i Mund og Hjærte,
 Som hans Ord til os især,
 Livets Frø og Kjærte,
 Mer end hele Verden værd,
 Himlen i vort Hjærte.

Saa hans Ord til os blev Kjød,
 Vidner i vort Indre,
 At hans Kjød, trods Kors og Død,
 Skal i Skyen tindre,
 Ingen Helved=Brand og Blød
 Skal det Tegn forhindre.

Derfor, skjønt paa Verdens Sprog
 Aand og Kjød maa gives,
 Kjød og Aand hos Herren dog
 Kjærlig sammen gives,
 Dermed under lifligt Nag
 Byrde let oplives.

Troen paa Guds Kjærlighed
 Er vort Nag i Aanden,
 Byrden af sin Kjærlighed
 Rækker Frelser=Haanden
 Med sit Kjød fra Himlen ned,
 Føder dermed Aanden.

Kjød i Himlen, Aand paa Jord
 Er Guds Søn den blide,
 Hvor saa det saa end tror,
 Hvad os Gud lod vide,
 Aand og Liv er dog hans Ord,
 Derpaa tør vi lide.

[Femtende Søndag efter Trinitatis.]

325.

Min Sjæl, hvi vil du græmme dig,
 Hvi frygter du saa ængstelig
 For Mangel og for Trang?
 Sæt Haabet til den Herre Gud,
 Som alting skabte ved sit Bud!

Alt, hvormed Verden her er fuld,
 Det være Perler, Solv og Guld,
 Hvad heller Vrens Krans,
 En liden Stund det varer ved
 Og hjælper ej til Salighed.

Men den, Gud huder, han har mer
 End jordist Guds og gyldent Ver,
 Thi ham velsigner Gud;
 Hans Rigdom er hans Sjælefred,
 Hans Arv er Haab om Salighed.

O Gud, du est min Fader sand,
 Dit Barn du ej forlade kan,
 Hvor mørkt det end ser ud;
 Jeg tror og veed det visfelig,
 At Hjælp du vil tilstikke mig.

Elias! siig, hvo fødte dig,
 Der Regn forholdtes underlig,
 Og Hungeren blev svar?
 I Sidons Land, i Enkens Hus
 Gav Gud dig Brød og Oliekrus.

Til fremmed Land blev Josef bragt,
 I Lænken blev med Vold han lagt
 For sin Gudfrygtighed;
 Men Gud hjalp ham til Herrenavn,
 Og det blev meget Folk til Gavn.

Min Gud, du er endnu saa rig,
 Saa mægtig og miskundelig,
 Som du det altid var;
 Bevar min Sjæl og gør den rig,
 Saa har jeg nok evindeligt!

326.

Er Maden mer for dig end Livet,
 Mer end din Krop dit Klædebon?
 Han, som dig Sjæl og Krop har givet,
 Blev karrig nu hans runde Haand?
 Nej, han, som end med Fader=Glæde
 Bor Sjæl bespise vil og klæde
 Saa kongelig, som saa kun tro,
 Han og vort Legem vil betænke;
 Langtfra dit Sind med Sorg at frænke,
 Lad derfor alt paa Gud bero!

Dig det umælende kan lære,
 Selv uden Tanker, uden Ord,
 At give Skaberen hans Ære
 Og knæle i hans Godheds Spor:
 Den lille Fugl, som ej kan pløje,
 Dog høster Korn foruden Møje
 Og lever af Guds Gavnildhed,
 I Skov og Mark som Paradiser
 Sin Skaber han med Højsang priser,
 Saa skamme os vi maa derved.

Betragt saa Lilien i Tuge!
 Hvem har vel smykket den som Brud?
 Kan du for alle Verdens Peuge
 Dig kjøbe sliq en Klædning prud?
 Tor Purpur sig i Strid indlade
 Med Rosens Duft og Rosens Blade?
 Og Salomon i al sin Pragt,
 Skjønt kongelig den var til visse,
 Var han vel klædt som en af disse,
 Guds Godheds smaa i Højtidsdragt?

De hverken sy, ej heller spinde,
 Og klædes dog saa kostelig,
 De visne brat og gaa af Minde,
 Som Græs og Straa paa Jorderig,
 Og skulde Gud, som os opstilled
 Af Støvet i sit eget Billed,
 Har avlet os som sine Børn,
 Til evigt Liv og salig Glæde,
 Ej os saa vel som Blomsten klæde,
 Ej føde os som Ravn og Orn!

Saa hvil, min Sjæl, da alle Dage
 Paa Troens Grund i Haabets Favn!
 Som hver Dag har sin egen Plage,
 Den har sin Fred i Jesu Navn,
 Den har sin Del af Fader-Haanden,
 Den har sin Trost hos Fader-Manden,
 Den har sit Lob, den har sin Vej,
 Hvor Manden styrer Vandrings-Staven,
 Med Torne strot til Rosen-Haven,
 Som dufter sødt og visner ej.

327:

Han, som har hjulpet hidindtil,
 Han hjælper nok herefter,
 Han altid kun det bedste vil,
 Og han har Almagts=Kræfter,
 Og han saa grundig alting veed,
 At selv til Bunds i Kjærlighed
 Ser klart hans Forsyns=Dje.

Den øde Ork, det vilde Hav,
 Den haarde Vinter=Kulde,
 Den dybe Sorg, den mørke Grav,
 De fjære under Mulde,
 For alt hos Gud er gode Raad,
 Til Frydefang han vender Graad,
 Saa let som Vind og Bove.

Thi naar vor Sjæl er i Guds Haand,
 Guds Ord i Mund og Hjærte,
 Da brister for os alle Baand,
 Som pine kan og smerte,
 Da aabner sig, som aldrig før,
 Guds=Rigets Port, Guds=Husets Dør
 Og Livets Kilder alle.

Om end vort Støv er lige tungt,
 Saa faar vor Sjæl dog Vinger,
 Saa den med Ordet evig ungt,
 Sig let til Himlen svinger
 Og ser saa fra det høje ned
 Med Smil paa Verdens Usfelhed,
 Med Trøst paa Jordens Nøje.

Vi føler, at hvordan det gaar,
 Hvad Verden gjør og lader,
 Saa gav os Gud dog Børnefaar,
 Saa er dog Gud vor Fader,
 Saa er vor Død dog kun et Blund,
 Og Støvet om en liden Stund
 Faar ogsaa Drævinger.

Min Sjæl, hvi bruser du da saa
 Og krymper dig i Støvet,
 Og gruer for de Skyer graa,
 For Vindens Pust i Løvet?
 Du veed jo dog, trods Vind og Sky,
 Du skue skal de Himle ny,
 Som Gud gjør evig klare!

Og du, mit Støv, hvi sukker du
 Som under Fjælde knuset?
 Du hører jo, der staffles nu
 Dig Blads i Fader-Huset:
 Din Frelser vidner, ej et Haar
 Forkomme skal i Drømegaard
 Og fattes i Guds Rige!

328.

Ser til Fuglene i Luften,
 Hvor de svinge sig med Sang,
 Ser til Blomsterne med Duften,
 Hvor de pryde Eng og Bang!
 Ser og lægger det paa Sinde,
 Som et Spejl for Mand og Kvinde!

Manden, naar han er i Aande,
 Er som Fugl i Luften fri,
 Staas i Velmagt og i Baande
 Kraftelig af Aanden bi,
 Saa paa Aande=Drættets Binger
 Let i Sky han sig opsvinger.

Kvinden med det sømme Hjærte,
 Dybt bevæget som et Hav,
 Bundet er i Fryd og Smerte
 Til det Muld, hun fødtes af,
 Kyskes dog i Tugt og Ære,
 Dufte med alt det kjære.

Aanden i sin Kraft og Vælde
 Vignes ved en Drn i Sky,
 Som skal Fjedre aldrig fælde,
 Er hver Morgen ung paa ny,
 Thi for Binger, i sin Baande,
 Han har Ord, og han har Aande.

Hjærtet i sin Glans og Ynde
 Vignes ved et Rosen=Skud,
 Hvor Smaa=Knopperne forkynde:
 Rosen varer Verden ud;
 I dens Barm der altid synges:
 Rosen ældes, men forhnges!

Aande=Fuglen bygger Nede
 Kun i Hjærtets Rosen=Skud,
 Aande=Syn og Sang her nede
 I den Nede ruges ud,
 Saa i Dufsten sammenføje
 Sig det dybe og det høje.

Naar da Mand kun saar og høster,
 Vigner mer ej Fugl i Sky,
 Og naar Kvinden, Rosens Søster,
 Ikkun spinde vil og sy,
 Da er Mand og Hjærte døde,
 Himmel=Jorden tom og øde.

Men hvor end Højsangen lyder
 Som et Lærke=Slag i Sky,
 Og hvor Yndighed udgyder
 Sig som Rosenduft paa ny,
 Der endnu hos Mand og Kvinde
 Mand og Hjærte er at finde.

Det er der, hvor Jesus taler
 End lyslevende paa Jord,
 Hvor hans Mand endnu huspaler
 Hjarterne med Livets Ord,
 Kjærlig der, som Mand og Kvinde,
 Kyskes Mand med sin Veninde.

329.

Urolige Hjærte!
 Hvad fejler dig dog?
 Hvi gjør du dig Smerte,
 Du ej har behov?

Er han ej vor Fader, som raader for alt!
 Er ej vore Taarer og Hovedhaar talt!
 Har os ej den bedste til Venner udvalgt!

Har ej med de færre
 Vi favreste Haab!
 Hvad sagde vor Herre
 Til os ved vor Daab?

Var ikke det Ordet, som passer kun sig
 Til dem, der indtræde i Guds Himmerig:
 Fred være med eder! „Fred være med dig!“

Hvad kan dig vel skade,
 Min Sjæl, med Guds Fred!
 Guds Engle er glade
 For evig derved.

Hun holder for Døren, den dejligste Brud,
 Vil ej du mod hende med Glæde gaa ud,
 Med Favntag udbryde: velkommen fra Gud!

Sit Indtog lad holde
 Den himmelske Brud
 Med Kæmperne holde,
 Som stride for Gud!

Hvor hun er til Huse, Guds Engle vil bo,
 Hvor hun sidder stille, gjør ingen Uro,
 Der stiger vort Haab og grundfæstes vor Tro.

Urolige Hjærte!
 Luk op for Guds Fred,
 Som dulmer al Smerte
 Og smiler derved!

Guds Fred er en Dronning, han selv giver Pris,
 Hvo hende mon hylde, i Sandhed er viis,
 Hvor hun har Højsædet, er Guds Paradis.

330.

O, Menneſke! vil du betænke
 Din Frelſer, og hvad han har kjær,
 Da vil han dig viſſelig ſkjænke
 Langt mer, end al Verden er værd;

Til ham du dig maa holde,
 Han alting har i Bolde,
 Og han har dig forløst.

Dit evige Fængsel med Smerte
 Betænkte den Herre saa huld,
 Han saae det med blodende Hjærte,
 Her klækked ej Sølv eller Guld;
 Dog kjøbte fri den fromme
 Din Sjæl i dyre Domme,
 Tilfattede Liv og Blod.

O, elst dog ej Verden saa saare,
 Af den vent ej Lykke og Held!
 Den falskelig alle mon daare,
 Dens Ven er for evig dens Træl;
 For Verdens Guds og Ære
 Til Herrens Kors at bære
 Ret aldrig han faar Tid.

Dig raader din Gud i det høje:
 O, Menneſke, hvo du end est,
 Lad dog med min Raade dig nøje,
 O, tro mig, det tjener dig bedst!
 Din Larv jeg aldrig glemmer,
 Men godt til dig jeg gjemmer
 Hos mig saa faderlig.

331.

Soger først Guds Riges Fred
 Og vor Guds Retfærdighed!
 Da i Tilgift faar hver Kjøber
 Alt af Gud, hvad han behøver.

Beder med vort „Fadervor“
 Om Guds Riges Gyldeaar!
 Hvor hans Navn og Rige skattes,
 Aldrig skal hans Naade fattes.

Beder trostlig: Fader sød!
 Glem os ej med dagligt Brød!
 Han da svarer: Børne=Munde!
 Siger selv, om I det kunde!

Beder trostlig: Fader! glem
 Al vor Vanart grim og slem!
 Brat han svarer: glemt det være,
 Naar kun Nag ej selv I bære!

Beder trostlig: Fader kjær!
 Naar vi fristes, staa os nær!
 Rnk det onde op med Rode!
 Skil os fra det med det gode!

Brat han svarer: gjort som sagt!
 Dertil har jeg Lyst og Magt,
 Giver I kun mig min Ere,
 I min Djeften skal være.

Beder kun i Jesu Navn
 Som et Barn i Faders Favn!
 Da er hvert et Savn forsjødet
 Som et Barns i Moder=Skjødet.

332.

Est du modfalden, kjære Ven,
 Som tror dog paa Guds Søn
 Og beder i hans Frelsernavn
 Din egen Barnebøn;

Se du dig op til Himmerig
 Højt over Skyer graa,
 Hvor i vor Faders Højrehaand
 Jo alting monne staa.

Se ud saa over Jorderig
 Som et Guds Barn, der veed,
 At alt maa tjene dem til Gavn,
 Som har Guds Kjærlighed.

Det er blandt Folk et gammelt Ord:
 Hver Djævel har sin Tid;
 Men vist er det, tabt har enhver,
 Som gik med Gud i Strid.

Guds Engle er saa mange Slags
 Som Dage i et Aar,
 Og hvad hans Bud det sigter til,
 Det rammer paa et Haar.

Guds Vrende gaar hver en Storm,
 Om den er nok saa vild,
 Og ihvor gal den bryder løs,
 Ham tjener dog hver Ald.

Dg naar al Verden kaster Rod
Om Ære, Liv og Guds,
Udfaldet staar dog i Guds Haand,
Hans Engle staar derhos.

Dg tror du paa den Kjærlighed,
Han elsker Støvet med,
Da læg og rejs dig i hans Aand,
Bær ej for Trusel ræd!

Vor Tro, det er vor faste Borg,
Dens Spir, det er vort Haab,
I den faar vi Gud Faders Aand
Med Jesu Barne=Daab!

333.

Den Rigdom, som ikke mon svige,
Den Ære, som evig bestaar,
De findes kun i Himmerige;
Dg hvad er dog det, som forgaar!
O, lad det gaa og komme,
Din Tid er hurtig omme,
Din Gud er evig god!

Hav alle smaa Fugle for Dje,
De flyve, de sjunge saa fro,
Kan dog hverken saa eller pløje,
Maa lade paa mig det bero;
Men at jeg dem ej glemmer,
Bevidne Fryde=Stemmer
I Hundred=Tusend=Tal!

Dg ser du i Haver og Enge
 De Lilie=Dronninger staa,
 Kan Klæder vel kjøbes for Penge
 Saa fagre, som de have paa?
 Du drages vel til Minde,
 De kan ej sy og spinde,
 De klædtes op af mig!

O, Menneske, kan du ej mærke
 Paa alt, hvad sig rører i dig,
 At langt over Krage og Lærke
 Du har en Forsorger i mig,
 Dg mer end Blomster=Pragten
 Er dog vel Purpur=Dragten,
 Min Vignelse i dig!

Er Himmel og Jord da ej mine,
 Saa kun med Naturens Forlov
 Min Yndling jeg nu kan velsigne
 Dg skjænke, hvad han har behov!
 Kan Skaberen den holde
 Sin Skabning ej opholde
 Dg ved sit Ord ej staa!

Saa, lad da nu fare hver Grille,
 Kun Fjenden dig skyder i Hu,
 Dg syng, naar dig Verden mon drille:
 Min Frelser han lever endnu;
 For Jesus, for vor Herre
 Kan ingen Verden spærre,
 Dg raadvild er han ej!

334.

Lille Guds Barn! hvad skader dig?
 Tænk paa din Fader i Himmerig!
 Han er saa rig, han er saa god,
 Ingen kan staa hans Magt imod.
 O Gud ske Lov!

Føden og Klæden, Hus og Hjem,
 Skulde Guds Børn gaa vild om dem?
 Mennesket lever af Guds Ord,
 Hjemme har Børn, hvor Fader bor.
 O Gud ske Lov!

Fuglen i Skov, paa Mark og Fjæld,
 Synger i Gry og saa i Kvæld,
 Sover saa sødt paa Kampesten,
 Som under Tag paa Kvist og Gren.
 O Gud ske Lov!

Ikke den pløjer eller saar,
 Lægger ej op fra Mar til Mar,
 Dog hvor Bønder af Hunger dø,
 Finder den lille Fugl et Frø.
 O Gud ske Lov!

Indig er Blomsten klædt og holdt,
 Dejligst at se paa Fjældet goldt,
 Ikke den spinder, ej den syr,
 Dronning er dog dens Dragt for dyr.
 O Gud ske Lov!

Blomst kommer op, og Blomst gaar ud,
 Hvad er vel den for Himlens Gud
 Noget at regne mod de smaa,
 Som for hans Naahyn evig staa!
 O Gud ste Lov!

Kille Guds Barn i Verden her!
 Hold dig da til din Fader nær!
 Spørg om hans Magt og Kjærlighed!
 Stol kun paa ham og hvil i Fred!
 O Gud ste Lov!

Føden og Klæden nok du faar
 Af ham i Morgen som i Gaar.
 Og naar hans Sol for dig gaar ned,
 Arver du al hans Herlighed.
 O Gud ste Lov!

335.

Hvi græmmer, Hjærte, du dig saa,
 Hvi vil du dog saa bange slaa
 For Tant og timeligt?
 O stol paa ham, som ved sit Ord
 Har skabt med dig den hele Jord!

Han sviger og han svigter ej,
 Han veed din Trang, han ser din Vej,
 Alt tænkeligt er hans,
 Vor Herre og vor Fader sed,
 Som raader Bod paa al min Nød.

Er, Himlens Gud! du Fader sand,
 Dit Barn du ej forglemme kan,
 Dertil er du for om,
 Og Jordklimp min med Brag og Brøst
 Foruden dig har ingen Trøst.

Den rige stoler paa sit Guld,
 Men jeg paa dig, min Fader huld,
 Trods Verdens Spot og Haan;
 Jeg tror dog fast: hvem du har kjær,
 I Nøden stor er Hjælpen nær!

Elias saa i Hungers=Nød
 To Ravne bragte dagligt Brød,
 Den Engel Gjæstebud,
 Du sthyred underlig og vel
 For Josef og for Daniel.

Min Gud, du er endnu saa rig,
 Saa gavmild og miskundelig
 Som før i gammel Tid,
 O, giv i Sjælen fast Tillid,
 Saa har jeg nok til evig Tid!

Kun timelig er Verdens Ros,
 Dens Ære, Højhed, Guld og Gods,
 Det ej jeg beder om,
 En liden Stund det bliver ved
 Og hjælper ej til Salighed.

Men de udvalgtes Højheds Stand
 Med Æren, som er evig sand,
 Med Himmerigets Glans,
 Som Jesus købte med sit Blod,
 Forund mig den, o Fader god!

Hav Tak, du Guds enbaarne Son,
 Som til den Lod og Arv saa skjon
 Mig ved dit Ord har kaldt,
 Min Tro giv du Bestandighed,
 Min arme Sjæl til Salighed!

336.

Se til den Fugl, som let i Sky
 Svinger sig dristig med Glæde,
 Synger i Kvæld alt som i Døg,
 Yngler i Ny og i Ræde!
 Det er den Fugl, som aldrig dør,
 Det er den Fugl, som synger „hør!“
 Det er Guds=Ordet med Aanden.

Se til den Blomst, som har sin Rod
 Dybt i de yndigste Dale,
 Duster i Løn ved Livets Flod
 Trods alle Roser, som prale!
 Det er den Blomst, som visner ej,
 Gjennem dens Rod gaar Livets Vej,
 Det er Kjød=Hjærtet med Troen.

Ordet med Aand blev Kjød i Løn,
 Moen bar Mand under Hjærte,
 Moder blev Blomst, og Fugl blev Son,
 Fødselen var uden Smerte,
 Alle Guds Engle jubled da:
 Kristus er født, Halleluja!
 Vere den højeste være!

Se til det skjulte Favnetag,
 Ordets og Troens det bolde!

Bent paa den lange Sommerdag,
 Naar de Guldbrylluppet holde!
 Brudgommen er Guds egen Søn,
 Bruden Guds Datter, født i Løn,
 Salighed Egtestabs=Glæden.

Det er en Gaade underfuld,
 Som kun Gud Fader opløser,
 Naar over Skabning sin af Muld
 Kjærligheds Regn han udøser
 Rigt paa din Bøn og til din Pris,
 „Løseren“ af vort Paradis!
 Etmand af Ruth og af Boas!

337.

Tjene kan ingen Herrer to:
 Kristus og Mammon tillige,
 Ingen kan Sandhed følge tro,
 Uden fra Løgnen at vige;
 Derfor vor Herre selv har sagt,
 At vil med ham vi staa i Pagt,
 Maa vi hans Fjende affige.

Jesus er Herren ejegod,
 Herren til Faderens Ære,
 Dyrefjæbt har han med sit Blod
 Alle, som hans vilde være;
 Tjener vi ham af Hjærtet tro,
 Lader han os som Venner bo
 Hos sig i Fæderne=Huset.

Tjene vi ham for Koft og Løn,
 Aldrig vi staar til at trænge,

Daglig vi jaar af ham for Bon,
 Hvad ej kan faaes for Penge:
 Alt hvad vor Sjæl kan trives ved,
 Som er Guds Riges Liv og Fred,
 Alanden med alle hans Gaver.

Hvad er at nævne Foden da,
 Som ogsaa Fuglene finde!
 Hvor faa de Blomster Klæder fra,
 Som hverken sy eller spinde!
 Saa siger han, vor milde Drot,
 Som har al Magt, og veed det godt,
 Dagligdags Sorg er den værste!

[Høstprædiken.]

338.

Nu falmer Skoven trindt om Land,
 Og Fuglestemmen daler,
 Nu Storken flyver over Strand,
 Ham følge viltre Svaler.

Hvor Marken bølged nys som Guld
 Med Rø og Vipper bolde,
 Der ser man nu kun sorten Muld
 Og Stubbene de golde.

Men i vor Lade, paa vor Lo,
 Der har vi nu Guds Gaver,
 Der Virksomhed og Velstand gro
 I Tøndemaal af Traver.

Dg han, som voxte lod paa Jord
 De ghldne Ax og Vipper,
 Han bliver hos os med sit Ord,
 Det Ord, som aldrig glipper.

Ham takke alle vi med Sang,
 For alt hvad han har givet,
 For hvad han voxte lod i Bang,
 For Ordet og for Livet.

Da over os det hele Aar
 Sin Fred han lyser gjærne,
 Dg efter Vinter kommer Vaar
 Med Sommer, Korn og Rjærne.

Dg naar til sidst paa Herrens Bud
 Bort Timeglas udrinder,
 En evig Sommer hos vor Gud
 I Paradis vi finder.

Da høste vi, som Fugle nu,
 Der ikke saa og pløje;
 Da kommer aldrig mer i Hu
 Vi Jordens Strid og Møje.

For Høsten her og Høsten hist
 Vor Gud ske Tak og Ære,
 Som ved vor Herre Jesus Krist
 Vor Fader vilde være!

Hans Aand, som alting kan og veed,
 Os i de korte Dage
 Med Tro og Haab og Kjærlighed
 Til Paradis ledsage!

339.

Gud, du fra dine de herlige Højelofts=Sale
 Bander, som Bjærgenes Top, saa de dybeste Dale,
     Dig vi med Sang
     Takke for Kornet i Bang,
 Du vil os evig hufvate!

Jorden vi ploje, og Sæden vi saa i det lave,
 Bæxt og Velsignelse dog kun er Himmelenes Gave,
     Og med dit Ord
     Planted du, Herre, paa Jord
 Til os en Paradis=Have!

Kornet vi mejed og bandt og det sanked i Lade,
 Takker dig, Herre og Gud, som gav Høsten, saa glade;
     Du, som gav alt,
     Du, som har Stjærnerne talt,
 Bogte os alle for Skade!

Du, som i Naade har ogsaa hos os dyrket Jorden,
 Dæmpet med Kjærligheds Toner den rullende Torden,
     Givet os Tegn
     Baade med Solskin og Regn!
 Naar kommer Høsten i Norden?

Rastet og renset og harpet er Himmerigs=Sæden,
 Spaaet er Høsten, som dages ved Himmerigs=Glæden,
     Art følger Art,
     Glædelig Høst komme snart,
 Binde os op med Guld=Kjæden!

Da i din Kirke, som staar paa den levende Klippe,
 Klippen i Ordet, som holder, naar Stjærnerne glippe,
     Takke med Sang
     Vi for den bølgende Bang,
 Gyllden med Aq og med Bippe!

[Sættende Søndag efter Trinitatis.]

340.

Troen er i Hjærtet inde
Som en Moder øm i Bøn,
Trøstes, som en Enke-Kvinde,
Kun ved sin enbaarne Søn.

Haabet er den Søn enbaaren,
Dejlig som en Morgendrom,
Lys og elskelig som Vaaren,
Hurtig som den stærke Strøm.

Som den vilde Fugl i Skoven
Er vort Haab dog af Natur,
Som en Ungersvend forboven
Her, hvor Døden staar paa Tur.

Haabet dør, og stridig rinde
Troens Taarer immer fort,
Hun er som den Enke-Kvinde,
Herren saae ved Nains Port.

Salig hun, som Herren møder
Under Graad paa Gravens Rand;
Thi naar Moderhjærtet bløder,
Køres dybt vor Frelsermand.

Han astørrer Enfens Taare
Med sin himmelsøde Røst,
Rejser op som fra Vigbaare,
Hendes Haab og hendes Trøst.

Da gjenfødes Himmel-Haabet,
Synker i sin Moders Favn,
Kysker hende med Udraabet:
Evigt Liv i Jesu Navn!

341.

Vi har hos os en stor Profet,
Som Solens er hans Dage,
Dg Sol og Maane har ej set
Paa Borderig hans Mage;
Thi han er Guds enbaarne Søn,
Gud Faders Ord i Lys og Løn,
Vor Frelser og vor Herre!

Dg at det alt er vist og sandt,
Som spaaes af Guds=Ordet,
Derfor han stiller gyldigt Pant,
Bed Badet og ved Bordet;
Sit eget Liv pantsætter her
Han med Guds Mand til en og hver,
Som tro ham tør paa Ordet.

Saa skjænter han os i sin Daab,
Aldeles ubeskaarne,
Sin Barne=Ret, sit Barne=Haab,
Som Faderens enbaarne;
Dg Livets Flod, Guds Kjærlighed,
I Kalken til os strommer ned,
Naar ved hans Bord vi knæle.

Za, som en Mand med Kjød og Ben,
Guds Ord har Mund og Mæle,
Foruden Svig, foruden Men,
Med Lys til alle Sjæle,

Med Liv og Fred til Hjærte hvert,
 Som være vil, skjont det er sært,
 Guds = Søns, Guds = Ordets Næste.

Thi høre hver, som høre kan,
 Guds Ord til Menigheden,
 Som lyder over alle Land
 I Jesu Navn her neden!
 Gud Fader har besøgt sit Folk
 I Ord et som hans Hjærtes Tolk,
 Med Aand og Liv og Lykke!

342.

Moderen sin enbaarne Søn
 Græd fra Ligbaaren tilbage,
 Favned ham end i Lys og Løn
 Mange velsignede Dage;
 Guds den enbaarne var saa blød,
 Kortes saa dybt ved Enkens Nød,
 Mest dog ved Moderens Taarer.

Menneske = Død er Syndens Sold,
 Aandelig Død over alle,
 Dødning afmægtig, mørk og kold,
 Hjærtet jo Sjælen maa kalde,
 Elsker sin egen Sjæl i Løn
 Moderlig dog som enlig Søn,
 Skulde da Hjærtet ej græde!

Jesus, den samme Guddoms = Mand,
 Midt iblandt os er til Stede,
 Ynkes i hvert et kristent Land
 Over de Hjærter, som græde,

Aldrig med Graad de ham har mødt,
 Uden han aanded Liv i dødt,
 Bortaanded Moderens Rvide.

343.

Det er min Trøst, min Skat, min Ære,
 Hvad jeg om dig, min Jesus, veed,
 Jeg agter alt for Taut at være
 Imod din Kundskabs Herlighed.
 At kjende dig, vor Frelser=Mand,
 Er evigt Liv i Dødens Land.

Lad aldrig Verden mig forblinde
 Og skille ved den høje Trøst!
 Lad Kjætteri ej Sejer vinde,
 Forfalske Sandheds milde Røst,
 Saa glemte det blev, hvad her i Vøn
 Du gjør for Adams faldne Rjøn!

O, Jesus! lad mig dig bekjende
 Med Ord og Daad mit hele Liv,
 Og naar min Prove=Tid har Ende,
 Som Naade=Vøn du da mig giv,
 At jeg dit Ansigt skue maa
 Og i din Herlighed indgaa!

[Syttende Sondag efter Trinitatis.]

344.

I Afgrunds Svælg skal styrtes ned
 Alt, hvad sig selv ophøjer,
 Oploftes til Guds Herlighed
 Alt, hvad sig selv nedbøjer;

Det er den klare Sandheds Lov:
 Guds Rige vindes ej som Kov,
 Men kun som Naadegave.

Den Over=Engel, Dagskjær kaldt,
 Sig selv forgude vilde,
 Men som et Stjærnestud han faldt,
 Det gaar ham evig ilde;
 Saa brister brat med Skum paa Top
 Den Bølge stolt, som blæses op,
 Selvflogskab kun bedaarer.

Guds egen Søn som Aften=Sol,
 Skjønt han er Morgenrøden,
 Fra Herlighedens Kongestol
 Fornedred sig til Døden,
 Men straal'er nu med Sejerskrans
 Som gjenfødt Sol med Middagsglans
 Paa Guds sin Faders Trone.

I Muldets Frænder, som med Bram
 Ser selv i Sky vil svinge,
 O, spejler eder dog i ham
 Med stækket Englevinge,
 Som sank i Tomheds Afgrund ned
 Og, skjønt al Verdens Lob han veed,
 Er evig dog i Mørke!

I smaa Guds Børn som Solegrand,
 Skyklædte her i Støvet!
 O tror paa ham, den Gud og Mand,
 Som laa i Barne= Svøbet,
 Og lærer Ydmyghed af ham,
 Som bar med Blide Korsfets Skam
 Og arved Guddoms Ære!

Da skal en Gang, naar dybest I
 Jer har til Stov nedbojet,
 I se, hvor højt, hver Sol forbi,
 Vor Frelser blev ophøjet :
 I bæere skal hans Sejers-Krans,
 I dele skal hans Middags-Glans
 Som Sole i Guds Rige.

Saa lyder Ordet ved vor Daab,
 Naar vi det ret besinde,
 Saa lever Herlighedens Haab
 I Fadervoret inde,
 Saa strømmer ind ved Herrens Bord
 Med Kjærlighedens Guddoms=Ord
 Solvarmen i vort Hjærte.

345.

Dybt fornedres skal enhver,
 Som sig selv ophøjer ;
 Højt ophøjes skal enhver,
 Som sig selv nedbojer ;
 Det er Børne-Værdom sin,
 Som vor Herre kalder sin,
 Har og klart beseglet.

Adam, i Guds Billed skabt,
 Var sin Skabers Næste,
 Adam, i sig selv fortabt,
 Blind for eget bedste,
 Vendte Ryggen til sin Gud,
 Styrkede af Eden ud,
 Raved til Afgrunden.

Sønnen i Guds Herlighed
 Bar sin Faders Vige,
 Bilde dog i Ydmyghed
 Til de smaa nedstige,
 Hente dem fra Afgrund op,
 Løfte dem til Livets Top,
 Himmel=Bjærgets Lind

Fæl er Verdens Ydmyghed,
 Fjendens ligeledes:
 Mennesket de ribe ned,
 Men vil selv tilbedes,
 Skjælde Mand for Mide ud,
 Gjør dog af hans Skam en Gud
 I Selv=Raadigheden.

Bend dog om fra Afgrund's Rand,
 Hver en Sjæl forvildet!
 Tro paa Jesus, Gud og Mand,
 Gud i ham formildet!
 Læg som Støv dig i Guds Haand!
 Da opliver dig Guds Mand
 Atter i Guds Billed.

Hører dog den stores Ord,
 Alle smaa her nede!
 Hvem der med sin Moder=Jord
 Jesus vil tilbede,
 Uden Bøn ham for en Bøn
 Gud med sin enbaarne Søn
 Skjænker Livets Krone.

Dertil i sit Billed skabt
 Gud har Mand og Kvinde,
 Dertil, i sig selv fortabt,
 Sjælen Raad kan finde

I vor Herres Tro og Daab,
 I Guds=Barnets Abba=Naab,
 I Guds=Bordets Manna.

Thi med ham, som fra Guds Favn
 Sig til Muld nedbøjed,
 Ved hans Ord og i hans Navn
 Bliver højt ophøjet
 Hver, som i hans Barne=Daab
 Duffer ned med Tro og Haab,
 Selv sig han fornædret.

346.

Menneske=Hænder ej Huse kan bygge,
 Hvori den levende Gud skulde bo,
 Livhus i Lyset og Lighus i Skygge,
 Det er Grundloven for Bygmaader to.
 Gud bor i Lyset for Støv=Djet dulgt.

Han, som ej Himlens Himle kan rumme,
 Tidlig sig bygte et Hus dog paa Jord,
 Ikke som Husene døve og stumme,
 Men i sit Billed med Liv og med Ord.
 Gud bor i Lyset for Støv=Djet dulgt.

Vel paa en Klippe var grundet Guds=Huset,
 Men paa en aandelig Klippe: Guds Ord;
 Svigtede Troen, da sank det i Gruset,
 Styrtes i Døden, saa Faldet var stort.
 Gud bor i Lyset for Støv=Djet dulgt.

Guds=Huset faldt, og deraf kun en Stygge
 Saaes i Arke=Paalunet paa Jord,
 Gud efter Tegning lod Moses det bygge,
 Og lod derover gjenlyde sit Ord.
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Underlig bygget i Tidernes Fylde
 Guds=Huset klarlig sig rejste paa ny,
 Det var i ham, vi med Englene hylde,
 Guds den enbaarne, som Mand under Sky.
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Det blev nedbrudt, da paa Korset han døde,
 Døde for os til for os at opstaa,
 Med ham det staar nu som Guds Morgenrøde,
 Skal som hans Menighed aldrig forgaa.
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Saa siger han, som sit Ord ej forandrer,
 Gjennem hans Menighed synges det ud:
 I dem jeg bygger, og i dem jeg vandrer,
 De er mit Folk, og jeg er deres Gud!
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Vi er Guds=Huset, Guds Bolig paa Klippen,
 Klippen i Aand og i Sandhed: Guds Ord,
 Ordet er Roden, og Huset er Vippen,
 Deri som Kjærnen Guds Kjærlighed bor.
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Vi er Guds=Huset i Paradis=Vangen,
 Klippen i Aand og i Sandhed Guds Ord,
 Huset gjenlyder af Paradis=Sangen,
 Midt i Lovsangene Kjærlighed bor.
 Gud bor i Huset for Støv=Djet dulgt.

Men naar forklaret er Skabningens Gaade,
 Klaret med Stovet, som skjuler Guds Aand,
 Sees da skal det paa Englenes Maade,
 Vi er Guds Hus i Fuldkommenheds Baand.
 Gud bor i Lyset for Guds=Djet klart.

347.

Gud ikke for Sabbatens Skyld
 Adam gav Liv af sin Aande,
 Men det var just for Adams Skyld,
 Hvile han gav efter Baande;
 Menneske først, som Hovedsag,
 Arbejde først, saa Hviledag,
 Da er Sabbaten veljignet.

Hvem tør med Gud vel drive Spot,
 Sige om en af hans Dage:
 Den er for god til Arbejd godt,
 Er kun til Menneske=Plage,
 Dyr og Afsen vel man maa
 Frelse den Dag fra at forgaa,
 Men ikke Næsten i Fare!

Søndagen er Guds Arbejdsdag,
 Da han sin Sol lader skinne
 Syvfoldig af hans Velbehag,
 Lægedoms=Lys for de blinde;
 Hele Guds Folk med Ord og Id
 Priser ham da for Naadens Tid,
 Synger om Saligheds=Dagen.

348.

Menneske, kom vel i Hu,
 Du er Støv og Aske
 Og derhos en Synder nu!
 Hvor tør du da braste?

Være du at tale med
 Har jo ingenlunde,
 Maa ej Naade finde Sted,
 Gaar du jo til Grunde.

Han, som er Guds egen Søn,
 Hørtes ej at prale,
 Ydmyg var hans stille Bøn,
 Ydmyg var hans Tale.

Af mig selv jeg intet kan,
 Maa af Fader lære,
 Sagde ydmyg Gud og Mand,
 Sogte ej sin Være.

Derfor Herren raaber: Ve
 Hvo sig selv ophøjer!
 Af ham frelses ikkun de,
 Som sig dybt nedbøjer.

Han, som er til Guddom født,
 Født med Evigheden,
 Klædte sig i Støv unødt,
 Bøjed Knæ her neden.

Han sig krymped i sit Stov
 Som en Orm paa Jorden,
 Knytted som et Uspelov
 Under Lovens Torden!

Født er du i Synd til Død,
 Vil du det ej vide,
 Vil ej knæle i din Nød
 Ved din Frelser's Side!

Ej for lavt du bænktes kan,
 Dog, naar du nedbojes
 Ydmyg med din Frelsermand,
 Du med ham ophøjes.

Som han daled dybt og frit,
 Højt opsteg vor Herre,
 Kristen! ej er Raaret dit
 Bedre eller værre.

Ser du paa dit eget Gavn,
 Ser du paa din Næste,
 Knæl og tak i Jesu Navn!
 Da gjør du dit bedste.

349.

Gud med os, Immanuel!
 Sandheds Klippe, Naadens Bæld,
 Jesus Kristus, det er du
 Til vor Salighed endnu,
 Med din Fred i Verdens Splid,
 Med dit Lys i Mørkets Tid,
 Med dit Liv i Dødens Strid.

Derfor Verden aldrig mer
 Før paa Dommедag dig ser,
 Skjult er du dog i dit Ord
 Ved dit Bad og ved dit Bord,
 Findes i en salig Stund,
 Naar, med Ordet i vor Mund,
 Vi det tror af Hjærtens Grund.

Med dit Guddoms=Ord til os
 Byde Synd og Død vi Trods,
 Thi det Ord er Liv og Mand,
 Saa Fuldkommenhedens Baand
 Binder uopløselig
 Dig til os og os til dig,
 Sjælen til dit Himmerig.

Naar vi høre med din Røst
 Livets Ord til evig Trøst,
 Uden Sorg og uden Frygt
 Paa dit Ord vi lide trygt,
 Føle ved dit Naadebord,
 At i Himmel og paa Jord
 Selv gjør eet du med dit Ord.

Med dit Ord og med din Brud,
 Tro og huld og kirkeprud,
 Kjærlig ret af Hjærtens Grund
 Du gjør eet i allen Stund;
 To til eet som Gud og Mand
 I en himmelsk Egtestand
 Gjør du, som du vil og kan.

Eet hos dig er Mand og Ord,
 Hos dig Himmel eet med Jord,
 Hos dig, som foer op og ned,
 Tid er eet med Ewigheid,

Kjærligheden underfuld
 Sammensmelter Glans og Muld
 I din Munds det røde Guld.

Som i Himlen, saa paa Jord,
 Bo de hos os i dit Ord
 Med dit Liv og med din Fred,
 Med din Faders Kjærlighed,
 Saa vi alle uden Svig
 Gjør af Hjærtet eet med dig,
 Enes om dit Himmerig.

[Attende Sondag efter Trinitatis.]

350.

„Elst din Gud, som dig har givet
 Alt, hvad Godhed give kan:
 Sjæl og Legem, Aanden, Livet,
 Ord og Tanke, Uds=Forstaud,
 Evne til din Gud at kjende,
 Adelskab i Verdner tvende!
 Af dit Hjærte og din Mund
 Pris din Gud i allen Stund!

„Elst din Næste, elst din Broder,
 Elst din Søster som dig selv!
 Samme Fader, samme Moder
 Har Guds Børn og samme Sjæl!
 Aanden, Livet, Glæden, Freden
 Findes kun i Kjærligheden,
 Enes kun i Fællesskab;
 Midstthed al er Tomheds Gab“.

Det er Lovens Bud fuld klare,
 Og som Kjærlighedens Bud
 Os vor Skaber aabenbare
 De som Kjærlighedens Gud;
 Men, o Ve os alle sammen,
 Som ej høre dem med Gammen,
 Som ej sige kan og tør:
 Det vi vil, og det vi gjør!

Thi er baade Liv og Lykke
 Bundet til vor Kjærlighed,
 Da er Død og al Ulykke
 Uden for paa hver en Led;
 Leve skal, hvo Loven lyder,
 Dø skal hver, som Loven bryder,
 Dele kan med Gud kun den
 Liv og Lyst, som er hans Ven.

„Det fortabte jeg gjenløser
 Af min store Kjærlighed,
 Aanden over det udøser,
 Og med Aanden Liv og Fred,
 Dermed følger alt her nedent,
 Himmel=Haabet, Kjærligheden,
 Lovens Trylde, sært, men smukt,
 Findes da i Aandens Frugt“.

Det er Naadens Moder=Stemme,
 Det er Faderhjertes Røst,
 Som af Kjærlighedens Gjemme
 Fører ud en evig Trost
 Til hver Barm, som har fornummet,
 Den endnu har Hjerterummet
 Til at favne med Guds Fred
 Guds og Næstens Kjærlighed.

Slukt er Sorgen, løst er Gaaden,
 Gud til Gode, os til Gavn,
 Opfyldt Loven er af Naaden
 Af vor Frelser i vort Navn;
 I hans Navn vi atter finde
 Livets Vej til Grens Tinde,
 Som os fører, Trin for Trin,
 I Højsaligheden ind.

351.

De tvende store Bud,
 Det er den store Gaade:
 Sig aabenbarer Gud
 For os i Ret og Naade
 Som Kjærlighedens Gud,
 Der haver alt at raade.

Gud siger: elsk du mig!
 Thi Kjærlighed alene
 Har Værd i Himmerig
 Som Guld og Edelstene;
 Kun den gjør evig rig,
 Kun den gjør Hjærter rene.

Det Kjærlighedens Krav
 Livs=Kilden aabenbarer,
 Som Himmel=Spejl i Hav
 Det Stovets Dje klarer;
 Men os for Død og Grav
 Forgjæves det advarer.

Gud taler faderlig:
 Hør mig, du arme Synder!
 Endnu jeg elsker dig,
 Hos mig alt godt beghnder;
 Igjen da elsker mig
 Den angergionne Synder.

Der gaar imellem een,
 Som elsker højt os begge,
 Det er min Djeften,
 Det er min Kjæledægge;
 Freds-Templets Hjørnesten
 Jeg vil med ham nedlægge.

For ham vil jeg til Fred
 Mig inderlig forbarne,
 Han dør af Kjærlighed
 Til mig og til de arme;
 Med ham der regner ned
 Til Jorden Liv og Barme!

Saa Kjærlighedens Liv
 Paa Loven Djet fjender,
 Til Vintertids-Fordriv
 Gud Himmel-Baaren sender;
 Ved Kjærlighedens Bliv
 Bort Hjærte kjærlig brænder.

Det Evangelium
 Guds-Loven gjærne taaler,
 Det efter Lovens Sum
 Os Kjærlighed tilmaaler;
 Med Loven Tid og Rum
 Det kjærlig overstraaler.

352.

Kjærligheds Lov er det Tvillinge=Bud:
 Elst du din Næste, og elst du din Gud,
 Gud over alt, og hav Næsten saa kjær,
 At, som du selv, han dit Hjærte er nær!

Loven er aandelig, hellig og god,
 Ve over hver, som den siger imod!
 Fred over hver, som den kalder sin Ven!
 Ewig dens Gjører skal leve ved den.

Syndere alle, de grue dog maa,
 Mere, jo bedre de Loven forstaa,
 Holdes vil Loven i eet og i alt,
 Raaber kun Ve over Hjarterum halvt!

Kjærlighed klart til os selv gaar for vidt,
 Alle vi elsker vor Skaber for lidt,
 Og saa de bedste i Syndigheds Land
 Kjærligheds=Loven maa sætte i Vand!

Kjærligheds Lys er i Kjærligheds Lov,
 Liv uden Kjærlighed er kun et Rov,
 Tabes maa alt, hvad der tages med Vold,
 Derfor er Dod alle Synderes Sold.

Kjærligheds Liv er i Kjærligheds Ord,
 Som blev med Naaden højroftet paa Jord,
 Stadfaster Loven, men løser af Vand,
 Nabner for Troen de levendes Land.

Tro paa din Frelser: Guds Kjærligheds Ord!
 Kjærligheds=Livet er Mad paa hans Bord,
 Eder og drikker du Livet i dig,
 Livet opfylder da Loven i sig.

Kjærligheds=Livet, det aldrig slaar fejl,
 Finder i Kjærligheds=Loven sit Spejl,
 Kjærligheds=Loven, det føler vi godt,
 Finder i Kjærligheds=Livet sin Drot.

„Gjør det, saa lever du“, Loven har sagt,
 Og i al Evighed staar det ved Magt;
 Lev kun, saa gjør du det! siger vor Drot,
 Og i al Evighed Livet er godt.

353.

Det tordned over Land og Sø:
 Elsk Gud og elsk din Næste!
 Gjør du det ej, du brat skal dø!
 Ufødt var da det bedste.

Da sukked dybt af Hjærtens Grund
 Det bedste under Solen:
 Det Lov og Dom er af Guds Mund,
 Men hvor er Naade=Stolen?

Der kvædred født dog Fugle smaa
 I Palme=Lundens Skygger,
 De turde om Guds Naade spaa
 Som Jorderigs Indbygger.

Det klang derpaa med Engle-Røst,
Om Frelseren fra Skyen:
Han ligger svøbt til Folke-Troft,
Nyfødt i Davids=Byen!

Nu dalet er fra Himlen ned
Med Naade over Naade
Guld=Regnen af Guds Kjærlighed,
Barmhjærtighedens Gaade!

Det raabtes ud fra Øst til Vest
Og til det høje Norden:
For Mennesket en Gulefest
Oprandt med Fred til Jorden!

Guds Aand til Kjød er dalet ned
I Jesus=Kristus=Navnet,
Med Tro og Haab og Kjærlighed
Af Hjerterne omfavnet!

Det hvister i hver Kristens Varm:
Elst mig, du dyrefjødte,
Din Drot, som med Guds Aande varm
Til evigt Liv dig døbte!

Saa priser Gud sin Kjærlighed,
Sit Livs og Lovens Fylde,
Han med sin Aand os sendte ned,
Hvad Hjerterne ham skylde.

For Guds den store Kjærlighed,
Som skænker hvad den kræver,
For Liv og Lys og Trost og Fred,
Lovsangen lydt sig hæver.

Dg Aandepustet af Guds Mund
 Det er i Lovsangs=Røsten,
 Dg Glæden er af Hjærtens Grund
 Som Glæden om Vin=Høsten.

Det Lovens er og Naadens Gud,
 Som kjærlig os har givet
 Sit Kjendetegn i Lovens Bud,
 Sig selv i Naade=Livet.

354.

Vor Herre! lad os aldrig glemme
 Din underfulde Kjærlighed,
 Men sjunge lydt med Hjærtets Stemme,
 For du kom til os arme ned:
 Højlovet være Jesu Navn,
 Det dyrebare Frelser=Navn!

Lad dybt os knæle og tilbede
 For dig, som, født til Guddoms=Pragt,
 Dig føde lod paa ny her nede
 Til Støvets Søn i Tjener=Dragt
 Dg købte dyrt dit Frelser=Navn,
 Det dyrebare Jesus=Navn!

Ja, dyrt du købte Navn og Naade,
 Som Lovens Træl i Liv og Død,
 I dyre Domme over Naade,
 Paa Korsets Træ, i Gravens Skjød,
 Saa æres skal som Guds dit Navn,
 Det dyrebare Jesus=Navn!

Maar da vor Afstedstid kommer,
 Vi sove hen i Herrens Fred,
 Os truer, fælder ingen Dommer,
 Thi evig er Guds Misfandhed,
 Guds Naades Kraft i Jesu Navn,
 Det dyrebare Frelser-Navn!

355.

Kristus, vor Drot, hvis Son er han?
 Hvad er om ham eders Tanker?
 Saa spørger Manden trindt om Land,
 Hvor han Guds Menighed santer,
 Vidner, at Jesus, Davids Son,
 Jesus den Kristus, Gud i Lon,
 Han er Gud Faders enbaarne!

Gud, hvad han er, i Lys og Lon,
 Det er han evig med Gode,
 Havde han ej en evig Son,
 Fader ej Gud kunde være;
 Evig med ham, hans Son, hans Ord,
 Sandheden, Lyset, hos ham bor,
 Ordet blev Kjød i Tidsfylden.

David, i Blus af Himlens Vin,
 Synger med Toner fuld sære:
 Herren har sagt til Herre min:
 Sid ved min højre med Gode!
 Alle Guds Børn de veed det godt,
 Gud er vor Herre, Gud vor Drot,
 Ellers for Manden slet ingen!

[Mittende Sondag efter Trinitatis.]

356.

Paa Jerusalem det ny,
 Paa den store Konges By,
 Lad os alle bygge,
 Med Guds Mand og med Guds Son,
 Under Sang og Suk og Bøn,
 I Guds Vingers Skygge!

Stadens Grundvold fast og ren,
 Kirkens Hoved-Hjørnesten,
 Prise vi faa gjerne,
 Det er Herren Jesus Krist,
 Som urokket staar for vist,
 Falder end hver Stjerne.

Han er Sandhed, Liv og Vej,
 Stendød er den Grundvold ej,
 Dødt vil den ej høre,
 Hus af Syld, som Træ af Rod,
 Og af Væld den klare Flod,
 Boyer op med Ære.

Lad det kjendes, Herre god,
 Huset her staar godt i Fod
 Paa den ægte Klippe!
 Dufte lad dets Blomster-Arans,
 Straale lad det i din Glans!
 Aldrig lad det glippe!

Regn os til dit Venne-Lag,
 Under vort det ringe Tag
 Værdiges at træde!
 Hør vor Bøn og hør vor Sang!
 Giv „Guds Fred!“ sin rette Klang,
 Os vor Herres Glæde!

357.

Fat du kun Mod, med Synd forladt,
 Skjønt du endnu er værkbruden!
 Ikke du veed, hvor stor en Skat
 Du var, som Synder, foruden,
 Den du nu finder i dit Bryst,
 Det er Guds Aand med evig Trost,
 Det er Livskraften almægtig!

Har ikke Gud vort Liv i Bold!
 Nytter fra ham det at stjæle?
 Er ikke Doden Syndens Sold
 Klarlig for Hjerter og Sjæle!
 Farer derfor kun Synden hen,
 Da er Guds Aand med dig igjen,
 Siger: stat op fra dit Leje!

Naar i vor Herres Jesu Navn
 Skylden du fra dig tør skyde,
 Lægedoms-Kraft er i din Favn
 Vaade for Rak og for Lyde,
 Derfor, stat op og gik med Fred!
 Alle Guds Engle glædes ved,
 At du fra Synden bortiler.

[Tyvende Sondag efter Trinitatis.]

358.

Guds Menighed er en Eva ny,
 Udkaaret af Adam den anden,
 Hun hører det ved hans Side bly,
 At hun er en Medhjælp for Manden,
     Skal dele hans Ære
     Dg med ham evindelig bære
 Kronen paa Dronninge=Stol.

Guds Menighed er en Kvinde fin,
 Saa moderligt er hendes Hjærte,
 At aldrig hun klager Sorgen sin
 For Fødselens Veer og Smerte;
     Saa stor hendes Glæde
     Er over de Menneſker spæde,
 Den allerhøjſtes Børn.

Guds Menighed ved vor Herres Daab
 Guds Søner og Dotre hun føder,
 Dg medfødt hos dem er Himlens Haab
 Hos Hedninger alle som Føder.
     Vor Herre dem bader
     I Manden, ſom kom fra Gud Fader:
 Børne=Udkaarelſens Mand.

Guds Menighed ved ſin Moderbarm
 Opammer de ſmaa med Ord=Mælken,
 Guds=Manden dem løfter paa ſin Arm
 Til Buer, ſom Himmellofts=Bjælken,
     Guds=Manden dem mader,
     Opføder med „Abba vor Fader“
 Den allerhøjſtes Børn.

Guds Menighed ved sit Brude=Bord
 Alt finder beredt sit Højsæde,
 Med Kjærligheds Kys i Mand og Ord,
 Forsmagen paa Himmerigs Glæde;
 Paa Mand og paa Kvinde
 Skal Ewighed Forskjel ej finde,
 To blev i Sandhed til eet!

Guds Menighed i sin Morgensang
 Og i Helligaftenens Bonner,
 Indaander med Hjerterøstens Klang
 Sin Tro i Guds Dotre og Sonner;
 Guds Engle de kvæde
 Da for dem om Himmerigs Glæde,
 Betlehems=Barnets Livsang.

Guds Menighed synger: A og D
 Er Jesus, den Kristus, vor Herre,
 Saa leve jeg vil med ham og do,
 Det gaa mig ej bedre, ej værre!
 Han mig har trolovet,
 Og jeg paa hans Ord det har vovet
 Ewig at være hans Liv.

Guds Menighed som i Enkestand
 Kan synes forgjæves at vente,
 Men sikkert dog hendes Ægtemand
 Sin Liv vil i Sol=Boguen hente;
 Med flammende Heste
 Som Lynild sin Brud han vil gjæst,
 Alge med hende i Sky.

Guds Menighed sin Guld=Vryllupsdag
 Taalmodelig skal oppebie,

Til Stjærneskud sker med Tordenbrag,
 Og alle Sangfuglene tie;
 Men Herren det rorer,
 Naar Hjærtedybs=Suffet han hører,
 Svar giver Dommens Basun.

Guds Menighed! syng saa højt i Sky,
 Som stige du skal i Guldkarmen,
 Naar Djet skal se vor Drot paa ny,
 Som trykker sin Hustru til Barmen!
 Om Ringen og Kransen,
 Om Kronen med Herligheds=Glanfen
 Serafim synge for dig.

Guds Menighed! suk saa dybt i Løn,
 Som Guds=Vauden sukker i Mulde!
 Da avles en Lovsang med Guds Søn
 Med Tonerne kjærlighedsfulde;
 Gud Fader den hylder,
 Og Evigheds=Kummet udfylder
 Skabningens Halleluja!

359.

Guds Søn han kom fra Himlen ned,
 Som Broder til de spæde,
 Han lyfte over Jorden Fred,
 Indbød til Himlens Glæde.
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Guds Søn igjen til Himmels foer,
 Hvor evig han har hjemme,
 Sin Menighed paa denne Jord
 Han kan dog aldrig glemme.
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Guds Søn med Manden virker frit
 Paa Jorden alle Vegne
 Og skaber Hjærte efter sit
 Hos alle sine egne.
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Guds Søn som Konge=Brudgom prud
 Hjemføre vil med Ære
 Sin Menighed som Konge=Brud,
 Guld=Krone sin at bære.
 Da kaldes hun Kristinde.

Halleluja i Brudens Navn,
 Med Faste=Møens Varme,
 Som stunder til sin Brudgoms Favn
 I Kjærlighedens Arme!
 Hans Eva er Guds Datter.

360.

Den Mand, som for sin Brud forlod
 Sin Fader og sin Moder,
 Det var ej Adam Vendemod,
 Det er hans ældste Broder.
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Sin Fader han forlod, den Gang
 Han sig hos os lod føde,
 Sin Moder han forlod, den Gang
 Da han paa Korset døde.
 Hans Navn er Jesus Kristus.

Og det var alt til Brudens Gavn,
 Som helt han vil tilhøre,

Fordi hun i sin Brudgoms Favn
 Er Hjærte kun og Dre,
 Som ved hans Fod Marie.

Guds Søn os siger selv, hvori
 Hans Bryllups=Færd betegnes:
 I Signelsen om Møer ti,
 Som Brude=Navn tilregnes,
 De fem dog kun med rette.

Brudgommen længe ventes paa,
 Da slumrer ind hver Pige,
 Da nærmer sig til ud at gaa
 Nat=Lamperne tillige;
 Thi skrøbeligt er Kjødets.

Guds Søn, han farer som et Lyn,
 Da røres Himlens Trommer,
 Da strækkes op hvert Djenbryn,
 Det tordner: se, han kommer!
 Hans Navn er Jesus=Kristus!

Guds Søn sin Brud da fører hjem
 Med Blus og Højsangs=Lyd,
 Men Olie kun Møer fem
 I Lampen har at gyde;
 Dem Haabet ej bestæmmer.

I Lampen „Tro“, som alle veed,
 Er Bagen „Haab“ at tænde,
 Men Olien er „Kjærlighed“,
 Af den kun Hjærter brænde.
 Paa Hjærtet ser Brudgommen.

Den Olie, saa klar som Vin,
 Af Borden ej opspringer,
 Men drypper ned som Duggen fin
 Fra Aandens Due-Binger,
 Fra Hjerter-Paradiset.

Gud Fader, ene jegod,
 Som selv er Kjærligheden,
 Os giver af sin Overflod
 Og priser Gavnildheden;
 Den, siger han, er saligst!

Af Kjærligheden, som er Guds,
 Os Olie tilstrømme,
 Som Menighedens Brude-Blus
 Kan evig ej udtømme!
 Da klar er Saligheden!

[En og tyvende Sondag efter Trinitatis.]

361.

Vor Tro er Hjærtets Bished paa,
 Hvad let man kan betvi'le;
 I alt, hvad ej vort Dje saae,
 Kun Troen skjænker Hvile;
 Thi uden Tro er Sjæl og Aand,
 Guds Liv og alle Hjerterbaand
 Os Mundsvejr eller Morke.

Vor Tro hun ligner først og sidst
 En Fæstemø med Ore,
 Som icor sin Vejlers Ord for vist
 Et sikkert Pant at være,

Alt som Marie-Mo især,
 Vor Herres Moder fød og kjær,
 Det Troens Spejl uplettet!

Vort Haab er en Forventning fast
 Af Herlighed og Glæde,
 Som glipper ej, skjont Djet brast,
 Men venter Ny i Næde,
 Og uden Haab fra Himmel-Sal
 Er her i Dødens Skygge-Dal
 Som druknes Rus al Glæde.

Vort Haab ej ligner Herren blot,
 Det er ham selv i Grunden,
 Med Livets Ord er Livets Drot
 I Hjærtet og i Munden;
 Vort Himmelhaab er fast som hans,
 Der kom fra Himlen, og med Glaus
 Til Himmels foer derefter.

Vor Kjærlighed er Hjærtets Tvang,
 Som jeg til Hjærte bojer,
 Af Omheds Drift med Enheds Trang
 Den Hjerter sammenfojer,
 Vor Sorg og Glæde, Lyst og Nød
 Er Fælles-Sag i Liv og Død,
 Er fælles Gavn og Skade.

Vor Kjærlighed i Kristi Aand
 Til Gud og til hinanden
 Paa Aandens Sprog er Blodets Baand
 I Himmel-Egtestanden,
 Udspringer af den Fader-Favn,
 Hvoraf al Kjærlighed har Navn
 Og higer did tilbage.

Vor Tro, vort Haab, vor Kjærlighed,
 Som Kristi Mand forener,
 Fra Himlen højt kom til os ned,
 Hvad saa end Verden mener,
 Men ligner Jesus, Gud og Mand,
 Er folkelige trindt om Land,
 Kun uden Svig og Lyde.

362.

Menneſket trode det Guds Ord,
 Frelseren til ham henvendte,
 Lykkelig blev han da paa Jord,
 Havde Guds Himmel i Bente;
 Sønnen, som nys for Døden laa,
 Saae han sig karst i Møde gaa,
 Hele hans Hus sig omvendte.

Jesus et Livs-Ord har henvendt
 Til alle Syndere bange,
 Har i al Verden det udsendt
 Med sine Tjenere mange;
 Menneſke! ved hans Bad og Bord,
 Fæst du din Tro til Herrens Ord!
 Da kan du prise din Lykke.

Fred er da med dig, hvor du gaar,
 Anden dig aldrig forlader,
 Himmerigs Dør dig aaben staar,
 Hjemme du har hos Gud Fader;
 Alt lever op, som før var dødt,
 Alt bliver nyt og lyst og sødt,
 Hele din Hu sig omvender!

[Allehelgensdag. Reformationsfest.]

363.

Det kimer lydt til Kirke=Fest,
 Og klart det ringer sammen,
 Guds Aand sig glæde vil som Præst
 Ved Menighedens Amen.

Nu kommer de fra Øst og Vest,
 Fra Syden og fra Norden,
 Det er en himmelsk Folke=Fest
 I Jesu Navn paa Jorden.

De alle er af samme Et,
 Af Vand og Aand gjenfødte,
 De har den gamle Børneret,
 Som Ordet er tilskjødte.

De har det samme Modersmaal
 Med Aand i Troes=Ordet,
 De har den samme Drikkestaal:
 Guds Kalk paa Kongebordet.

De har det samme Fædreland,
 Det blomstrende Guds Rige,
 Optagne i dets Adelsstand,
 Som gjør os alle lige.

I Sandhed og i Kjærlighed
 Der Ketten har sin Gange,
 Guds=Rigets Landeværn er Fred,
 Og Glæden er dets Penge.

Der aandeligt er et og alt,
 Dg eet er alles Hjærte,
 Der Salighed er Livet kaldt,
 Dg Død har ingen Smerte.

Der sees alt i Herrens Øjs
 Fra Bjærge og fra Dale,
 Der føles Midnats=Timens Øjs
 Som Morgengryets Svale.

Der Ordet har sin rette Klang
 Som Rosten fra Guds Eden,
 Der nyndes altid paa den Sang,
 Som fylder Ewigheden.

I Tjener=Skikkelse Guds Præst
 Guds=Folket ringer sammen:
 Velkommen til Guds Folke=Fest
 Med Menighedens Amen!

364.

Der skinner en Sol i Paradis,
 Dens Straaler er saa milde,
 At ved dens Kraft og til dens Pris
 Udspringer Livets Kilde.

Dg Solens Navn er Kjærlighed,
 Ej Skyer den kan dølge,
 Den staar ej op, den gaar ej ned,
 Den var før Bjærg og Bolge.

Der rinder en Flod i Paradis,
 Dens Bænder er saa klare,
 At Livets Lyst og Godheds Pris
 Deri sig aabenbare.

To dejlige Træer i Paradis,
 De staa ved Livets Kilde
 Og bære Frugt paa Træers Vis,
 Som tidlig, saa og silde.

Det enes Frugt er Dje fin
 Til Salving uden Mage,
 Det andets Frugt den klare Vin,
 Den bedste, Mund kan smage.

De Palmetræ'r med Kroner to
 Udbrede liflig Skygge,
 Guds Helgene med salig Ro
 Skal i den Lovsal bygge.

Og er de store, er de smaa,
 Som salig her hensove,
 De vaagne hist paa Volgen blaa
 Med Lyst til Gud at love.

Som Born de fødes der paa ny
 Med Evighed for Dje,
 Mens Lydt med Engle=Sang i Skj
 Gud æres i det høje.

De svøbes i Gud Faders Skjød,
 De vugges paa hans Arme,
 Og af hans Rosen=Læbe sød
 De suge Lys og Barme.

Saa salves de med Olje fin,
 Saa faa de Dine klare,
 Saa skjænkes de med Glædens Vin,
 Saa højt i Sky de fare.

Dog brat igjen fra Sky til Jord
 De ydmyge neddale
 Og lejre sig om Herrens Bord
 I Paradis=Lovsale.

Vor Herre selv er Værten god,
 Han tager saa til Orde:
 Jeg blande vil med eder Blod,
 Hvor Engle gaa for Borde.

Der mættes de med Vin og Brød
 Paa samme Vis og Maade,
 Som Nadveren paa Jord de nød
 I Jesu Navn og Naade.

Saa voxte de i Lys og Løn,
 Og deres Afsyn straale,
 Naar de med Guds enbaarne Søn
 I Ydmyghed sig maale.

Fra alle Tunger lyder da
 Og smelter liflig sammen
 Guds Helgenes Halleluja
 Med Engle=Koret, Amen!

365.

Fællesskabet i Guds Rige
 Det ophæves ej,
 Kjærlighed gjør alle lige
 Paa en bedre Vej;
 Thi det hele nyder frit,
 Alle baade mit og dit,
 Kjærlighed er Livets Kilde.

Vist er det, at Kjærligheden,
 Barm og ren og stær,
 Som har i sig selv sit Eden
 Og sig selv har kjær,
 Elsker hos sin hele Slægt
 Mere Udgift end Indtægt,
 Kjærlighed er Godheds Moder.

Fællesskabet i Guds Rige
 Hos hans Folkefærd,
 Som er alle gudelige,
 Saliggjør enhver,
 Fællesskab i Lys og Løn
 Med Gud Fader og Gud Søn,
 Kjærlighed er Glædens Fylde.

366.

Her og hisset det bethder
 Baade Tid og Evidhed,
 Og Guds Aand os det indskyder,
 Her og hisset er Guds Fred,

Saa med Manden og med Freden
 Alt hos os er Evigheden,
 Med Guds Mand og Fred igjen
 Herrens Folk er midt i den.

Her og hisset for os taler
 Korsfets Blod og Herrens Bøn,
 Her og hisset os hufvaler
 Herrens Mand i Lys og Løn,
 Her og hisset er til Stede
 Grunden til vor Herres Glæde,
 Kilden til hans Liv og Fred
 I Guds Fader-Kjærlighed.

367.

Guds Naahns Glans alene
 Skal se de hjerterene,
 Hvor findes de paa Jord?
 Hvem renser Morkets Hule,
 Den gamle Røver-Kule,
 Selvraadighed bebor?

Guds-Manden er alene
 Paa Jord den hjerterene,
 Og Gud kun han har set,
 Han Lovens Strøm hin stride
 Og Naadens Flod hin blide
 I Kulen har indledt.

Ja, med sit Blod det rene
 Han mægter det alene
 At rense Synden ud

Dg i sin Venne=Skare
 Livs=Strømmen faa at klare,
 At Djet ser sin Gud.

Thi Livets Flod den rene
 Paa Jord hos ham alene
 Har himmelsk Volgegang,
 Af Kjærlighed oprundet,
 Paa Sandheds Klippe grundet
 Til Lob i Blomstervang.

Saa stol da, Sjæl, alene
 Paa Sandheds Ord det rene!
 Os renser Livets Flod,
 Naar vi i Lyset vandre
 Til Gudsbord med hverandre
 Dg drikke Jesu Blod.

368.

Vor Gud han er faa fast en Borg,
 Han kan os vel bevare,
 Han er vor Trøst i al vor Sorg,
 Vort Værn mod al vor Fare;
 Han kommer grandt i Hu,
 Hvor mægtig og hvor snu
 Er end i Stridens Land
 Vor gamle Avindsmand,
 Som leder om sin Rige.

Vor egen Magt i Farens Stund,
 Den er ej værd at nævne,
 Men med os staar af Hjærtens Grund
 En Helt med Guddoms=Evne,

Dg Jexus hedder han,
 Er baade Gud og Mand,
 Er baade fjærn og nær,
 Har alle sine kjær,
 Med Fjenden han ej tinger.

Slap alle Djæble løs i Nar
 Dg stormed Sions Volde,
 Vi frygte dem ej for et Haar,
 Vi Marken skal beholde.
 Er Verdens Fyrste vred,
 Med al sin Bisterhed
 Han intet dog formaar
 Mod Herrens Hus og Gaard;
 Et Guds=Ord kan ham binde.

Za, Ordet skal de lade staa,
 Dg Utaf dertil have,
 Det skal til Verdens Ende gaa
 Paa sine Fjenders Grave.
 Tog Born og Egteviv,
 Tog Pre, Gods og Liv
 De end fra os i Dag,
 Det er en afgjort Sag:
 Guds Rige vi skal arve!

369.

Mandens Verden i det lave
 Med sin Pen og med sin Pave
 Længe var, med Sorg at sige,
 Kun et skummelt Skyggerige,
 Tyft og dødt og magtesløst.

I det frygtelige Mørke
 Glimt af Lys, som Røst i Orke,
 Spaadoms=Stjærnen af Guds Naade
 Tindred dog, sig selv en Gaade,
 Med et Regnbu=Farvestjær.

Ikke blot i Hedning=Tiden
 Saa det var, men atter jiden
 I Formørkelsen forleden,
 Trindt omkring i Kristenheden
 Død holdt Vagt ved Himlens Port.

Tykt var Mørket, stor var Noden,
 Livets Haab hinsides Døden,
 Himmel=Stigen sank i Graven,
 Kun betegnet ved Bogstaven,
 Hvor den hviled under Muld.

Solen gjennem forte Skyer
 Brhder ud dog og fornyer
 Lyset, Livet, Dagen, Vaaren,
 Døden stivner paa Ligbaaren,
 Mørket flygter, Vintren tør.

Derfor lyde Morgensange,
 Derfor grønnes golde Bange,
 Derforølge bundne Strømme,
 Derfor banke Hjerter ømme,
 Slaar med Vinger Haabets Fugl.

Landens Verden i det lave
 Blomstrer op som Edens Have,
 Himmel=Røsten, Gud=Munds=Talen
 Toner lydt i Aften=Svalen:
 Herrens Ord er Aand og Liv.

370.

Herrens Apostler, med hvem til vort bedste
 Han talte frit, som en Mand med sin Næste;
 I, paa hvis Samfund i Brødet og Bønnen
 Hviler vort Samfund med Fad'ren og Sønnen,
 Paa eders Ord, som vor Herres, vi tro,
 I eders By, som hans Bygning, vi bo.

Paa eders Lærdom, som Herrens, vi agte,
 Og eders Talekunst vi eftertragte,
 Paa eders Skrifter vi stave og stirre,
 Lade dog ej os af Slangen forvirre,
 Kun som Guds Aand over os bliver stærk,
 Vorder, som eders, vor Tale hans Værk.

Bisper og Præster! som axled ved Daaben
 Helligdags=Njortlen og Altergangs=Naaben,
 Tjenende Herren ved Badet og Bordet,
 Prisende Aanden og prydende Ordet,
 Alle, som gif i Apostlernes Spor,
 Mindes, velsigne vi Kristne i Kor.

Blomstrende Skjønhed af Kjærligheds Kilde
 Eder omstraalede aarle og silde,
 Tindrende Stjærner, som aldrig misledte,
 Vinked til „Duen“, som Vingerne bredte!
 Svandt I, saa staar Ihukommelsen dog
 Med eders Navn i de levendes Bog.

Frelserens Munde til Skyen I hæved,
 Og mens I taled, os Engle omsvæved,
 Himlene litted; thi Englenes Mester
 Tungerne rørte hos Frelserens Præster;

Glæde jer Gud i den evige Ro
 For i hans Brød I arbejdede tro!

Stenen I fandt, som de selvkløge vraged,
 Men som til Grundvold Gud Fader behaged,
 Paa den I stræbte, som udvalgte Stene,
 Folket med eder til eet at forene;
 I eders Svaghed vor Herre blev stærk,
 Uen fortærer ej Ildtungers Værk.

Ordet bereder med Vandet og Aanden,
 Og med det Blod, som udrandt i Guds=Baanden,
 Jorden paa Guds=Rigets hellige Ager,
 Saa den bær Evigheds=Blomster guldfager;
 Dejlige Kranse vi binde deraf,
 Aldrig de visne paa Tungernes Grav.

Bidner i Skare om Guds=Ordets Kræfter,
 Bidner om Aanden og Livet derefter,
 Klædte i Purpur, som aldrig affalmer,
 Salige Kæmper med Evigheds=Palmer!
 Rødmer som Skyer om Solen i Vest,
 Aftenrød er alle Helgenes Fæst.

Bidnerne alle i Purpur det røde,
 De er den hellige første Afgrøde,
 Som dig, velsignede Herre og Mester!
 Dferrer dit Folk ved de højeste Præster.
 For den velsign med din levende Røst
 Hele din Menigheds salige Høst!

371.

Rodfæstet staar din Kirke,
 Vor Gud, paa Klippe=Grund,
 Paa det, som alt kan virke:
 Paa Ordet af din Mund;
 Din Helligdom at fælde
 Formaar ej Rist og Vold,
 Formaar ej Nar og Velde,
 Din Sandhed er dens Skjold.

Ja, Søn af Ulfets Fader!
 Vor store Kirke=Drot,
 Du lukker og oplader,
 Som selv du fandt for godt;
 Som Overtroens Mærke
 Paa Binket dit forsvandt,
 Saa aand nu Liv og Styrke
 I Ulfet, der oprandt!

Almægtige Forsoner!
 Vor Bod for alle Savn!
 Du, som i Himlen troner,
 Forklar dit Frelser=Navn!
 Ja, knus, du Herrers Herre,
 Hver Rænke, Bolt og Bom,
 Som Vej og Sti vil spørre
 Til dig fra Pavedom!

Lad til din Røst os lytte
 Og fryde os derved!
 Lad os dit Ord benytte
 Vor Sjæl til Salighed!

Ophold dit Lys i Norden!
 Opelst det til en Sol,
 Som overstraaler Jorden
 Med Glans fra Pol til Pol!

372.

Herren han sad paa Bjærgets Top,
 Folkene mykred i Dale,
 Herren han vinked: kom her op!
 Her er den rette Husvale,
 Redning er her fra trange Kaar,
 Bod findes her for Banesaar,
 Salighed blomstrer som Rosen!

Fattigdom blev til Sølv og Guld,
 Sorgen til Trøst og Husvale,
 Hvem der er mest i Sindet smul,
 Gaar overalt at befale,
 Hunger og Tørst, som kom fra Gud,
 Blev til et dagligt Gjæstebud,
 Trængselen ogsaa til Hvile.

Alle paa Bjærget synge lydt:
 Nu er det gamle forældet,
 Nu bliver daglig alting nyt,
 Badet i Saligheds-Bældet,
 Get kun fra Dalen varer ved,
 Det er vor Guds Barmhæertighed,
 Født paa de evige Høje!

[To og tyvende Søndag efter Trinitatis.]

373.

Tou det, Himmel, syng det, Jord:
 Gud, din Gavnildhed er stor,
 Er rig som Kjærligheden;
 Derom vidner Sol og Regn
 Under hver en Himmel=Egn
 Paa Marken og paa Heden!

Er din Søn ej Aandens Sol,
 Straale=Kransen om din Stol
 Og Himlens Morgenrøde!
 Fra du ham for os hengav,
 I ham skinner til vor Grav
 Livs=Lysen fra de dode.

Er din Aand ej Dug og Regn
 I hver Livets Himmel=Egn,
 Hvor Ordet er Udsæden,
 Og i Jesu Navn din Aand,
 Gavnildhedens Højrehaand
 Os mætter med Livs=Blæden.

Derfor er Guds Børnefuld,
 Skjont ej rigt paa Sølv og Guld,
 Dog gavnildt ej des mindre,
 Giver mildt af hvad de har,
 Haand som Mund dertil er snar,
 Og deres Djeve tindre.

Alle Jesu Kristi smaa
 Ser for sig ham selv at staa
 Ved Synet af hinanden,

Gjør saa, hvad de vilde gjort,
Om i Gaar ved Himlens Port
De havde mødt Guds=Manden.

Aldrig glemmer de hans Ord:
Alt hvad godt I gjør paa Jord
Med Lyst mod en af disse,
Agter jeg som gjort mod mig,
Mindes det evindeligt,
Gjengjælder det til visse.

Som Gud=Fader Sol og Regn
Skænker i hver Himmel=Egn
Til onde og til gode,
Saa hans Børnefuld paa Jord
Deler ud i Jesu Spor,
Det gjør vel til Mode.

374.

Eftergav jeg dig al den Gjæld,
Bundløs, jeg havde til gode,
Skulde ej du gjort samme Skjel
Næsten, som faldt dig til Fode!
Var du mod ham som Sten saa haard,
Friste nu skal du samme Naar,
Det er Gjengjældelses=Retten.

Billedlig sagt, men ærlig ment,
Er det, som Signelsen melder,
Herren har sagt for Alvor rent,
Dommen i Himmerig gjælder;
Faderen, skjønt saa ejegod,
Ham, som ej Næstens Skyld forlod,
Vil ej hans Grumhed forlade.

Ove da Raade og Miß und
 Hver, som til Raade mon trænge,
 Tænke paa de ti Tusend Pund,
 Og paa de hundrede Penge,
 Og paa Guds Engle, som med Graad
 Melde vor Herre det Uraad:
 Syndere Raaden fornægte!

[Tre og tyvende Sondag efter Trinitatis.]

375.

Kejseren sidder og kræver Skat,
 Regner ej Graad eller Smerte;
 Gud, som har al vor Skyld forladt,
 Beder kun: giv mig dit Hjærte!
 Giver du Herren Hjærte dit,
 Da giver han dig Hjærte sit,
 Himmel og Jord med det samme.

Giv da din Gud dit Hjærte brat!
 Tak, for han det vil begjære!
 Kejseren giv saa og hans Skat,
 Den kan du sagtens undvære;
 Løverne dor af Sult og Savn,
 Fuldt op har du i Jesu Navn
 Mer end til Dagenes Ende.

Nøjes den Keiser ej med sit,
 Ej med den Mynt han har slaaet,
 Men vil i Mund og Hjærte dit
 Hofte, hvad Gud kun har slaaet,
 Raade for Tro og Tænke din,
 Sig du da frit: kun Guds og min,
 Hver nyde sit efter Loven!

376.

Du gode Gud! saa vidt jeg veed,
 Jeg venter paa din Salighed,
 Naar vi med Himlens Fred og Ro
 Skal hjemme hos vor Fader bo,
 Hvor Kjærlighed er Klædning fin,
 Er Livets Brød og Glædens Vin.

Da først er Saligheden fuld,
 Naar Hjærtet fundet har sit Guld,
 Det Guld, hvorfor paa Torderig
 Det græd en Gang saa bitterlig,
 Som Herrens Moder, da hun stod
 Med Hjærte knust ved Korsfets Fod.

Saa, Moder=Hjærtet, skjont af Muld,
 Dog favner Himlens røde Guld,
 Og sukker mildt og græder smaat,
 Om end Guds Aand det trøster godt,
 Thi det sin Skat har der udvalgt,
 Hvor Kjærlighed er alt i alt.

Det er den ej paa denne Jord,
 Før herliggjort er alt Guds Ord,
 Før Sot og Sorg og Frygt og Nød
 Er flygtet bort med Synd og Død,
 Saa Haanden føler, Djet ser,
 At kun Gud Faders Vilje sker.

Saa, hos det hele Adams=Kjøn
 Er Hjærtet en Livsmoder skjøn,
 Og denne lille Moder fin,
 Hun faar til Gavnns kun Vilje sin,

Maar til den store Faders Favu
 Hun synker ind i Jesu Navn.

Kun der er Kjærligheden Brød,
 Kun der dens Kalk er klar og sød,
 Kun i Guds rene Faderbryst
 Almægtig, evig er dens Vhst,
 Og kun af Fader=Naahyn hans
 Den lyser ud i al sin Glans.

O Gud! saa lad i hvert mit Tjed
 Mig vente paa din Salighed,
 Og gjør af hvert mit Tjed et Skridt
 Til Hjerter og til Rige dit,
 Hvor Sol af Sol er hver udvalgt,
 Hvor Kjærlighed er alt i alt!

377.

Hytter og Borge de synke i Grus,
 Tiden dem alle nedbryder;
 Skaberen bygged af Muld sig et Hus,
 Skæbne ej bedre det nyder.

Er da Graven i Grus,
 Er da Muldvarpens Hus
 Den eneste evige Bolig?

Nej dog, o nej, ogsaa Jorden for vist
 Skal som et Straatag fortæres,
 Evigheds Bolig dog her eller hist
 Aldrig af Gud kan undværes;

I sit Vhst her og hist
 Har Guds Kjærlighed vist
 Sin eneste evige Bolig.

Indblydes Kjærlighed, den er det Hus,
 Bygget af levende Stene,
 Som ej kan synke i Grav eller Grus,
 Men staar i Lyset alene.

Ja Guds Kjærlighed vist
 Den er her, den er hist
 Den eneste evige Bolig.

Kjærlighed ej er af Sten eller Guld,
 Mindre af Straa eller Spaaner,
 Er dog af Evne til alle Ting fuld,
 Skjønt den Misundelsen haaner,
 Og for Kjærligheds Sans
 Staar i Kjærligheds Glans
 Den eneste evige Bolig.

Brødre og Søstre i Herren, vort Haab!
 Jesu's, Guds Sandhed og Naade!
 Grundstenen lægges dertil i vor Daab,
 Indig i Kjærligheds Gaade:
 Mit er dit, dit er mit,
 Med os Gud deler sit,
 Sin Kjærligheds evige Bolig!

378.

Den gode Strid, den føres her
 Med Troens Skjold og Landens Sværd,
 Med Haabets Hjaln og Fredens Saal,
 Med ydmyg Bøn og modig Taal.

Og hvad er vel den Hæderskrans,
 Og hvad er vel den Krones Glans,

Som det er værd, trods Sorg og Nød,
 At kæmpe for paa Liv og Død?

Det er den Fred og Hvile fød,
 Guds Søn har i sin Faders Skjød,
 Det er den Glæde soleklar,
 Guds Søn i Saligheden har.

Og hvad er vel at ligne ved
 Vor Frelzers Hjærtens-Kjærlighed,
 Som giver med sit Kjød og Blod
 Til Kamp os baade Kraft og Mod!

Han giver os, som Brød og Vin,
 Sit Legem og sin Rustning sin,
 Han skaber selv den Helte-Dyd,
 Han krone vil med Kongefryd.

Thi kaldes skal til evig Tid
 Vor Troes Kamp den gode Strid,
 Den føres for os af den Drot,
 Som gjør for evig alting godt.

Ja, som vor Drot med Døden stred,
 For os til Liv og Salighed,
 Vi stride kun i Jesu Navn
 Den gode Strid med ham i Favn.

[Fire og tyvende Sondag efter Trinitatis.]

379.

Frygt kun ikke! tro kun du!
Saa ved Galilæas Bjerge
Livets Drot med kjærlig Hu
Sagde til en Kirkeværge,
For hvis Dren nys det lød:
Din enbaarne hun er død,
Her ej mer er Haab tilbage!

Ordet gaar fra Hav til Hav,
At til Kirkeværgens Datter
Liv igjen vor Herre gav,
Saa al Graaden blev til Vatter,
Græde=Kvinderne til Spe,
Som ad Haabet turde le,
Skjønt Livs=Haabet var vor Herre!

Derfor vort det lille Haab,
Som mod Frygt kun svagt kan stritte,
Før det faar vor Herres Daab,
Kaldes skal med Sang: „Talithe“;
Thi som Sairs Datter, saa
Vhder Herren det opstaa
Bed Guds Fingre fra de døde.

Frygt kun ikke! tro kun du!
Siger til hvert Hjerter lille
Han, som har for Skif endnu
Helst at virke i det stille,

Driver med sit Herrebud
 Alt af Sørgeluset ud,
 Som gjør Larm med Graad og Klage.

Dor da end det lille Haab,
 Vi har fattet til Guds Naade,
 Det gjenfodes i vor Daab
 Paa Guds hemmelige Naade,
 Naeres, paa vor Herres Ord,
 Med Guds Gaver ved hans Bord,
 Boyer op til Livets Krone.

380.

Guds enbaarne vandred om
 Fattig klædt i Østen,
 Hos ham Kraft til Lægedom
 Var ej blot i Røsten;
 Raktes ud hans runde Haand,
 Løstes hvert et Sygdoms=Vaand,
 Stilledees al Pine.

Kvinden ved sin Krykkestav
 Sagde bleg og krummet:
 Lægedrik er Sundheds Grav,
 Det har jeg fornummet,
 Men kan jeg kun Sommer naa
 Af den Kappe, han har paa,
 Da er jeg helbredet.

Det var ingen Feber=Drom,
 Vidner Sandheds=Anden,
 Brat ved Klædebonnets Som
 Bod fik hun for Vaanden.

Gjennem alle Tusendaar
 Er i Dag han som i Gaar,
 Kristus mellem sine!

Han, som, naar han ser vor Tro,
 Sletter Synde=Skylden,
 Skænker Sjælen Fred og Ro,
 Læger Hjærte=Bylden,
 Gjør og, naar han røres ret,
 Sygdoms=Byrden løs og let,
 Stækker al vor Pine.

Derfor under alle Baand
 Ringe os for Dre:
 Sømmen af dit Klædebon,
 Frelser, lad os røre!
 Der er Kraft til Lægedom,
 Tvivl, mit Hjærte, ej derom!
 Tro og tak vor Herre!

Tro kun fast det Livsens Ord,
 Som til os han taler,
 Naar han os ved Naadens Bord
 Kvæger og husvæler!
 Nært er da med Troens Haand
 Ikke blot hans Klædebon,
 Men hans omme Hjærte.

381.

Hvi vil du dig saa klage
 Og jamre, kjære Sjæl,
 Dig selv med Sorgen plage?
 Tro dog din Skaber vel!

Slaa dig i ham til Ro!
 Han veed din Sag at vende
 Til en lykkelig Ende
 Ved Jesu Kristi Tro.

Gud aldrig dem forlader
 I nogen Modgangs=Tid,
 Som kjender ham for Fader
 Og slaar til ham al Tid;
 Ser det end farligt ud,
 Du tør ej ved at grue,
 Du skal dog Frelse skue
 Fra al Misfundheds Gud.

Om alle Døre lukkes,
 Hvor du vil spørge Vej,
 Om alle Lys end slukkes,
 Saa tab dog Modet ej!
 Kun ti og taal og bi!
 Vil Gud dig Hjælp tilstikke,
 Da kan al Verden ikke
 Der gjøre Hinder i.

Midt ind i Fjendens Vejre
 Gaf dristig med Guds Fred!
 Den stærkeste maa sejre,
 Det er din Helt, du veed;
 Om hele Helvede
 Sig end imod dig sætter,
 Det intet dog udretter,
 Guds Vilje dog maa ske.

For alle Verdens Magter
 Ej frygter Guds de smaa,
 Alt hvad de eftertragter,
 De sikkert skal opnaa:

Guds Hjælp i alskens Nød,
 Guds Trost i al den Rvide,
 De friste maa og lide,
 Guds Fred i Liv og Død.

382.

Korte jeg blot hans Klæders Som,
 Da blev jeg fri for min Plage,
 Nynned saa smaat, som i en Drom,
 Kvinden i Frelserens Dage;
 Kom gjennem Trængslen paa ham bag,
 Korte hans Som og vandt sin Sag:
 Sundhed med Fryd og med Glæde.

Er da ej mer nu Plagen stor?
 Har vi ej Frelserens Dage?
 Eller skød nu der op af Jord
 Læger, til Frelseren Mage?
 Er det ej mer Umagen værd,
 For hvem der har sin Sundhed kjær,
 Ind sig til Jesus at trænge!

Plagen er stor som Synd og Død,
 Frelseren er, hvor han taler,
 Raad har kun han for Sjælens Nød,
 Hvormed saa Lægerne praler;
 Kalder end Verden Tro en Drom,
 Kør kun med Tro hans Klæders Som,
 Som siger: Tro flytter Bjerge!

[Fem og tyvende Søndag efter Trinitatis.]

383.

Liv og Død, den store Gaade,
 Død for Synd og Liv af Naade,
 Hvad selv Engle knap forstaa,
 Daglig dog jeg tænker paa.

Thi det er mig selv, det gjælder,
 Tiden strider, Dagen hælder,
 Og os gjæster alle brat
 Dødens lange Vinternat.

Verden tænker, at med Støvet
 Sjælen er al Sans berøvet,
 Død for Lede som for Lyst,
 Det er dog en daarlig Trøst.

Verden er i Bildevede,
 Lyst kan dø, men ikke Lede,
 Magtesløs og kold og mørk
 Sjælen er i Dødens Drk.

Vine er det uden Lige:
 Vide af sig selv at sige
 Som en Sjæl, der evig tabt
 Har al Varme, Lys og Kraft.

Som Forgift af Edder=Slangen,
 Saa er Død af Synd undfangen;

Synd med Løgn til Verden kom,
 Har i Død og Nat sin Dom.

Evigt er af Glaus omgivet,
 Som en Sol=Ild, Guddoms=Livet,
 Og fra Gud i Paradis
 Kom til Støv det straalevis.

Vel, fordrevet af Guds=Haven,
 Livet sank med Sorg i Graven;
 Men opvakt i Jesu Grav
 Stod med ham det op deraf.

Nu trods Død og alle Grave
 Livet er Guds Naadegave,
 Evigt Liv i Mandens Favn,
 Evigt Liv i Jesu Navn!

Sjælen nu, til Dødens Harmen,
 Lever op med Lys og Varmen,
 Magter alt i Jesu Tro,
 Slaar sig i hans Navn til Ro.

Støvet til de dødes Rige
 Synker nu kun for at stige,
 Kaldt til Live af Guds Ord,
 Herlig i sin Frelfers Spor.

Helved, hvor er nu din Sejer!
 Haabet Frygten overvejer,
 Dødens Trusel er kun Tant,
 Sjælens Liv er Støvet's Pant.

384.

Farlig er Falske=Blaffens Tid
 Over alt Maal og al Naade,
 Farlige er hans Kraft og Vid,
 Farligst er Falskhedens Naade,
 Naade og Fred i hver en Mund,
 Arrighed skjult i Hjærtets Grund,
 Helved med Himmerigs Farve.

Selv de udvalgte maatte da,
 Om det var muligt, forføres,
 Dog skal et højt Halleluja
 Fra deres Afkroge høres,
 Thi som Gud=Nidding Udgaards=Krist
 Har til at rase stakket Frist,
 Herren de Dage forforkter.

Za, som et Lyn fra Øst til Vest,
 Dages den himmelske Dommer,
 Og kun som Avner staa for Blæst,
 Fjenderne staa, naar han kommer;
 Da har hans Venner Kongekaar,
 Da har hans Rige Gyldenaar,
 Da bærer Livet sin Krone.

[Ses og tyvende Sondag efter Trinitatis.]

385.

O, kommer hid dog til Guds Son,
 Som er os alle nær i Løn!
 O, lad til ham os ile!

Han kalder baade Dag og Nat
 Paa hver en Vandrer træet og mat,
 Han giver Sjælen Hvile.

Han raaber til hver Synder træet:
 Mit Nag er godt, min Byrde let,
 Jeg hjælper selv at bære!
 O, kom dog, gammel, kom dog, ung!
 At Syndens Byrde er for tung,
 Det maa jer Døden lære.

Mit Kors vel ej er Verdens Sag,
 Den saliggjøres vil i Nag,
 Men se, hvordan det ender!
 Kan Verden i den bitre Død
 Vel takke Gud for Hvilen fød
 Og folde sine Hænder!

Hver Skabning lille, Skabning stor,
 Som findes paa den hele Jord
 Og finder der sin Plage,
 O, Menneske, tro mig for vist!
 Den har det værst, som kommer sidst,
 Thi der er langt tilbage.

Tag Korset op da i mit Navn!
 Det er kun til dit eget Gavn,
 Jeg rækker det i Tide,
 At gøre dig af Verden mæt,
 At gøre dig af Synden træet,
 Før Døden du skal lide.

Se Boblen paa det klare Vand,
 Se Bølgen paa den vilde Strand,
 De briste for dit Dje!

Saa Livet er paa Jord bested,
Saa immer gaa paa Gravsens Bred
De lave og de høje.

Er du i Dag end hvid og rød,
Maaske er du i Morgen død,
Slet ingen lever længe,
Al Verdens Pral og Verdens Pragt
Et Øjeblik kun staar ved Magt,
Som Blomst i grønne Enge.

Her hjælper ikke Konge=Blod
Dg ej det stolte Ungdoms=Mod,
Ej Daad og Hæders=Kransen;
Om nogen bød al Verdens Guld,
Det frelser ingen Mand af Muld,
Han maa til Dødning=Dansen.

Da, i den sidste Nød og Strid,
Hver onsker, Himlen var ham blid
Dg lod ham sødt hensove;
Men I, som, mens det gik jer godt,
Naar højt det kom, bød Himlen Spot,
Hvad tør I jer vel love?

O, I, som bære Herrens Nag
For tit med Suk, misunder dog
Ej Verden sine Glæder!
Den ser kun Blomster paa sin Vej,
Men skjont den ser og tror det ej,
Den paa en Afgrund træder.

Hvad er al Verdens Lyst og Nød
Nød Naadens Trøst og Hvilen sød?
Det altid I betænke!

Alt, hvad den evig gode Gud
 Har lovt med Ordets Sende-Bud,
 Det vil han jo og skjænke!

Er det ej mer, end nogen Mand
 Begribe og udthde kan,
 Af Glæde og af Ære!
 I Livets Land, i Glædens Hjem,
 I Herrens ny Jerusalem,
 O, der er godt at være!

386.

Hvad er Guld og Magt og Ære,
 Styrke og Mandhaftighed,
 Naar man dog maa dig undvære,
 Glædens Legefoster: Fred!
 Glæden, hvor ej dig den finder
 Flagrer som en Due ræd,
 Tager Flugten og forsvinder,
 Leder om et Hvilested.

Derfor gif jeg ud at lede
 Forst og sidst om Fred og Ro,
 Ønsked paa den vilde Hede
 Helst at bygge og at bo,
 Naar kun der i Fred jeg kunde
 Mig nedlægge og opstaa
 Og i Fred saa nogenlunde
 Føden der og Glæden faa.

Fred jeg fandt ej blot paa Heden.
 Men i By og Mark og Skov,

Dog ej længer vared Freden,
 End Samvittigheden sov;
 Løfted Hoved den fra Pude,
 Saac ved Dagens Lys sig om,
 Flux var ogsaa Freden ude,
 Glæden borte, Sjælen tom.

Bilde Graven jeg beskue
 Som et Hjem for varig Fred,
 Dobbelt da jeg maatte grue
 For en ond Samvittighed;
 Angsten, hvoraf den besjæles,
 Og saa Haabløsheden vild,
 Under Muld kan de ej kvæles,
 Dem fortærer ingen Ald.

Da jeg saac en Engel smile,
 Hørte og en Guddoms=Røst:
 „Jeg vil give Sjælen Hvile,
 Kan du tro, saa har du Trost,
 Fred, trods Verdens Strid og Møje,
 Fred i Liv og Fred i Død,
 Pagt med Glæden fra det høje,
 Ewig sand og himmelsk sød“.

Det var Jesu Kristi Stemme,
 End den lyder trindt paa Jord,
 Alle nyde, som de nemme
 Raadens Røst og Fredens Ord;
 I sit Ord er han til Stede,
 Frelser=Kongen fredegod
 Med sin Fred og med sin Glæde,
 Raader paa al Vaande Bod.

Nu er Fredegodes Dage,
 Nu kom Hjærtets gylde Tid
 Med Guds Kjærlighed tilbage
 Midt i Verdens Storm og Strid;
 Skjult er vel for Verdens Dje,
 Som Guds Søn, saa og Guds Fred,
 Men Guds-Kraften fra det høje
 Er i dens Livsalighed.

387.

Ro er Hjærtets røde Guld,
 Sjælen dyrebar,
 Uden Ro er svigefuld
 Lykken aabenbar;
 Og du kan tro,
 Verdens Træl har ingen Ro,
 Hjem til Gud, hos ham at bo!
 Gud er vor Ro.

Ro er som en Rosenknop,
 Tro er hendes Rod,
 Indig hun sig lukker op,
 Vænder Lyst og Mod;
 Og du kan tro,
 Verdens Træl har ingen Ro,
 Hjem til Gud, hos ham at bo!
 Gud er vor Ro.

Ro foruden Ydmyghed
 Aldrig kan bestaa,
 Hvad som ikke dybt vil ned,
 Kan ej Rodder slaa.

Dg du kan tro,
 Verdens Træl har ingen No,
 Hjem til Gud, hos ham at bo!
 Gud er vor No.

No foruden Kjærlighed
 Fattes Kronen klar,
 Sjælen kun i Kjærlighed
 Ejer, hvad den har,
 Dg du kan tro,
 Verdens Træl har ingen No,
 Hjem til Gud hos ham at bo!
 Gud er vor No.

No, som evig varer ved,
 Hvilen evig fød,
 Kun i Kristi Kjærlighed
 Findes rosenrod;
 I Jesu Tro
 Der er evig Fred og No,
 Hvor vi skal med Jesus bo.
 Gud er vor No!

388.

Let er min Byrde,
 Dg mildt er mit Nag,
 Siger vor Hyrde
 Vied Haanden paa Bog;
 Let er Guds-Ordet i Mund,
 Højroftet lever det kun;
 Tungt er det døde,
 Det gjør os Møde;
 Kun ad det Nag kan vi smile,
 Som giver Sjælene Hvile.

Hvad er din Byrde,
 Og hvad er dit Nag,
 Sjælens Hyrde
 Paa Kjærligheds Sprog?
 Naget: Guds Kjærligheds Tro,
 Den giver Sjælene Ro;
 Byrden er Tvangen,
 Hjærtet er Fangen;
 Viflig Guds Kjærligheds Finger
 Hjerterne fanger og tvinger.

Sjælens Hyrde
 Paa Kjærligheds Sprog!
 Hvor er din Byrde,
 Og hvor er dit Nag?
 Naget med Fred og med Haab,
 Det er din Pagt ved vor Daab;
 Byrden er Ordet
 Til os ved Bordet,
 Det er Fuldkommenheds=Baandet,
 Som du dit Liv har indaandet.

Jesus vor Hyrde
 Paa Kjærligheds Sprog!
 Let er din Byrde,
 Mildt er dit Nag,
 Nu, da igjen med din Mund
 Du af din Kjærligheds Grund
 Synden aflofer,
 Naaden udøfer,
 Skænker ved Badet og Bordet
 Aanden og Livet i Ordet.

389.

O hør os, Herre, for din Død!
 O Jesus! hjælp os i vor Nød,
 Du selv os styr' og raade!
 Vor Agt du veed, o hør vor Røst,
 Send fra din Højhed Lys og Trost,
 For vi er stedt i Vaade.

Udsend din Aand, som alting veed,
 Hvis Liv og Lyst er Kjærlighed!
 Vor Tunge han opløde,
 Saa sandt og sødt vi sjunge om,
 Hvad nyt med dig til Verden kom,
 Saa nyt som Liv af Dode!

Trods al den Del, os var imod,
 Du raadte paa vor Vaande Bod,
 Det er fuld værdt at mærke;
 Thi du, som under os saa godt,
 Du er med Gens Drotters Drot,
 Den store og den stærke!

Du er den Sol, som skinned klar,
 Før Skjel der fattes aabenbar
 Imellem Lys og Mørke,
 Vi uden Nat saa Dag paa ny,
 Naar ret du bryder gjennem Sky
 Og straal'er i din Styrke.

Du er en Kunstner og saa fin,
 Af Vand du skaber herlig Vin,
 Af Kampe=Sten en Kilde,

Saa, dig i Himmels og paa Jord
 Alt Storbærk koster kun et Ord,
 Din Fader saa det vilde.

Var Helveds Afgrund end opladt
 Og vilde os opsluge brat,
 Fik vi kun dig i Tale,
 Du gjorde dog, trods Synd og Død,
 Os Pinen kort og Sorgen sød,
 Oplod os Himlens Sale.

Men stod jeg som en Engel ren
 End for mig selv og for hver en,
 Frabad mig stolt din Naade,
 Med hvem jeg saa end stod i Pagt,
 Slet ingen Dyd og ingen Magt
 Et Haar mig kunde baade.

O, derfor lad din Naad udgaa
 Med Rald paa store og paa smaa,
 At de til dig maa komme,
 For hvert et Dje dig skal se,
 Og dine Fjender raabe Ve
 For Sandheds stærke Domme!

Saa, Guddoms-Sol, fuld stærk og blid!
 O skin nu klar i Naadens Tid,
 Gjør lang din Aften-Røde!
 Lad blomstre op din Kirkegaard,
 Mens Fuglen sjunger som i Vaar
 Din Pris med Toner søde!

Saa, siig nu i din Faders Favn:
 Min Fader! herliggjør mit Navn,
 Hvor smaa end for mig græde;

Saa det kan spørges vidt og bredt:
 Mit Nag er godt, min Byrde let,
 Min Fred er salig Glæde!

O da skal mangt et Dje luft
 Sig aabne brat og tindre smukt,
 Helbredet af din Aande,
 Og manguen falmet Rosen=Kind
 Og mangt forvildet Barne=Sind
 Faa Bod for Brøst og Baande!

Og fra de smaa, som græd i Lon,
 For de saae ej Guds kjære Son,
 Den Gang han var til Skue,
 Fra dem skal lyde højt i Sky
 Halleluja med Tunger ny,
 At sprænge Himlens Bue!

390.

O Gud! din Vej at følge,
 Og Salighedens' Spor,
 Som under Støv sig dolge,
 At finde paa vor Jord,
 Det er mit Hjertes Lyst,
 O lad mig ej forvildes,
 I Fjendens Garn ej hildes,
 Men drages af din Røst!

Sig skjule for de kloge
 So dine vise Raad,
 Men klare sig for Pøge
 Ved Ordets Ledetraad,

Det vidner Sandheds Mund;
 Lad mig da aldrig tænke
 Dig i min Vidskabs Lænke
 At binde nogen Stund!

Det kan jo aldrig glippe,
 Vil du de smaa saa vel,
 At Kirkens Grundvolds-Klippe
 Og Himmel-Livets Bæld
 Oplede maa, usøgt,
 Som Solen og som Duggen
 Hver Barne-Sjæl i Buggen
 Foruden Kunst og Klogt.

Ej heller kan det fejle,
 At hvem der helst paa Jord
 Sin egen Sø vil fejle
 Og drømmer, han er stor,
 Sig støde vil derpaa,
 At Bejen og at Kilden,
 At Lyset og at Ilden,
 At alt er for de smaa.

De arme sig forvilde
 Bed egne Lygtemænd
 Og søge Livets Kilde,
 Hvor Liv kom aldrig hen;
 Da som en Aftøds-Sten
 Nødvendig de betragte
 Den Klippe, de foragte,
 Skjont Sandheds Sag er ren.

Thi skal det ej anfægte
 Min Tro og ej mit Haab,
 Om lærde Folk fornægte
 Vor Herres Tro og Daab,

Det lille Herrens Ord,
 Som skinner ej og praler,
 Som kun de smaa tiltaler,
 Gjør kun den lille stor.

Saa til Gud Faders Ære,
 Guds Son os selv har sagt,
 Maa her i Verden være
 Al Storhed krybbelegt;
 Hvad ægte er og godt
 Sig krymper selv og bøjer;
 For hvad sig selv ophøjer
 Med Skade følger Spot.

Ia Kirkens Himmerige
 Det er kun for de smaa;
 Selv for der ind at kige
 Man dybt sig bøje maa;
 Saa bøjer Hoved sit
 Selv Gud til Hjærtets Kammer,
 Hvor Kjærligheden flammer,
 Hvi knejser da vel mit?

Saa lad da hver kun vælge,
 Hvad Himmerig han vil,
 For det alt andet sælge,
 Som det sig hører til!
 Jeg vælger med de smaa,
 Som Løfte fik i Daaben
 Paa Jesu Himmel aaben,
 At falde og at staa!

Gaar Stovets Nød og Smerte
 Det Livs og Glædes Savn
 Den store Gud til Hjærte,
 Som bærer Fader-Navn:

Da veed jeg ganske vist,
 Det er hos dem, der lede
 Om nyt i Slangens Rede
 Og ane ej dens List.

Thi har jeg kjærlig favnet
 Det lille Jule=Bud,
 Som os i Barne=Navnet
 Hjemkalder til vor Gud,
 Og paa mit Hjertes Trost
 Jeg daglig kan fornemme
 Den Jule=Englestemme,
 Det er min Skabers Røst.

391.

Gud, for al Verdens=Klogskab dulgt,
 Er for de smaa aabenbaret,
 Herren derfor af Hjarte fuldt
 Takker sin Fader forklaret;
 Det er hans Tak endnu paa Jord,
 Stirrende fast paa „Troens Ord“,
 Mandens og Børnenes Lampe!

Lampen er lavt ved Fonten sat,
 Er som en Lygte for Foden,
 Synes de høje Djne mat,
 Viser kun Kilden, ej Floden,
 Derfor de store om det Blus
 Nødig vil tro, at det er Guds,
 Ordet som Troen vor Herres!

Derfor, I store, vorder smaa!
 Blicher til Taaber, I kloge!

Da I med Herren voxe maa,
 Fatte hans Visdom for Pøge,
 Skue det Lys i Pagtens Ord,
 Som alle Herrens smaa paa Jord
 Ledes til Guds-Paradiset!

[Syv og tyvende Søndag efter Trinitatis.]

392.

Opstandelse og evigt Liv
 Foruden Kamp og Splid og Riv
 I Himlens Konge-Rige,
 Det er, hvad Herren Jesus Krist
 Har sine Venner lovet hist,
 Hvor alle, sandt at sige,
 Skal være Kongens Lige.

Der er ej Spor af Tyranni,
 Guds Børn er der som Konger fri,
 De gjør alt, hvad dem lyster,
 For ingen gaar i Riget ind,
 Som haver jo vor Herres Sind,
 Som Broder og som Søster,
 Et Blod i alle Bryster!

Der kan slet ingen blive vred,
 Der er og ikke Kjedsomhed,
 Sovn, Lede, Frygt og Fare;
 Alt, hvad en Sjæl bedrovet kan,
 Er udeluft af Glædens Land,
 Saa Død skal nok sig bære
 For Brud paa Engle-Skare.

Der faa vi da den gyldne Fred,
 Den søde Hjærtens=Rolighed,
 Som vi faa højt begjære;
 Alt, hvad vor Tanke falder paa,
 Paa Timen skal for Dine staa
 Til Hjærtens Fryd og Ære,
 O, der er godt at være!

Syv Gange mer end Solen klar
 Er Glansen da, vi alle har,
 Saa straaler alt af Glæde;
 Det var kun Glimt deraf, „de tre“
 Vor Herre lod paa Bjærget se,
 Som Ihs dog var hans Klæde,
 Han selv som Sol i Sæde.

Det taler Simon Peder om,
 Den Klarhed grandt han ihukom,
 Han var og selv til Stede!
 Da, Verden! langt fra din Uro
 At bygge lysted ham og bo,
 Ved Herrens Ære=Sæde,
 Hvor himmelsk er vor Glæde.

Sankt Povel skriver og med Pris
 Om Livet i Guds Paradis,
 Gud lod ham did henrive;
 Hvad Dret hørte, Djet saae,
 Dog Tungen her ej hitter paa,
 For Gud langt mer vil give,
 End vi kan her begribe.

Dijiplen, som var Herren kjær,
 Han nød en salig Time der,
 Og skriver aabenbare,

At der er alt af røden Guld,
 Af Edel=Stene Staden fuld,
 Dens Porte Perler klare,
 Og alt dertil mon svare!

Der skal og vi med Palmer staa,
 Guld=Harper skal vi alle slaa,
 Og Engle=Salmer tone;
 Til evig Tid istemmes da
 Al Skabningens Halleluja
 For Livets Lyst og Krone,
 For Himlens Konge=Trone.

Hvad Døden river fra os her,
 Vi finde skal og kjende der
 Med Dine soleklare,
 Ja, kjende, hvem vi aldrig saae,
 Som Peder hist i Skyen blaa
 De Venner dyrebare,
 Som der hos Jesus vare!

Ej synes længer tusend Aar
 End os den Dag, som var i Gaar,
 Det kommer alt af Gammen;
 Som eet Minut, vi alle veed,
 Er Dag for os i Kjærlighed,
 Hvad da, naar alle sammen
 Vi er som Ja og Amen!

Thvem du er, saa tænk dig om,
 Mens Gud dig under Tid og Rum,
 Hvor Troen er og Daaben;
 Som ærlig Sjæl tag dem i Favn!
 Slaa al din Lid til Jesu Navn,
 Og tag mod Purpur=Naaben,
 Saa staar dig Himlen aaben!

393.

Om Himmerigs Rige vi tales ved,
 Med al den Glæde og al den Fred,
 Gud der sine Venner vil give;
 Der Sorg og Sygdom ej kan faa Rum,
 Saa lidt som Armod og Fattigdom,
 Alt ondt vil Gud bortdrive,
 Saa rige som Konger vi blive.

Der ingen bliver paa Næsten vred,
 Der er og ikke Kjedsommelighed,
 Ej Dorstthed, Frygt eller Fare.
 Hvad Ondskab nogen bedrive kan
 Ret aldrig spørges i dette Land,
 Og Døden kan der ej skade,
 Derfor værer evig glade!

Der skulle vi nyde den evige Fred,
 En god Samvittigheds Rolighed,
 Med alt hvad vi begjære.
 Vor Vilje give vi Gud i Bold
 Og herse saa med vor Frelser bold
 I evig Fryd og Ære,
 Hvor godt er der at være!

Syv Gange saa klar som Solen her
 Skal hver da vorde i Salighed der,
 Hvo kan det ret beskrive?
 Som Peder Jesum paa Bjærgget saae,
 Skal alle hans Venner hisset staa.
 Den Glæde vil Gud os give,
 Om vi ville hos ham blive.

Hver Gade og Mur er af pureste Guld,
 De Grundvold' af dyrebar' Stene fuld,
 Og Porte af Perler klare.
 I Kor vi skulle istemme da
 Paa Gader og Stræder: Halleluja!
 Og kjende Gud aabenbare
 Til evig Tid uden Fare.

Der skal vi smykkes med Himmel=Dragt
 Naar Jesus, vor Broder med Guddoms Magt,
 I Glans sig vil aabenbare.
 Der skal for Tronen vi knæle ned
 Og hellig, hellig i Evighed!
 Vi sjunge i Engle=Skare,
 Den Glæde skal evig vare!

De Venner, som Døden adskilte her,
 Skal visselig kjende hverandre der,
 Hvor hverken er Død eller Dvale.
 Sankt Peder kjendte og kunde forstaa
 Elias og Moses, han aldrig før saae,
 Hvor lifligt skal vi da tale
 Med Venner i Himlens Sale!

Der mer os ej længes ved tusend Aar
 End her ved Dagen, der var i Gaar,
 Saa vel er os da til Mode!
 Gid her vi vandre vor Tid med Tro
 Og efterstunde den evige Ro
 Hos Herren, med alle de gode,
 Som her paa hans Misfærdighed trode!

Han unde os her at leve saa,
 At naar af Verden vi skal bortgaa,
 Vi da maatte være glade,

Med Tak for alle Guds Gaver smaa
 Saa frydefuldt ind i Himmerig gaa
 Bed Jesum Krist alle sammen!
 Det give Gud Fader, Amen!

394.

Jesus, Moses og Elias
 Mødtes her paa Bjergetind,
 Jesus kun dog er Messias,
 Som hos Gud gaar ud og ind;
 Lys er han fra Daa til Top,
 Han foer ned, og han foer op,
 Regemlig han er Guds Fylde.

Moses' Legem, halvt forklaret,
 Gud begrov, vi veed ej, hvor,
 Og en Gang det velbevaret
 Han opvækker med sit Ord,
 Naar han kalder op fra Hel
 „Levningen“ af Israel,
 Hemmelig af ham begravet.

Regemlig til Gud optaget
 Blev Elias, svøbt i Lyn,
 Blev paa Tabor dog opdaget
 Af henrykte Djeslyn,
 Daler ned endnu en Gang
 Med Gudsfolkets Svanesang,
 Sidste Trin paa Himmelfigen!

Jesus legemlig af Døde
 Opstod og til Himmels foer,

De opstandnes Forstegrøde,
 Kjød med Aanden af Guds Ord;
 Straalekranset, rød og hvid,
 Dages han ved Endens Tid
 Som et Lyn med Dommedagen.

Dog vor Drot, som Engle hylde,
 Han er fra sin Himmelfart
 Himmels og Jordens Fylde;
 Over os kom Aanden snart,
 Og hans Legem underfuldt
 Skjønt for Verdens Dine dulgt,
 Boxer hos os op af Jorden.

Seer=Børn i gamle Dage
 Sørgende ved Jordans Flod,
 Af Elias ladte tilbage,
 Fandt ej Finger eller Fod,
 Tænkte dog: den Sag var ren,
 Falde maatte Kjød og Ben
 Med hans Raabe ned fra Skjen.

Af vor Jordans Flod i Daaben
 Dukker Jesu Legem op,
 Fattes intet uden Raaben,
 Legem fint foruden Krop;
 Det har Hjærte, det har Mund,
 Engle=Sang af Hjærtens Grund,
 Haand og Fod og Seer=Dine.

Dret, Haanden, Foden, Færden
 Vel vi efter Jesu Sind
 End kun har i Aandens Verden,
 Som af Kjødets kaldes Vind;

Hjærtet aandeligt i Bryst,
Mundens Kjød med Aandens Røst
Er dog umiskjendelige.

Dg naar Jesu's aabenbares
Vegemlig, som han opfoer,
Hos enhver af os forklares
Kjødets Skabning af Guds Ord,
Aandens Vegem hos de smaa
Tages kan og føles paa
Som hos ham, den himmelfarne.

395.

Bjærget, hvis Top stak ret i Sky,
Dg hvor der godt var at være,
Det var et Bjærg, hvoraf gik Ky
Selv mellem Himmelens Hære,
Det var et Bjærg, hvor Jesu Blik
Straalede efter Sole-Skif,
Kladerne skinned som Duset!

Herren paa Moyses kasted Jord,
Kjorte til Himlen Elias,
Derfor de med ham skifted Ord,
Prijsede ham som Messias;
Sommen for Synden gik i Død,
Derfor Guds Fader-Stemme lod:
Hører Os-Elsteligheden!

Bjærget opgav i Aand paa ny,
Herren i Syn-Menigheden;
Stikker saa Bjærget ret i Sky,
Banet til Dpgang fra neden,

Da skal vi under Skyers Kraus
 Skue et Glimt af Herrens Glans,
 Kjende Gud Fader paa Køsten.

Solen for os er Herrens Aand,
 Kilden til Liv og Afgrøde,
 Lyset, som er hans Klædebon,
 Skinner os alle i Mode,
 Faderens Køst er Livets Ord,
 Som det ved Kjærlighedens Bord
 Toner igjennem Sky-Himlen.

396.

Skinne som Sole skal Guds Børn
 Evig i Faderens Rige,
 Det skulde paa Guds Syners Bjærg
 Frelserens Glans forud sige,
 Ej vilde Aanden bo hos Kjød,
 Kunde det ej ved Tungens Blød
 Smeltes til Klarhed af Aanden.

Døden hos os har tabt sin Ret,
 Da vore Synder forlodes,
 Støvet med Aand fik Pant paa Glans,
 Naar der med Herren opstodes,
 Men ej den store Kunstners Haand
 Vil paa det gamle Klædebon
 Lappe med nyt som en Kludrer!

Kun til Bevis paa Aandens Kraft
 Skal, i det større og mindre,
 Naar der gaar Blus fra Tungens Blød,
 Djuene funkle og tiudre;

Ikke som Moses, Jesus bør
Bære sin Klarhed under Slør,
Den sig paa os skal affætte.

Det var forbudt at tales om,
Indtil vor Drot var opstanden,
Dg vi endnu kun lidt forstaa
Dyden hos Adam den anden,
Gladelig dog vi nynne paa:
Som han opstod, skal vi opstaa,
Komme med ham i det klare!

Judhold og Kilder.

(Med „Festsalmer“ forsaas det i Bartsch Kirke brugte Tillæg, og det tilføjede Dp-
lag er det, hvori vedkommende Salme er først trykt. „Fenger“ er P. A. Fengers
Tillæg til evang.-kristelig Salmebog; „Rordam“ er P. Rordams Lyngbuktillæg; Fen-
gernes Jule-, Paaske- og Pinskehæfte = de af J. F. og N. Th. Fenger i 1845—46
udgivne Hæfter til de 3 store Højtider; „Provehæftet“ er det af Kjøbenhavns gejstlige
Konvents Salmekomite i 1845 udgivne Hæfte: „Kirkesalmer til Prøve“; „Brandt og
Helveg“ = „Den danske Salmedigtning, samlet og ordnet af C. J. Brandt og L. Hel-
veg 1846—47“.)

Nr.

1. „Lovsang“. Dansk Kirketidende 1851 Nr. 36; jfr. Festsalmer Nr. 938 (10. Dplag 1870).
2. Hidtil utrykt. Jfr. „Sangværk“ I. Bd. Nr. 7.
3. Festsalmer Nr. 711 (5. Dplag 1853) med samme Begyndelse. En med samme Begyndelse i „Sangværk“ I. Bd. Nr. 136, hvoraf denne er en Omarbejdelse.
4. Ringos: „Min Sjæl, om du vil nogen Tid“ (jfr. Fenger: Ringos Salmer Nr. 109), omarbejdet. I Rordam Nr. 764. De to sidste Vers heraf udgjør en egen Salme i Festsalmer Nr. 889 (8. Dplag 1864): „O, søde Jesus, lad din Aand“.
5. Efter Klavs Frimanns med samme Begyndelse i Evangelisk kristelig Salmebog Nr. 543. Omarbejdelsen hidtil utrykt.
6. Efter B. R. Hjorts med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 910). Omarbejdelsen hidtil utrykt.
7. Efter J. Ramus' med samme Begyndelse. (Evangelisk kristelig Salmebog Nr. 374.) Omarbejdelsen, der er forskjellig fra „Sangværk“ I. Nr. 129, er hidtil utrykt.
8. Hidtil utrykt.
9. Efter Clausnigers: „Liebster Jesu, wir sind hier“ (jfr. Brandt og Helveg Nr. 729). Omarbejdelsen, der er forskjellig fra „Sangværk“ I. Nr. 126, er hidtil utrykt.

Nr.

10. Udtog af Kingos: „O, kjære Sjæl, luk op din Mund“ (Fenger: Kingos Salmer Nr. 110); jfr. Fenger Nr. 630. Nærværende Bearbejdelse hidtil utrykt.
11. Hidtil utrykt.
12. Udtog af „Sangværk“ I. Nr. 386, der er omarbejdet efter Kingo: „Nu nærmer sig vor Pinsesest“; i Festsalmer (4de Tillæg til 7. Dplag) Nr. 864 med samme Begyndelse som Kingos; Vers 1 udeladt i 8. Dplag og følgende: „Kom Sandheds Aand og Vidne giv“; en lille Ændring i 9. Dplag.
13. Hidtil utrykt.
14. Hidtil utrykt.
15. Udtog af „Sangværk“ I. Nr. 4 (de to sidste Vers); optaget her som en selvstændig Slutningspsalm efter Grundtvigs eget Dufte; jfr. Fenger Nr. 647.
16. Prøvehæftet Nr. 109. Festsalmer Nr. 678 (2. Dplag 1850).
17. Først trykt noget anderledes i „Kirkelig Samler“ VIII. B. S. 9. 1862; nærværende Stikkelse i Festsalmer Nr. 885 (8. Dplag 1864). Nogen Tilslutning til „Lykkelig hvo som frygter Gud“ Vers 4.
18. Festsalmer Nr. 948 (10. Dplag 1870).
19. Særskilt trykt paa et Tillægsblad til Festsalmer som Nr. 830 (7. Dplag 1856); jfr. Dansk Kirketidende 1856 Nr. 37 med Overskrift: „Vor Herres Glæde“.
20. Festsalmer Nr. 937 (10. Dplag 1870).
21. Fengersnes Pinskehæfte Nr. 33; jfr. Fenger Nr. 933. Oprindelig skrevet til den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
22. Gl. Salme. Fengersnes Paaskehæfte Nr. 18; jfr. Fenger Nr. 835.
- 23.* Hidtil utrykt Omarbejdelse af N. Brorsons: „Amen, Jesus han skal raade“ (Brandt og Helveg Nr. 673).
24. Nørdam Nr. 845; Festsalmer Nr. 890 (8. Dplag 1864) med en Ændring; nogen Lighed med sidste Vers af Kingos: „Hvor stor er dog den Glæde“.
25. Dansk Kirketidende 1856 Nr. 27.
26. Efter en gammel Salme; Originalen trykt i Dansk Kirketidende 1849 Nr. 9. Festsalmer Nr. 619 (1. Dplag 1850).
27. Nørdam Nr. 626; lidt ændret i Festsalmer Nr. 865 (8. Dplag 1864); sammenlign i øvrigt Wexels Oversættelse fra Tytt i Mynsers Tillæg til Evangelisk-kristelig Salmebog Nr. 561.
28. Festsalmer Nr. 756 (7. Dplag 1856).
29. Fenger Nr. 662. Er taget af den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843, hvortil Grundtvig havde omarbejdet: „Rejs op dit

- Nr.
 Hoved, af Kristenhed“, og af denne Omarbejdelse er nærværende Salme et Udtog.
30. Festsalmer Nr. 867 (8. Dplag 1864).
  - 31.* Hidtil utrykt.
  32. Hidtil utrykt.
  33. Festsalmer Nr. 757 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 663.
  34. Festsalmer Nr. 712 (5. Dplag 1853); jfr. „Sangværk til Kirke- skolen“ Nr. 66. Se Forordet.
  35. For Ide og Virkelighed S. 441. 1870 II. Bd.
  36. Festsalmer Nr. 758 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 669.
  37. Efter Kingos med samme Begyndelse. (Fenger: Kingos Salmer Nr. 12); Prøvehæftet Nr. 75.
  38. Festsalmer Nr. 759 (7. Dplag 1856).
  39. Trykt i Sule=Sange for Dronning Karoline Amalies Afskøbn 1842; jfr. Fengersnes Sulehæfte Nr. 17.
  40. Efter C. S. Boyes med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 1070); Prøvehæftet Nr. 72.
  - 41.* Hidtil utrykt.
  42. „Hyrderne ved Betlehem“. Dansk Kirketidende 1846 (2. Bd.) Nr. 13; de 5 sidste Vers en Salme for sig i Fenger Nr. 690.
  43. „Sulenats=Engelen“. Dansk Kirketidende 1845 Nr. 15—16.
  44. Dansk Kirketidende 1856 Nr. 27; Festsalmer Nr. 836 (2det Tillæg til 7. Dplag).
  - 45.* Hidtil utrykt Omarbejdelse af den gamle: „Den signede Dag er os beted“ (Brandt og Helveg Nr. 2), der er Overfættelse efter: „Dies est lætitiæ“, hvorefter ellers ogsaa „Sangværk“ I. Bd. Nr. 164: „Glæden hun er født i Dag“ er oversat.
  46. Festsalmer Nr. 650 (2. Dplag 1850).
  47. Prøvehæftet Nr. 78; jfr. Festsalmer Nr. 628 (1. Dplag 1850), med en lille Ændring fra 8. Dplag. Væsentlig forskjellig fra „Sangværk“ I. Bd. Nr. 165 med samme Begyndelse.
  48. Prøvehæftet Nr. 74; jfr. Festsalmer Nr. 622 (1. Dplag 1850). Sammenlign „Sangværk“ I. Nr. 168.
  49. Festsalmer Nr. 900 (8. Dplag 1864); sammenlign „Sangværk“ I. Nr. 200: „Guds Engle sang i Stjærnetal“ og ijar Prøvehæftet Nr. 71: „Det himmelsk klang i Englekor.
  50. Dansk Kirketidende 1849 (5te Bind) Nr. 12. Festsalmer Nr. 620 (1. Dplag 1850).
  51. Efter Nordahl Bruns: „Min Sjæl er frelst fra Synd og Død“ (Brandt og Helveg Nr. 820); en noget anden Bearbejdelse end „Sangværk“ I. Nr. 189. Efter Prøvehæftet Nr. 79.

Nr.

52. Prøvehæftet Nr. 68; en anden Bearbejdelse af Brorsons med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 677) end „Sangværk“ I. Nr. 184; ændret i Festsalmer Nr. 654 (2. Dplag 1850).
53. Nordam Nr. 729; jfr. allerede Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 13. Efter Brorsons med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 678).
- 54.* Hidtil utrykt.
55. Hidtil utrykt. Af den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
- 56.* Hidtil utrykt. Af den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
- 57.* En hidtil utrykt Jordansfning af Luthers: „Vom Himmel hoch da komm ich hier“, forskjellig saa vel fra „Sangværk“ I. Nr. 160 som fra Prøvehæftet Nr. 82.
- 58.* Hidtil utrykt. Efter den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
59. Festsalmer Nr. 761 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 681.
60. Festsalmer Nr. 760 (7. Dplag 1856); ændret lidt i 8. Dplag 1864.
- 61.* Hidtil utrykt. Jfr. den med samme Begyndelse i „Sangværk“ I. Nr. 312, som denne er væsentlig forskjellig fra.
62. Festsalmer Nr. 898 (8. Dplag 1864); jfr. Fenger Nr. 702; et Ud-tog af „Sangværk“ I. Nr. 312 med et nyt Vers til; sammenlign den foregaaende.
63. Særskilt trykt til Konfirmation paa Tuborg den 7de Oktober 1844; her aftrykt efter Prøvehæftet Nr. 13. En forkortet Form i Festsalmer Nr. 638 (8. Dplag 1864).
64. Efter Brorsons med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 681). Her efter Prøvehæftet Nr. 59; jfr. allerede Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 19.
65. Festsalmer Nr. 912 (9. Dplag 1868).
66. Efter Luthers: „Mit Fried und Freud ich fahr dahin“ (jfr. Brandt og Helveg Nr. 158). Prøvehæftet Nr. 45.
- 67.* Samarbejdelse af samme som den foregaaende, hidtil utrykt.
- 68.* Hidtil utrykt Samarbejdelse af Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 83).
69. Hidtil utrykt. Efter Luthers: „Nun freuet euch lieben Christen g'mein“ (jfr. Brandt og Helveg Nr. 164); en fra denne meget forskjellig Bearbejdelse af den samme i „Sangværk“ I. Nr. 257: „Nu fryde sig, hver kristen Mand“.
- 70.* Hidtil utrykt Bearbejdelse af den samme som den foregaaende.

Nr.

71. „Nhaars Lnske“. Danst Kirketidende 1849 Nr. 13. Festsalmer Nr. 629 (1. Dplag 1850).
72. Nordist Kirketidende 1836 Nr. 5; jfr. „Sangværk“ I. Nr. 117.
73. Efter Brorsons med samme Begyndelse; Nordam Nr. 648 (allerede i sammes Festsalmer til Brug i Mern, Nr. 710. 1851).
74. Efter Brorsons: „Lad dit Rige allevegne“ med Tilføjelser og Ændringer. Festsalmer Nr. 696 (3. Dplag 1851), noget ændret fra 8. Dplag 1864.
75. „Nhaars = Sang“. Danst Kirketidende 1846 (2. Bind) Nr. 14.
76. Fengeres Sulehæfte Nr. 15, efter den gamle: „Stormectige Herrer bør store Rastu“ (Brandt og Helveg Nr. 388). Jfr. Fenger Nr. 713.
77. Fengeres Sulehæfte Nr. 14, efter den gamle med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 82, efter P. Eber: „Helfft mir Gottes Güte preisen“); et Udtog i Festsalmer Nr. 630 (1. Dplag 1850).
- 78.* Hidtil utrykt.
- 79.* Hidtil utrykt.
80. Festsalmer Nr. 907 (8. Dplag 1864); Samarbejdelse af den gamle (Brandt og Helveg Nr. 556, jfr. Nr. 821), forskjellig fra „Sangværk“ I. Nr. 72.
81. Festsalmer Nr. 763 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 797.
82. Festsalmer Nr. 828 (7. Dplag 1856).
- 83.* Hidtil utrykt.
84. Festsalmer Nr. 734 (5. Dplag 1853); en sjævn Mindelse om: „Sejum, Sejum, Seum siger“, af Brorson.
85. Festsalmer Nr. 829 (7. Dplag 1856).
- 86.* Hidtil utrykt.
87. Fenger Nr. 720; efter den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 184.
88. Festsalme Nr. 765 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 722.
89. Efter Luthers: „Wäre Gott nicht mit uns diese Zeit“ (Brandt og Helveg Nr. 169). Fenger Nr. 721. Oprindelig i den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
90. Nordam Nr. 806. Efter Fr. Rostgaards Oversættelse af Neumarks: „Wer nur den lieben Gott läßt walten“ (Brandt og Helveg Nr. 654).
91. Nordam Nr. 671; jfr. Fenger Nr. 723; Festsalmer Nr. 940 (10. Dplag 1870); de tre sidste Vers ikke tidligere trykte. Noget Ligbed med Poul Gerhards: „Befal du dine Wege“.
92. Hidtil utrykt.
93. Festsalmer Nr. 631 (1. Dplag 1850); væsentlig et Udtog af „Sang-

Nr.

- værk til Kirkeflokken" Nr. 61, der først er trykt i „Sandfigeren“ af R. L. Rahbek 1811.
94. Fenger Nr. 724. Udtog af „Sangværk til Kirkeflokken“ Nr. 63, der er trykt i Fengersnes Zulehæfte Nr. 25.
- 95.* Hidtil utrykt. Efter Sedulius: „Hostis Herodes“, oversat af Luther: „Was fürchtest du Feind Herodes sehr“. (Brandt og Helweg Nr. 111.)
96. Festsalmer Nr. 713 (5. Dplag 1853); efter Kingos: „Det runde Himlens Stjærnetelt“ (Fenger: Kingos Salmer Nr. 21).
97. Festsalmer Nr. 764 (7. Dplag 1856).
98. Efter Kingos med samme Begyndelse. (Fenger: „Kingos Salmer Nr. 26“); Festsalmer Nr. 655 (2. Dplag 1850).
- 99.* Hidtil utrykt Omarbejdelse af Kingos med samme Begyndelse. (Fenger: Kingos Salmer Nr. 29).
100. Festsalmer Nr. 714 (5. Dplag 1853); til Dels Udtog af „Sangværk til Kirkeflokken“ Nr. 64; jfr. allerede Fengersnes Zulehæfte Nr. 26.
101. Festsalmer Nr. 766 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 732.
102. „Herrens Hus“. Dauff Kirketidende 1869 Nr. 46.
103. Festsalmer Nr. 715 (5. Dplag 1853). Fenger Nr. 737.
- 104.* Hidtil utrykt.
105. Festsalmer Nr. 767 (7. Dplag 1856).
106. Festsalmer Nr. 724 (5. Dplag 1853). Efter den gamle: „Naar vi i største Nøden staa“ (Brandt og Helweg Nr. 146), der er oversat efter P. Ebers: „Wenn wir in höchsten Nöthen sin“.
107. Festsalmer Nr. 826 (7. Dplag 1856), med en lille Ændring i 9 Dplag 1868; jfr. Fenger Nr. 743.
108. Festsalmer Nr. 768 (7. Dplag 1856) med en ubetydelig Ændring i 8. Dplag 1864; jfr. Fenger Nr. 744.
109. L. C. Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 22; Festsalmer Nr. 674 (2. Dplag 1850). Omarbejdet efter Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 37); jfr. Fenger Nr. 746.
- 110.* En anden, hidtil utrykt, Omarbejdelse efter Kingos: „Hvad er det for en Snætte“, end den foregaaende.
111. Festsalmer Nr. 769 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 77.
112. „Kirke=Stibet“. E. Trier: Gave til en dauff Friskol 1870 S. 5.
113. Festsalmer Nr. 735 (5. Dplag 1853); Fenger Nr. 70.
114. Hidtil utrykt. Har maaste oprindeligt været en Fortsættelse af den foregaaende, men af Grundtvig selv bestemt til at være en selvstændig Salme.
115. Festsalmer Nr. 716 (5. Dplag 1853); jfr. Fenger Nr. 52, noget kortere.

- Nr.
- 116.* Hidtil utrykt.
117. Hidtil utrykt.
- 118.* Hidtil utrykt.
119. Festsalmer Nr. 770 (7. Dplag 1856).
- 120.* Hidtil utrykt. „Efter Kolossenserbrevet 3. Kap.“ (B. 1—17).
121. „Naade for Naade“. Hidtil utrykt.
122. Festsalmer Nr. 771 (7. Dplag 1856), med lidt Ændring i 8. Dplag 1864; jfr. Fenger Nr. 758.
123. „Det mindste Frø“. For Ide og Virkelighed 1870 I. Bd. S. 136; Dansk Kirketidende 1870 Nr. 12.
124. Festsalmer Nr. 705 (5. Dplag 1853); de to første Vers efter „Sangværk“ I. Nr. 7, B. 8—9, med et Vers tilføjet.
125. Festsalmer Nr. 825 (7. Dplag 1856).
126. Festsalmer Nr. 772 (7. Dplag 1856) med lidt Ændring i 9. Dplag.
127. Festsalmer Nr. 913 (9. Dplag 1868).
128. Efter Ringos med samme Begyndelse (Fenger: Ringos Salmer Nr. 30); i Hagens historiske Salmer Nr. 21; noget anderledes i Provehæftet Nr. 2 og atter anderledes i Fenger Nr. 766.
129. „Livs-Kilden i Daaben“. Hidtil utrykt.
130. Hidtil utrykt.
131. Festsalmer Nr. 773 (7. Dplag 1856), med nogen Ændring i 8. Dplag 1864; jfr. Fenger Nr. 768; noget anderledes i „Sangværk til Kirkefesten“ Nr. 67.
132. Fenger Nr. 772; tildels efter „Sangværk“ I. Nr. 47.
133. Festsalmer Nr. 748 (6. Dplag 1854), med nogen Ændring i 8. Dplag 1864. Efter Brorsons Oversættelse af Poul Gerhards „Ist Gott für mich, so trete“ (Brandt og Helweg Nr. 696).
134. Trykt efter Grundtvigs Død i Dansk Kirketidende 1873 Nr. 28.
135. Festsalmer Nr. 914 (9. Dplag 1868).
136. Festsalmer Nr. 774 (7. Dplag 1856: „Er du Guds Søn, saa gjør Sten til Brød“), med nogen Ændring i 8. Dplag 1864; Fenger Nr. 774.
137. Festsalmer Nr. 718 (5. Dplag 1853); Fenger Nr. 777.
138. Hidtil utrykt.
139. Festsalmer Nr. 775 (7. Dplag 1856), lidt ændret i 8. Dplag 1864.
140. Rørdam Nr. 750 (allerede omtrent ligelydende i hans Festsalmer til Brug i Mern, 1851 Nr. 664). Efter Brorsons med samme Begyndelse.
141. Festsalmer Nr. 776 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 782.
- 142.* Hidtil utrykt.
- 143.* Hidtil utrykt.

Nr.

144. Festsalmer Nr. 777 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 786.
145. Festsalmer Nr. 719 (5. Dplag 1853); efter Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 10); jfr. „Sangværk“ I. Nr. 175; Fenger Nr. 788.
146. Dansk Kirketredende 1847 (2det Bd.) Nr. 26. Forkortet i Boisens bibelske Sange Nr. 49: „Det var en Solskins Dag i Vaar“.
147. Festsalmer Nr. 936 (9. Dplag 1868)
148. Festsalmer Nr. 945 (10. Dplag 1870). Jfr. „Sangværk“ I. Nr. 179, B. 1. 9., der er efter Kingos med samme Begyndelse.
149. Festsalmer Nr. 947 (10. Dplag 1870).
150. Hidtil utrykt.
- 151.* Hidtil utrykt.
152. Festsalmer Nr. 778 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 789.
153. Hidtil utrykt.
154. Efter Kingo: „Se, hvor nu Jesus træder“ (Fenger: Kingos Salmer Nr. 42); optaget efter Fengerens Paaskehæfte Nr. 3. Andre Bearbejdelser af Kingos, se „Sangværk til Kirkefælden“ Nr. 82 og 83 efter Festsalmer Nr. 850 og 851.
155. „Knæfaldet“. Hidtil utrykt.
156. „Brudens Sang“. Hidtil utrykt.
157. Festsalmer Nr. 779 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 801.
158. Festsalmer Nr. 824 (7. Dplag 1856).
159. Dansk Kirketidende 1858 Nr. 14; et Udtog i Fenger Nr. 1115.
- 160.* Hidtil utrykt.
161. Festsalmer Nr. 657 (2. Dplag 1850) efter Prøvehæftet Nr. 83 Noget forskjellig fra „Sangværk“ I. Nr. 272. Bearbejdelse af Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 46).
- 162.* Hidtil utrykt Bearbejdelse af nogle Vers i Kingos: „Over Redron Jesus træder“ (Fenger: Kingos Salmer Nr. 47).
163. Prøvehæftet Nr. 57; Bearbejdelse i Udtog af Kingos: „Fengene, som Judas slængte“ (Fenger: Kingos Salmer Nr. 54).
164. Prøvehæftet Nr. 56; Udtog af Kingos: „Fengene, som Judas slængte“; se den foregaaende.
165. Festsalmer Nr. 692 (3. Dplag 1852); sammenlign allerede Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 30. Efter Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 55); sidste Vers taget fra sammes: „Rettens Spir det er alt brækket“.
166. Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 31. Efter Kingos med samme Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 59).
167. Festsalmer Nr. 915 (9. Dplag 1868).
168. Kvædinger 1815, S. 334.

Nr.

169. Af Prøvehæftet Nr. 84; ikke lidt forskjellig fra „Sangværk“ I. Nr. 274; en kortere i Festsalmer Nr. 633 (1. Dplag 1850); jfr. Fenger Nr. 822. Alle Bearbejdelser af Ringos (Fenger: Ringos Salmer Nr. 62).
170. „Efter Salme 42—43“. Hidtil utrykt. Jfr. Nr. 218.
- 171.* Efter Wottons: „O thou great power, in whom I move“. Hidtil utrykt.
- 172.* Hidtil utrykt.
173. Festsalmer Nr. 887 (8. Dplag 1864). Udtog af „Nu Synden aldrig mere“ i Rørdam Nr. 726, der til Dels er efter Ringos: „Nu bør ej Synden mere“ (Fenger: Ringos Salmer Nr. 112).
174. „Indgangs=Salme. Opstandelse“. Danst Kirkehidende 1856 Nr. 27.
175. Paaske=Kantate i Slotskirken, 1ste Paaske dag 1846. „Koralen“ i Fengeres Paaskehæfte Nr. 39 og Festsalmer Nr. 858 (4de Tillæg til 7. Dplag). Jfr. „Sangværk til Kirkeskolen“ Nr. 87.
176. Prøvehæftet Nr. 87; Festsalmer Nr. 634 (1. Dplag 1850). Forskjellig fra den i Sangværket I Nr. 286. Begge efter den gamle: „Resurrexit Christus“ (Brandt og Helveg Nr. 5).
177. Fengeres Paaskehæfte Nr. 35. Fenger Nr. 851. Oprindelig i den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
178. Hidtil utrykt.
179. Hidtil utrykt.
- 180.* „Samlet af græske Paaske=Bers“. Hidtil utrykt.
- 181.* „Den 8de September 1855“. Hidtil utrykt. Navnlig B. 2 minder om Ringos: „Som den gyldne Sol frembryder“.
182. Hidtil utrykt.
- 183.* „Engelsk Paaskefang“. Hidtil utrykt.
- 184.* Hidtil utrykt.
185. Fengeres Paaskehæfte Nr. 29. Med Samtalen udeladt i Festsalmer Nr. 841 (2. Tillæg til 7. Dplag). Efter P. M. Dvids Bearbejdelse af „Surrexit Christus hodie“ (Brandt og Helveg Nr. 411).
186. Dannevirke III. Bd. S. 333, 1817. Meget forskjellig baade fra Ringos: „Som den gyldne Sol frembryder“ og fra „Sangværk“ I. Nr. 289.
187. Festsalmer Nr. 878 (8. Dplag 1864); allerede i Kirkelig Samler VI. S. 84, 1860, men noget anderledes. Efter Ringos med samme Begyndelse; jfr. den foregaaende.
188. Fengeres Paaskehæfte Nr. 37. Festsalmer Nr. 636 (1. Dplag

Nr.

- 1850). Forkortet fra Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 36 og „Sangværk“ I. Nr. 302.
189. Festsalmer Nr. 635 (1. Dplag 1850). Efter Kingos: „Op Sjæl, bryd Sønnen af“ (Fønger: Kingos Salmer Nr. 63). Jfr. „Sangværk“ I. Nr. 288.
190. Prøvehæftet Nr. 85. Jfr. i øvrigt den foregaaende.
191. Festsalmer Nr. 728 (5. Dplag 1853).
192. „Den levende Kristus“. Danst Kirketidende 1847 (3. Bd.) Nr. 9.
193. Festsalmer Nr. 781 (7. Dplag 1856); Fønger Nr. 857.
194. Festsalmer Nr. 780 (7. Dplag 1856).
- 195.* Hidtil utrykt.
196. „Haabet“. Hidtil utrykt.
197. Festsalmer Nr. 901 (8. Dplag 1864). Udtog med en Del Vendinger af Sangværk til Kirkestolen Nr. 89, der er efter Danst Kirketidende 1846 (1ste Bd.) Nr. 31.
198. Festsalmer Nr. 720 (5. Dplag 1853). Efter Kingos: „Hvor lifligt er det dog at gaa“ (Fønger: Kingos Salmer Nr. 68).
199. Festsalmer Nr. 721 (5. Dplag 1853). Efter Kingos, den samme som den foregaaende.
200. Festsalmer Nr. 782 (7. Dplag 1856).
- 201.* Hidtil utrykt; en anden end den bekjendte med samme Begyndelse, som findes første Gang i Prøvehæftet Nr. 11 og siden er optaget i Festsalmer Nr. 660 (2. Dplag 1850).
- 202.* Hidtil utrykt.
203. Festsalmer Nr. 784 (7. Dplag 1856) med nogen Vending i 8de Dplag 1864; jfr. Fønger Nr. 869.
204. Festsalmer Nr. 783 (7. Dplag 1856); jfr. Fønger Nr. 870.
- 205.* Hidtil utrykt.
- 206.* Hidtil utrykt. Samarbejdelse af den gamle med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 503), efter Joh. Franck: „Jesu, meine Freude“.
207. Festsalmer Nr. 785 (7. Dplag 1856) med en Vending i 8. Dplag 1864; jfr. Fønger Nr. 875.
- 208.* Hidtil utrykt.
209. Trykt efter Grundtwigs Død i Danst Kirketidende 1873 Nr. 23.
- 210.* Hidtil utrykt.
211. Festsalmer Nr. 786 (7. Dplag 1856).
- 212.* „Taalmodighed“. Hidtil utrykt.
- 213.* „Kristelig Børnelærdom.“ Hidtil utrykt.
- 214.* Hidtil utrykt.

- Nr.
215. Hidtil utrykt. Efter 124de Davidspsalme.
- 216.* Hidtil utrykt. Efter 86de Davidspsalme.
- 217.* Hidtil utrykt. Efter 85de Davidspsalme.
218. Af Saga 1811, S. 92 med Overkrift: Klagesang. Efter 42de Davidspsalme. Jfr. de gamle Bearbejdelser af 42de Psalme i Brandt og Helveg Nr. 280—81.
219. Hidtil utrykt.
- 220.* Hidtil utrykt.
221. Festsalmer, Nr. 787 (7. Dplag 1856); jfr. Fenger Nr. 885.
222. Festsalmer Nr. 755 (6. Dplag 1854); jfr. „Sangværk“ I. Nr. 89; begge efter Luthers: „Vater unser im Himmelreich“ (sammenlign Brandt og Helveg Nr. 172).
223. „Fadervor“. Dansk Kirketidende 1858 Nr. 22; Festsalmer Nr. 861 (4de Tillæg til 7. Dplag).
224. „Fadervor“. Hidtil utrykt.
225. Her efter Festsalmer Nr. 884 (8. Dplag 1864), optaget med nogen Ændring fra „Kirkelig Samler 1862, 8. Bd. S. 8. Sidste Vers hidtil utrykt.
- 226.* Hidtil utrykt.
- 227.* Hidtil utrykt.
228. Festsalmer Nr. 788 (7. Dplag 1856); jfr. Fenger Nr. 890.
229. „Indgangspsalme. Himmelfarten“. Dansk Kirketidende 1856. Nr. 27; Fenger Nr. 907; jfr. Festsalmer Nr. 904 (8. Dplag 1864).
- 230.* „Himmelfarten“. Hidtil utrykt.
231. Fengersnes Pinsehæfte Nr. 6. Festsalmer Nr. 641 (1. Dplag 1850). Oprindelig i den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843.
232. Prøvehæftet Nr. 3.
233. Festsalmer Nr. 651 (2. Dplag 1850); jfr. Fenger Nr. 635.
234. Festsalmer 893 (8. Dplag 1864); taget af: „Gud har fra Evighed givet sin Søn os til Herre“ Fenger Nr. 903, med et nyt Slutningsvers.
235. Festsalmer Nr. 643 (1. Dplag 1850); jfr. Ringos: „Min Sjæl og Aand opmuntre dig“ B. 4 (Fenger: Ringos Salmer Nr. 70).
236. Festsalmer Nr. 790 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 905.
237. Festsalmer Nr. 789 (7. Dplag 1856).
238. Hidtil utrykt som selvstændig Psalme; dannet af den sidste Del af Versene i „Sangværk“ I. Nr. 23, ligesom: „Herren han har besøgt sit Folk“ (se „Sangværk til Kirkeskolen“ Nr. 132) er dannet af den første Del af Versene.
239. Festsalmer Nr. 791 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 910.

Nr.

240. Festsalmer Nr. 652 (2. Dplag 1850); Fenger Nr. 636.
241. „Pinse=Blus“. Dansk Kirketidende 1856, Nr. 22; Fenger Nr. 912.
242. Festsalmer Nr. 640 (1. Dplag 1850); Fenger Nr. 637.
243. Kirkegaard's: Nordist Tidskrift II. Bd. S. 1.
244. Prøvehæftet Nr. 99; Festsalmer Nr. 645 (1. Dplag 1850). Paa Vers 1 nær forskjellig fra den forrige.
245. Festsalmer Nr. 739 (5. Dplag 1853); Fenger Nr. 925. Var allerede skrevet til den utrykte Samling: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843, med Begyndelse: „Dplomstrer nu, Guds Kirkevange, gjenlyder trindt af Lærkesange“, ellers omtrent som den her meddelte.
246. Dansk Kirketidende 1846 (1ste Bind) Nr. 38 med Overskrift: „Pinse Sang“; jfr. Festsalmer Nr. 922 (9. Dplag 1868).
- 247.* Hidtil utrykt.
248. Festsalmer Nr. 725 (5. Dplag 1853); jfr. „Sangværk“ I. Nr. 18; sammenlign Kingos: „Nu nærmer sig vor Pinsefest“ (Brandt og Helveg Nr. 539).
249. Trykt efter Grundtvigs Død i Dansk Kirketidende 1873 Nr. 23.
250. Hidtil utrykt.
251. Hidtil utrykt.
252. Hidtil utrykt.
253. Hidtil utrykt.
- 254.* Hidtil utrykt. En anden Omarbejdelse af den gamle: „Veni, Creator, Spiritus“ end den i „Sangværk“ I. Nr. 345; jfr. den gamle danske Bearbejdelse: „Kom Gud Skaber, o Helligaand (Brandt og Helveg Nr. 162).
- 255.* Hidtil utrykt.
256. Fengerens Pinsehæfte Nr. 32 (taget af de utrykte: „Salmeblade til Kirkebod“ 1843); jfr. Sangværk I. Nr. 395 og Festsalmer Nr. 923 (9. Dplag 1868) med samme Begyndelse, men forskjellig.
257. Festsalmer Nr. 736 (5. Dplag 1853); Fenger Nr. 930. Udtog af „Sangværk“ I. Nr. 132.
258. Prøvehæftet Nr. 100. Sammenlign Nr. 254.
259. Festsalmer Nr. 831 (1ste Tillæg til 7. Dplag) med en lille Ændring i 8. Dplag; efter Søren Jonæsons Oversættelse af Sacers: „Herr Gott auf deinem Wort“ (Brandt og Helveg Nr. 497).
260. Nordam Nr. 711; sammenlign Søren Jonæsons: „O Helligaand du Skat saa ffjon“ efter Ringwalds: „O heiliger Geist, du höchstes Gut“ (Brandt og Helveg Nr. 495); jfr. Fengerens Pinsehæfte Nr. 19.
261. Festsalmer Nr. 886 (8. Dplag 1864); efter Kingos med samme

Nr.

- Begyndelse (Fenger: Kingos Salmer Nr. 72). Forfjellige Uendringer af denne Salme i: Bibelske Prædikener 1816 S. 215; Hagens historiske Salmer 1832 Nr. 47; „Sangværk“ I. Nr. 387; Fengerues Pinschæfte Nr. 13; Nordam Nr. 712; Fenger Nr. 913.
262. Festsalmer Nr. 646 (1. Dplag 1850). Udtog af „Sangværk“ I. Nr. 16; jfr. den gamle Dagvise, Brandt og Helveg Nr. 1. Oprindelig skreven til Danske Højtidsalmer til Tusendaarsfesten 1826.
263. Festsalmer Nr. 842 (3die Tillæg til 7. Dplag); ændret lidt i 8. Dplag 1864.
264. Festsalmer Nr. 792 (7. Dplag 1856); jfr. Fenger Nr. 927.
265. Festsalmer Nr. 793 (7. Dplag 1856); jfr. Fenger Nr. 928.
- 266.* Hidtil utrykt.
- 267.* „Dplysningen“. Hidtil utrykt.
268. Festsalmer Nr. 794 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 929.
269. „Gjenfødselen“. Kirkelig Samler 6. Bd. S. 75. 1860.
270. Hidtil utrykt.
271. Hidtil utrykt.
272. Fenger Nr. 934. Efter den gamle med samme Begyndelse af Paladius og Gylbensstjerne (Brandt og Helveg Nr. 71).
273. Festsalmer Nr. 795 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 936.
274. „Kjærlighed“. Hidtil utrykt.
275. Hidtil utrykt. Samarbejdelse af B. K. Hjorts: „Ewige Fader, som alvis regerer“ (Brandt og Helveg Nr. 911).
276. Festsalmer Nr. 723 (5. Dplag 1853) med lidt Uendring i 8. Dplag 1864. Efter Brorsons med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 688).
277. Festsalmer Nr. 796 (7. Dplag 1856) med en lille Uendring i 8. Dplag 1864.
278. Dansk Kirketidende 1851, Nr. 41 med Overkrift: „Livets Vej“.
- 279.* Hidtil utrykt.
280. Hidtil utrykt.
281. Festsalmer Nr. 814 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 945.
282. Festsalmer Nr. 722 (5. Dplag 1853). Dansk Kirketidende 1853 Nr. 16.
283. Hidtil utrykt. Nogen Lighed med den forrige.
284. Festsalmer Nr. 679 (3. Dplag 1851) med en lille Uendring i 8. Dplag. Udvidelse af „Sangværk“ I. Nr. 19.
285. Festsalmer Nr. 743 (6. Dplag 1854).
286. Festsalmer Nr. 797 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 951.
- 287.* Hidtil utrykt.
288. Festsalmer Nr. 694 (3. Dplag 1851); i 8. Dplag B. 7 ombyttet

Nr.

med et nyt; jfr. Fenger Nr. 957. Efter Brorsons: „Hvem der havde dog forloret“. (Oversat fra Tytt).

289. Festsalmer Nr. 798 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 954.

290. Festsalmer Nr. 799 (7. Dplag 1856).

291.* Hidtil utrykt.

292.* Hidtil utrykt.

293. Prøvehaftet Nr. 19; Festsalmer Nr. 661 (2. Dplag 1850); Fenger Nr. 961.

294.* Hidtil utrykt. Samarbejdet efter P. Speratus: „Es ist das Heil uns kommen her“ (Brandt og Helveg Nr. 26, af K. Mortensen).

295. Festsalmer Nr. 800 (7. Dplag 1856); Fenger Nr. 962.

296. Hidtil utrykt.

297. Festsalmer Nr. 801 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 965.

298. „Friheden“. Hidtil utrykt. Begyndelsen minder om „den danske Rimkrønike“ S. 9 (Braudts Udgave).

299.* „Livets Vej“. Hidtil utrykt.

300. Festsalmer Nr. 802 (7. Dplag 1856), lidt ændret i 9. Dplag; jfr. Fenger Nr. 969.

301.* „Den utro Husfoged“. Hidtil utrykt.

302. Festsalmer Nr. 803 (7. Dplag 1856) med en Ændring i 9. Dplag; jfr. Fenger Nr. 971.

303.* Hidtil utrykt.

304.* Hidtil utrykt.

305. Festsalmer Nr. 804 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 976.

306. „Børnelærdom“. Hidtil utrykt.

307.* Hidtil utrykt.

308.* „Ydmyghed“. Hidtil utrykt.

309. Festsalmer Nr. 805 (7. Dplag 1856).

310.* Hidtil utrykt.

311. Festsalmer Nr. 846 (3dje Tillæg til 7. Dplag) med en Ændring fra Dansk Kirketidende 1857, Nr. 51.

312. „Guds Pris“ (1ste Juli 1849). B. 1 trykt i Boisens bibelske Sange i Indledn. Resten utrykt.

313. Festsalmer Nr. 806 (7. Dplag 1856), ændret i 9. Dplag 1868. Fenger Nr. 981.

314.* „2. Kor. 3 og 1. Joh. 5“. Hidtil utrykt.

315.* Hidtil utrykt.

316. Festsalmer Nr. 876 (8. Dplag 1864), med en Ændring i 9. Dplag 1868.

317. Hidtil utrykt.

318. Hidtil utrykt.

- Nr.
319. „Den himmelske Samaritan“. Dansk Kirketidende 1856 Nr. 35.
320. „Den barmhjertige Samaritan“. Hidtil utrykt.
- 321.* „13de Søndag efter Trinitatis 1854“. Hidtil utrykt.
322. Festsalmer Nr. 807 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 983.
323. Festsalmer Nr. 808 (7. Dplag 1856).
324. „Ordet's Kjødspaatagelse“. Hidtil utrykt.
325. Nørdams Festsalmer til Brug i Mern Kirke 1851 Nr. 709. Omarbejdelse af den gamle Oversættelse af Hans Sachs: „Warum betrübft du dich, mein Herz“ (Brandt og Helveg Nr. 116).
326. Nørdam Nr. 774. Omarbejdelse af Brorsons: „Hvad er det godt i Jesu Arme“.
327. Hidtil utrykt.
328. Festsalmer Nr. 871 (8. Dplag 1864), lidt ændret i 9. Dplag.
329. Festsalmer Nr. 685 (3. Dplag 1851). Dansk Kirketidende 1851 Nr. 36 med Overskrift: „Guds Fred“.
- 330* Hidtil utrykt. Omarbejdelse af den gamle med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 203).
- 331.* Hidtil utrykt.
- 332.* Hidtil utrykt.
- 333.* Hidtil utrykt.
334. „Guds Forsyn“. E. Trier: „Gave til en dansk Friskole“ 1870 S. 9. Festsalmer Nr. 941 (10. Dplag 1870).
- 335.* Hidtil utrykt. Omarbejdelse efter den samme som Nr. 325 (Brandt og Helveg Nr. 116).
336. „Ordet og Troen“. Dansk Kirketidende 1857 Nr. 45—46.
337. Festsalmer Nr. 809 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 987.
338. Særskilt trykt som Høstsalme for Majbølle Menighed 1848. Nørdams Festsalmer i Mern 1851 Nr. 670. Festsalmer Nr. 894 (8. Dplag 1864), forkortet.
- 339.* Hidtil utrykt.
- 340.* „Himmel-Haabet“. Hidtil utrykt.
341. Nørdam Nr. 691.
342. Festsalmer Nr. 810 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 996.
- 343.* Hidtil utrykt. Efter Heurik Kampmanns: „Det er min Trøst, mit Haab, min Tre“. Evangelisk kristelig Salmebog Nr. 134 (Brandt og Helveg Nr. 899).
344. „Fornedrelse og Ophøjelse“. Hidtil utrykt.
345. „Kristelig Børnelærdom“. Kirkelig Samler 6. Bd. 1860 S. 77. Forkortet i Festsalmer Nr. 873 (8. Dplag 1864).
- 346* Hidtil utrykt.

Nr.

347. Festsalmer Nr. 811 (7. Dplag 1856).
 348. Hidtil utrykt.
 349. Hidtil utrykt.
 350. „Loven og Naaden“. Hidtil utrykt.
 351.* Hidtil utrykt.
 352. „Loven og Naaden“. Hidtil utrykt.
 353. Festsalmer Nr. 875 (8. Dplag 1864). Samarbejdet fra Kirkelig Samler 6. Bd. 1860, S. 80.
 354.* Hidtil utrykt. Samarbejdet efter E. Storms: „Forstrækkelse og Angest svæver“ (Brandt og Helveg Nr. 883); jfr. Evangelisk kristelig Salmebog Nr. 117 og Fenger Nr. 1003.
 355. Festsalmer Nr. 812 (7. Dplag 1856).
 356. Fenger Nr. 1009. Festsalmer Nr. 838 (2det Tillæg til 7. Dplag); Udtog af Sangværk I. Nr. 349. Efter Latin: „Urbs beata Jerusalem“.
 357. Festsalmer Nr. 813 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 1008.
 358. „Herrens Brud“. Hidtil utrykt.
 359. Festsalmer Nr. 879 (8. Dplag 1864).
 360. Festsalmer Nr. 880 (8. Dplag 1864).
 361. Hidtil utrykt.
 362. Festsalmer Nr. 815 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 1014.
 363.* Hidtil utrykt.
 364. Hidtil utrykt.
 365. „De helliges Fællesskab“. Hidtil utrykt.
 366. „Her og hisset“. Hidtil utrykt.
 367.* Hidtil utrykt.
 368. Fenger Nr. 1020. Sammenlign „Sangværk“ I. Nr. 3, der er en Fordanskning af Luthers: „Ein fester Burg ist unser Gott“, og trykt til Jubelfesten 1817; jfr. Festsalmer Nr. 701 (4. Dplag 1852).
 369.* „Nyaaars-Livet“. Hidtil utrykt.
 370.* „De helliges Samfund“. Hidtil utrykt, dog kun for de to første Verses Vedkommende. Sammenlign „Sangværk“ I. Nr. 333.
 371.* Hidtil utrykt. Efter Nr. 539 i Evangelisk kristelig Salmebog.
 372. Festsalmer Nr. 817 (7. Dplag 1856).
 373.* „Gavmildheden“. Hidtil utrykt.
 374. Festsalmer Nr. 816 (7. Dplag 1856).
 375. Festsalmer Nr. 818 (7. Dplag 1856). Fenger Nr. 1027.
 376. Festsalmer Nr. 673 (2. Dplag 1850).
 377. „Den evige Bolig“. Hidtil utrykt.
 378. „Den gode Strid“. Hidtil utrykt.
 379.* „Haabet“. Hidtil utrykt.

Nr.

380. „Den blodfottige Kvinde“. Hidtil utrykt.
381. Festsalmer Nr. 895 (8. Dplag 1864). Omarbejdelse efter Johan Brunsmands med samme Begyndelse (Brandt og Helveg Nr. 459); jfr. Dannevirke III. Bd. 1817 Nr. 330.
382. Festsalmer Nr. 819 (7. Dplag 1856).
383. Af „Falle“, en Gave i Sang til Vasaren for Vesterbros Kirke 1870 ved F. Barfod, S. 85.
384. Festsalmer Nr. 820 (7. Dplag 1856).
- 385.* Hidtil utrykt. Omarbejdelse af: „Kommt her zu mir, spricht Gottes Sohn“; jfr. Brandt og Helveg Nr. 119.
386. Hidtil utrykt.
387. Hidtil utrykt. Efter Brorsons: „No er Sjælens bedste Skat“.
388. „Herrens Byrde“. Hidtil utrykt. Omarbejdet af Grundtvig saa Dage for hans Død.
389. Nordisk Kirketidende 1835 Nr. 31, med Overskrift: „Bede=Salme“; omarbejdet efter den gamle: „O, Jesu, hör mig för din Död“, bearbejdet af H. Thonissjon efter Hr. Mikfels: Marias Rosenkrans (Brandt og Helveg Nr. 10); et Udtog i Fenger Nr. 1043: „O Guddoms=Sol fuld stærk og blid“.
- 390.* Hidtil utrykt.
391. Festsalmer Nr. 821 (7. Dplag 1856), med nogen Vending i 8. Dplag.
- 392.* Hidtil utrykt. Omarbejdet efter den gamle: „Om Himmeriges Rige saa ville vi tale“ (Brandt og Helveg Nr. 226); sammenlign den næste.
393. Fenger Nr. 1044; se i øvrigt den forrige.
394. Hidtil utrykt. Forskjellig fra den med samme Begyndelse i „Sangværk“ I. Nr. 141.
395. Festsalmer Nr. 822 (7. Dplag 1856).
396. Festsalmer Nr. 823 (7. Dplag 1856).

	Nr.
Mandens Verden i det lave	369.
Marene tolv var Jesus fylbt	101.
Maret, som i Dag oprinder	74.
Adam! Menneſte! i et Spejl	320.
Af Guds Naade er vi alt	121.
Af Højheden oprunden er	72.
Af Midnattens Skjød	40.
Alle mine Kilder ſkal være hos dig	129.
Alles Knæ en Gang ſig bøje	155.
Alle Ting er underlige	148.
Alle Begue nu paa Jord	55.
Alt, hvad ſom Fuglevinger fik	1.
Alt ſammen godt har Jesus gjort	313.
Alt ſtaar i Guds Faderhaand	19.
Amen, Jesus, du ſkal raade	23.
Arme Synder! hvor du findes	304.
Barnelivets ſavne Dage	63.
Barnet er født i Betlehem	60.
Bjergget, hvis Top ſtal ret i Sky	395.
Blev Jorden atter tom og øde	251.
Bliv Barn igjen paa Jesu Ord	130.
Blomſtre ſom en Roſeengard	257.
Bort, I falſke Verdens Lyster	162.
Bælgmørkt er Dødens Hus og Hjem	277.
Da nyt der kom fra Himlen	78.
Dejlig er den Himmel blaa	93.
Dejlig frugtbart er Guds Rige	116.
Den gode Strid den føres her	378.

	Nr.
Den Jdræt Gud er tækkelig	259.
Den Maud, som for sin Brud forlod	360.
Den Rigdom, som ikke mon svige	333.
Den runde Himlens Stjærnetelt	96.
Den signede Dag med Fryd vi ser	262.
Den yndigste Rose er funden	52.
Der er en Skrift, som læses kan	315.
Der er en Vej	299.
Der er et himmelsk Gjæstebud	142.
Der skinner en Sol i Paradis	364.
Det er et Under paa Verdens D	123.
Det er min Trøst, min Skat, min Tre	343.
Det kimer Lydt til Kirke=Jest	363.
Det lifligt er for os at gaa	198.
Det lifligt klang i Englekor	49.
Det tordned over Land og Sø	353.
Det var den første Paaske=dag	200.
De tvende store Bud	351.
Dig vandre vi saa gjærne med	199.
Du gode Gud, saa vidt jeg veed	376.
Du, som den store Pinsedag	248.
Du Bejen er til Salighed	205.
Dybt fornødres skal enhver	345.
Dødbider! hvor er din Brod	174.
Død! din Brod er end at finde	179.
Eftergav jeg dig al din Gjæld	374.
Ej af sig selv er Sandheds Aand	221.
Ej Hus, ej Land	5.
Ej paa Sand, men paa en Klippe	195.
Elsk din Gud, som dig har givet	350.
Engelen, som til Betlehem	88.
En Søndagmorgen Kvinder tre	185.
Er fra Jorden Himmerige	92.
Er Gud for mig, da træde	133.
Er Maden mer for dig end Livet	326.
Est du modfalden, kjære Ven	332.
Et Barn blev født i Betlehem	54.
Et helligt Liv, en salig Død	64.
Et lidet Barn saa lysteligt	47.
Evige Fader, som vældig regerer	275.

	Nr.
Fadervor er Herrens Bøn	225.
Farlig er Falske=Blaffens Tid	384.
Fat du kun Mod med Synd forladt	357.
Fjenden stod op, mens Folket sov	119.
Fra Himlen højt kom jeg nu her	57.
Fra Himlen kom den Helligaand	243.
Fra Himlen kom den Helligaand	244.
Fred og Glæde for dem	13.
Fred til Bod for bittert Savn	16.
Fresseren i Betanien	153.
Frihed bedre er end Guld	298.
Frisk op, du kristen Menighed	70.
Frygter ikke	208.
Frygt kun ikke, tro kun du	379.
Fallesfabet i Guds Rige	365.
Gaf under Jesu Kors at staa	169.
Gid Jesu Glæde i os bo	10.
Gjerrighed er Helveds Lyde	287.
Gjør det dig ondt, at god er jeg	122.
Gjør Døren høj, gjør Porten vid	27.
Gjør som Guds Søn nu Sten til Brød	136.
Glæder og Sorger følges ad	211.
Glødende Tunger kom til Jord	264.
Godt og ondt i Lys og Mørke	115.
Golgata! en Gru det er	168.
Gud! din Sag er soleklar	117.
Guddommelige Ydmyghed	308.
Gud, du fra dine de herlige Højloftsjale	339.
Gud Fader god i Himmerig	222.
Gud Fader og Søn og Helligaand	69.
Gud, for al Verdens Alogskab dulgt	391.
Gud Helligaand, du Skat saa skjøn	260.
Gud Helligaand, vor Tjensføder	253.
Gud Helligaand, vor Trostermand	246.
Gud Herren saae til Jorden ned	293.
Gud, i dine Vingens Skygge	18.
Gud, ikke for Sabbatens Skyld	347.
Gud med os, Immanuel	349.
Guds Mafhus Glans alene	367.
Guds enbaarne vandred om	380.

	Nr.
Guds Engle i Flok, synger liflig i Kor	50.
Guds Godhed vil vi prise	77.
Guds hellige Engle op og ned	146.
Guds Menighed er en Eva ny	358.
Guds Menighed i Syd og Nord	2.
Guds Menighed, syng for vor Skaber i Løn	242.
Guds Rige lignes ved et Frø	124.
Guds Søn han kom fra Himlen ned	359.
Guds Søn har selv os sagt, han kom	35.
Guds Søn kom ned fra Himmerig	294.
Guds Søn nedsteg i Jordans Flod	127.
Guds Venner, vil til evig Tid	4.
Gud taler, saa det sker	56.
Gud! vi er i gode Hænder	280.
Haab! som du er her til Stede	196.
Han, som har hjulpet hidindtil	327.
Han, som har sine elsket først	157.
Har du hørt en Sandheds Stemme	86.
Har nogen Lyst at kjende	75.
Har vi toppet, maa vi dale	209.
Helligaanden trindt paa Jord	263.
Her komme dine arme smaa	53.
Herodes! hvi saa ræd og grim	95.
Her og hisset! det betyder	366.
Herre! høj til mig dit Dre	216.
Herre! havde du ej gjort	220.
Herren arbejder med endnu	236.
Herren han laa om Bord og sov	111.
Herren han sad paa Bjærgets Top	372.
Herren han sad paa Brudebank	105.
Herrens Apostler, med hvem til vort bedste	370.
Herrens Røst, som aldrig brister	288.
Himlens Morgenrøde	46.
Himmerig lignes ved Mæer ti	32.
Himmerigs Port en Gang sløj op	131.
Hjærtelig hufkes Hyrden god	297.
Hjærtets Sult og Brynde=Løst	143.
Hos vor faderlige Gud	224.
Hvad er det for en Raaben	110.
Hvad er det for en Snæffe	109.

Hvad er Guld og Magt og Ere	386.
Hvad har i Orken I vel set	36.
Hvad skal vi nu med Lovens Nag	68.
Hvem er det, I korsfæfter	172.
Hvem vil med til Himmerige	276.
Hver en Profet til Folket sit	139.
Hver Gang Søndag Morgen græder	182.
Hvi græmmer du dig, Hjærte, saa	335.
Hvi vil du dig saa klage	381.
Hvo en Tomme kun vil sætte	307.
Hvo ikkun lader Herren raade	90.
Hvor er Gud-Faders Højrehaand	237.
Hvor er Ilden	250.
Hvor er Lammet, Offer=Lammet	159.
Hvor er nu Edens Have	271.
Hvor i en Ork skal kjøbes Brød	144.
Hvor i Verden findes Trost	219.
Hvor stor er dog den Glæde	98.
Hyrden er een, og saa hans Hjord	207.
Hytter og Borge de synke i Grus	377.
Hører I? vor Herre kalder	282.
Hører til, I høje Himle	161.
I Afgrunds Svælg skal styrtes ned	344.
I al sin Glans nu straalder Solen	245.
I dit Tempel møde vi	6.
I Getsemane Vist-Haven	160.
I Gud Faders Himmerige	283.
I Himlen hørtes Gud Faders Røst	43.
I Jesu Navn skal al	80.
I Kafaret, i trange Kaar	100.
Indtoget i Jerusalem	28.
Intet saa stort, han det jo kan	312.
I suukke Børn og fromme	99.
I Sol og Maaene skal times Tegn	29.
I vor Kirke Himmel=Brevet	314.
Ieg dig tager paa dit Ord	156.
Ieg tror det, min Gjenløser	310.
Jesús, den Guds enbaarne, græd	305.
Jesús, du min Glæde	206.

	Nr.
Jesús er Navnet mageløst	81.
Jesús, Frelser og Befrier	82.
Jesús, gjør det for din Pine	164.
Jesús himmelfaren	233.
Jesús i Gaar og i Dag og i Morgen	79.
Jesús Kristus, Frelser=Drotten	83.
Jesús Kristus, Frelser=Manden	84.
Jesús! lad mig dog ej fattes	163.
Jesús, Moses og Elias	394.
Jesús, som skal Verden domme	165.
Jobs Taalmodighed var stor	212.
Jordens Kredss var tom og øde	31.
Jord og Himmel at forbinde	147.
Jule=Aften! du er skøn	39.
Jule=Morgen vi har set	45.
Julen har Englelyd	48.
Kejseren sidder og kræver Skat	375.
Kimer, I Klokker, ja kimer før Dag i det dunkle	44.
Kirken er som Himmerige	284.
Kjender du Guds Retfærdighed	295.
Kjærlighed er Hjærte=Grunden	114.
Kjærlighed er Lysets Kilde.	113.
Kjærlighed! hvor har du hjemme	274.
Kjærligheds Gaade	266.
Kjærligheds Lov er det Tvillinge=Bud	352.
Kjød i Himlen, Aand paa Jord	324.
Kjød skabte Gud saa vel som Aand	203.
Klar op, vort Hjærte, Sjæl og Sind	261.
Klogere tit er Verdens Børn	302.
Kom, følg i Aanden med	34.
Kom igjen nu, Jesús søde	87.
Kommer hid, vor Herres smaa	306.
Kom, Sandheds Aand, og Vidne giv	12.
Kom, Skaber=Kraft, Gud Helligaand	254.
Kom, skab os ny, Gud Helligaand	258.
Korsets hvide Sejers=Jæne	61.
Kors ved Kors paa Gulgata	167.
Kraften fra det høje	240.
Krist stod op af Døde	176.
Kristus, salvet med Guds Naade	85.

	Nr.
Kristus, vor Drot, hvis Søn er han	355.
Kvindelig! din Tro er stor	137.
Kvindens Sød skal Slangen knuse	135.
Kæmpen for Huset staar paa Bagt	141.
Let er min Byrde	388.
Leve og se gode Dage	291.
Lignelsesvis i Herrens Art	281.
Lignelsesvis vor Herre sang	318.
Ligstenen blev Højsæde	180.
Lille Guds Barn! hvad stader dig	334.
Livet er fra Himmerige	292.
Livet her ret lignes ved	112.
Liv og Død den store Gaade	383.
Liv og Død er Arveffjender	191.
Livsalig Paaske-dag	189.
Lov og Tak og evig Ære osre	21.
Lovsng Herren, min Sjæl og Aand	11.
Luk Dine op, al Kristenhed	197.
Luk Dine op, du Verdens Barn	214.
Lysligt det Folk, som har Dre for Klang	247.
Lysset, Gud har sagt, er godt	267.
Lyslevende fra Himmerig	192.
Løgnens Fader vi forsage, lad kun	201.
Mand af Muld, du er en Gaade	151.
Manden af Muld, som er baaren og født	229.
Marie holdt sin Kirkegang	65.
Marken, Herre, dig var fuld kjær	217.
Med den enbaarne Herlighed	104.
Med Fred og Fryd jeg farer hen	66.
Med Guds Søn, med Livets Drot	238.
Menneskehænder ej Huse kan bygge	346.
Menneske! kom vel i Hu	348.
Menneske kun og Undersaat	108.
Menneske maa man fødes til	273.
Mennesket saldt i Noverklør	322.
Mennesket kom fra Fredens Hjem	319.
Mennesket lever af Guds Ord	107.
Mennesket trode det Guds Ord	362.
Mig lystet nu at træde	128.

	Nr.
Min Gud og Skaber eneraadig	171.
Min Hovding foer til Himlen hjem	235.
Min Jesus! lad mit Hjærte faa	22.
Min Sjæl, hvi vil du græmme dig	325.
Min Sjæl! hvorfor er du saa bange	170.
Min Sjæl! vil du til Himmerig	278.
Mit Pys i Mørke, Jesus fød	296.
Moderen sin enbaarne Søn	342.
Moder-Hjærte, hvor du findes	138.
Mon ikke her det mindste Frø	125.
Raaden hun er af Kongeblood	285.
Raar i den største Nød vi staa	106.
Rat i Østen er ej saa lang	42.
Nu bryder Satan ind paa os	303.
Nu salmer Skoven trindt om Land	338.
Nu, Herre, lader du i Fred	67.
Nu kom her Bud fra Englekor	145.
D Gud, din Vej at følge	390.
D Gud, som Tiden vender	73.
D Gud, vor Fader i Evighed	272.
D, havde vor Herre	215.
D, hvor er Raadestolen	270.
D, hør os, Herre, for din Død	389.
D, hør os, Jesus milde	24.
D, kommer hid dog til Guds Søn	385.
D Menneffe! vil du betænke	330.
Om Himmerigs Rige vi tales ved	393.
Op, glædes alle, glædes nu	37.
Op, I Kristne, rustet eder	140.
Op nu, og lad os gaa her fra	158.
Op, Sjæl, bryd Sønnen af	190.
Opstandelse og evigt Liv	392.
Op til Guds Hus vi gaa	311.
Ordet hos Gud, som har Aand til sit Dje	252.
Over Vandet Herrens Røst	232.
Paa alle dine Veje	91.
Paa Guds Raade	14.
Paa Jerusalem det ny	356.

	Nr.
Paastemorgen slukker Sorgen	177.
Paradisets Poder smaa	58.
Prægtig skinner Sol og Maane	30.
Retten's Spir det er nu brækket	166.
Rodfæstet staar din Kirke	371.
Ro er Hjærtets røde Guld	387.
Rørte jeg blot hans Klæders Søm	382.
Saa mange Toner, saa mange Tunger	249.
Saa vist som paa sit rette Sted	227.
Salige de, som ej har set	204.
Sandhedens Mand er Vidne fast	239.
Sandhed er den holde Kæmpe	118.
Se det Guds Lam med Verdens Synd	38.
Se, for Døren staar din Moder	150.
Se, hist der gaar en Vandringsmand	317.
Se nu, hvor Jesus træder	154.
Ser til Fuglene i Lusten	328.
Se til den Fugl, som let i Sky	336.
Sig fornædred Guders Gud	149.
Sin Vogn gjør han af S:her blaa	231.
Sjunger, alle Fugle, sjunger	256.
Stinne som Sole skal Guds Børn	396.
Solførmørkelsen den fulde	178.
Som den gyldne Sol frembryder	187.
Som den gyldne Sol oprinder	181.
Som den gyldne Sol udbryder	186.
Som det lød, saa skal det være	62.
Som du dig venter godt af Gud	289.
Som efter Torden	202.
Som Fisk i Hav og Fugl i Luft	210.
Som han siger, saa I gjøre	103.
Sommeren sætter nu Vinter i Vand	183.
Som tørstige Hjort monne strige	218.
Springer vidt op nu paa Gavlens, I Ewigheds Porte	25.
Stifter Guds Søn har paa Torden et aandeligt Rige	234.
Stjernen, som blev i Øster set	97.
Stod med Krist vi op af Døde	120.
Stol du kun paa dit Fadervor	228.
Stol-Kongen tænkte sit Blus paa de evige Høje	241.

	Nr.
Stormægtige paa Jordens Bold	76.
Svøbelsebarn i Krybbe lagt	59.
Syndens Sold og Straf er Død	269.
Sæden for Himlen er Guds Ord	126.
Søde Jesus, vi er her	9.
Søger ej Liv paa Dødens Grund	194.
Søger først Guds Riges Fred	331.
Søg Herren, hvor han er at finde	213.
Søndag er vor Herres Dag	3.
Tag det sorte Kors fra Graven	188.
Taf, vor Fader i det høje	15.
Takker Herren for Naade stor	226.
Takker Herren god og mild	20.
Takker Herren; thi han er god	321.
Takker med Flid kun en af ti	323.
Tegn skal der ske for Dommедag	33.
Tidende ny til Verdens D	152.
Til Helvede vor Drot nedfoer	132.
Timeligt Guds det er Rigdom udru	301.
Tjene kan ingen Herrer to	337.
Tolderen slog sig for sit Bryst	309.
Tolderen som det tabte Faar	286.
Ton det, Himmelf, syng det, Jord	373.
Triumf! nu er det vist	230.
Troen er i Hjærtet inde	340.
Tro og Haab og Kjærlighed	279.
Tungen er Hjærtets Hoved=Loff	265.
Ude paa Dybet drag en Dræt	290.
Ulve i Faareklæder ej	300.
Ungdommelig, udødelig	184.
Urolige Hjærte	329.
Var Gud ej med os nu til Dags	89.
Ved den opstandnes tomme Grav	193.
Ved Midnats Tid blev Morgenstjær	41.
Velsignelsen af Jordens Larv	17.
Verden, o Verden, hvi frister du mig	134.
Verdens Børn har mangt et Sted	8.
Verden vor Gud har elstet saa	268.

	Nr.
Vi er et Værk af Herrens Haand	255.
Vi har hos os en stor Profet	341.
Vi samles for dit Aafsyn her	7.
Vor Fader over Skyer blaa	223.
Vor Frelser, du, som døde	173.
Vor Gud han er saa fast en Borg	368.
Vor Herre han er en Konge stor	94.
Vor Herre, lad os aldrig glemme	354.
Vor Herre, til dig maa jeg th	102.
Vor Sjæl er frelst fra Synd og Død	51.
Vor Tro er Hjærtets Visshed paa	361.
Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid, Julenat . .	26.
Vær velkommen, Herrens Aar, og velkommen her hid, Sandheds Gud-	71.
Herre være Gud i det høje	175.
Dine, I var lykkelige	316.
